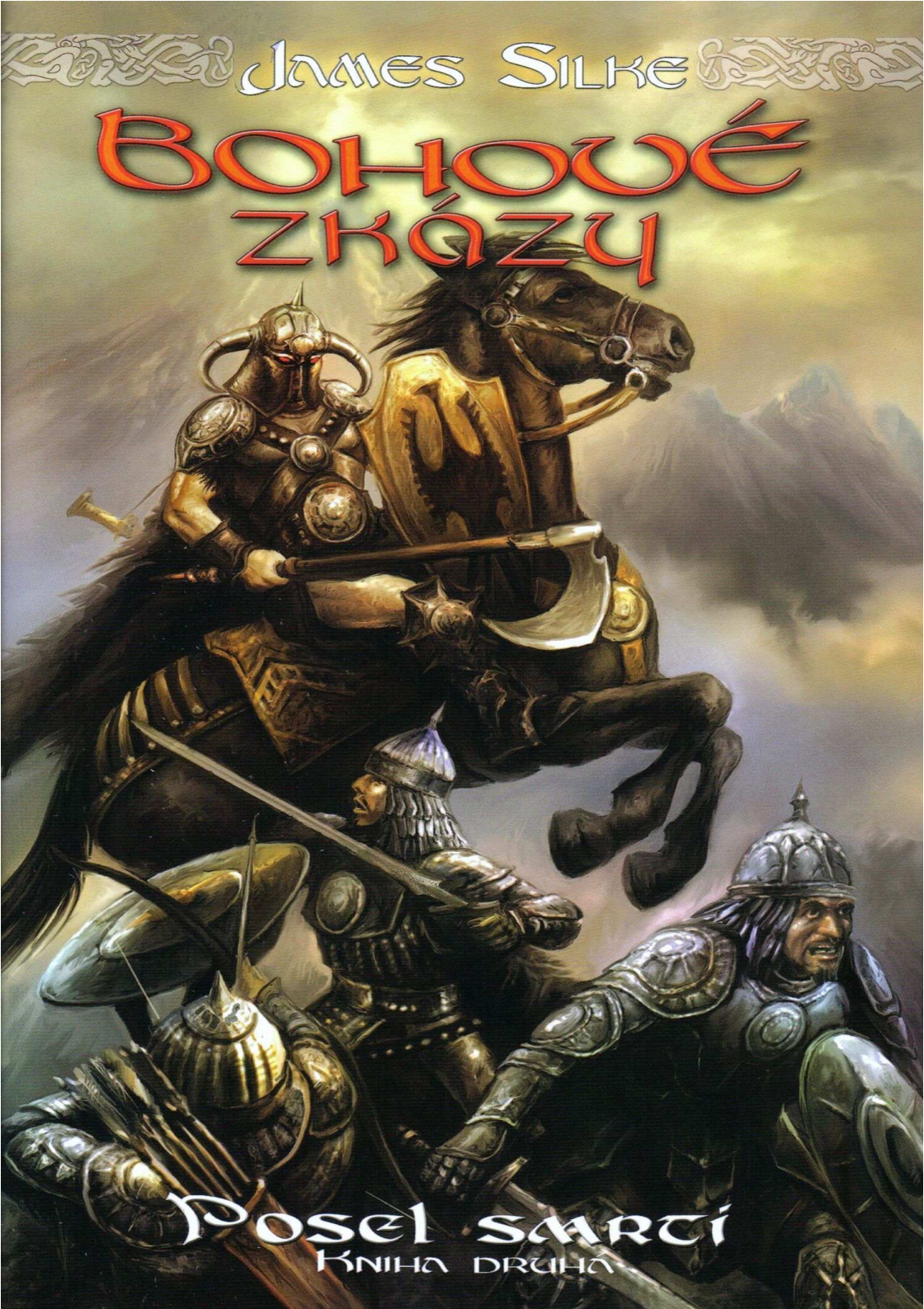
James Silke

Bohové zkázy

Posel smrti

Kniha druhá

Gath vítězně zařval. Ale démon neuhnul.

Snesl se na barbara, jako by nebyl oslepený, a pravým křídlem po něm sáhl jako rukou s prsty dlouhými deset stop a opatřenými drápy. Tlustá blána se vlnila jako tenký pergamen a zrohovatělé výrůstky se uzavíraly kolem Gathova těla.

Barbar se přikrčil, pokusil se té ruce vyhnout a ťal sekerou po spodním okraji křídla. Čepel se zakousla do kosti a rozdrtila ji. Křídlo se zkroutilo, rozestřelo a švihlo kolem Gatha. Namísto aby jej sevřelo, zasáhlo jej do ramen a přilby, nadzvedlo jej a odhodilo vzad. Barbar přilbou a rameny narazil do skály a skulil se na zem, ale sekeru nepřestával pevně svírat.

James Silke
v nakladatelství FANTOM Print

Zajatec rohaté přilby
Bohové zkázy
Zub a spár *
Prokletí čepelí *

* Připravujeme. jedná se o pracovní názvy, které se mohou ještě změnit.

James Silke

Kniha druhá

Bohové zkázy

tetralogie

Posel smrti

FANTOM Print
2007

Copyright © 1989 by James Silke
Translation © Zdeněk Milata
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 978-80-86354-88-0

www.fantomprint.cz

Kapitola první

NÁJEZDNÍK

Z podrostu borovic a bolehlavu, který obklopoval východní okraj šeré bažiny, se ozval pomalý, rovnoměrný klapot koňských kopyt a řinčení brnění. Pak se mezi stromy vynořil jezdec. Zahaloval jej temný šat stínu stromů a padl mu jako ulitý.

Jehličnatým baldachýnem probleskovaly paprsky slunce, které omývaly hřívu mohutného černého hřebce, zářily na ostří veliké sekery, zastrčené za sedlem, a klouzaly po černé kroužkové zbroji jezdce. Muž zlehka přitáhl otěže a kůň se zastavil na okraji úzké stezky, která se zvedala přes močál Noga. Zlatavý kužel slunečního světla ozářil jezdcovu opálenou, pohlednou tvář.

Nepoddajná hříva černých vlasů, která spadala až na krk, mu rámovala snědou pleť, napjatou na vystouplých lícních kostech a klenutém můstku tupého nosu. Široké, ploché rty narušovala jizva, která ubíhala k hranaté čelisti, a oči byly utopené pod vystouplým obočím, které vrhalo temný stín. Tato tajemná, tvrdá tvář dítěte přírody byla stejně vyrovnaná a nesmiřitelná jako staletá borovice a zimní bouře.

Sedlové brašny byly plné džbánů s vínem, sušeného masa a chleba. U opasku měl jezdec připnuté pochvy s dýkou a mečem, váček mincí a malý hliněný džbánek s větracími otvory.

Dva supi tiše přistáli na větvi holého, ohněm zčernalého mangrovníku, holé, vrásčité krky sklonili dolů a pozorovali cizince. Ptáci měli plná volata a opeřená břicha nacpaná k prasknutí. Mrchožrouti zjevně nezaháleli a nasytili se stejně vydatně jako červi na pohřebišti.

Když supi ucítili pach, který vycházel z hliněného džbánku, náhle vřeštivě zaskřehotali.

Hřebec mírně ucouvl, zafrkal a zabušil kopyty do hliněného podloží. Paprsek slunečního světla ozářil objekt, který visel jezdci u pasu. Jednalo se o přilbu z černého kovu s ostrým hrotem na temeni a dvěmi zahnutými rohy, které se vinuly dolů k obličejovému krytu.

Mrchožrouti zběsile zavřískli, s roztaženými křídly se těžce zvedli do vzduchu a dali se na spěšný ústup mezi větvovím mangrovníku.

Muž, kterému patřila rohatá přilba, nebyl žádný cizinec. Už dříve napadl Zapovězenou zemi.

Když oba supi nalezli v jehličnatých výšinách bezpečnější bidélko, znovu se usadili vedle sebe a shlédli na osamělého jezdce. Ptákům se v očích zaleskl nenasytný hlad. Ne proto, že by doufali, že se nakrmí na tomto mohutném muži, ale proto, že si byli jistí* že budou do sytosti hodovat na mrtvolách, značících jeho cestu.

Gath Baal vrhl na ptáky lhostejný pohled a zamířil s hřebcem na vyvýšenou stezku. Výhružný lesk jeho očí by rozřízl ocel.

Podrost a vody močálu naprosto postrádaly své obvyklé hadovité stíny, zlověstné šustění a syčení. Nehnul se ani lísteček a kromě tiché písně větru ve větvích stromů, zpěvu cikád a bzučení much se neozval ani hlásek. Příroda použila močál jako bojiště a zmasakrovala krajinu stejně jako její obyvatele. Močál pokrýval pouze jednu osminu rozlohy, kterou zaujímal, když tudy Gath projížděl poprvé, a připomínal mělký, rozbahněný rybník.

Po stranách stezky, kde se voda stýkala s okrajem lesa, byl podrost hustý a temně zelený. Hlavní část bažiny se změnila v plytké, šedohnědé bahno, které přecházelo v tvrdou, vysušenou a rozpraskanou skořepinu kolem ohořelých, zčernalých mangrovníků.

Na protější straně močálu se vinuly a kroutily jazyky ztuhlé lávy, které vycházely z výšin Průsmyku soužení a vyschlou bažinou se šířily jako obří tesáky, jejichž špičky se zarývaly do kalných vod. Nedávno roztavená skála byla stále horká a z vody se zvedala pára.

Kostry velikých ještěrů, krokodýlů a hadů visely ze zčernalých větví stromů a čněly z vysušeného bahna. Z ohořelých kostí povlávaly kusy seškvařené kůže.

Kdysi temný svět stínů, krytý baldachýnem listoví, zpustošily řeky roztavené lávy, které zaplavily větší část močálu a spálily

stromy i podrost. Zbyla z něj jen šedivá, mrtvá krajina, vydaná napospas slunci a větru. Ale bojovaly zde i jiné, mnohem nepřirozenější síly. Mnoha mrtvým tvorům chyběly hlavy a jejich těla byla svinutá a skrčená v podřízených pozicích, jako by byla popravená.

Gath se naklonil vpřed a hřebec začal středem stezky sebevědomě sestupovat do záplavy slunečního svitu. Muž i kůň byli pokrytí prachem a pohybovali se s ladností divokých tvorů, přivyklých kráčet děsivými, tajemnými cestami zkázy. Nicméně podivně zpustošenou krajinu sledovali obezřetnými pohledy.

Nahoře před nimi láva doslova vymazala stezku skrze Průsmyk soužení, po které barbar dříve šel. Nyní si musel hledat vlastní cestu, což představovalo obtížný a zdlouhavý úkol. Ale ten Gatha netrápil. Naopak mu na tváři vyvolal ponurý úsměv.

Země dýmajících nebes ležela za průsmykem směrem na západ a nejednalo se jen o další tajemný, nezmapovaný svět, které bývaly v dávných časech tak běžné. Byl to svět, kterému vládl Pán temnot a jeho armády démonů, a v Gathovi vyvolával krušné vzpomínky na nespoutané zlo, jež sužovalo jeho duši. Tyto myšlenky způsobily, že se barbarův zlověstný úsměv rozšířil v dychtivém očekávání.

Démoni Boha smrti Gatha pronásledovali už dost dlouho. Nyní se z něj stal lovec.

Gath byl přesvědčen, že tajemné místo, které toužil ovládnout, leží před ním v branách do podsvětí. Měl v úmyslu se tam postavit na stráž a ničit démony Pána temnot, jakmile se vynoří z nitra země. Tak nalezne ukojení a naplnění, které přilba vyžadovala. Aby toho Gath dosáhl, musel za sebou zanechat všechno, co znal. Svůj domov v deštném pralese zvaný Stíny a jediné dva lidi, které kdy nazval přáteli, roztomilou Červenku Jezerní vlas a starého bukka Hnědého Jendu. Ale neměl na vybranou. Magie rohaté přilby mu pronikla do krve a kostí. Zakořenila v nich a plodila chtíč, kterému nedokázal odolávat.

Nyní byla přilba jediným přítelem, který mu zůstal, a barbar se rozhodl ovládnout její magii a využít ji ve svůj prospěch.

Gathova ruka sklouzla k přilbici a pohladila živoucí ocel. Ta přilba z něj činila pána čehokoli chtěl, vyrovnal se zemětřesení,

hromu i blesku. Pokud si ji nasadí na hlavu, porazí vše, co se mu postaví, a udělá to tak, jak si přísahal před dávnými lety, kdy byl ještě chlapcem. Udělá to sám.

Kapitola druhá

VÍLÍ KRÁLOVNA

Daleko na západě za močálem Noga, Zemí dýmajících nebes, Hraničními horami a ohromným mořem písečných dun, zvaném Pustina, se rozkládalo malé moře, obehnané temnými lesy a zahalené hustou mlhou. Ze stinného šera prořízlo mrtvé ticho slabé tajuplné zatroubení rohu, připomínající naříkavé zasténání.

Bylo to Vnitrozemní moře, které se velmi pomaloučku rozšiřovalo, a jednoho dne se bude nazývat Středozemní.

Pouze slunce a měsíc si dnes dokáží vzpomenout, jak tohle moře kdysi vypadalo. Bylo desetkrát menší, než je dnes, a na jihozápad se táhlo jen zlomkem své dnešní velikosti.

V těch barbarských dobách bylo moře obklopeno pevninou. Jeho vody živily vodopády, které kaskádovitě spadaly přes hřeben, jenž spojoval kontinenty. Ty se jednou budou nazývat Evropa a Afrika. Zdrojem vodopádů na západě bylo Nekonečné moře, dnes zvané Atlantik. Nekonečné moře zásoboval tající led, který pokrýval severní kontinenty, a tak se nepostřehnutelně zvedalo a přetékalo přes hřeben.

V daleké budoucnosti se prodere skrz, protrhne hřeben, propojí tato dvě moře průlivem zvaným Heraklova úžina a pohřbí pouště, hory a Velkou lesní kotlinu pod svými vodami. Ale nyní ledové vody Nekonečného moře pomalu stékaly do tropicky teplého Vnitrozemního moře a vysílaly k nebi oblaka páry, která zůstávala viset nad západním pobřežím.

Mohutná skála, která se bude nazývat Gibraltar, se nakláněla nad

vodami jako zvíře s tlapami nataženými k jihu a zadkem vystrčeným k severu. Na této straně se k výšinám zvedaly strmé břidlicové a vápencové útesy, které tvořily základy hradu, postaveného z černého kamene. Pyram, doupě Vílí královny, velekněžky Černé Veshty, jejíž magie rodila démony Pána temnot.

Z rohu, připevněného ve východní věži hradu, se ozval hluboký pronikavý nářek, který však představoval rozkaz.

Zvuk rohu se přelil přes ploché, široké bašty a věže a stočil se dolů do uliček a nádvoří. Okenice se před ním prudce zavíraly. Dveře byly uzamčené na závoru a za nimi si naříkající obyvatelé zakrývali uši. Ale pár dětí, které běhaly mezi ruinami a seděly na pobořených zdech, se zachvělo při vyhlídce, že by mohly zahlédnout svou legendární královnu.

Troubení rohu oznamovalo rituální krmení velikého Boha zkázy, který vládl Vnitrozemnímu moři a jehož mohla krmit pouze Vílí královna. Při této činnosti by děti mohly pohlédnout na její vílí krásu, a zjistit tak, proč jim posledních pár měsíců troubení rohu zakazuje se na královnu dívat. Ale vojáci děti brzy našli a odvedli je zpět do jejich domovů a pak se sami ukryli.

Roh nepřestával naříkat. Pak náhle jeho troubení ustalo a nad Pyramem se rozhostilo ticho.

Na úpatí útesů se nacházela velká půlkruhová jeskyně. Z jejího šera se rozšiřovaly zčernalé pilíře mola, které čněly z vířících vod jako zkažené zuby nějakého obra a jejichž kořeny omývala zelenobílá pěna. Po chvíli se z jeskyně vynořila krvavě rudá bárka, prodrala se vlnami a vyplula na moře. Mířila k ploché špičce skály, která čněla z vody asi půl míle od pobřeží. Jednalo se o posvátné místo, kde probíhalo krmení.

Dlouhý, úzký trup bárky byl vyroben z rákosových stvolů papyru. Příď i záď se zvedaly vzhůru a byly natřené a vymodelované do tvaru vztyčeného pyje. Bárka neměla stěžně ani plachty. Šest veslařů nořilo listovitá vesla s dokonalou přesností do příbojových vln. Tempo jim udával bubeník, který seděl na zádi pod doškovou markýzou, a veslaři z něj nespouštěli zrak. Za ním stál ošlehaný lodník, který pevně svíral páku kormidla. Všichni námořníci měli vypíchnuté ušní bubínky a vytržené jazyky, aby nemohli slyšet

posvátný hlas jejich královny a hovořit o její posvátné kráse.

Na přídi uctivě stáli tři staří kněží s rukama sepjatýma v modlitbě. Byli holohlaví a hrudě měli odhalené. Bílé volné róby měli přepásané černými šňůrami. Nejstarší z mužů, velekněz Černé Veshty, měl na lesklém čele namalované tři rudé kruhy a jeho chodidlo spočívalo na nahé snědé dívce, která ležela spoutaná a se zavázanýma očima na palubě bárky a tiše naříkala.

Tivvy, Vílí královna Pyramu, stála na můstku, chvěla se jako osika a voněla po půlnočních orchidejích. Drobné tělo měla zahalené mohutným pláštěm z medvědí kožešiny a hlavu jí kryla kápě. Z temnoty kápě zpod rovného úzkého obočí zářily jen její veliké oči ve tvaru mandlí, lemované tlustou černou maskarou. Těžké půlměsíčky horních víček měla Vílí královna natřené bleděmodrou hlinkou. Nebesky modré oči s rozšířenými zornicemi, které připomínaly neúprosné dveře do mysli stejně dravé a lstivé jako mysl pavouka sklípkana, lemovala alabastrově bílá pleť.

Po straně jejího trůnu uctivě postával malý hubený mužík. Černou tuniku měl rozedranou a ušpiněnou prachem cest. Odhalenou kůži měl sedavou, hladkou, téměř kluzkou a pokrytou puchýři. Byl to hadí kněz Schraak, který sloužil Hadí královně. Právě dorazil po namáhavé, spěšné pouti ze Země dýmajících nebes se zprávou od Pána temnot. Pot, který knězi stékal po ustaraných tvářích, napovídal, že nepřináší dobré zprávy.

Když se bárka přiblížila k vrcholku černé skály a byla dostatečně daleko od cimbuří, aby nikdo nedokázal spatřit rysy Vílí královny, stáhla si Tivvy kápi.

Vlasy měla obarvené citrónově žlutou barvou a dokonale symetricky sestřižené do tvaru pyramidy sahající po ramena. Na tvářích měla nanesené svěže růžové líčidlo, jehož silná vrstva se neúspěšně pokoušela zakrýt vrásky v obličeji srdcovitého tvaru. Tato tvář byla nepochybně kdysi krásná, ale nyní již po fyzické stránce zjevně neměla právo na titul Víla. Povadlý žok masa a kostí lemovaný světlem.

Když se bárka přiblížila ke skále, Vílí královna pozvedla panovačně ruku. Bubeník přestal bubnovat. Veslaři zanořili vesla do hloubky a pevně je drželi. Bárka zpomalila a přistála u čnějící skály.

Tivvy přistoupila k okraji můstku a její róba se trochu rozevřela. Tvář Vílí královny patřila osmdesátileté ženě, ale hrdlo měla jen mírně ochablé a oblá nahá ramena byla stejně hladká a pevná jako dívčí.

Ze záhybů róby vytáhla malou olověnou fiolu a netrpělivě ji svírala v dlani. Těžká lahvička měla olověnou zátku přivázanou k úzkému hrdlu a obsahovala kouzelné černé víno Nagraa, které pomáhalo udržet síly a tvar démonickým zplozencům Pána temnot.

Na můstek vystoupil starý velekněz, hluboce se uklonil a Vílí královna mu bez otálení podala fiolu se slovy: „Pospěš si!“

Velekněz odspěchal zpět na příď a jeho dva pomocníci zvedli z paluby svázanou dívku. Ta ječela a divoce sebou házela. Kněži tomu však nevěnovali pozornost a přinutili svíjející se dívku pokleknout vedle zábradlí na boku bárky. Jeden kněz sevřel dívce čelist a násilím jí rozevřel ústa. Mezitím velekněz vyňal olověnou zátku z úzkého hrdla lahvičky, kterou držel v natažené ruce co nejdále od svého obličeje. Z hrdla vystřelil s téměř lidským zakvílením pramen černého světla. Dívka se zavázanýma očima zaječela a prudce odvrátila hlavu. Kněz násilím vrátil její hlavu do původní pozice, znovu jí rozevřel ústa a velekněz do nich vyprázdnil dýmající obsah fioly.

Zatímco dívka lapala po dechu, kopala a trhaně křičela, oba kněži ji rozvázali. Pak ji velekněz zvedl z paluby, jako by nevážila víc než pírko, a držel ji nad hlavou. Dívka znovu zaječela a náhle ztichla. Velekněz jí třásl, dokud znovu nenabyla vědomí, a potom jí mrštil přes zábradlí.

Děvče bezmocně máchalo rukama i nohama ve vzduchu. Když dopadla na hladinu, zvedla se bílá sprška vody a dívčino tělo zmizelo v hlubině.

Tivvy nyní stála na boku můstku a pozorovala hladinu. Když k ní Schraak přistoupil, všiml si, že až na rozšířené oči nevykazuje Vílí královna žádné známky vzrušení.

Dívka vyplula na hladinu, ječela a plácala rukama kolem sebe. Již si strhla pásku z očí a nyní se vyděšeně rozhlížela kolem sebe. Pak začala plavat zpět k bárce. Jeden kněz popadl dlouhou tyč, která visela u zábradlí, a zkušeně dívku odstrčil od lodi. Dívka vykřikla a

zachytila se tyče. Kněz tyč snadno vytrhl z jejího sevření a odstrčil děvče ještě dál. Dívka se pokusila plavat ke skále. Po třech tempech propadla panice, začala kolem sebe tlouct rukama a zběsile ječet. Temně zelené vody se pod jejími údery měnily v bílou pěnu.

Tivvy dívku upřeně pozorovala. Lesk jejích černě podmalovaných modrých očí zintenzívněl. Vílí královna se začala usmívat.

Aniž by od bojující dívky odvrátila zrak, promluvila k Schraakovi: „Začíná to dobře. Ta holka má bojovného ducha. Najisto jej tím přiláká."

Kapitola třetí

BÍLÝ BŮH

Hluboko pod kýlem krvavě rudé bárky se v zeleném šeru, které obklopovalo masivní černou skálu, zvedl ze dna Vnitrozemního moře obrovský stín. Mohutný mlhavý obrys, který se náhle vynořil za clonou chaluh a rohovitek, vlnících se nad písečným dnem, se zastavil, jako by uslyšel zvuk, odlišný od chřestění krabů.

Zlověstný, hrozivý stín sebou náhle trhl, jako by spolkl háček. Prudce se otočil a vyrazil vpřed. Jeho temný obrys se začal rychle zvětšovat.

Duhová opona ryb všemožných velikostí a tvarů, která se přelévala nad korálovým podložím a stála stínu v cestě, se rozprskla do všech stran v chaotickém gejzíru barev, když ryby prchaly do úkrytu mírně se komíhajících chaluh. Chřestění krabů ustalo a hlubiny pohltilo ticho. Kromě stále se zvětšujícího stínu zde najednou zavládl mrtvý klid.

Temná silueta se prodrala skalnatým obloukem, což uvolnilo kaskádu černých balvanů, a řítila se z šerých hlubin ke světlu. Obrovský rypec prořezával rozjasňující se moře.

Rozšklebené čelisti dávaly na odiv řady ostrých, pilovitých zubů. Černé okrouhlé oči zíraly chladným mrtvým pohledem. Ze hřbetu tohoto pravěkého tvora čněla pyšně a elegantně srpovitá ploutev jako brutální koruna. Štíhlé válcovité tělo, které se chvělo napjatými svaly a chrupavkami, poháněly vpřed údery ocasu ve tvaru půlměsíce. Nepřekonatelná síla sžíraná nenasytným trýznivým hladem.

Ocas stále rychleji bičoval vodu a tvor jako by se vynořoval nejen ze dna moře, ale i z hlubin času. Velký bílý žralok. Vyvrcholení sto osmdesáti milionů let vývoje a černé magie.

Bůh zkázy.

U hladiny pronikaly sluneční paprsky zelenočernými vodami a odrážely se od bílých čepelí žralocích zubů v rozevřených čelistech. O padesát stop výše sebou v záplavě bublin a pěny zoufale mlátila drobná postava.

Žralok divoce vyrazil vzhůru jako výtrysk bílé smrti, vychrlený nitrem samotné země. Prudký pohyb obrovské ryby odtrhl štítovce, přisátého pod žraloci tlamou.

Strašlivé čelisti se ještě více rozevřely a žralok narazil přesně doprostřed dívčina snědého těla. Její trup vězel hluboko v žraločím jícnu a nohy bezmocně kopaly do rybího krku. Ječivý výkřik dívky zazněl malému žraločímu mozku jako sladká hudba, když obrovský dravec vystřelil nad hladinu.

Čelisti se s hlasitým cvaknutím zavřely. Jekot ustal a od čelistí odpadly zbytky mrtvé dívky. Žralok spadl zpět do vody a ve zrudlé vodní pěně zběsile polykal zbytky dívčiných údů. Gejzíry vody stříkaly třicet stop vysoko.

Když krmení skončilo, dočasně uspokojený žralok zakroužil, jako by cítil, že posvátné černé víno z dívčina rozdrceného žaludku zahřívá jeho vlastní břicho. Pak se stočil ke krvavě rudé bárce, která se pohupovala na vlnách vedle vrcholku černé skály. Z kapitánského můstku se na něj usmívala podivně vrásčitá Tivvy, zahalená v kožešinách. Vedle ní stál malý holohlavý cizinec. Velekněžka přitiskla ke rtům hliněnou okarinu a začala hrát.

Nad vodami se zvedaly bolestně krásné tóny.

Žralok sebou vztekle trhl, jak se snažil neuposlechnout melodický příkaz okariny. Ale Tivvy nepřestávala hrát. Ohromná ryba se

uklidnila a poslušně zvedla mocný rypec. Pak se žralok ponořil a vklouzl zpět do hlubin zeleného šera.

Když dorazil ke dnu moře, proklouzl mezi korálovými útesy, proplul závoji hnědých chaluh a rohovitek a zvířil oblak bílého písku. Jeho žábry se rozšířily, jako by se ryba pokoušela naposled vychutnat chladivý pach domova.

Kapitola čtvrtá

DOST!

Panovnická bárka Vílí královny se rychle vrátila do mořské jeskyně. Tivvy vystoupila z bárky a vkročila do temného tunelu na konci mola. Schraak ji následoval v uctivé vzdálenosti.

Kolem nich se zvedl rachot nacházejícího přílivu. Hřmící vlny, které se tříštily o skalnaté stěny, připomínaly hlas jakéhosi temného boha a Schraak se při tomto zvuku otřásl děsem. Byl v podzemním světě Pyramu cizincem, ale ihned poznal, co je zač. Zde se rodila hrůza. Nicméně knězovo tělo si v zatuchlém vzduchu a pachu vlhké země libovalo a čím hlouběji sestupovali, tím více se projevovala jeho skutečná povaha. Jeho kůže zvlhla a začala vylučovat chladivý sliz.

Když dorazili do rozměrné jeskyně se vzdouvajícím se jezírkem, Tivvy se zastavila na okraji kamenné římsy, která přečnívala nad hladinu a upřeně pohlédla do zvířených vod. Čekala. Ohromený a zmatený Schraak postával vedle ní a malýma očkama propátrával své okolí, osvětlené září pochodní.

Tůň se nacházela v jedné z mnoha přírodních jeskyní, které v průběhů staletí moře vykousalo v puklinách úpatí vápencových útesů. Ve dně zela široká, okrouhlá díra, skrze níž do jezírka proudila mořská voda. Odsud se roztěkala do chodeb, krabích děr a jeskyní, které se utvořily v dávnověku, kdy hladina Vnitrozemního moře

ležela mnohem níže. Nikdo netušil, kde se nachází dno tohoto podvodního labyrintu.

Přímo nad vířícím jezírkem klesaly ze stropu jeskyně bílé, žlutohnědé, rezavě červené, modré a šedé krápníky, které tvořily sloupy, homole i chrámové oblouky. Jiné stalaktity utvářely díky vlivu větru groteskní liány, podobné hadům. Vílí královna se Schraakem stáli na kamenné římse. Ve stěně za římsou se tu a tam nacházely krabí díry. Některé nebyly větší než čepel nože, jiné byly dostatečně velké, aby jimi prošel menší člověk.

Z temných ústí tří otvorů se po rukou a kolenou vyplazily hlídky. Tito červí vojáci náleželi podzemní posádce hradu. Snědá pleť se jim pod nekompaktním koženým oděním vlhce leskla a z pahýlů pravých rukou jim vyrůstaly zakřivené Čepele. Jako uši jim sloužily malé tmavé otvory a ústa, plná ostrých zubů, měli povislá, když v očekávání pozorovali jezírko.

Jak příliv stále stoupal, v širokém tunelu se tříštily vlny mořské vody a zaplavovaly jezírko, stříkaly na okolní stěny a omývaly okraj římsy. Vlnami pronikaly jako kopí tenké paprsky slunečního svitu. Prořezávaly se rozbouřenými stěnami vody, které barvily do světle zelena, a plnily jeskyni zlověstným přísvitem.

Náhle jeskyně potemněla. Schraak se zachvěl a ucouvl od okraje římsy. Když stráže spatřily to, co Schraak, hbitě se odplazily z dohledu zpět do svých děr. Ale Tivvy zůstala stát sebevědomě a panovačně na svém místě.

Na jedné z vln připlouval obrovský temný stín, který zatemnil otvor v tůni. Pak vtrhl do jezírka a jeskyni opět zaplnilo sluneční světlo, které stínu poskytlo tvar a podobu velkého bílého žraloka. Mohutné tělo se zběsile zavlnilo ve zpěněné zelené vodě, hbitě se ponořilo pod hladinu a zmizelo v temných hlubinách jezírka.

Nic se ani nepohnulo. Schraak se opatrně přisunul zpět k okraji římsy a z krabích děr se pomalu vynořily hlavy strážných, kterým se ve vlhkých záhybech houbovitých těl slabě odrážely paprsky slunce.

Uprostřed jezírka se utvořil malinký vír o velikosti nehtu na palci. Chvíli vířil na místě a pak se náhle rozšířil. Jeho vířící okraj tvořila kalně bělavá pěna a střed představovala rotující černá díra. Z temného víru se začala vynořovat stříbřitě bílá přilbice, která seděla

na hlavě muže.

Přilba i kápě na šíji, které se kovově leskly, kopírovaly lebku jako pableskující kůže a rozdělovaly se nad odkrytýma špičatýma ušima, aby pak ladně splývaly pod široké, ploché lícní kosti. Veliké oči se pomalu otevřely. Hluboké modrošedé a chladné ovály neměly bělmo bílé, ale matně bleděmodré. Tyto pozorné, bezcitné oči byly posedlé smrtí a zračila se v nich potlačovaná zběsilost a touha po násilí.

Tivvy se povzneseně usmála a prohlásila: „Vítej, lorde Baskte. Od našeho posledního setkání uplynul drahný čas."

Schraak uctivě padl na kolena a dlaněmi i čelem udeřil o vlhkou kamennou podlahu.

Bůh zkázy připlaval k římse a vystoupil po kamenných schodech z vody. Z jeho zbroje odkapávala duhová barva. Světle zelené, růžové a tmavomodré pláty zanechávaly ve vodě barevnou stopu. Zvedaly se, klesaly a zlehka klouzaly ze strany na stranu a bez jediného kovového cinknutí či zaskřípění se tak přizpůsobovaly jeho tělu. Však také nebyly kovové, ale jednalo se o tvrdou chrupavku, která vyrůstala ze svalů.

Uzlovité paže Bílého boha byly nahé. Ze zadní strany předloktí a z kloubů mu čněly lesklé, pilovité zuby. Mohutná, sedm stop vysoká postava Boha zkázy se tyčila nad drobnou královnou v lehce nahrbeném předklonu, jakoby připravená zaútočit. Hlavu měl skloněnou mezi mohutná ramena. Nad oblými zády se mu zvedala hřbetní ploutev.

Voda z obrovského těla neskapávala, ale naopak k němu nábožně lnula. Vír v tůni nepřestával vířit a proudy vody zalévaly římsu a omývaly nohy Boha zkázy. Pak se voda dala na ústup, stekla z jeho těla a poslušně sklouzla zpět do jezírka. Vír ji vysál, pak rychle ztratil na síle a odumřel. Pablesky vlnek na stěnách jeskyně vymizely.

Baskt Schraakovi, který nejisté vstával ze země, nevěnoval pozornost a před svou královnou lehce a téměř neuctivě sklonil hlavu. Pak upřel pohled tvrdých obezřetných očí na její vrásčitý obličej a upřeně pozoroval mateřské znaménko na levé straně její brady. Vyrůstaly z něj chlupy tak tlusté, že by se jimi daly zašněrovat boty.

„Na co tak zíráš?“ vyštěkla a v hlase jí zazněl podrážděný sarkasmus. „Copak po třech staletích nemám právo předvést svůj věk?“

Její sarkasmus unikl jeho prosté mysli. „Co se stalo?“ zeptal se naléhavým, arogantním hlasem.

Vílí královna se namísto odpovědi usmála, rozpřáhla paže a rozevřela tak svou kožešinovou róbu. Pod šatem byla nahá, až na úzkou bederní roušku vykládanou drahokamy a stříbrný korzet hustě pošitý diamanty a lemovaný leopardi kůží, která sotva zakrývala bradavky. Jedeno její ňadro bylo okrouhlé a pevné jako čerstvá hruška, zatímco druhé připomínalo ochablý kožený vak. Prsy ostře kontrastovaly s jejím zlatohnědým tělem, pružnou, zaoblenou a smyslnou postavou sedmnáctileté dívky.

Baskt zíral na ochablý prs a ona vyrovnaně prohlásila: „Umírám.“

Vzdorně se napřímil a jeho mysl se vzpírala uvěřit jejímu prohlášení, protože jako všichni ostatní démoni byl i on závislý na posvátném černém víně, které byla schopna stvořit pouze její magie.

„Ano,“ pronesla Tivvy, „tvůj strach je na místě. Životy vás všech, mé království i samotný náš pán jsou v nebezpečí. Ale ty nás všechny zachráníš.“ Oči se mu zúžily zvědavostí a Vílí královna kývla směrem ke Schraakovi. „Tohle je Schraak. Právě dorazil ze Země dýmajících nebes s děsivou historkou. Barbar zvaný Gath Baal ukradl rohatou přilbu. S její pomocí on a barbarské kmeny z Velké lesní kotliny vyhnali Kitzaackou hordu z jejího pouštního území. Schraakova paní, Hadí královna, spojila své síly s Kitzaakky a pokusila se barbary zastavit a získat zpět rohatou přilbu. Ale to se jí nezdařilo a sama zmizela beze stop. Od té doby ji nikdo neviděl ani o ní neslyšel. Zdá se, že jediný, kdo přežil, je Schraak. Byl zaživa pohřben v podzemních komnatách kitzaacké pouštní metropole, ale jeho hadí povaha mu umožnila uniknout. Pak se vrátil do Země dýmajících nebes a sdělil našemu svatému otci, k čemu došlo. Náš pán mu nařídil, aby šel za mnou a všechno mi řekl. Ale když Schraak odcházel, náš pán se z důvodu katastrofálního obratu událostí rozběsnil tak, že zdemoloval svůj oltář… a ten navždy utichl.“

Basktovi poklesla široká spodní čelist. Pouze skrze svatý oltář mohl jejich pán promlouvat a svým služebníkům vydávat příkazy.

Bez něj byli ztraceni. Odsouzení k zániku. „Ale ty ovládáš magii, schopnou postavit nový oltář, že?“ zeptal se tiše.

„Ano,“ odvětila, „a ještě před měsícem bych na takový úkol měla i dostatek sil. Ale teď, když Hadí královna zmizela, nepřicházejí ze Země dýmajících nebes žádné karavany s otroky. Poslední dorazila více než před měsícem. Tím pádem nemám k dispozici pečlivě vybrané mladé otrokyně, abych se nakrmila, a rychle ztrácím síly.“

V očích Boha zkázy se zableskla arogantní pýcha. „Nepotřebuješ karavany otroků. Já ti dívky najdu.“

„Ve Vnitřním moři?“ zeptala se posměšně.

„Ne,“ odvětil podrážděně. „Vyšlu otrokáře. Najdou holky, jaké budeš chtít, a přivedou je sem třeba i z konce světa, když to bude nutné.“

„Dost!“ vyštěkla. „Na tohle není čas! A není toho ani zapotřebí.“ Vílí královna se otočila k Schraakovi. „Tady Schraak ví, kde je dívka, která může ukojit všechny mé potřeby.“

„Jedna holka?“ zabručel Baskt nevěřícně.

„Ano, můj pane,“ odvětil Schraak pokorně a uklonil se. „Bydlí ve Velké lesní kotlině ve vesnici zvané Tkalcovna.“

„Barbarka,“ ušklíbl se Baskt.

„Ano, můj pane, ale je mladá, sotva sedmnáctiletá, a její krása tě ohromí. Její kaa je silné! Strašlivě silné! A je více než dostatečně čisté, aby nasytilo vaši královnu. Hadí královna, má paní Kobra, ji sama prověřovala.“

Basktovi, na kterého udělalo knězovo sdělení viditelně dojem, i jeho královně se tváře roztáhly v zlovolných úsměvech ponuré naděje.

V tomto starověkém světě bylo kaa, nebo-li duše všech živých bytostí, syrové, mocné a nespoutané. Čisté a neoslabené strachem, způsobeným promyšlenými technologiemi a podivnými vírami, neomezené pevnými hranicemi vědeckých argumentů. Některé duše byly tak čisté a silné, že mohly být vyextrahovány pomocí magických formulí a neobyčejných čarodějných sil. Pár se jich dokonce dalo zhmotnit, přeměnit na prášek či elixír a pak aplikovat na lidské bytosti. Tímto způsobem se mohlo jedno kaa spojit s jiným, znásobit sílu a často přeměnit jak povahu, tak tělo. Tivvy, coby

služebnice Pána temnot, měla k dispozici jeho démonické zplozence, kteří jí poskytovali vzácné a výjimečné síly, nezbytné pro takovou magii. Navíc ve své podzemní laboratoři uchovávala živý zdroj, s jehož pomocí mohla manipulovat a ovládat nejsilnější kaa a formovat je podle svých zlovolných přání.

Vílí královna kývla na Schraaka a oznámila: „Schraak viděl tu barbarskou dívku, a pokud chce získat odměnu, kterou jsem mu slíbila, tak si dobře vybaví její podobu a pomůže ti ji identifikovat. Jmenuje se Červenka Jezerní vlas. Nyní shromáždi tolik vojáků, kolik si myslíš, že budeš potřebovat. Vyrazíte okamžitě."

Baskt zavrtěl hlavou. „Na to, abych unesl nějakou holku, žádnou pomoc nepotřebuju."

„Já vím," vyštěkla. „Nicméně si ji vezmeš. Ten zloděj, který ukradl rohatou přilbu, je s tou dívkou nějak spojen. Mohl by ji hlídat a s tou přilbou na hlavě se jeho síly mohou rovnat tvým." Jeho úšklebek se rozšířil očekáváním a ona pomalu potřásla hlavou. „Ne, lorde Baskte. Pokud existuje způsob, jak se vyhnout setkání s tím barbarem, tak jej využiješ. Rozumíš? Nebudeš riskovat. Ani trochu. Tentokrát, když spatříš kapku vody, potlačíš svou pýchu a neproměníš se ve žraloka jen proto, aby každý viděl, že to dokážeš. Tvé poslání musí zůstat za každou cenu tajné, jinak lidé zjistí, co se mi přihodilo."

Bílý bůh zaváhal a nepatrně se uklonil.

„Dobrá," zašeptala vzrušeně. „A teď jdi! Najdi ji! Stačí pár kousků jejího masa a láhev její krve. To je vše, co potřebuji."

Kapitola pátá

PŘILBA

Hraniční kámen ležel vyvrácený na zemi. Ze zadní strany tohoto obyčejného šedivého obdélníkového kamene nebyl Gath Baal

nikterak moudrý. Barbar sestoupil z koně a špičkou boty označník otočil. Slova nedokázal rozeznat, ale hrubě vytesaný obraz hor a mraků mu napověděl, že dorazil do Země dýmajících nebes.

Od okamžiku, kdy opustil močál Noga, uběhlo pět dní a každý z nich barbar strávil hledáním nové cesty přes rozptýlené říčky, stupňovité hory, hluboká údolí a louky. Nyní za označníkem stál před téměř dvacet stop širokým jazykem ztvrdlé lávy. Směřoval vzhůru a zvedal se výš a výš k nízkému kuželovitému kopci, který představoval pozůstatek sopky. Stoupala z něj úzká stužka kouře jako bílá vlajka kapitulace. Za tímto vulkánem se tyčilo několik větších sopek, jejichž vrcholky jako by byly seříznuty nějakým obřím nožem. Vybíhaly z nízkých holých kopečků, zčernalých ohněm a posetých potoky ztuhlé lávy. Na zemi ani ve vzduchu se nenacházela žádná známka života a hustá mračna, po kterých byla Země dýmajících nebes pojmenována, se rozptýlila.

Gath se vyhoupl do sedla černého hřebce a zamířil k jazyku lávy.

Po schodišti, vytesaném do skalnatých útesů, nezůstala ani památka. Buď bylo rozdrceno, nebo pohřbeno pod ztuhlou lávou a zmizela také temná ústí jeskyní, která se zřítila při výbuchu vulkánu, nebo byla zalita roztavenou lávou. Samotný povrch země byl přeměněn, jako by jej někdo přeoral. Nic nenaznačovalo, pod kterou sopkou se nacházely podzemní komnaty Hadí královny s tajným vchodem k živému oltáři jejího boha, Pána temnot.

Gath se zastavil na hřebeni kopce a přimhouřil oči.

Ze ztuhlých potoků lávy se zvedaly lidské kostry, některé ponořené po kolena, jiné po krk. Další těla visela ze zčernalých korun a větví ohořelých dubů a borovic. Okřídlení dravci obrali kosti dočista. Kostry na sobě neměly žádné brnění ani se zde nepovalovaly zbraně, což byla nepochybně známka práce obutých, zjevně dvounohých dravců.

Barbar zamířil jedním směrem, pak se otočil a vyrazil jinam. Náhle spatřil vzdálený hřeben černé lávy. Za ním se ve veliké dálce zelenala skvrnka lesa, která nějakým zázrakem unikla lávě i ohni. Gath se ohlédl na vyhaslé sopky a prsty zabubnoval na hlavici sekery. Po chvíli odepjal rohatou přilbu z opasku a oběma rukama ji pozvedl.

Její živoucí kov jej hřál do mozolnatých prstů a zdálo se, že rohy pulzují, natahují se k němu a povzbuzují jej, aby se vzepřel její návykové síle.

Se zavrčením pozvedl přilbu nad hlavu, jako by si ji chtěl nasadit stejně nenucené, jako si zapíná opasek. Ale jeho krev a kosti se vzepřely. Svaly na předloktí se napjaly a pod opálenou kůží vyvstaly žíly jako provazy. Tělo se instinktivně bránilo. Zdálo se, že ví, že jakmile se přilba usadí na barbarově hlavě, stane se opět jejím zajatcem a nebude ji moci sundat bez pomoci magie Červenky Jezerního vlasu.

Ve stínu přilby se Gathova tvář zaleskla potem, pak jeho pýcha zvítězila a přinutila paže pomalu klesat, dokud okraj přilby nezakryl barbarovo čelo. V bezstarostných očích se mu zablesklo primární potěšení, které vzápětí zmizelo za kovovým krytem, když si přilbu nasadil na hlavu.

Z ústního otvoru hlasitě vycházel drsný dech. V očních průzorech se krátce zaleskla bělma očí, která nahradila ohnivě rudá záře.

Posel smrti se vrátil.

Kapitola šestá

ROZEKLANÉ JAZYKY

Gath vytáhl sekeru a popohnal hřebce do klusu. Hlava v přilbě se ostražitě otáčela ze strany na stranu. Očekávala nepříjemnosti. Těšila se na ně. Na předloktích se mu napínaly a tepaly žíly a z rukávů kroužkové zbroje stoupala pára, jak rostla teplota krve, která mu proudila tělem. Smysly mu zaostřily a vyslaly vibrace do kůže na hlavě a vlasů, pak do kovového povrchu přilby a skrze rohy až do jejich hrotů.

Barbar popohnal koně do cvalu a bezstarostně vyrazil po ztuhlé lávě skrze úzké průrvy přírodou jako stvořené pro útok ze zálohy.

Ale Gath necítil nic, kromě mrazivého vzduchu, který kolem něj proudil, a neslyšel nic, jen vítr a skřek supů.

Posel smrti se nacházel hluboko v nitru panství Boha smrti, jel po zemi a skále, ve kterých bylo pohřbeno srdce temnoty. Zde byly bernou mincí hříchy, zkáza a vražda. Zde síly zla soupeřily se zemětřesením a tornádem. Ale Gath viděl jen tajuplnou zlověstnou pustinu.

Sjel z lávového jazyka, vycválal po úbočí obrovského kráteru a na hřebeni kuželu přitáhl otěže. Střed vyplňovaly sutiny: protější strana se zhroutila dovnitř a sopku uzavřela. Zde dokonce ani úzká stužka kouře nepřipomínala její bývalou majestátnost.

Barbar vjel do kráteru a hřebce, jemuž se od kopyt zvedaly mračna jemného vulkanického prachu, vedl mezi mohutnými balvany. Kromě hlíny a lávy nenašel nic a ani necítil žádné nebezpečí, takže odcválal zpět na hřeben kráteru a znovu přitáhl otěže. Přilba, která dychtila po boji, mu tepala na hlavě a v očních průzorech jí žhnuly plameny zklamání. Ale barbar seděl klidně v sedle, čelil chtivosti přilbice, a tak plameny zeslábly a rudá zář odumřela.

Gath celé dopoledne pomalu a pečlivě prohledával ostatní krátery, ale nenašel žádné ústí jeskyně, zlaté dveře ani schodiště vytesané v lávě, ale pouze kostry ještěrů, hroznýšů, zmijí a lidí s ohony i bez nich. Vrátil se zpět do nejširšího kráteru, znovu prohledal sutiny, které sopouch vyplňovaly, a opět nic nenašel. Vyjel na hřeben kráteru, vztyčil se ve třmenech a rozhlédl se po vzdálené krajině.

Na severu a západě od vyhaslých sopek se v příkrých útesech zvedaly hory do zubatých vrcholků napůl ukrytých v mračnech. Na východě a jihu, ve směru, kam mířila roztavená láva a mračna prachu, byly kopce pokryty vrstvou sopečného popílku a ozdobené říčkami a jezírky ztuhlé lávy.

Vstup do podzemí zůstal zapečetěn a skryt.

Zklamaný barbar se podrážděně usadil v sedle. V průzorech přilby se náhle opět zjevila rudá záře, ven se vychrlil černý kouř a Posel smrti démonicky zavrčel. Černý hřebec se vzepjal a zaržál. Gath přitáhl otěže, takže kůň vztyčil hlavu zabušil kopyty do tvrdé

lávy. Démonický oheň přilby proudil do jeho krve a vnitřností a přilbice mu pozměnila hlavu. Její plamenné oči sledovaly obzor, aby nalezly tenkou stužku kouře, která stoupala k nebi za vzdáleným lávovým hřebenem. Popohnal hřebce ostruhami a ten vyrazil vpřed, dolů po příkrém svahu.

Posel smrti se chvěl touhou po krvi. Po pažích mu stékaly lesklé stružky potu a zaplavovaly hlavici sekery. Gath přejel přes kopce, přes lávové jazyky a skrze bludiště hromad balvanů, které byly náhodně navršeny díky výbuchu sopky. Za balvany se vlnila černá láva, která tvořila hřeben, zpoza kterého stoupala stužka kouře. Po levé straně se klikatila úzká skalnatá soutěska. Gath se hbitě vnořil do průsmyku. Po chvíli dorazil na prostranství obklopené třicet stop vysokými kamennými stěnami a přitáhl otěže.

Uprostřed prostranství se nacházelo ohniště obklopené rituálním trojúhelníkem z kamenů. Vedle ohniště v řečišti potůčku, který mýtinou protékal, se kupila hromada koster. Některé kosti ještě pokrývaly zbytky masa a kůže a voda byla temně rudá. V rohu skalní stěny se hromadila zbroj a zbraně oloupených mrtvol. Na prostranství ústily tři úzké klikaté průrvy. V jejich temných stínech se ukrývaly přikrčené postavy. Další číhaly v puklinách převislých říms a proti černé skále byly sotva viditelné.

Gath dovedl hřebce doprostřed prostranství. Z ústního otvoru přilby uniklo spokojené zahřmění. Vyzývavě zakřivené rohy pulzovaly životem.

Temné přikrčené postavy syčely a z úst jim vystřelovaly růžové rozeklané jazyky.

Gath otočil hřebce v úzkém kruhu a dal tak každému z tvorů možnost na něj zaútočit zezadu.

Tvorové zaváhali, pak se opatrně připlížili do slunečního svitu na okrajích soutěsek a puklin. Byli oděni v rozedraných hadrech zelených halen, uniforem strážných Hadí královny, a z opasků jim visely dýky a meče. Nicméně svým zbraním nevěnovali pozornost a před sebou drželi napřažené ruce jako paráty a ohrnuté rty odhalovaly vyceněné tesáky. Pod mokvajícími boláky na pažích a stehnech byly vidět šupiny. Prsty na nohou jim odpadaly. Pod holými lebkami jim svraštělé nosy pokrývaly tvrdé černé šupiny a místo uší

měli jen zkrvavené díry.

Gath hřebce zastavil přitažením otěží. Kůň opatrně ucouvl, když ucítil pach těch kreatur. Barbar při tom zápachu zalapal po dechu. Tvorové, z nichž někteří se plazili po břiše, se na něj vrhli.

První útočník se široce rozevřenými ústy si velmi rychle uvědomil svou chybu.

Přivítala jej Gathova sekera, a když hadí muž dopadl na zem, horní část úst i s hlavou skončila o deset stop dále.

Sekera se zabořila do těl dalších dvou útočníků, pak do barbara narazilo pět těl najednou. Tvorové Gatha srazili ze sedla. Barbar dopadl na zem a kreatury jej se syčením zakryly svými svíjejícími se těly.

Posel smrti se zbavil útočníků tím, že se překulil, rozdrtil hromadu koster a plácl sebou do krvavě rudé vody. Těla se rozpadala jako napůl upečené těsto a zelené výpary a rudá krev zbarvovaly přilbu a kroužkovou zbroj. Tesáky se zakusovaly do barbarova předloktí, ale lámaly se dřív než dokázaly napáchat nějakou škodu. Když se mu podařilo vyškrábat se na nohy, už dávno neměl svou sekeru, ale místo ní držel za zápěstí svalnatou paži. Odtrhl ji od ramene mrtvoly stejně snadno jako jablko ze stromu. Bušil tou paží do útočníků, dokud se nesvíjeli na zemi jako umírající hadi a z paže nezbyl jen několik palců dlouhý pahýl.

Gath netrpělivě odhodil pahýl stranou a zamířil k tvorům, kteří se plazili po břiše. Oči mu hladově žhnuly.

Jednu hlavu odkopl z ramenou, na další šlápl. Ta pukla jako přezrálý meloun, barbar uklouzl na vyhřezlém mozku a hlavou narazil do velikého balvanu. Skála, která byla evidentně stvořena z tvrdšího materiálu než démonem posedlý Posel smrti, jej poslala nekompromisně k zemi, kde zůstal omámeně ležet. Kreatury se k němu připlazily, aby se konečně popásly na jeho těle. Vzpínající se černý hřebec vtrhl mezi ně a začal po nich dupat. Tvorové se svíjeli a syčeli pod tepajícími kopyty, pak sebou začali křečovitě škubat ve smrtelném zápase.

Hřebec vycouval z těchto krvavých jatek a Gath pomalu vstal. Vylezl na hromadu koster, vytáhl z ní sekeru a ztěžka se opřel o její topor. Čepel se leskla krví. Za ním na vzdáleném obzoru žhnulo nebe

rudooranžovou září, která se vyrovnala žáru jeho očí a dodávala barbarově černé zbroji nádech barvy zralého pomeranče. Stejný odstín zbarvoval proudící vodu. Tato říčka smrti představovala jediný pohyb v okolí.

Když Gath spatřil, jak z jedné pukliny vystupují další dvě postavy, jeho ruce podvědomě sevřely topor sekery. Oba tvorové byli také oděni v zelených hadrech a v ústech jim kmitaly rozeklané jazyky, ale stáli vzpřímeně a v rukou třímali meč a kopí.

Rohatá přilba se sklonila a z nitra uniklo dychtivé vrčení. Kreatury ucouvly a rozdělily se, aby zaútočily z opačných stran. Jeden tvor zaváhal a z váčku na opasku vyňal malou olověnou fiolu. Druhý se po ní natáhl. Jeho druh máchl mečem v krátkém oblouku a uťal mu ruku. Zraněný tvor se zaskučením padl na zem a z pahýlu zápěstí mu tryskala zelená krev.

Gath zamířil k druhému hadímu muži, který nacpal lahvičku zpět do váčku a přikrčil se. Tvor mával před sebou napřaženým mečem. Oční průzory přilby metaly plameny, ale barbar zůstával stát na místě. Tělo mu ztěžklo, jak znovu získával kontrolu nad přilbou, a zář v průzorech pohasla. S rozmyslem odhodil sekeru, naklonil se vpřed a poskytl hadímu muži příležitost zaútočit na přilbu. Meč se mihl vzduchem, ale čepel neškodně odskočila od temného kovu. Při dalším útoku se Gath sklonil pod oblouk svištícího meče, pečlivě odhadl sílu úderu a pěstí uhodil hadího muže zboku do hlavy.

Tvor padl nazad, upustil meč, hlavou tvrdě narazil do balvanu a zůstal ochable ležet jako hadrová panenka.

Gath zvedl sekeru, přistoupil k hadímu muži a obkročmo se nad něj postavil. Když se omráčený tvor probral z bezvědomí, zjistil, že se mu o ohryzek opírá ostří sekery a shlíží na něj hrozivá rohatá přilba. Zůstal nehybně ležet a neodvažoval se ani nadechnout.

„Co se tady stalo?“ zeptal se barbar.

V odpověď se mu dostalo neartikulovaného zasyčení.

Gath lehce zatlačil na topor sekery a z krku hadího muže vytryskl pramínek krve. Tvor sebou trhl bolestí a oči mu naplnila hrůza. Vyděšeně odpověděl jazykem, který barbar v životě neslyšel.

„Kde je vchod do podzemí?“ zavrčel Gath.

Hadí muž spěšně odpověděl dlouhou záplavou zdánlivě

srozumitelných slov, jako by Gathovi dokonale rozuměl. Ale znovu hovořil tím cizím jazykem.

Gath vztekle pozvedl sekeru, aby tvorovi rozdrtil hlavu, a ten s vyděšeným zasyčením omdlel.

Gath hadího muže pečlivě prohledal, ale nenašel nic, co by mu poskytlo odpověď na jeho otázky. Zamyšleně zaváhal, pak, aniž by ji odvázal, uchopil hliněnou nádobku s vyvrtanými otvory, která se mu houpala na opasku. Okamžitě ucítil teplo, které z ní sálalo, a zlehka džbánkem zatřásl. Vězeň tohoto malinkého vězení sebou prudce pohnul, až se lahvička na Gathově dlani málem převrhla. Barbar se spokojeně ušklíbl nad tím, že jeho vězeň je stále naživu, nádobku nechal opět volně viset na opasku a rozmrzele se rozhlédl po bojišti. Přilba, jejíž hlad po krvi nebyl zcela nasycen, se chvěla touhou po ukojení a barbarova pýcha dychtila po důstojném protivníkovi. Z téhle krvavé nádeničiny žádná čest a sláva nekoukala.

Gath bezvědomého hadího muže odtáhl přes mýtinu k hřebci. Pak jej pevně svázal, tváří dolů přehodil přes sedlo a koně odvedl puklinou pryč z mýtiny.

Po chvíli Gath narazil na ploché jezírko ztuhlé lávy s nepravidelnou prohlubeninou uprostřed, která byla široká asi padesát stop a hluboká dvacet. Barbar upustil otěže a po příkrém srázu sestoupil do prohlubeniny. Asi deset stop od nejnižšího bodu prohlubeniny odložil sekeru, dřepl si a od opasku odvázal hliněný džbánek s otvory. Zvedl jej k uchu a naslouchal. Pak nádobku podržel před sebou v dlani natažené paže a druhou rukou uchopil zátku. Dlouhou chvíli váhal.

Na hlavě jej tížila horká přilba, která se kývala dopředu a dozadu, jako by se pokoušela Gatha strhnout k zemi. Barbarovi se podařilo síle přilby odolat a z očních průzorů vyšlehly plameny. Posadil se na zem a soustředil se. Po chvíli plameny uhasly a Gath pevněji sevřel zátku hliněného džbánku. Zhluboka se nadechl, jediným plynulým pohybem vytrhl zátku z hrdla a skutálel nádobku po svahu směrem ke dnu prohlubeniny.

Kapitola sedmá

HÁDEK

Džbánek rotoval jako baculatá tanečnice a dokutálel se na dno prohlubeniny, kde se zastavil. Po chvíli z hrdla vykoukla šupinatá hranatá hlava. Těžká víčka zamrkala v záři slunečního svitu.

Gath, který držel sekeru oběma rukama křížem přes stehna, se ostražitě zvedl do dřepu, jako by měl čelit drakovi, a ne malinkému hadovi.

Malý plaz zkoumavě vyplázl rozeklaný jazyk a částečně se vyplazil z nádobky. Z hnědého klínovitého tělíčka čněly čtyři zakrnělé nožky jako pouhá vzpomínka na tisíciletou degeneraci. Po krátkém boji vyprostil plaz tlusté tělíčko z hrdla džbánku a bílá brada dopadla na zem.

Plaz se vzpamatoval, nejisté se rozhlédl a pokusil se zahrabat do země, aby se ukryl. Láva však byla příliš tvrdá. Hádek se plavným pohybem hbitě vyplazil po mírném svahu, spatřil sekeru a muže, který ji svíral, a ucouvl. Několikrát se pokusil vyšplhat po příkrých stěnách prohlubeniny, ale pokaždé sklouzl na dno. Po chvíli zůstal vyčerpaný plaz ležet a pohlédl přímo na Gatha. Těžká víčka poklesla a hlava se vyčkávavě naklonila. Gath o krok ustoupil.

Plaz doširoka rozevřel čelisti, jako by se bezhlesně zasmál, a z tlamy jako dlouhý kouřový jazyk unikl žlutý dým. Výpary se vzdouvaly a vířily. Po chvíli vyplnily celou prohlubeninu, takže z plaza zbyl v žluté mlze jen matný stín. Tvor se téměř malátně překulil na záda a jeho břicho se otevřelo jako bezzubá ústa. Ozvalo se tiché syčení, po kterém následoval ostrý naříkavý skřek. Pak všechny zvuky i pohyby ustaly a nad prohlubeninou zůstal viset těžký, neproniknutelný dým.

Rohy Gathovy přilby se náhle mírně napřímily a začaly sálat horkem. Oční průzory opět zažhnuly. Barbara zachvátilo vzrušení. Naklonil se vpřed, vstoupil do prohlubeniny a plochou čepele sekery rozháněl hustý kouř, dokud nedosáhl dna.

Vedle hliněné nádobky ležela v řídnoucím dýmu vyčerpaná žena. Její bezbarvá tunika a vybledlý hnědý plášť byly rozedrané a plné děr. Spočívala na boku, opírala se o lokty a tvář skrývala mezi nahými, slonovinově bílými pažemi. Nohy měla rafinovaně rozhozené. Bujné křivky ňader, boků a stehen se rýsovaly pod rozedraným oděvem, který jen zdůrazňoval ženinu smyslnou krásu.

Gathovy oči vrhaly horký svit na roztažené tělo a tu a tam zabloudily i do intimních partií.

Když se kouř rozplynul, žena zvedla hlavu. Přes tvář a na ramena jí sklouzly černé rovné vlasy. Třemi prsty s rudě nalakovanými nehty je shrnula stranou a vzhlédla ke Gathovi. Tvář představovala vrchol její dokonalé krásy. Nad jasně rudými rty a smetanově bílými tvářemi, nalíčenými růží, zářily pod vyklenutým obočím šedozlaté oči, lemované silnou černou maskarou. Nádherná a smrtelně nebezpečná Hadí královna Kobra.

Kradmo se rozhlédla, pak se její pohled vrátil ke Gathovi a zajíkavě se zeptala: „Kde to jsme? Co se mnou chceš udělat?“ Barbar neodpověděl. „Zabiješ mě, že?“

„Nejspíš,“ zabručel lhostejně, jako by to nevyžadovalo většího úsilí, než sbalit pokrývku.

Hadí královna zaváhala a pak promluvila pomalým, zřetelným hlasem: „Temný, to by byla chyba. Mohu ti pomoci. A nebudu ti dělat žádné potíže. Dostala jsem za vyučenou. Udělám, cokoli budeš chtít. Budu ti otrokyní… kuchařkou… kurvou… čímkoli.“

„Uvidíme.“

Koutky úst se jí zvlnily do opatrného úsměvu, chladného a hořkého, a Kobra se zvedla do sedu. Pak si rozpačitě upravila rozedraný oděv. Nad komikem levé nohy mělo sinalé lýtko nazelenalý odstín, který na kotníku tmavl, a kůže se měnila v šupiny, pokrývající celé chodidlo. Šupiny neměly špinavě hnědou barvu hádka, ale mihotaly se ledově modrou a smaragdově zelenou barvou kobry.

Když to Hadí královna spatřila, prudce zalapala po dechu, rychle stáhla končetinu pod sebe a zakryla ji rozedraným pláštěm. Tvářejí zrudly hanbou.

V Gathově hlubokém drsném hlase nezazněl náznak opovržení

ani lítosti: „Tvé vězení rozhodně nebylo pohodlné.“

Hlava jí klesla spíše poraženecky než souhlasně a Kobra pokorně odvětila: „Mrzí mě, že můj vzhled mého nového pána a vládce uráží.“ V hlase jí zazněl známý lichotivý tón, který jen stěží zakrýval stejně známou vyzývavost. „Tvé vězení bylo tak malé a stísněné a kvůli stravě, která se omezovala na brouky, mé síly značně poklesly. Ale až se obnoví, ty šupiny zmizí a už ti nic nebude připomínat můj podivný původ. Až do té doby… pokud mi to dovolíš… se budu koupat a upravovat svůj vzhled, abych ulahodila tvému zraku, jak jen to bude možné.“

Kobra začala vstávat.

„Zůstaň sedět!“ vyštěkl Gath.

Vyděšeně vzhledla a klesla zpět na zem.

Barbar jí hodil kožený řemínek. „Zvedni ten džbánek.“

Udělala, co jí přikázal, a poslušně se posadila s nádobkou v klíně.

Ukázal na džbánek. „Vytáhni kořen mandragory a uvaž si jej na krk.“

Hadí královna se ironicky usmála: „Temný, copak jsi ztratil kuráž? Sedím tu bezmocná a vydaná ti na milost. Nezbylo mi nic, jen tyhle hadry a hanba, a ty mě tady nutíš uvěřit, že se mě bojíš. Lichotíš mi.“

„Dělej!“ nařídil chladně.

Kobra rozbila džbánek o tvrdou lávu a ven se vykutálel kousek mandragory. Zvedla jej, odvrátila hlavu, aby zakryla odpor, a začala si kořen přivazovat na bílou šíji. Když byla hotova, zhluboka se nadechla a svůdně se usmála přes nahé rameno se slovy: „Teď, když je má démonická povaha zkrocena tímto kořenem, řekneš mi, co po mně chceš?“

Gath kývl hlavou směrem k hřebeni prohlubeniny. „Před chvílí jsem narazil na smečku tvých služebníků. Umírali. Těla se jim rozkládala a rozpadala. Proč ty jsi v pořádku?“

„Protože jejich podstata a síla jsou udržovány daleko slabšími kouzly než moje.“ Hlas měla nevýrazný. „Pravidelně musí dostávat dávku černého vína, zvaného Nagraa, a to jim nepochybně došlo.“

„A ty tohle víno nepotřebuješ?“

Zavrtěla hlavou. „Pár vyvolených, kteří mají k Pánovi temnot

nejblíže, jsou stvořeni mocnými, trvalými kouzly. Pro nás je černé víno pouhým příjemným, stimulujícím nápojem.“

Gath Hadí královnu pomalu obcházel a pozorně si ji prohlížel. Pak netrpělivě zavrčel: „Pojď za mnou.“

Vyrazil vzhůru po svahu. Kobra vstala a poslušně jej následovala.

Když je hřebec spatřil vylézat z prohlubeniny, vzrušeně zadupal kopyty a vzepjal se. Svázaný hadí muž spadl s bolestivým výkřikem na zem. Náraz uvolnil provazy, tvor se vyprostil a překulil na kolena, aby se poklonil své královně.

Kobra s lítostí zírala na výpary, které mu stoupaly z těla, pak zmateným pohledem přelétla okolní krajinu. „Kde to jsme?“

„V Zemi dýmajících nebes.“ Hadí královna nevěřícně pohlédla na Gatha.

„Nejsi ani sto kroků od svého domova,“ dodal a jeho tón ji nenechal na pochybách o pravdivosti těchto slov.

Kobra vzhlédla k bezmračnému nebi. „Nevidím žádný kouř.“

„Tvé posvátné sopky dodýmaly.“ Barbar kývl směrem k hadímu muži. „Teď si s ním promluv a zjisti, co se stalo.“

Ani se nepohnula. Hluboko do srdce se jí zakousl svíravý strach. Hadí královna se zachvěla a odvrátila od zkázy, která se před ní rozkládala. „To není možné,“ zašeptala. „Všechno je zničeno. Všechno… mí lidé, mé poklady, celé mé království!“

„Ano,“ přikývl Gath. „A teď si s ním promluv. A zjisti, kde je zasypán vchod do tvých komnat.“

Zpytavě na barbara pohlédla a pak se jí v očích zjevilo poznání. Kobra o krok ucouvla a tiše promluvila: „Takže tak to je. Tobě nestačí, že jsi porazil mé démony… že jsi vyhnal Kitzaaky z pouště a že jsi mě zotročil. Ty stále prahneš po pomstě.“

Odpovědi se nedočkala.

Pak tiše zamumlala: „Temný, začínáš být příliš lehkomyslný.“

„Zeptej se ho!“

„Jistě,“ odvětila servilně, ale v hlase jí zazněl uštěpačný tón, „cokoli si můj pán přeje.“

Kobra se hadího muže začala podrobně vyptávat jeho jazykem. Rozechvělý tvor jí na každou otázku zajímavě odpovídal. Nakonec, když už jen zoufale blábolil, znovu přitiskl tvář k zemi a nabídl své

paní malou olověnou fiolu. Hadí královna nádobkou zatřásla, aby zjistila množství obsahu, a pozvedla ji ke Gathovi.

„Černé víno. Tohle je jeho poslední lahvička a je skoro prázdná. Od té doby, co sopky vybuchly, zjevně žádná zásilka nedorazila."

„Pche!" odfrkl pohrdlivě Gath. „Co říkal o vstupu?" vyštěkl a vyrazil Kobře nádobku z ruky. Fiola s hlasitým cinknutím narazila na ztuhlou lávu, olověná zátka vyskočila a z hrdla kutálející se nádobky se vyřinul řídký sloupec černého světla.

Hadí muž vytřeštil hrůzou oči a zakňučel. Náhle se zavlnil jako bič, vyskočil ze země a s široce rozevřenými ústy zaútočil na barbarovu nohu. Gath otočil ostří sekery a hadí muž zaslepený zuřivostí do něj hrudí narazil. Ozvalo se hlasité zapraštění. Náraz tvora okamžitě zastavil a jeho čelisti bezmocně cvakaly kousek od svého cíle. Svíjející se a syčící hadí muž se pokoušel zbavit ostří, které mu proniklo do těla, ale nedařilo se mu to. Gath jej uvolnil jediným kopancem. Tvor s bolestným syčením odlétl stranou, několikrát se překulil a zůstal nehybně ležet. Po chvíli se tělo prudce otřáslo a tvor zemřel.

Kobra pozorovala Gatha přimhouřenýma mandlovýma očima. Barbar zvedl mohutnou tlapu, popadl Hadí královnu za rameno a přitiskl ji k zemi. „Tak kde je ten vchod?"

Rozhrnula si záplavu havraních vlasů, která jí padla přes obličej, a vzhlédla k němu. Bradu měla umazanou a šedozlaté oči se jí zlomyslně leskly. „Tak takhle to tedy je," zavrněla. „Už ji nosíš příliš dlouho… ta přilba tě ovládla."

„O přilbu se nestarej," zavrčel hlubokým, chraplavým hlasem. „Co říkal?"

„Dobrá, já ti to tedy řeknu," odvětila, vyškrábala se na nohy a posadila se na nedaleký balvan. „Ale nejdřív zavolej tu svou panenku, aby sundala přilbu." Rozhlédla se po šedivých balvanech, pak pohlédla přímo do kovové tváře přilby. „To, co se chystáš vyslechnout, vyžaduje chladnou hlavu."

„Mluv!"

„Dobrá," přikývla, „ale to, co uslyšíš, se ti nebude líbit. Když můj bývalý pán zjistil, že jsi mě porazil a podařilo se ti ukrást rohatou přilbu, zjevně se rozzuřil, začal řvát a třást horou." Kobra kývla

směrem k mrtvému hadímu muži. „Podle tohoto ubohého vojáka, to bylo čím dál horší, až nakonec začaly všechny sopky chrlit oheň a dým, dokonce i ty, o kterých se soudilo, že už jsou dávno vyhaslé. Pak opakovaně vybuchovaly… spálily lesy a každého, kdo se pokusil uniknout. Když vulkány přestaly soptit, následovala řada zemětřesení, které strhly hory a změnily koryta potoků a řek. Přežili jen nemnozí. Když láva vychladla, vrátili se, aby nalezli vchod, vstoupili do svatyně s oltářem a zeptali se, čeho si jejich pán žádá. Ale jakmile vstoupili do podzemních chodeb, znovu se rozběsnilo zemětřesení, sopouch se propadl a většina z nich zemřela v zavalených tunelech. Skály zavalily i vchod. Zbyla jen hrstka přeživších, kterých ses ty očividně zbavil. Nyní neexistuje způsob, jak vstoupit do podzemí, a dokonce nelze ani odhadnout, které hora byla moje. Dokonce ani já bych vchod nedokázala nalézt.“

„Lžeš.“

Hořce se usmála: „Jak bych si přála, abys měl pravdu… ale nemáš. Moje hora je zapečetěná. Všechno, co jsem kdy měla, je pohřbeno. Všechno je fuč. A já sama jsem opuštěná, nikdo mě neochrání… kromě jediného muže, který mě zničil… a to jsi ty.“

Jedenkrát zavrtěl hlavou. „Kdyby byl tvůj pán mrtev, moc přilby by zemřela s ním.“

Hadí královna se krátce zasmála a odvětila: „Teď si Gathe Baale příliš lichotíš. Tys ho nezabil. On se pouze dočasně stáhl do hlubin země, a když se vrátí, budeš ve větším nebezpečí, než kdykoli předtím.“

V odpověď zažhnuly oční průzory a Gath odpověděl: „Pojď sem.“ Kobra poslušně vstala a přistoupila k němu. „Sundej mi tu přilbu,“ přikázal.

Oči jí pobaveně blýskly: „Myslela jsem, že toto privilegium je vyhrazeno pouze tvé přihlouplé panně.“

„Ta tu teď není.“

Brada jí šokované poklesla. „Nemluvíš vážně… jen zkoušíš mé síly?“

Sevřel jí zápěstí a zvedl ruce k přilbě. Kobra se bránila a na tváři se jí rozestřel uštěpačný úsměšek, když zavrněla: „Ta proto jsi mě uvolnil, že?“ V hlase jí zazněla slabá ozvěna bývalé moci. „Ji jsi

opustil a teď potřebuješ mě. Ta přilba tě zabíjí.“

„Moc mluvíš.“ Přitiskl jí ruce k rohům přilby, ale ona je pohladila namísto, aby je uchopila, a tiše se rozesmála.

Surově jí stiskl ruce hrubými prsty a přinutil ji sevřít rohy. Kobra zasténala bolestí. „Sundej ji, ty čubko!“

„Ne!“ vyštěkla vzdorně.

Barbar popadl Kobru za krk a přitáhl si ji k sobě. Ale bývalá Hadí královna se nepřestávala šklebit a vrtět hlavou. „Zbytečně mi hrozíš. Teď ti ji nemohu sundat.“

„Ztratila jsi svou moc?“

„To ne, ale použila jsem všechnu sílu na svou obnovu a teď jsem slabá. Nejdřív si musím odpočinout a najíst se.“ Podržel si ji na délku paže a Kobra dodala: „Potřebuji chléb, víno, bobule, cokoli dokážeš najít… a maso… čerstvé maso.“ Barbar hadí ženu pustil a ta se usmála. „A protože teď už mám něco, s čím s tebou mohu obchodovat, chci nějaké vhodné šaty… a koupel.“

Gath zavrčel, odstrčil ji stranou a vyhoupl se na hřebce. Sekeru zasunul do pochvy, shlédl na Kobru a ukázal k nedaleké puklině ve skále: „Támhle je pár hromad brnění a zbraní. Měly by tam být i nějaké šaty, ale nebudou takové, na jaké jsi zvyklá.“

„Ty mi postačí,“ odvětila. „A co jídlo?“

Barbar ukázal přes rameno a zabručel: „Tam zůstal kousek lesa… určitě bude plný zvěře.“

Kobra se usmála: „Takže dnes v noci… se oba zbavíme svých vězení.“

Gath beze slova otočil koně a zamířil k temnému horskému hřebenu.

Kobra jej s úsměvem pozorovala, dokud nesjel do údolí a nezmizel z dohledu. Pak bývalá Hadí královna nechala úsměv sklouznout z tváře a hbitě se rozběhla k olověné fiole na zemi. Popadla nádobku i zátku, podržela je tak, aby se jí nedotkl sloup temného světla, a zasunula zátku do hrdla. Vložila fiolu do svého pláště a vydechla úlevou. Kouzlo černého vína má mnohá využití, a pokud bude její nový pán potřebovat pomoc, mohlo by jí pomoci prokázat, jak je pro něj cenná. Kobra vstala a vyrazila za Gathem.

Když jej v dálce spatřila, tvářejí zrudly vzrušením a Kobra spěšně

vyrazila, aby jej dohonila. Po třech krocích náhle zpomalila, zděšena vlastním jednáním. Chovala se jako nějaký otrok, a dokonce ji to bavilo.

Kapitola osmá

PRONÁSLEDOVANÁ

Kobra, skrytá za balvanem, stála po kolena v lesní tůni a koupala se. Mezi větvemi okolních borovic pronikalo měsíční světlo a ozařovalo jí smetanově bílá ramena a záda. Zbytek těla měla temný jako noc a ve stínech stromů neviditelný. Když skončila s koupelí, tiše se přebrodila k balvanu, opřela se o něj rukama, zvedla se na špičky a vykoukla přes okraj kamene.

Na malé mýtině za balvanem se mihotal oheň. Nad ním byly nabodnuty zbytky rožněného srnce. Vedle ohně seděl Gath opřený o mohutný dub. Opodál se vršilo jeho brnění a zbraně. Barbar byl nahý, až na bederní rouško a rohatou přilbu. Helma mu ztěžka visela mezi mocnými rameny a opálená hruď se mu netrpělivě dmula.

Kobra na něj zírala s hrůzou a údivem. Při pouhém pohledu na barbara žasla. Jak byl obrovský. Jak byl mužný. Nejsmrtonosnější síla, jaká kdy kráčela po zemi, a on ji potřeboval, byl na ní závislý. Toto vědomí způsobovalo, že se chvěla divokou rozkoší. Cítila se téměř jako dívka, která nemá zotročené pouze smysly, ale i mysl a srdce.

Když si Kobra uvědomila, že jí naprosto nekrálovsky zrudly tváře, sklouzla zpět za balvan. Ponořila ruce do chladivé vody a přitiskla si je k horkým lícím. Pak to opakovala tak dlouho, dokud je neochladila. Opláchla si tělo, takže se malinké kapky vody třpytily na kůži jako pohyblivé, měsícem ozářené drahokamy, a přebrodila se ke břehu do záře ohně. Na břehu se zády ke Gathovi osušila, oděná pouze do nahoty, kterou předváděla stejně pyšně jako půlnoční nebe

předvádí létavici.

Uslyšela zachřestění kroužkové kápě přilby, po kterém následovalo drsné, chraplavé zavrčení: „Pospěš si, čubko.“

Kobra setřásla z těla poslední kapky vody a zeptala se: „Začíná pro tebe být příliš těžká?“

„Prostěji sundej.“

„Už jdu,“ odvětila, ale neznělo to příliš přesvědčivě.

U nohou se jí kupily rozedrané šaty a ležela zde miska s červeně zbarveným líčidlem, které si vyrobila z bobulí, nasbíraných v lese. Tuto přírodní růž si malíčkem nanesla na líce, rty a ňadra, pak si svázala vlasy do ohonu cárem šarlatové látky, do uší si vsadila stříbrné oválné náušnice a oblékla si tmavomodrou róbu a plášť. Potom si obula vysoké boty ze surové kůže, kolem útlého pasu si přepásala plášť a vykročila ke Gathovi.

Když se blížila, hřebec, který stál ve stínu mohutného dubu, začal neklidně podupávat kopyty. Bývalá Hadí královna pomalu přistoupila ke zvířeti a natáhla měkkou dlaň ke koňským nozdrám. „Snad jsem tě nevyrušila, hošku?“ Vrhla pohled na Gatha a přešla k ohni, kde se úmyslně zastavila tak, aby plameny vrhaly na její vlasy rudooranžovou zář a její stín padal na barbarovo tělo.

Oční průzory přilby v temnotě divoce a výhružně žhnuly. „Na co čekáš?“ ozvalo se z nitra přilby hluboké zavrčení. „Dostala jsi, co jsi chtěla.“

„Ano,“ odvětila klidně, „a nyní jsem silná. Ale nejdřív ti chci něco říct. Mohu ti pomoci, Gathe Baale, mohu ti pomoci způsoby, jakými by to nikdo jiný nedokázal. A budu kvůli tobě riskovat… riskovat tak, že to ani nedokážeš pochopit.“ Kobra přistoupila ke Gathovi a obkročmo se mu posadila na stehna. Smyslně se o něj začala třít. Sevřel ji v pase a přitáhl si ji blíž. Ochotně se k němu přitiskla. Dlaněmi mu klouzala po pažích a ramenou, masírovala je, jako by je chtěla tvarovat. „Vidíš, dokonce i teď, než ti sundám tu přilbu, jsem v pokušení riskovat milování s tebou, pokud si to přeješ.“

Z očních průzorů vyšlehly plameny, které jí sežehly vlasy. Kobra ucukla, ale neodtáhla se.

„Proto, že mě potřebuješ, mě přece nemusí hned nenávidět,“

zašeptala. „Není to má chyba… a já tě nezradím. Bude to naším tajemstvím.“

Plameny z přilby jí olízly krk a Kobra sebou bolestně trhla, ale stále se neodtáhla. „Ano,“ chraptivě zamumlala, „zariskovala bych a oblažila tě. Ale mohu ti, Gathe Baale, dát víc než jen dočasné potěšení. Mohu ti nalézt nejmocnější démony Boha smrti a pomocí mých čar dobudeš jejich království a získáš jejich bohatství a moc.“ Hadí žena zaváhala, pak jej pohladila a zavrněla: „Dovol, Gathe, abych ti pomohla a budeš moci vybudovat říši… která bude soupeřit se samotným podsvětím.“

Barbarovy prsty se jí zabořily do paže. „Využila bys mě k obnově vlastního království, že?“

„Ne,“ zaprotestovala rozhodně. „Pro sebe nechci nic… chci ti jen sloužit a užívat si hry se smrtí a potěšení z vítězství.“ Navzdory plamenům se naklonila blíž. „Dychtím po tom stejně jako ty.“

„Sundej ji,“ nařídil suše.

Kobra přikývla a sevřela rohy přilby. Z očních průzorů vyšlehly plameny, ale Kobra sevření neuvolnila a vyslala k Pánu temnot kvílivě syčivý výkřik. Padla na kolena, prohnula se v zádech a zvrátila hlavu. Zavřela oči a zatáhla. Oblázky se jí bolestivě zakously do kolenou. Dlaně, zvlhlé potem, sevřela pevněji kolem rohů, až jí klouby zbělely.

Přilba se najednou o kousek zvedla a odhalila barbarův krk. Gath pocítil blížící se úlevu a nadzvedl se. Kobra zatáhla ze všech sil a přilba se zvedla ještě výše.

Objevila se brada porostlá strništěm. Náhle bývalé Hadí královně proběhl šíjí záblesk prudké bolesti a zdálo se, jako by se rohy v jejím sevření zvětšily. Pokusila se je udržet, ale její tělo zčistajasna opustila všechna síla a paže jí ochable poklesly. Přilba sklouzla zpět na své místo a vzlykající Kobra padla na barbarovu hruď. „Nemohu… nedokazuji sundat.“

„Ale můžeš,“ zavrčel Gath, nadzvedl ji a ručeji přitiskl zpět k přilbě. „Pomůžu ti.“

Jeho prsty jí drtivě tiskly ruce k rohům a táhly, ale hadí žena necítila od špiček prstů až po lokty nic, žádnou bolest, ani sílu, jen otupělost. „Zatáhni!“ zachroptěl.

„To je zbytečné. Už nemám… žádnou sílu. Jsem úplně… prázdná.“

Pustil jí ruce a zůstal na ni upřeně zírat. Zář očních průzorů pohasla. Oči měl bledé a chladné šokem a Kobra věděla proč. V očích hadí ženy, které odrážely mihotání blýskavého kovového povrchu přilby, se leskly až příliš lidské slzy.

„Ztratila jsi svou moc,“ obvinil ji.

Přikývla. „Je mi líto, já…“ Zarazila se, neboť nevěděla, co říct. Nervy měla napjaté a bouřily v ní city. Náhle už netoužila po krvi, nedychtila po triumfu zabíjení a po vladařském majestátu a opustily ji i smyslné touhy. Cítila se jen zahanbeně, že zklamala svého milence.

Na tvář jí dopadla barbarova dlaň a srazila ji na zem. Kobra se překulila na záda mezi zbraně a lesklé kroužkové brnění. Když vzhlédla, blížil se k ní po rukou a kolenou.

„Lžeš,“ zavrčel.

„Ne,“ hájila se. „Nevěděla jsem, myslela… jsem, že se mi síly vrátily, ale…“

„Umíráš?“

„Ne, kdepak! Budu v pořádku. Ale už nejsem královnou. Návrat k lidské přirozenosti, mě připravil o veškerou moc.“ Zpytavě na ni pohlédl: „Lidské?“

S hořkým úsměvem přikývla. „Brzy už zase nebudu ničím. Budu taková, jako jsem byla, než jsem vstoupila do jeho služeb. Budu jen ubohá, bezmocná žena!“

Gath chvíli váhal a pak se zeptal: „Můžeš nějak získat svou moc zpět?“

Kobra potřásla hlavou. „Pouze Vílí královna z Pyramu by to dokázala, její zámek je však odsud vzdálený mnoho dní pochodu. Přilba by tě zabila dřív, než bychom tam dorazili. Kromě toho slouží Pánu temnot. Ta by udělala vše, co je v jejích silách, jen aby tě zabila.“

„Pak už mi nejsi k ničemu.“

„Ne,“ namítla. „Pořád ti mohu pomáhat.“

Zdálo se, že ji neposlouchá. Uchopil sekeru, vztyčil se nad Kobrou a k hrdlují přiložil ostří. Hadí žena sevřela čepel a pokoušela

se ji odstrčit. „Nebuď hlupák!

Potřebuješ mě. Teď je Červenka Jezerní vlas jediná, která dokáže přilbu sundat, ale je v nebezpečí! Měl bys jít za ní, dokud není příliš pozdě. Hned!“ Tvrdě na ni pohlédl.

„Měl bys mi věřit!“ naléhala. „Je ve strašlivém nebezpečí.“ Vysmál se jí.

„Pak uvěř přilbě. Kdybych se tě pokusila oklamat… kdybych pro tebe představovala nějakou hrozbu, ten kov by to vycítil. Ale nevaroval tě. Kdyby se tak stalo, tvé oči by žhnuly plamenem a rohy by byly horké.“ Gath mírně odtáhl ostří sekery a bývalá Hadí královna dodala: „Věř mi, Gathe. Jezerní vlas je tvou jedinou nadějí a já ti ji mohu pomoci zachránit.“

„Jak?“

„Lhala jsem ti. Neřekla jsem ti vše, co mi sdělil ten voják.“ Zhluboka se nadechla. „Předtím, než Pán temnot zničil svůj oltář, nařídil mým služebníkům, aby se vydali do Velké lesní kotliny a tu holku chytili… a zabili.“ Znovu se nadechla. „Někteří z těch, kteří přežili, ji teď pronásledují. Teď mají před tebou náskok tak tři čtyři dny.“

V očních průzorech přilby se objevil žár a rohy začaly pulzovat vlastním životem. Gath poodstoupil od Kobry.

Hadí žena, která se cítila slabá a bezmocná, pomalu vstala a zvedla kroužkové brnění. Podala mu jej se slovy: „Pán temnot se zjevně domníval, že to bude nejjistější způsob, jak tě zničit.“ Barbar od Kobry převzal brnění a začal si jej oblékat. Kobra pokračovala: „Nesmíš ztrácet čas. Přilba je jako plačící děcko. Čím víc ho krmíš, tím víc chce a tím silnějším se stává.“ Gath vrazil ruce do rukávů brnění, popadl opasek s mečem a začal se kvapně opásávat. Bývalá Hadí královna jej chvíli pozorovala a pak prohodila: „Vezmi mě s sebou.“

Barbar si dále upravoval zbroj a přitom pronesl: „Dychtivost přilby mi pronikla do krve a kostí a žene mě jinam… do nějaké země… ale nevím kam.“ Jejich oči se setkaly. „Ty víš kam?“

„Ne,“ odvětila upřímně, „ale pokud ti může někdo pomoci ji nalézt, tak jsem to já.“

Namísto odpovědi si obul botu.

„Sakra,“ zavrčela, „nemůžeš mě tady nechat!“

Barbar si začal obouvat druhou botu.

„Ty hlupáku,“ vyštěkla Kobra. „Pořád jsi jen ten tupec z lesa, že? Pořád jsi příliš pyšný, než abys dýchal okolní vzduch jen proto, že jej nestvořila tvoje velkolepost.“ Oči jí zvlhly a Kobra bezmocně vyjekla: „Nedokážeš pochopit, že bez mé pomoci nepřežiješ? Nikdo by nepřežil. A jen já dokážu tu tvou skvělou pannu ukrýt. Dokážu ji udržet v bezpečí a naučit využívat vlastních sil, namísto aby jimi mrhala! Časem bych ji dokonce mohla naučit zkrotit přilbu natolik, aby sis ji mohl sundávat sám.“

Pohlédl na ni a Hadí ženě se na tváři objevil nejistý, ale upřímný úsměv. „Gathe, zamysli se nad tím. Potom bys ji nepotřeboval… a ani mě. Byl bys volný. O to ti přece jde… že?“

O chvíli později, když hřebec cválal temnou nocí, Kobra seděla za Gamem, pevně mu objímala hruď v brnění a spokojeně se usmívala. Zažívala zvláštní pocit, jako by byla znovu mladou dívkou, v jednom okamžiku úžasně spokojenou a vzápětí zoufalou a zmatenou. Když si to uvědomila, rozhodla se nedávat své pocity najevo, ale zachovat zdání klidu, který tak přirozeně vykazovala, když byla královnou. Díky tomu jí úsměv sklouzl z tváře, Kobra zavřela oči a opřela si hlavu o barbarova záda. Po chvíli nabyla dojmu, že skrze kovové brnění cítí žár jeho těla, a aniž by si to uvědomila, úsměv se na líce vrátil.

Mířili na východ, směrem k Údolí zázraků.

Kapitola devátá

DOHADY

Za slunečného rána prohřměli dva jezdci Loukoťovým přechodem, zahnuli na Tkalcovní ulici a uháněli pod převislými větvemi dubů a vrb. Pláště jim vlály, biče práskaly a tváře měli stejně

vážné jako náhrobní kameny.

Od té doby, co opustili Tábor otrhanec v Údolí zázraků, uháněli jako o život. Za úsvitu vjel na povoze do vsi rozrušený potulný dráteník a zburcoval ji vyprávěním, že v noci viděl plný vůz podezřele vyhlížejících žoldáků mířit k Tkalcovně. Dvojice jezdců se nyní hnala k téže vesnici, aby zjistila, co jsou cizinci zač a možná zabránila další vraždě. V posledních sedmi dnech by to byla již šestá.

Všemi oběťmi byly mladé dívky, proslulé svou krásou, které patřily k některému z barbarských kmenů, obývajících západní konec Velké lesní kotliny. Všechny dívky zmizely a posléze byly nalezeny hluboko v neobydlených částech lesa. Těla měly rozdrcená a pokousaná hady a ještěry. Chování plazů bylo snadno vysvětlitelné. O pár týdnů dřív došlo k řadě sopečných výbuchů v nitru vzdálených zapovězených zemí. Od té doby migrovaly do kotliny za potravou spousty zvířat a různých tvorů. Ale skutečnost, že si plazi vybírali k únosům hezké mladé dívky, dodávala odpornou příchuť tomuto tajemství, ke kterému až do dnešního rána nevedla žádná stopa.

Prvním z obou jezdců byl starý Hnědý Jenda.

Tento bukko byl principálem a vůdcem Grillardů, kmene potulných herců, jejichž domovem byl Tábor otrhanec. Na jaře přesvědčil Gatha Baala, aby bránil barbarské kmeny, a spolu shromáždili vojsko a porazili nájezdnickou Kitzaackou hordu. Rada náčelníků jej za odměnu jmenovala králem. Přinejmenším měl vůdcovství vykonávat v dobách krizí a jedna taková právě nastala.

Král byl sporý, šlachovitý a křivonohý a rozhodně nikterak královsky nevypadal. Na sobě měl šedohnědý plášť s tmavě hnědými záplatami, znakem svého klanu, hnědé vysoké boty a za opaskem nosil prostý krátký meč bez jakýchkoli ozdob. Kolem velkých uší mu povlávaly kadeře bílých vlasů a nízko nad ostražitýma hnědýma očima se mu klenulo huňaté bílé obočí. Byl to bodrý muž, který dával přednost sekýrování tanečnic se širokými boky a plnými ňadry před vyšetřováním zločinů a který by daleko raději cestoval na povozech s ostatními Grillardy, jež byli nyní za zpěvu a smíchu na cestě k lesním kmenům. Ale také to byl muž, který měl zodpovědnost a dar předvídavosti. Dokázal uzřít nadcházející události a ve vraždách spatřoval blížící se strašlivou tragédii. Proto

dál hlasitě, s gustem a teatrálními gesty poháněl už tak zpěněného koně.

Jezdec, který bukka následoval na grošákovi, seděl v sedle tak přirozeně, jako by se v něm narodil. Byl to štíhlý mladík, který neprožil více než dvacet zim. Tento kavenský šlechtic však neměl úzká chamtivá očka, ani netrpěl náboženskou rigiditou, tak typickou pro jeho kmen lichvářů. Byl pohledný, i když vyhlížel trochu hrozivě. Kaštanové vlasy mu vlály ve větru a nad špičatým nosem a smyslnými rty mhouřil tmavě šedé oči. Pod pláštěm měl krátký kabátec z měkké kůže, kožené kalhoty a vysoké boty. Všechny části oděvu nesly stejný přírodní okrově hnědý odstín. Na zádech mu visela kuše a na opasku se mu vedle několika váčků houpaly dvě dýky a toulec s ocelovými šipkami. Kovový lesk šipek vyhlížel jen o trochu méně vražedně než výraz jeho tváře. Jmenoval se Jakar. Jeho jediná příbuzná, sestra dvojče, se stala první obětí zmíněných masakrů.

Oba jezdci prolétli kolem jabloňového hájku, který vyznačoval polovinu cesty do Tkalcovny, sjeli ze silnice a zamířili zkratkou mezi stromy. Do tváří a hrudí je šlehaly haluze a listí. Znovu vyjeli na silnici a tryskem uháněli dál. Za hodinu dorazili do Tkalcovny.

Slunce již stálo vysoko na ranním nebi a ozařovalo kopec, na kterém se rozkládala vesnice. Na mýtině před dřevěnou palisádou sháněly starší ženy stádečka ovcí do houfu. Za kolovou hradbou z obrovských dřevěných kádí s barvivem stoupala k nebi hustá pára. Cytheriané, kteří vesnici obývali, se zabývali tkaním a barvením látek. Pára nad káděmi utvářela celistvý mrak, který zahaloval rudé, zrzavé a hnědé, čerstvě nabarvené látky, rozvěšené k uschnutí na vrcholku kopce. Ve vzduchu se vznášel hutný pach moči a louhu.

Když Hnědý Jenda s Jakarem přejížděli mýtinu, zpomalili, protože nechtěli vyplašit podezřelé, pokud se ještě nacházeli ve vesnici, a zamířili k Lesní bráně. Seskočili z koní a zamířili ke starci, který seděl na zemi a zády se opíral o dřevěnou palisádu. Byl to hlídač u brány a jmenoval se Jílovec. Vyřezával nějaký klacek.

Když vzhlédl a poznal krále, s úsměvem kývl na pozdrav a prohodil: „Vitaj, bukko. Co ťa v tak šumný den přiváďá do Tkalcovny?“

„Nic dobrého, Jílovce,“ odvětil Hnědý Jenda rezolutně a dřepl si před starého hlídače. „Vyšetřuju ty hnusné vraždy a zaslechl jsem, že tímhle směrem mířili nějací podezřele vyhlížející žoldáci. Viděl jsi je?“

„Žádní vojcli se tu neukázali, aspoň ne dneska. Lapím tu na řiti celý boží den. Tohle je jediná fortna, kerou necháváme otevřenou. Tutově bych je zmerčil.“

Hnědý Jenda se zamračil a otočil se k Jakarovi. „Možná nevypadali jako žoldáci?“ nadhodil mladý šlechtic.

Jílovec vzhlédl a věnoval Jakarovi stejný úsměv, jakým vítal bukka. „Mladej, kromě jednoho sem žádné cizáky nezmerčil a ten na vojcla nevypadal. Byl to takový vyhublý prďola.“

„Je tu ještě?“ zeptal se bukko.

„Ni. Před chvilou výpad. Chtěl vidět tu čupr holku, co jsi z ní urobil tanečnícu. Byl fakt urputný. Ale ona už tu nemešká, tak jsem ho vykop.“

„Myslíš Červenku Jezerní vlas?“ zeptal se Jakar hlubokým, kultivovaným a zdánlivě lhostejným hlasem, ve kterém se však skrývalo napětí. Hnědý Jenda věděl, že během války s Kitzaaky se ten mladý šlechtic přihlásil jako jeden z ochránců Červenky, a od té doby, co mu Jakar začal pomáhat s vyšetřováním, si bukko všiml, že kdykoli se naskytla příležitost, zůstával mladík zírat na Červenku jako uhranutý.

Jílovec, který vycítil Jakarův zájem o tuto dívku, se vědoucně zachichotal a prohlásil: „Právě tu. Dybych byl taký mladý jak ty, též bych z ní byl paf. Najšumnější děvucha, jakú sem kdy zmerčil, a taká byla už od děcka.“

„Co po ní chtěl?“ zeptal se bryskně Hnědý Jenda.

„Chtěl ju uctívat. Lubať zem, po keré chodí. Prý ju eště neviděl. Došmaťchal až z Malého stromu, enem aby jí poděkoval, že kvůli ní Temný ochránil les a zachránil jeho kmen před kitzaackými kletbami.“

„Kranik?“

„Hádám, že ni. Každý Kranik, kerého sem zmerčil, byl skoro nahý a tu ten prďola byl celý oháklý. Měl aji kapucu. Ale skůru měl hnědú jak Kranik, enem že fajnú, lesklú jak dyby mokru. A neřval

jak ti divoši. Jak brebentil sotva otvíral hubu. Hádám, že mu z ní smrdělo. Člověk ho málem neslyšel.“

Bukko s Jakarem na sebe zamyšleně pohlédli a Hnědý Jenda se zeptal: „Kam jsi ho za ní poslal? Do Tábora otrhanec?“

„Ni! Do Čisté tůně. Tam sem ju předevčírem merčil hraťˇ. Čemu? Či tam včil není?“

„Jo, je,“ zabručel Hnědý Jenda a Jakar se vyhoupl do sedla. Bukko se k němu otočil se slovy: „Ještě chvilku vydrž, synku. Je to jen půl hodiny jízdy. Dorazíme tam dávno před ním.“ Hnědý Jenda pohlédl zpět na Jílovce. „Co ještě říkal ten cizinec?“

„No, furt se na Červenku vyptával. Měl otázek jak koza bobků. Hádám, že byl jak někeří tu z dědiny, co si myslijou, že má jakúsi nadpřirozenu magiju či co. Šak víš, o kým mluvím. O tych, co jí tu tak znepříjemňovali život, že musela vypadnúťˇ.“

„Vím,“ povzbudil bukko starého hlídače.

„No, chtěl si být tutově istý, že ju pozná. Pravil sem mu, že nebude mět problém, bo ta děvucha bude zahajovat dnešní komédiju a bude tú najšumnějšú bytosťú, na jakú kdy čučel. Zdálo se, že mu to stačí.“

Hnědý Jenda přikývl: „Víš jistě, že byl sám?“

„Dyž odsud odcházál, tož byl sám.“

„Díky, Jílovce,“ odvětil bukko a vstal.

„Bukko, ty mi najlepší poděkuješ, dyž dohlídneš, aby ta malá šumná děvucha pokračovala v tym, co robí. Ona fakt tancuje jak věter v haluzách.“

Rozloučili se, Hnědý Jenda se vyhoupl do sedla a odvedl kobylu vedle Jakarova hřebce.

„Pach z úst?“ nadhodil Jakar.

„Nebo rozeklaný jazyk,“ odvětil bukko.

Pak se oba tryskem rozjeli severním směrem po lesní cestě k Čisté tůni.

Při jízdě vrhl starší muž na Jakara zamyšlený pohled. V mladíkových očích se zračilo zoufalství, které však udržoval pod kontrolou. V uštvaném pohledu se zrcadlila zloba a bolest daleko větší, než útrapy, které stvořily vrásky na tváři toho starého moudrého muže.

Hnědý Jenda přehlušil dusot koňských kopyt: „Tvé obavy jsou na místě. Červenka má nepřátele, jaké ty si ve svém mládí ani nedokážeš představit… a možná jsou jí už v patách.“

„To neomlouvá vraždu mé sestry.“

Bukko souhlasně přikývl. Oba jezdci uháněli dál a barvy Tkalcovny za nimi v dálce pomalu bledly. Pak Jakar ukázal před sebe na polámané křoví po straně silnice. Přitáhli otěže, zastavili a začali zkoumat zem. Nalezli stopy kol těžkého povozu a skupiny jezdců, která vyjela z lesa a mířila dál po silnici.

„Jsou ještě čerstvé,“ prohlásil Jakar. „Hlína je stále vlhká.“

Bukko náhle zbledl, zalapal po dechu a vyhrkl: „Zjevně ten podivný mužík není sám.“

„Napočítal jsem jich přinejmenším dvacet. To je spousta mužů na jednu dívku.“

„Ne, pokud je pro ně důležitá.“ Hnědý Jenda popohnal kobylu ostruhami a zařval: „Za mnou! Znám zkratku!“

Vtrhli do lesa a uháněli podél úbočí hory. Prodírali se křovisky a uhýbali šlehajícím větvím dubů a borovic. Když dorazili na louku obehnanou vzrostlými stromy, tryskem ji přejeli a vrátili se zpět na silnici. Divokým cvalem zamířili ke vzdálenému hřebenu porostlému stromy, který se zvedal před prudkým srázem rozeklaných skal.

Po silnici cestovali roztroušení poutníci z místních kmenů, kteří se vydali do Čisté tůně na představení. Po podezřelých individuích nebylo ani památky.

Kapitola desátá

CHMÝŘÍČKO

Když oba jezdci dorazili do blízkosti Čisté tůně, znovu sjeli ze silnice a tryskem si razili cestu hustým borovicovým porostem k hřebenu horského výběžku. Mezi balvany stékaly z hory úzké

potůčky. Od úpatí výběžku k nim doléhaly zvuky tekoucí řeky a hlahol diváků, kteří se sešli na představení.

Cestou nespatřili povoz ani jezdce a nyní, když prohledávali podrost, nenašli žádné čerstvé stopy kol vozu ani koňských kopyt.

Pokradmu vedli koně dolů mezi balvany a stromy do přirozeného úkrytu, tvořeného tyčícími se skalami. Pak koně uvázali u stromu a dál se plížili roklí dolů. Šplouchání řeky a výkřiky diváků byly nyní hlasitější. Pak je přehlušilo řinčení tamburín, chvějivé tóny harf a kvílení fléten, jak si hudebníci ladili nástroje.

Jakar s bukkem si vyměnili ustarané pohledy. Představení mělo každým okamžikem začít.

Když dorazili na okraj lesa, klesli na všechny čtyři a plížili se k řadě velikých balvanů usazených na podloží z hnědého jehličí. Oba muži vyšplhali na největší balvan, opatrné se přisunuli vpřed a vyhlédli přes okraj.

Dvacet stop od balvanu stály mezi roztroušenými duby a borovicemi Grillardovic povozy. Přímo za nimi klesal do řeky skalnatý výběžek, který v řece tvořil ostrou zákrutu a utvářel tůň. Mezi stromy přecházeli herci k hřebeni výběžku a zaujímali svá postavení. Byli klidní a evidentně neočekávali žádné potíže.

Hnědý Jenda a Jakar se trochu uvolnili a ulehčené si oddechli. Mladý šlechtic nedokázal potlačit úsměv.

Všechny povozy byly pomalované živými růžovými, žlutými, rudými a zelenými barvami a samotní Grillardové byli vyzdobení ještě pestřeji citrónově žlutými pírky, impozantními poklopci a všemožnými cetkami, náramky a zvonečky. Vytvářeli celkový dojem nereálného světa, kde jsou barvy a smích důležitějšími věcmi než úmorná práce a pravidelné jídlo.

„Dorazili jsme včas," zašeptal Hnědý Jenda.

Jakar přikývl a začal se plížit k zadnímu okraji balvanu. „Jdu ji varovat."

„Ne! Zůstaneš tady a budeš dávat pozor. Chci ji sám ukrýt do bezpečí, protože vím, kdo a co proti nám stojí. A taky vím, jak s ní jednat. Což ty nevíš."

Dunění bubnů a cinkot tamburín oznámil začátek představení, který neviděné publikum na protější straně řeky vzrušeně přivítalo

výkřiky a hvízdotem.

„Už začínají," zabručel Hnědý Jenda a sklouzl z balvanu, přičemž si podřel ruce a hruď.

Jakarovi zmizel úsměv z tváře. „Pospěš, starce," zašeptal. „Pospěš!"

Bukko si zvedl okraj tuniky nad kostnatá kolena a rozběhl se mezi stromy a balvany jako zajíc. Zmizel v podrostu a za okamžik se objevil u zadní části velikého žlutého obytného povozu. Lapal po dechu a ztěžka oddechoval. Prkenně se vztyčil a opatrně vykročil ke dveřím povozu. Dorazil k nim neviděn, hbitě je otevřel, zmizel ve voze a zavřel za sebou.

Jakar napjatě vyčkával a soustředěně se mračil. Když odkudsi zaduněly bubny, divoce vzhlédl.

Přímo nad Čistou tůní se nad baldachýn korun stromů vznesl rovnou k nebi déšť šípů. Za nimi se táhly stužky, které na modrém nebi tvořily barevnou duhu. Pak začaly šípy klesat, a než zmizely za stromy, ozvalo se svištění jejich hlavic vzduchem. Dav zajásal. Zahřměly bubny. Tamburíny, flétny a harfy začaly vyhrávat vzletnou melodii a Grillardové i publikum začalo prozpěvovat košilatou píseň.

Jakar se rozesmál mladistvým smíchem a zaujatě pozoroval, jak z oranžového povozu vyrazilo pět zralých dívek a rozptýlilo se mezi stromy proti proudu řeky. Dívky nesly malé dřevěné vory s držadly z provazů. Na sobě měly šupinám podobné šperky, které sotva zakrývaly jejich vnady, kromě zadečků, které měly odhalené. Vlasy měly rudozlatě nabarvené v přesné napodobenině Červenky Jezerního vlasu.

Jakar se mírně nadzvedl, aby se přesvědčil, že mezi nimi Červenka chybí. Vzápětí dívky zmizely za okrajem skály. Mladý šlechtic se znovu přitiskl k balvanu, ohlédl se zpět k žlutému vozu a zůstal tiše ležet.

Hnědý Jenda, který využil hluku a rozruchu k zamaskování svého přesunu, vyběhl z povozu a nyní uháněl mezi stromy k Jakarovi. V náručí nesl v pokrývce zabalené malé, zběsile bojující tělo, které zuřivě kopalo drobnýma nožkama.

Jakar slezl z balvanu a stařec, který mířil ke koním, kolem něj beze slova proběhl. Mladík vykoukl mezi balvany, aby se přesvědčil,

zdaje nikdo nepronásleduje, nikoho nespatřil, a tak vyrazil za bukkem.

Hnědý Jenda u koní zabočil na sever k úpatí strmé rozeklané skály, které prosvítalo mezi vysokými borovicemi.

Když vyběhli z lesa a zamířili podél rychlé říčky, jedné z mnoha, které napájely řeku, vzdálený zpěv k nim doléhal už jen nejasně.

Hnědý Jenda se zastavil a lapal po dechu. Pak položil zabalené tělo na skálu, posadil se vedle něj a odkryl hlavu.

Července Jezerním vlasu ucpával ústa roubík. Krátké rudozlaté vlasy měla rozcuchané a růž na lících a rtech byla rozmazaná stejně jako silné linky maskary, které jí lemovaly velké gazelí oči. Ty oči vypadaly jako okna do vyděšené a rozzlobené mysli. Nicméně Jakar měl pocit, že její krása září jako sluneční paprsky na kapkách ranní rosy, a koutky delikátně tvarovaných rtů se mu zvedly v úsměvu.

Ztěžka oddechující Hnědý Jenda vyhrkl: „Promiň, Červenko. Je mi to fakt děsně líto. Ale ten roubík ti musím nechat už jen pro případ, že bys z nějakého důvodu vykřikla, a prozradila tak, kde jsme. Vysvětlil bych ti proč, ale nemáme čas. Musím varovat ostatní a ty se musíš ukrýt.“ Vzhlédl k Jakarovi. „Myslím, že Jakara znáš… zůstane tu s tebou.“

Červenka pohlédla vyděšenýma očima na Jakara a náhle se přestala zmítat a jen na něj upřeně zírala.

Jakar se uklonil s aristokratickou ladností a prohlásil: „Je mi potěšením sloužit ti, má paní.“ Pak s lehce uštěpačným úsměvem, který nedokázal zakrýt jeho zájem o ni, dodal: „Ale musím připustit, že se ti obvykle jistě daří nadělat pořádný kravál.“

Červenka stočila pohled k bukkovi a začala si nesrozumitelně stěžovat přes roubík, její oči žadonily.

Stařec vstal a rezolutně prohlásil: „Prostě mi věř a jdi s Jakarem. Může na tom záviset tvůj život.“

Jakar se přinutil k lehkovážnému tónu: „Ona je jako chmýříčko, že?“

Hnědý Jenda se na něj zamračil. „Tak to už stačí. Teď budeš muset vzít rozum do hrsti, hochu, a pokud pohled na ni způsobuje, že se chováš jako pitomec, tak se na ni nedívej.“ Jakar zrudl a bukko dodal: „Teď mě dobře poslouchej. Mám tu čest a povinnost

Červenku chránit. Závisí na ní život mého přítele Gatha Baala a životy všech obyvatel lesa zase závisí na něm. Chápeš?“

Jakar smrtelně vážně přikývl.

„Výborně. Odveď ji proti proudu k vodopádům.“ Vysvětlil jim, jak nalézt skrytou průrvu za vodopády, a pak dodal: „Tam bude v bezpečí. A teď padejte. Zjistím, co se děje, a pak za vámi přijdu.“

Jakar pozoroval, jak šlachovitý stařec sestupuje mezi balvany do říčky, a pomyslel si, že bukko je trochu příliš sebejistý, dokonce i na krále. Ale měl ho rád a z důvodů, které sám nedokázal vysvětlit, mu věřil. Na okamžik zaváhal, pak pohledem laskavých tmavých očí zhodnotil Červenčinu krásu a silnýma rukama ji opatrně zvedl do náručí. Lehce se zazmítala a pak se uklidnila. Mladý šlechtic se zachvěl, když se o něj opřelo dívčino pružné tělo. Cítil, jak mu opálené líce rudnou, a pokusil se od ní odvrátit pohled, ale nedokázal to. Na okamžik se jejich zraky setkaly. Když Jakar promluvil, na zamyšlené tváři mu hrál vřelý úsměv: „Něco mi našeptává, ty chmýříčko, že nám způsobíš ještě pořádnou patálii.“

Kapitola jedenáctá

ZRZKY

Hnědý Jenda vyšel z křoví, které přesahovalo nad říčku, a vstoupil do říčního koryta.

Řečiště bylo široké asi třicet yardů, dno pokrýval bílý štěrk a balvany, které jarní záplavy po celá staletí splavovaly z hor. Klikatily se jím úzké pramínky vody a o dvacet yardů dále, na vzdálené straně za téměř neprostupnou hradbou balvanů bystře uháněl hlavní proud, jehož zelené vody vířily v bílé pěně, jak se tříštily o mohutné skály, lemující břehy.

Hnědý Jenda si zvedl potrhanou, ušpiněnou tuniku nad kostnatá kolena, překlopýtal štěrkem, přebrodil mělký potůček a zamířil po

proudu směrem k nezřetelnému dunění bubnů.

Dvakrát upadl. Podruhé se Hnědý Jenda zřítil do hlubokého řečiště, jehož proud jej odnesl vpřed, udeřil jím o mohutný balvan a zanechal jej ve spleti větvoví padlé borovice. Chvíli jej do tváří a zad šlehaly ostré větve, pak se bukkovi podařilo vyšplhat na kmen a po něm se vydrápat na břeh.

Na kost promočený Hnědý Jenda se teď mračil více než ve svých melodramatech a s funěním uháněl po vyšlapané stezce podél říčky. V dálce spatřil své tanečnice, které se proti bílé skále rýsovaly jako malinké barevné postavičky.

Dívky měly těla zahalená v průsvitných žlutozelených látkách a na nahých zádech měly připevněná zlatozelená křídla vážky. Stály vedle hlavního proudu v místě, kde se zužoval do peřejí bílých vod, které uháněly asi dvacet stop, pak se přelévaly přes širokou skalnatou plošinu, jež tvořila přírodní přehradu, a obtékaly zátočinu řeky. Čistá tůně, která se nacházela za zátočinou, ani vyčkávající publikum a hudebníci nebyli vidět. Nyní je Hnědý Jenda nemohl ani slyšet. Řev peřejí byl ohlušující.

Dívky nervózně vzhlížely k povozům na výběžku, jako by čekaly, že se k nim každým okamžikem přidá Červenka. Malé vory držely připravené ve vodě a čekaly na pokyn, aby na ně naskočily. Na rudozlatých kadeřích se jim blýskaly sluneční paprsky a z dálky se pozoruhodně podobaly Července Jezernímu vlasu.

Když si to Hnědý Jenda uvědomil, v panice zasténal, pustil lem tuniky, přiložil si ruce k ústům a zařval ze všech sil: „Zail! Belle! Počkejte! Neskákejte do vody!“

Dívky ho neslyšely.

Hnědý Jenda klopýtal a klouzal dolů po strmém břehu a pak se s křikem rozběhl řečištěm. „Zail! Počkejte! Počkejte!“

Dívky si ho nevšimly a zoufalý bukko, který neúnavně běžel vpřed, zakopl, upadl mezi balvany a bolestivě si narazil obličej, hruď i kolena. Lehce omráčený se s funěním vyškrábal na ruce a kolena a zůstal zírat před sebe. Nad řvoucími peřejemi se jako signál pro dívky zvedly pronikavé tóny lesního rohu.

Hnědý Jenda vyskočil a zahulákal z plných plic: „Počkejte!“

Dívky jej stále neslyšely. Zail, která je vedla, si klekla na vor,

uchopila provazová madla a s výskotem a smíchem se rozjela po proudu. Dívky ji jedna po druhé následovaly. Vory se zběsile pohupovaly na vlnách a mnoho nechybělo, aby je divoký proud, který si s nimi pohrával jako s hračkami, převrátil. Spršky vodní pěny dívkám omývaly půvabná těla a rozesmáté tváře. Vyjely na skalní plošinu, sklouzly kolem zátočiny řeky a publikum v Čisté tůni zařvalo nadšením.

V odpověď pozvedly dívky jednu paži, rozevřely pěstičky a za nimi se rozvinuly blýskavé žlutozelené stužky.

Diváci tleskali, tamburíny a bubny zachytily rytmus vlnících se krásek a plavba se změnila v tanec.

Vyčerpaný Hnědý Jenda se belhal vpřed a ztěžka oddechoval. Teď už dokázal spatřit Čistou tůni. Dívky tančily skvěle, přesně tak, jak je to naučil. Ale bez té zvláštní jiskry, kterou měl v plánu. Pouze Červenka Jezerní vlas měla dost odvahy a dovednosti a dokázala na voru vzpřímeně stát.

Dívky jedna po druhé vpluly po proudu do velké tůně, točily se i s vory a před publikem, lemujícím břehy, zujímaly vyzývavé pózy.

Grillardovic siláci postávali na ploché skále několik stop pod hladinou v rozšiřujícím se místě tůně. Za nimi z vody čněly další skalní plošiny, které tvořily přirozené podium před diváky na protějším břehu řeky. Zadní část podia byla z balvanů, které se zvedaly jako nějaké mohutné skalní stupně k tupému výčnělku horského výběžku. Další Grillardové tvořili řetěz, táhnoucí se podiem vzhůru přes balvany ke skalnímu výběžku, ze kterého vyrůstal zakrslý dub.

Hnědý Jenda tohle místo velice dobře znal. Právě zde poprvé potkal Červenku Jezerní vlas a požádal ji, aby mu pomohla zachránit les před Kitzaaky.

Když se dívky přiblížily k čekajícím Grillardům, lehly si na záda, zkřížily paže na prsou a napjaly se jako struny. První Grillard zvedl Zail z voru nad hlavu a předal ji svému sousedovi. Tímto způsobem se dívka dostala přes jeviště a balvany vzhůru ke skalnímu výběžku, kde čekali dva největší Grillardovic siláci. Jak si ji muži předávali, její tělo se otáčelo kolem osy a průsvitná látka se začala z dívky odvíjet, což ocenili zejména diváci mužského pohlaví.

Když Zail dorazila na vrchol, jeden Grillard popadl průsvitnou látku, zatímco druhý zvedl dívku napjatou jako struna nad hlavu. Muž se prohnul jako luk a ze všech sil mrštil dívku do nejhlubší části tůně o sto stop níže. Grillard, který svíral průhlednou látku, jí prudce trhl a Zail začala rotovat ve vzduchu. Látka se jí z těla zběsile odvíjela a tvořila barevné kruhy. Když se průsvitná látka zcela odvinula, dívka byla nahá, až na blýskavé žluté šperky, které jí zakrývaly ňadra a klín, a jako šíp se vnořila do tůně.

Diváci vstali jako jeden muž a začali aplaudovat, hvízdat a dožadovat se dalších dívek. Tyje nenechaly dlouho čekat.

Hnědý Jenda se nedokázal ubránit úsměvu, který mu však vzápětí zmrzl na tváři, a krev mu ztuhla v žilách.

Oba Grillardové na výběžku se zhroutili a přepadli přes okraj. Jeden dopadl bezpečně do mělké vody, ale druhý s hlasitým křupnutím dopadl na vyčnělou skálu. Několikrát se překulil a zůstal tiše ležet. Publikum zalapalo po dechu. Dívky v tůni začaly zděšeně ječet. Pak veškerý pohyb ustal a v Čisté tůni se rozhostilo ticho.

Zpoza zakrslého dubu vystoupil obrovský, téměř sedm stop vysoký muž. Na skalnatém výběžku se rýsovala jeho mohutná postava. Z ramenou mu splýval potrhaný plášť, ale jeho postoj byl pyšný, arogantní a vladařský. Muž si nabubřelým gestem rozepjal plášť a nechal jej klesnout k nohám. Na hladkém krunýři přecházely barvy od indigově modré na ramenou přes našedle modrou až po bílou na stehnech. Hlavu s širokými čelistmi mu zdobila stříbřitě bílá přilbice. Muž stál vzpřímeně a ze zad se mu zvedal výčnělek, který nápadně připomínal hřbetní ploutev žraloka.

Hnědý Jenda málem zoufale zakňučel.

Diváci zalapali po dechu a ucouvli.

Grillardové, jakoby ze strachu před neviděnými nepřáteli, utekli z výběžku a shromáždili se na podiu. Mezi nimi stáli i synové Hnědého Jendy: Dýkouš v černé tunice s tmavě okrovými záplatami a Kosť s obrovitým poklopcem stejně zrzavým jako jeho vlasy. Oba vystoupili před svůj kmen a postavili se čelem k démonu, který na ně shlížel z výběžku.

Vedle obrovského bojovníka se náhle objevil malý mužík v kápi s našedlou pletí a uštěpačně se rozchechtal. Pak se přestal smát, jako

když ume, pozvedl pěst a rozkřičel se jazykem, kterému bukko nerozuměl.

Na okraji skalnatého výběžku se vzápětí objevil tucet malých podsaditých mužů a mezi stromy za nimi byly vidět stíny dalších. Pleť měli našedle hnědou, tvářím s nozdrami chyběly nosy a drobné uši byly špičaté. Na ramenou a loktech jim zpod koženého odění vyčuhovaly chomáče srsti. Na opascích se jim houpaly meče, toulce se šipkami a dýky a v chlupatých dlaních svírali nabité kuše.

Ztichlí diváci, kteří se chvěli strachem, začali couvat od tůně. Ti ze zadních řad již prchali do lesa.

Grillardové, shromáždění na jevišti, nervózně upírali zraky na namířené kuše a pomalu zvedali ruce.

Hnědý Jenda zoufale klopýtal k přirozené vodní hrázi.

Tři beznosí vojáci sestoupili z výběžku na podium, s vrčením zamávali kušemi a utvořili mezi Grillardy uličku. Shora sestoupil malý muž s hladkou kůží, s udivující čilostí prošel uličkou a přebrodil se k vyděšeným dívkám, které vykukovaly z vody.

Na tváři se mu rozhostil široký úšklebek. Muž se oběma rukama poškrábal v rozkroku a tichem se rozezněl jeho chlípný hlas: „To se podívejme, vy jste ale pěkňoučké! Nebudete mi dělat problémy, že?“ Oplzle se zachichotal. „Která z vás je Červenka Jezerní vlas?“

Dívky naříkavými hlasy začaly mluvit jedna přes druhou, že Červenka mezi nimi není, že nevědí, kde je, a prosily o slitování. Pak je Zail okřikla, bezostyšně a vzdorovitě se vztyčila z vody a předvedla malému muži napůl zahalené vnady. „Není tu, prcku. Budeš muset přijít na zítřejší představení.“

„Nezahrávej si se mnou, čubko!“ vyštěkl. Přebrodil se k ní, pozorně si ji prohlédl a odstrčil ji zpět do vody. „Jsi příliš stará,“ zabručel. Pozorně se zahleděl na ostatní vzlykající dívky, které se k sobě vyděšeně tiskly. „Holka, nebuď hloupá. Vím, že tu jsi,“ zavrčel. „Tak se přiznej… a ušetři své přátele a sobě spoustu bolesti.“

Naříkající dívky se objímaly a nesouvisle blábolily.

Muž se se vzteklým bručením přebrodil k dívkám co nejblíže, ale přitom si dával pozor, aby nespadl do řeky. Naklonil se a pozorně studoval zvednuté tváře. „Sakra! Všechny jste tak zatraceně pěkné, že si nedokážu vzpomenout, jak vypadáš.“ Napřímil se. „Červenko

Jezerní vlase, máš poslední možnost. Ukaž se, jinak tyhle krásky už brzy tak krásné nebudou.“

Dívky zaječely, že tu Červenka není, a Grillardové na podiu křičeli totéž.

Ale mužík je neposlouchal. „Jaká škoda,“ zabručel a přebrodil se zpět na jeviště. Vzhlédl k obrovskému muži na výběžku, pozvedl prázdné ruce dlaněmi vzhůru a zakřičel: „Je mi líto, lorde Baskte, ale nechtějí spolupracovat. A já ji nedokážu poznat. Všechny jsou zrzavé.“

Baskt přikývl a pokročil k okraji skalnatého výběžku. Zde se zastavil a vzápětí se střemhlav vrhl do tůně. Snadno přeletěl vyčnívající skály, a dříve než narazil na hladinu, zablesklo se a zahřmělo. Jakmile se vnořil do vody, vytryskl gejzír, jaký by vytvořilo tělo nejméně trojnásobné velikosti.

Zbytky diváků s jekotem prchaly do lesa.

Zděšení Grillardové se drželi za ruce a bezmocně zírali na tůň.

Hnědý Jenda konečně dorazil k vodní hrázi a s ohledem upřeným na dívky se ponořil do vody.

Dívky panicky otáčely hlavami a snažily se zjistit, co se pohybuje pod hladinou. Pak svorně zaječely a v očích se jim zračil děs.

Hladinu bičovala žraloci ploutev a mířila k nim.

Ječící dívky se pokoušely plavat ke břehu a vylézt z vody.

Ploutev se ponořila pod hladinu, na okamžik zmizela a vzápětí vystřelil ze zelenkavých vod mohutný rypec, za nímž následovalo válcovité obrovské tělo velkého bílého žraloka.

Dvě dívky, které se brodily k podiu, při spatření toho děsivého tvora omdlely a padly zpět do vody.

„Ne! Ne!“ zaječel Hnědý Jenda a udeřil hlavou do skály. Téměř v bezvědomí klesl do tůně a ponořil se pod hladinu. Proud jej zachytil a vynesl opět na povrch. Bukko zalapal po dechu a omámeně pohlédl přes tůň.

Zdálo se, že voda vře, a stříkající gejzíry se barvily doruda. Ozývaly se výkřiky, srpovitý ocas bušil do hladiny a obrovské zuby v širokých čelistech se blýskaly. Na nich byly nabodány kusy těl mladých dívek.

Stařec zoufale zasténal, omdlel a proud jej odnesl.

O něco později, když bukko opět přišel k sobě, ležel na břiše asi stopu ve vodě na kamenné plošině, která tvořila část podia. Zvedl hlavu z vody, rozkašlal se a začal dávit. Pak se namáhavě vytáhl na suchou zem. Hnědý Jenda lapal po dechu a třásl se hrůzou a vyčerpáním. Po chvíli se rozhlédl kolem.

Po žralokovi nebylo ani stopy. V Čisté tůni se nic nehýbalo a ticho rušilo jen šplouchání řeky. Hnědý Jenda měl pocit, že se mu všechno jen zdálo. Pak je spatřil.

Na vzdáleném konci tůně, kde se řeka rozšiřovala a zurčela skrze lidmi vyrobenou přehradu, se mělčinami brodili beznosí, chlupatí vojáci. Dlouhými kopími bodali do vody. Když se hroty vynořily, byly na nich nabodány zkrvavené kusy kostí a masa. Vojáci je rutinně sundávali z kopí a vhazovali do vaků, které jim visely přes ramena. Pak se znova pustili do bodání.

Hnědý Jenda vztekle zaskřípal zuby, pokusil se vstát, ale zatočila se mu hlava a on klesl zpět na holou skálu. Zamrkal a pohlédl dolů na skálu omývanou vodou. Sklonil hlavu, aby se napil, ale zarazil se a v očích se mu zračila hrůza.

Voda byla zrudlá krví.

Pokusil se odplazit, jako by se z ní mohl nakazit, ale toto úsilí z něj vysálo poslední zbytky sil. Hnědý Jenda padl tváří k zemi a obestřely jej mrákoty.

Kapitola dvanáctá

ROZLOUČENÍ

O hodinu později se Hnědý Jenda choulil pod přikrývkou a přes ohýnek pohlížel na své syny Dýkouše a Kosťe. Kolem nich se shromáždily Grillardovic ženy a děti, které se třásly a vzlykaly a tváře měly umazané od slz. Za nimi na skalnatém výběžku muži s hlukem řadili koňmi tažené povozy do dvou řad. Povozy byly

naložené a připravené vyrazit na cestu.

„Kolik jich bylo?“ zeptal se Hnědý Jenda Dýkouše.

„Když odjížděli, napočítal jsem devět na povoze a sedm na koních. Nevím, kolik jich stálo v lese na hlídce. Ale nepokoušeli se ukrývat. Zvedal se za nimi prach na míli daleko.“

„Kterým směrem jeli?“

„Na severozápad. Řekl bych, že k Malému stromu.“

„Proč šel ten hnusný démon po Července?“ zavrčel Kosť. „Co měl z toho, že zavraždil ty ubohé bezmocné holky?“

Ženy pokyvovaly hlavami a mumlaly tutéž otázku.

„Nevím,“ odvětil Hnědý Jenda vážně, „ale zjistím to a učím tomu přítrž.“ Vstal a přikázal: „Vy dva převezmete velení nad povozy.“ Bratři poslušně přikývli a jejich otec dodal: „Rozdělíte se a odjedete z téhle části lesa. Lidi v okolí jsou pověrčiví. Budou si myslet, že jste prokletí, a vyhnali by vás ze svých vesnic. Tak jeďte na východ. Kosti, ty pojedeš po jižní cestě. Ty, Dýkouši, po severní.“ Ztišil hlas: „Po jednom, dvou týdnech, až se situace uklidní, začněte se poohlížet po nových tanečnicích.“

„Po nových holkách?“ zavrčel Kosť pobouřeně. „Nikdy se ti nepodaří nahradit…“

„Uděláš, co ti říkám!“ přerušil jej ostře otec. „A použiješ k tomu srdce i mozek, stejně jako toho hada, který se ti skrývá v tom tvém poklopci.“ Hnědý Jenda se otočil k Dýkoušovi. „Oba znáte zásady… nesmíme dovolit, aby tahle tragédie zničila naše řemeslo.“

Dýkouš přikývl. „Co budeš dělat?“

„To, co musím,“ odvětil Hnědý Jenda. „Rada náčelníků bude bezpochyby chtít, abych našel Gatha a přiměl jej vypořádat se s těmi dobytky… a to může chvíli trvat. Neviděl jsem ho celé týdny.“

Oba bratři vstali a Dýkouš se zasmušile zeptal: „Nevíš, co je s Červenkou?“

„Zmizela,“ oznámil Kosť.

Hnědý Jenda s bezvýraznou tváří prohlásil: „O Červenku se nebojte. Hlavně odvezte naše povozy co nejdál… pro případ, že by jim došlo, že ji nezabili, a vrátili se zpět.“

Bratři přikývli a bukko syny objal. Ostatním zamával na rozloučenou a vyhoupl se do sedla čekajícího koně. Sedlové brašny

se nadouvaly zásobami: džbánem s vínem, sýrem, chlebem a kusy masa, zabalenými v látce. Popohnal koně a zamířil vzhůru ke skalnatému výběžku. Ještě jednou zamával na rozloučenou a Grillardové mu odpověděli a začali vylézat na povozy.

Když byl z dohledu, opatrně se rozhlédl, zda jej nikdo nesleduje, a pak vjel do stinného úkrytu převislých větví borovic. Tam se zastavil a čekal, dokud zvuky odjíždějících povozů v dálce nedozněly. Pak se vrátil na místo, kde byli ukryti klisna a Jakarův hřebec. Popadl jejich otěže a vedl koně mezi stromy ke strmému útesu rozeklané skály. Když dorazil k houští, odkud mohl slyšet hlasitý hukot vodopádů, sesedl a přivázal koně ke stromu. Přehodil si sedlové brašny přes rameno a dál spěšně vyrazil po svých.

Kapitola třináctá

PATÁLIE

Hnědý Jenda s funěním proklopýtal kolem hustého křoví, které rostlo na břehu říčky, zastavil se a pohlédl vzhůru.

Před ním se vršila hromada mohutných žulových balvanů, která se zvedala přes rokli k výšinám strmého svahu rozeklané skály. Mezi balvany spadaly vodopády. Některé tvořily pouhé pramínky, jiné hřměly v záplavě bílé pěny, šířily se po plochých skalních římsách a padaly v podobě zurčící opony, zatímco nejmocnější proud se řítil stovky stop dolů, kde se tříštil v jezírku a zvedal do výšky mlhu v podobě vodní tříště. Zde si voda našla průchody v puklinách a kanálech, kde vířila a znovu se stékala a hnala se mezi balvany do řečiště. Tudy pak už krotce plynula ke vzdálené řece.

Na jihovýchodě hory se tyčila holá skála, zatímco severozápadní stěnu pokrýval téměř až k vrcholku borovicový porost. Mezerami ve větvoví tu a tam probleskovaly paprsky odpoledního slunce a ozařovaly jezírko a bílou vodní tříšť, takže se v hlubokém stínu

zářivě mihotaly jako živé drahokamy.

Veškeré zvuky přehlušoval řev vodopádů.

Bukko si z očí vytřel kapky vodní tříště a jen ohromeně zíral. Pohled na tuto přírodní nádheru jej naplnil údivem a úctou a pomalu ze starcovy duše odplavoval bolest, smutek a pocit viny. Rozhlížel se ze strany na stranu a propátrával mlhu vodní tříště. Po Července a Jakarovi nenalezl ani známku. Nikde nespatřil zlomenou větvičku, polehlé křoví ani stopu v hlíně, které by naznačovaly, že tudy prošli. Ustaraně přimhouřil oči a vykročil k vodopádům.

Po půl hodině vyčerpaný a promočený až na kůži se nacházel v polovině příkrých vodopádů a nejisté balancoval na kluzkém oblém balvanu. Vedle něj se řítil dravý proud, široký jako menší domek. Cestu mu blokoval plochý balvan o polovinu vyšší než byl Hnědý Jenda. Bukko si povzdechl a nacpal nohu do úzké pukliny v jinak hladkém povrchu balvanu, který mu stál v cestě. S funěním a klením se vzepřel, ve štěrbině se postavil a zašmátral po vrcholku kamene. Hukot vody spolehlivě pohltil kletby i funění. Hnědý Jenda se zachytil okraje balvanu, chvíli zhluboka oddechoval a sbíral síly. Pak zabral a vytáhl se na balvan. Tam klesl na všechny čtyři a vyčerpaně opřel hlavu o chladivou skálu. Překulil se na bok, a když spatřil svou bosou nohu, znovu zaklel. Znovu se vzepřel na rukou a kolenou a pohlédl dolů, kde ve štěrbině vězela jeho bota. Nedokázal na ni dosáhnout, a tak si sezul druhou botu a odložil ji stranou. Pak vstal a rozhlédl se kolem. Po Jakarovi a Července nebylo ani památky.

Pokračoval tedy ve výstupu naboso.

Když Hnědý Jenda dorazil k velkému jezírku, prošel skrze široký vodopád na úzkou skalnatou římsu. Tam chvíli vyčkával a vykukoval přes padající vodu, aby se přesvědčil, že jej nikdo nesledoval. Ale kromě divů přírody nikoho nespatřil. S tváří ke skalní stěně se začal bokem posunovat po úzké římse, dokud se nedostal na stopu od plochého kamene. Tam se římsa prudce zužovala a končila. Zpoza balvanu vycházela mlha vodní tříště, jež byla dílem dalšího vodopádu, který spadal do rozervané skalnaté rokle. Hnědý Jenda se opatrně ohlédl přes rameno. Jediný krok vpřed či stranou by nepochybně znamenal drama, které by bukko nikdy nedokázal věrně napodobit na jevišti a které by jej velmi rychle dopravilo na začátek

jeho cesty vzhůru, tedy na dno vodopádů, což by se rozhodně neobešlo bez tragických následků. Rozechvělý Hnědý Jenda se tváří přitiskl k hladké skále. Když třas ustal, bukko pokrčil nohy v kolenou kvůli rovnováze, rozpřáhl doširoka ruce a přitištěný ke skále poslepu zašmátral za ostrým rohem. Prsty spočinul na hrubé železné tyči, kterou pevně sevřel. Vydechl úlevou, náhle však ztratil rovnováhu a padl vpřed.

Hnědý Jenda, který jednou rukou pevně svíral železnou tyč a druhou divoce mával ve vzduchu, se zhoupl kolem rohu a chodidla mu spočinula na bytelné římse na protější straně.

Na tváři zrudlé námahou se mu rozhostil spokojený úsměv. Pak se mu udělalo špatně od žaludku a zamlžil se mu zrak. Hnědý Jenda klesl na všechny čtyři a přitiskl se ke skalní stěně. Když se mu zrak opět projasnil, začal se plazit po římse. Po chvíli vstal, prošel pod vodopádem a vsoukal se skrze úzkou skalní štěrbinu do široké suché pukliny, která se zvedala k vrcholku útesu. Podlahu a tři stěny tvořily nepravidelně popraskané ploché balvany. V rohu se nacházela malá jeskyně. V ní seděla Červenka Jezerní vlas, která si k tělu tiskla Jakarův plášť a úlevně se usmívala.

„Konečně, Janku!“ vydechla, vyskočila, rozběhla se k bukkovi a pevně jej objala. Pak se od něj trochu odtáhla a pohlédla mu do usměvavých očí. „Jsi v pořádku?“

„Ale ano,“ zamumlal Hnědý Jenda unaveně, „teď, když vidím, že jsi v bezpečí.“

Opatrněji položil rozechvělé ruce na hladká ramena a pozorně si Červenku prohlížel, jako by se chtěl ujistit, že je skutečná. Dívka si drobnou ručkou svírala lemy pláště mezi ňadry, na oříškově hnědém rameni se jí blýskal zelenozlatý šperk a plná ústa pod drobným, rovným nosíkem jí rozkvétala milým úsměvem.

„Dítě, ty nemáš ponětí,“ prohlásil ochable, „Jaké požehnání je, pro starce jako jsem já, se v tento neblahý den prostě na tebe jen dívat.“

Červenka se rozpačitě zapýřila a vrhla na něj vyčítavý pohled velikých hnědých očí. „Jendo, příliš mi lichotíš. To není správné.“

„Dneska to není lichocení,“ zachmuřil se Hnědý Jenda. „Je to mé nejsvatější přesvědčení při památce těch, které jsem hluboce

miloval.“

Červenka se zmateně zamračila, neboť ji pochmurný tón bukkova hlasu vyděsil. „O čem to mluvíš?“ zeptala se. „Cituješ snad nějakou novou hru?“

Hnědý Jenda zaváhal, vzhlédl k Jakarovi, který hlídkoval s nabitou kuší na skalní římse o patnáct stop výše, a pak stočil pohled zpět k Července. Když promluvil, jeho hlas byl pouhým šepotem: „Jsou mrtvé, Červenko… všechny tvé přítelkyně… Zail, Belle… všechny.“

„Ne!“ zajíkla se dívka a o krok ucouvla. Hnědý Jenda přikývl a Červenka se rozkřičela: „Ale proč? Proč?“ Pak se s pláčem zhroutila na zem.

Jakar, který byl v tváři popelavý, se chraplavě zeptal: „Stáleji hledají?“

Hnědý Jenda, který se nyní cítil velmi starý, se posadil na zem, shodil z ramene sedlové brašny a zavrtěl hlavou. „Teď její stopu ztratili.“ Vzhlédl k mladému šlechtici. „Zjevně věděli, že Červenka je zrzavá. Když uviděli, že i ostatní holky jsou zrzky, zmátlo je to. A protože předpokládali, že Červenka je mezi nimi, zabili je všechny.“ Bukko sklopil zrak k vzlykající dívce. „Nyní je v bezpečí… pod podmínkou, že neznají nějaký způsob, jak zjistit, že nedostali tu, pro kterou si přišli.“

„Oni na to přijdou,“ rozhodil Jakar rezignovaně ruce. Slezl po kořenu, který vyrůstal z pukliny ve skále, a posadil se naproti Hnědému Jendovi. Pohlédl na bukka zpytavým pohledem a naléhal: „Teď mi řekni, co se stalo… pověz mi všechno.“

„To není třeba.“

„Aleje,“ odvětil Jakar tiše a v očích se mu objevil záblesk bolesti a nenávisti.

Hnědý Jenda chápavě přikývl. Pak na rozdíl od obvyklé teatrálnosti stručně vylíčil Jakarovi i Července, k čemu v Čisté tůni došlo. Své vyprávění zakončil slovy: „Prostě jsem dorazil příliš pozdě.“

Po chvíli se bledá a uplakaná Červenka začala pomalu zvedat. Jakar ji jemně uchopil za loket a pomohl. Pak rozbalil její pokrývku, aby neseděla na holé zemi.

„Děkuji,“ zamumlala ochable, zády se opřela o stěnu rokle a pohlédla mladíkovi do očí. „Je mi líto, že jsem ti způsobila takovou patálii.“

Jakar pokrčil rameny, jako by totéž udělal pro kteroukoli ženu, a dřepl si naproti bukkovi. „A co teď?“ zeptal se.

„Nevím,“ odvětil Hnědý Jenda. „Neměl jsem čas o tom přemýšlet.“

„Tak už raději začni, bukko,“ promluvil mladý šlechtic hlubokým, nesmlouvavým hlasem. „Znám toho zmetka, zvaného Baskt. Je to Bůh zkázy, dílo Vílí královny z Pyramu, velekněžky Černé Veshty. A pokud ho poslala až z Pyramu, tak mohla poslat i ty ostatní. Hady. Ještěry. Však víš.“

„Myslíš, že právě ti… ti ostatní zabili tvou sestru?“

„Je to možné.“ Kývl temenem hlavy k Července. „Takže pořád může být v nebezpečí. I teď.“

Hnědý Jenda souhlasně přikývl a pohlédl přes Jakarovo rameno na uplakanou Červenku. „Neobviňuj se, dítě. Nemohla jsi nic dělat.“

„Ale proč mě pronásledují?“ vzlykla Červenka.

„Tím si nejsem jist,“ odvětil Hnědý Jenda, který vycítil, že v Jakarových tmavých očích se zračí tatáž otázka. Pohledem se mladému šlechtici vyhnul a pokračoval: „Ale sama víš, že máš nepřátele. Nebyli to jen Kitzaakové, které jsi pomáhala porazit, ale i Hadí královna… a její pán.“

„Ale ona byla jediná, která o mně věděla! A… a ty jsi ji zajal. Teď je Gathovým vězněm.“

„Ale zjevně o tobě věděl i někdo jiný.“

Dívka sebou trhla, bezdůvodně se zahleděla na své ruce a tiše pronesla: „Možná… kdybych se jim dobrovolně vydala do rukou… už by nikomu dalšímu neublížili.“

„Nebuď směšná,“ vyhrkl Jakar, vstal a vyšel z jeskyně. „Jen se pokouším být nápomocná,“ zavolala k jeho zádům.

„Pomoct můžeš, když zůstaneš naživu,“ odsekl, aniž by se otočil. Pak se mladý šlechtic zastavil, obrátil se k Července a pohlédl jí zpříma do očí. „Až se vrátí, a oni se vrátí, můžeš být návnadou v pasti, kterou na ně tady bukko nastraží.“

Po jeho tvrdých, přímočarých slovech Červenka zbledla a

vyděšeně pohlédla na Hnědého Jendu.

„To nemusí být nutné," odvětil stařec uklidňujícím tónem. „Ale je zde i jiný důvod. V každém případě musíš zůstat bezpečně ukrytá." Hnědý Jenda se zahleděl na Jakara a pak pohled stočil zpět k Července. „Jediným člověkem, který je schopen se s těmi kreaturami vypořádat, je Gath. A až se do toho pustí, bude potřebovat právě tebe."

Červenka zaváhala a pak pohlédla na Jakara. Mladý šlechtic na ni shlížel tmavýma očima, jejichž pohled náhle zněžněl. Dívka se nervózně zavrtěla, málem se pousmála a Jakar odvrátil zrak a otočil se k Hnědému Jendovi.

„Půjdeš za Temným? Požádáš ho o pomoc?"

Bukko přikývl.

„Takže když teď spolupracujeme, měl bys mi povědět, co Červenku s tím barbarem spojuje."

„Tak to je, milý pane, mezi těmi dvěma."

„Ona ho dokáže ovládat?"

Hnědý Jenda se pousmál a zavrtěl hlavou. „Jeho neovládne nikdo."

„Tak jak můžeš vědět, že nám pomůže? Nebo že mu můžeme věřit? Vždyť on sám je napůl démon!"

„Prostě to vím," odvětil rozhodně Hnědý Jenda. Otevřel sedlové brašny, vybalil jídlo a džbán s vínem podal Jakarovi. „Tu máš. Napij se a najez. A hlavně se uklidni. Čeká nás spousta práce a většinu budeš muset vykonat ty."

Jakar se na okamžik zarazil, pak uchopil džbán a napil se vína. Hnědý Jenda zvedl kus chleba a sýra, přešel k Července, posadil se vedle ni a jídlo jí vložil do dlaní.

„Já opravdu nemám hlad," vzhlédla dívka ke starci.

„Brzy budeš mít," odvětil Hnědý Jenda. „Nyní mě dobře poslouchej. Nejhorší máme za sebou. Už je konec. Oba víme, co teď musíme udělat… a ta tragédie nás nesmí odchýlit od zvolené cesty."

Dívka nepřítomně přikývla, jako dítě, které poslouchá, co mu rodiče už posté vysvětlují.

„Ty mě neposloucháš," vyštěkl bukko a Červenka prudce vzhlédla.

„To už je lepší. Zkus pochopit, že nyní je výhoda na naší straně. Víme, co mají ti lotři za lubem, a tím je dána i tvá role. Stala ses hlavní hrdinkou v tomhle velkolepém dramatu. O takové úloze sní i ti největší herci.“

„Hnědý Jendo, nemluv takhle,“ zaprosila Červenka. „Ne teď.“

„Ale ano,“ odsekl stařec. „Protože všechno záleží na tom, jak sehraješ následující akt. Pokud do hry vložíš celou duši, máme šanci. Jestli ne… následky nám dnes ti parchanti názorně předvedli.“

„Jendo, ne,“ žadonila dívka.

„Ale ano! Na lítost, smutek a výčitky musíš zapomenout. Okamžitě! Musíme vzít rozum do hrsti a soustředit se na to, co budeme dělat, a ne na to, co se stalo. Pokud to neuděláme, jsme ztraceni.“

Hnědý Jenda vstal, přešel k rozloženému jídlu, posadil se a pustil se do jídla. Jakar se k němu s ponuře pobaveným úsměškem připojil. Když mladík promluvil, stejné pobavení mu zaznělo v hlase.

„Z tvého teatrálního proslovu a nabubřelých frází usuzuji, že máš na mysli nějaký konkrétní plán.“

Hnědý Jenda souhlasně přikývl. „Jakmile dojíš, chci, abys vyrazil za těmi darebáky. Kůň na tebe čeká u paty vodopádů. Až je dohoníš …“

„To mi říkat nemusíš,“ přerušil jej Jakar.

„Poslouchej mě,“ vyštěkl bukko autoritativním hlasem. „Ty jsi možná šlechtic a já jsem pro tebe jen psancem… ale vidím věci, které ostatní nemohou spatřit. A pokud chceš opravdu pomstít svou sestru, dobře ti radím, abys mě poslouchal.“

Jakar ztichl a pozorně na bukka pohlížel.

„To už je lepší,“ zabručel Hnědý Jenda. „Takže až tu chásku dohoníš, budeš se držet z dohledu a sledovat je, dokud nezjistíš, kam mají namířeno. Pak se vrátíš do Tábora otrhanec. My tam s Červenkou… a doufejme i s Gathem Baalem na tebe počkáme.“

„To je vše?“ zeptal se Jakar věcně.

„Ne!“ odvětil Hnědý Jenda stejně stručně. „A teď už se raději vydej na cestu, než stopa vychladne.“

Mladý šlechtic vstal a Červenka mu podala jeho plášť se slovy: „Tady máš, k večeru se ochladí.“

Jakar zavrtěl hlavou, přistoupil k úzkému východu a usmál se na dívku. „Večer se uvidíme, ty naše Patálie.“ A kvapně odešel.

Červenka, která se nedokázala ubránit úsměvu, se zachumlala do pláště a pustila se do jídla. Hnědý Jenda ji chvíli zamyšleně pozoroval a pak prohlásil: „Milé děvče, teď není ten správný čas.“ Dívka k němu zmateně vzhlédla a bukko dodal: „Máme dost starostí i bez toho, že se zamiluješ.“

Červenka se kousla do rtu a tiše zamumlala: „Já vím.“

„Tak se pořádně najez. Musíš být silná. Přenocujeme v Táboře otrhanec, zítra zajedeme k Volající skále a budeme doufat, že Gath uslyší hlas rohu a přijde.“

Dívka dožvýkala a zeptala se: „A proč by neměl?“

„Protože od první vraždy jsem se ho pokoušel přivolat několik dní… neukázal se.“ Hnědý Jenda se usmál. „Ale mám dojem, že teď se to změní.“

Kapitola čtrnáctá

PODIVNÍ SPOJENCI

Dlouho po půlnoci se dva jezdci tryskem hnali Údolím zázraků. Na severovýchodním okraji Tábora otrhanec přitáhli otěže a zůstali stát na okraji mýtiny ozářené chladným měsíčním svitem. Ukryti ve stínu jabloní se pozorně rozhlédli. Uřícená zvířata se leskla potem a od nozder jim stoupala pára.

Zdálo se, že je tábor opuštěný. Kromě šplouchání řeky Bílé vody, která protékala pod mohutnou skálou na vzdáleném konci vesnice zvanou Kamenný přechod, zde panovalo naprosté ticho.

Jeden jezdec popohnal koně vpřed a zamířil do měsíčního světla. Byla to Kobra v sedle klisničky, koupené od tlupy psanců ve Stínech v západní části deštného pralesa. Vyčerpáním lapala po dechu, a když se opatrně rozhlížela po prázdné mýtině, měla tvář zkřivenou

strachem. Grillardové byli zjevně na cestách. Jediné, co zde zůstalo, byly čtyři otlučené maringotky na východním okraji mýtiny, které již nebyly schopné cesty, a velký červený povoz na protější straně. Stál za podiem, které vévodilo středu mýtiny. V okně v patře se mihotal nezřetelný plamínek svíčky.

Kobra se vrátila mezi jabloně, uchopila otěže druhého koně a vedla jej přes mýtinu. Byl to hřebec Gatha Baala a na něm seděl barbar. Obrovské tělo se nejisté kymácelo v sedle a hlava v rohaté přilbici bezvládně visela mezi rameny. Oční průzory vrhaly rudou záři na ruce, svírající sedlovou hrušku.

Kobra přivedla koně k podiu a zaváhala. K brlení na bočnici rudé maringotky byli přivázaní tři koně: šedý grošák, který vypadal, že se právě vrátil z dlouhé cesty, další hřebec a klisna s hnědou sedlovou pokrývkou pošitou hnědými záplatami. Kobra hbitě vylezla na jeviště, přeběhla ke Gathovi a pomohla mu ze sedla.

„Už jsme tady," zašeptala povzbuzujícím tónem. „Ještě pár kroků. Myslím, že je bukko doma. Určitě bude vědět, kde ta dívka je."

Gath beze slova pozvedl hlavu a ostré hroty rohů přilby se zamihotaly ve svitu měsíce. Kobra zamířila k maringotce.

Gath ztěžka vykročil za ní, ale po třech krocích se s hlasitým řinčením zřítil na dřevěnou podlahu podia. Kobra se prudce otočila, přiskočila k ležícímu tělu a poklekla vedle něj. Gath se pokoušel vyškrábat na ruce a kolena a ona se mu v tom snažila pomoci. Barbar napůl vstal, ale vzápětí se mu podlomila kolena a on s opětovným řinkotem upadl na záda.

Kobra se prudce nadechla a rozechvělýma rukama zašmátrala po bezvládném těle. Rudá záře očních průzorů jí zbarvila mléčnou pleť obličeje, zrůzněného obavami. Žena se rozhlédla horečnatýma očima.

Zdálo se, že okolní maringotky ožily aktivitou, a v oknech se rozžehly knoty svíček. Zář svíce v horním patře rudé maringotky zjasněla a její svit ozářil rohatou přilbu. Kobra vyskočila a zůstala stát nad ležícím tělem. Zakryla Gatha potrhaným pláštěm a pozvedla paže tak, že jí tvář zůstávala ukrytá ve stínu.

Okno maringotky se otevřelo a ven se vysunula rozžatá lucerna. Za ní se vyklonila rozcuchaná stříbřitá hlava Hnědého Jendy. „Kdo je

tam?“ otázal se bukko naléhavě.

„Tvůj přítel, bukko,“ vykřikla Kobra jasným hlasem, „a potřebuje pomoc.“

„Přítel a potřebuje pomoc?“ vykoukl Hnědý Jenda podezřívavě zpoza lucerny.

„Gath Baal,“ zašeptala Kobra, která si nepřestávala zakrývat tvář.

Bukkovi nejprve překvapením poklesla brada, ale pak se spokojně usmál. Jeho hlava hbitě zmizela zpět v maringotce a rozhoupaná lucerna začala uvnitř horního patra vrhat zběsilé stíny. Pak světlo pobledlo a na schodišti se ozvaly spěšné kroky. Vzápětí se dveře maringotky rozletěly a záře lucerny v ruce Hnědého Jendy zaplavila podium. Bukko měl na sobě šedohnědou noční košili, jejíž lem si přidržoval vysoko nad kostnatými koleny.

Hnědý Jenda se zastavil před Kobrou. Ta nechala paže klesnout a odhalila tvář oranžovému svitu lucerny.

„Ty?“ zalapal Hnědý Jenda po dechu a o krok ustoupil.

Kobra se zamračila a její hluboký zvučný hlas zapráskal jako bič: „Bukko, teď není čas na žádné tvé divadýlko. Ode mě ti žádné nebezpečí nehrozí.“ Pozvedla kořen mandragory, který jí visel na řemínku kolem krku. „Osvobodil mě, abych mu pomohla. Ale selhala jsem! Už nemám žádnou moc.“

„Přece si nemyslíš, že ti uvěřím?“ vysmál se jí Hnědý Jenda. „Kde je Gath?“

Kobra ucouvla, zvedla svůj plášť a odhalila před bukkem bezvládné tělo. Skupince postarších Grillardů, kteří se shromáždili na mýtině, však Gatha svým tělem zakrývala. „Kdybych lhala… copak bych ho sem přivezla… v tomhle stavu? Přemýšlej, starce. Potřebuje tu holku. Jezerní vlas.“

Tvář Hnědého Jendy se náhle zkřivila obavami. Pokročil vpřed, sklonil lucernu nad Gathem a prudce sebou trhl, když spatřil, jak z očních průzorů stoupá černý dým a vyšlehávají plameny.

„Svatý Zarde!“ vydechl zděšeně. „On si tu přilbu znovu nasadil.“

„Pochopitelně. Její síly jsou návykové, stejně jako jeho pýcha. Musíme si pospíšit!“ pobídla Kobra Hnědého Jendu. Hlavou kývla ke skupině Grillardů, kteří se s pochodněmi v rukou blížili k jevišti. „Přikaž jim, ať odejdou! Těžko říct, co by jim v tomhle stavu mohl

udělat. A zaveď nás za tou dívkou. Rychle! Mnoho času nezbývá!“

Hnědý Jenda vzhlédl a téměř dívčí strach, který se zračil v mandlových, černě lemovaných očích bývalé Hadí královny, jej vyděsil. Přikývl a pokročil k okraji podia. „Všechno je v pořádku,“ zakřičel na blížící se Grillardy, přičemž koutkem oka nepřestával Kobru sledovat. „Rozejděte se zpátky do maringotek!“ Muži se zastavili a poslušně přikývli. Pak se otočili a unaveně zamířili k povozům.

Hnědý Jenda se hbitě rozběhl k dveřím maringotky. Na okamžik se zastavil a křikl na postavu, která postávala ve stínu u uvázaných koní. Bukko ukázal na Kobru a přikázal: „Dej na ni pozor! Ne aby ti utekla!“

Hnědý Jenda vběhl do maringotky a hadí žena pohlédla po očku ke koním. V temnotě stál na stráži s nabitou kuší v rukou nezvykle pohledný mladík. Na sobě měl oděv z měkké kůže a jeho postoj vyjadřoval vladařské sebevědomí.

Kobra si jej vzdorně přeměřila. Vzápětí z rudé maringotky vyrazila Červenka Jezerní vlas a proběhla kolem hadí ženy, aniž by na ni pohlédla. Za dívkou se vlnil jasně žlutý plášť a lehká bílá noční košile obepínala zralé tělo jako slupka pomeranč. Kobra ustoupila do stínu maringotky a při pohledu na dívku, která poklekla vedle Gatha, se jí oči zlomyslně zaleskly. Červenka zděšeně zasténala a ruce se jí nejisté zachvěly nad dýmající přilbou.

Z maringotky vyšel bukko s lucernou v jedné a mečem v druhé ruce a čepel opřel Kobře o žebra.

Hadí žena tomu nevěnovala pozornost. Nespouštěla zrak z Červenky, z jejich pevných ňader, rudozlatých kadeří, úzkého pasu a štíhlých oblých paží. Mladé dívčí tělo vyzařovalo teplo a dobrosrdečnost a Kobra věděla, že se kolem Červenky vznáší neviditelná zářivá aura. Když ještě měla moc Hadí královny, byla schopna tuto auro spatřit, ale teď už ne. Nicméně o ní věděla a dívčina ojedinělá krása plnila Kobřiny oči sžíravou závistí. Ale pak se dívka otočila, spatřila ji a zděšeně zaječela. Kobra se neubránila úsměvu.

Červenka na ni namířila prstem a vykřikla na Hnědého Jendu: „To je ona! To je ona! Je stále naživu!“

„Já vím, Červenko,“ prohodil bukko uklidňujícím hlasem. „Je neškodná.“ A hrotem meče ukázal na kořen mandragory. „Teď mu sundej ten zatracený hrnec z hlavy.“

Červenka poslušně přikývla. Ostražitě pohlédla na Kobru, pak přidřepla k rohaté přilbě tak blízko, že se kolenem málem dotkla žhavého kovu. Natáhla ruce k rohům, zaváhala a plaše pohlédla na bukka. „Co… co když to už znovu nedokážu?“ vykoktala vyděšeně.

„Bojíš se?“ zavrčela Kobra vyčítavě.

„Ne! Ne!“ vzlykla Červenka. „Nebojím, ale…“

„Tak dělej! Sundej ji! Vždyť umírá.“

Hnědý Jenda souhlasně přikývl. „Tak do toho, dítě. Je to jediný způsob. Pokud ovšem ještě máš tu moc.“

Červenka znovu přikývla. Zhluboka se nadechla a naklonila se nad Gathem. Uchopila rohy, překonala žár a zatáhla. Přilba se zkroutila, ale zůstala na svém místě. Dívka zvýšila sevření a zatáhla ze všech sil. Funěla námahou a po spáncích jí stékal pot. Z očních průzorů se vzedmul černý kouř, stočil se kolem Červenčiných paží a foukl jí do vyděšeného obličeje. Pustila rohy, padla na záda a rozkašlala se. Celá se třásla hrůzou.

„Nemůžu,“ zanaříkala. „Už to nedokážu.“

„Pitomost,“ vyštěkla Kobra. „Přilba je jen zaklíněná v dřevěné podlaze.“ Panovačně se otočila k Hnědému Jendovi a nařídila: „Pomoz jí, ty starý žoku. Zvedni mu hlavu.“

Hnědý Jenda poslušně sklonil meč. Vzápětí si uvědomil, co dělá, a znovu jí přitiskl ostří na žebra. „Okamžíček, ty tady nemáš co rozkazovat!“

Kobra na něj vztekle zavrčela. Pak odstrčila čepel stranou, přikročila ke Gathovi a dřepla si proti Července. „Zkus to znova. Zvednu mu hlavu.“

Kobra se přinutila vsunout ruce pod horký kov, bolestí se kousla do rtu, ale nepovolila a zvedla Gathovu hlavu v přilbě. Červenka popadla rohy a trhla jimi ze všech sil. Přilba jim vyklouzla z popálených dlaní, obě ženy padly na záda a přilbice vyletěla do vzduchu. Gathova hlava hlučně narazila na prkna podia. Helma se odkutálela pět stop daleko a zastavila se s jedním rohem zaraženým do podia.

Kobra s Červenkou se vztyčily na kolena a začaly si foukat na dlaně poseté puchýři. Hnědý Jenda přiskočil ke Gathovi a posvítil mu lucernou do tváře. Všichni tři na barbara nejisté pohlédli.

V pootevřených očích se mu stále mihotal oranžový přísvit, který mu vrhal hluboké stíny na divoký, ostře řezaný obličej. Rozcuchané černé vlasy a huňaté obočí měl sežehlé a stoupaly z nich proužky dýmu. Jizva, která mu běžela od levého koutku úst k bradě, byla vypálená. Rty měl okoralé a krvácející a snědou pleť na nose, bradě, lících a čele měl spálenou na živé maso. Okraje spálenin byly zčernalé. Barbar měl nyní oči zavřené a hlava mu klesla stranou.

Červenka vyděšeně vyjekla, padla na Gathovu hruď a objala mohutné tělo. „Ach, Gathe, neumírej. Ty nesmíš zemřít."

Kobra bezděčně přikývla na souhlas, natáhla ruku a dlouhými štíhlými prsty začala Gathovi čechrat sežehlé vlasy.

Červenka zvedla hlavu a pohlédla Gathovi do očí. Slzy jí kanuly na barbarovu hruď a hlas se jí zlomil, když zavzlykala: „Prosím, Gathe, potřebujeme tě."

Když Červenka vzhlédla k temnému nebi, na kterém se jako bílý drahokam zářivě mihotala jediná půlnoční hvězda, Kobra na dívku zvědavě pohlédla.

Červenka promluvila k zářivé hvězdě: „Už tě nikdy neopustím. Přísahám při…"

Náhle se zarazila, ohlédla se na stín pohledného mladého muže a se vzlykáním klesla zpět na Gathovu hruď.

Kobra zklamaně shlédla na spálené chomáče černých vlasů, které jí lnuly k prstům. Hořce se pousmála a náhle pohlédla Gathovi do tváře.

Víčka se mu zachvěla a barbar vzápětí otevřel oči. Posadil se a jediným plavným pohybem se překulil na všechny čtyři. Jednou rukou instinktivně popadl za rameno tělo, které mu leželo na hrudi. Srazil Červenku na zem pod sebe. Náraz dívce téměř vyrazil dech. Barbar tomu nevěnoval pozornost, tiskl její tělo k podlaze a jednou obrovskou rukou jí drtil ňadra. Temně vrčel a rozhlížel se jako vlk lapený do pasti. Pak zaváhal, jako by poznal Hnědého Jendu a Kobru. Oba vyděšeně uskočili. Gath shlédl zpět na Červenku.

Do očí se mu vrátil narudlý žár.

Červenka, která lapala po dechu, Gatha uchopila za ruku, stáhla si ji z ňader a přitiskla ke rtům. „Jen klid, Gathe. To jsem já, Červenka.“

Barbar zavrčel, vyskočil na nohy a dívku zvedl za krk. Červenka zaječela.

„To je Červenka!“ křičeli na Gatha Hnědý Jenda s Kobrou.

Zdálo se, že je barbar neslyší. Sklonil hlavu a oči nad spálenými tvářemi mu žhnuly divokým ohněm. Rozhlédl se po jevišti, popadl rohatou přilbu, vrazil ji Července do dlaní a jednou rukou si dívku zvedl do podpaží. Pak barbar vyskočil na svého hřebce a odcválal do tmy.

Kobra, která klopýtavě vyrazila za ním, chtěla na Gatha zavolat a zastavit jej. Ale zůstala tiše, neboť si uvědomila, že na slova je už příliš pozdě. Ale Hnědý Jenda, který stál vedle ní, se rozkřičel: „Počkej, Gathe! Vrať se! Musím s tebou mluvit. Červenka je ve smrtelném nebezpečí!“

Gath se ani neotočil a uháněl dál. Červenka se mu bezmocně tiskla k hrudi. V zápětí zmizeli mezi jabloněmi.

„Co mu je?“ zeptal se Hnědý Jenda.

„Není sám sebou,“ odvětila Kobra. „Za to může ta přilba.“

Pohledný mladík se vyhoupl do sedla šedého grošáka a vyrazil za černým hřebcem. Hnědý Jenda s obavou pohlédl na Kobru a pak se rozkřičel za mladým šlechticem. „Stůj, Jakare! Vrať se! Ty ho neznáš. Mohl by tě zabít!“

Jezdec se ani neohlédl a pokračoval v jízdě.

Hnědý Jenda s Kobrou vyhlíželi do tmy, dokud v dálce nedozněl dusot kopyt. Pak se Kobra rezignovaně odvrátila. Po chvíli se uklidnila, usmála se na bukka a promluvila hlubokým, ironickým hlasem: „Mám dojem, starce, že když jsme se naposled viděli, zavřel jsi mě do láhve.“

„Dobře si na to vzpomínám,“ odvětil Hnědý Jenda nevrle a pak dodal, „myslím, že tentokrát použiju provaz.“

„Toho nebude potřeba,“ odfrkla Kobra. „Ale pokud potřebuješ k probuzení své mužnosti provaz, nebudu ti bránit. Právě naopak. Mám v úmyslu spolupracovat a pomáhat ti všemi způsoby, jakých jsem schopna.“ Pak obřadně pronesla: „Ať se ti to líbí, nebo ne, teď jsme

se stali spojenci.“

„Smím se zeptat proč?“

„Zcela zjevně si uvědomuješ, že ta dívka je ve smrtelném nebezpečí, že?“

„Jistě.“

„A předpokládáš, že se s tím Gath dokáže vypořádat.“

„Přesně tak.“

„Uvědomuješ si, o jak velké nebezpečí se jedná?“

Hnědý Jenda přikývl. „Pokouší se ji zabít Baskt, Bůh zkázy.“

Kobra se zděšeně zajíkla. „On tu byl?“

„Ano, v Čisté tůni. Ten hnusák zabil pět mých dívek, protože si myslel, že je mezi nimi Červenka.“

Kobra zbledla. „Pak je nebezpečí daleko větší, než jsem si myslela. Ona to ví… někdo jí musel všechno povědět.“ Hnědý Jenda se na ni pátravě zahleděl a Kobra mu odpověděla: „Tivvy, Vílí královna z Pyramu. Baskt jí patří.“ Zhluboka se nadechla. „Kde je teď?“

„Nechal jsem ho sledovat. Míří po Jantarové stezce na západ k Hraničním horám.“

„Vzal s sebou,“ Kobra zaváhala a uctivě ztišila hlas, „zbytky těch dívek?“ Hnědý Jenda přikývl a Kobra se trochu uvolnila. „V tom případě míří zpět do Pyramu. To nám poskytne trochu času. Jakmile si je však Tivvy prohlédne, pozná, že to není Jezerní vlas, a pošle ho zpátky. Ale cesta mu potrvá déle než dva týdny.“

„To Července nepomůže. Zdá se, že ten zatracený démon tady nechal své vojáky, aby Grillardy sledovali. Právě teď můžeme být pod dohledem.“

Kobra pohlédla do hrozivé temnoty lesa, zaposlouchala se do šumu větru v korunách stromů a tiše pronesla: „V tom případě je ta dívka naší jedinou nadějí.“

„Pokud si dobře vzpomínám,“ šťouchl do ní Hnědý Jenda špičkou meče, „není to tak dlouho, co sis ty sama přála, aby byla mrtvá. Vlastně bys nejraději viděla mrtvé nás všechny.“

Na bledé tváři se jí rozestřel souhlasný úsměv. „Já vím. Ale teď už jsem jen pouhá žena a jako taková bych měla mít právo změnit názor.“

„Pouhá žena?“ zamračil se bukko. „Tak tohle budeš muset dokázat.“

„Jsem si jistá, že časem to bude dost zřejmé. A do té doby navrhuji, abychom spolupracovali. Znám Tivvy a povahu jejích sil. Možná bys ty, coby zkušený intrikán, dovedl využít těchto mých znalostí a všechny nás zachránit. Podmínkou však je, že Gath tu holku nezabije.“

„On a zabít Červenku?“ rozesmál se Hnědý Jenda. „Ty ho neznáš.“

„Ale znám, bukko… stejně dobře jako ty, a možná lépe. Ale my dnes v noci nemáme co do činění s Gathem… tady se jedná o tu přilbu.“

„Ale vždyť už ji nemá na hlavě!“

„Teď už na tom nezáleží,“ odvětila a oči se jí zaleskly panickým strachem. „Nyní je ta přilba jeho částí… a možná tou nejsilnější.“

Kapitola patnáctá

DIVOKÝ ŽÁR

Černý hřebec si razil cestu temným lesem k měsícem ozářené mýtině na břehu řeky. Bílé vody ohraničovaly východní okraj Údolí zázraků. Řeka se zde rozšiřovala a z bahna u břehu vyrůstalo bujné rákosí. Na mýtině Gath seskočil s Červenkou z koně a postavil dívku na zelený koberec mechu. Červenka klopýtla, bázlivě odvrátila hlavu a rohatou přilbu si přitiskla k ňadrům.

Barbar jí položil na rameno mohutnou tlapu a snadno dívku otočil tváří k sobě. Červenka zalapala po dechu. Sežehlé, zcuchané vlasy lemovaly barbarovu zarudlou tvář, na které se v měsíčním svitu vlhce leskly mokvající popáleniny. Dívka zasténala a opět se odvrátila. Gath Července se zavrčením vytrhl rohatou přilbu z náručí a prudčeji odhodil stranou.

Se zařinčením narazila do kmene dubu a skutálela se do bahna na břehu řeky, kde zůstala ležet vedle vyplašeného koně. Studená voda zasyčela na horkém kovu a kolem hřebcovy hlavy se k nebi zvedl obláček páry. Zvíře zafrkalo, ucouvlo a pak zamířilo k řece, aby se napojilo.

Červenka se pokusila vyprostit ze sevření silných prstů, které jí drtily ramena. Stále od Gatha odvracela zrak.

„Co se děje?“ zafňukala. „Proč se takhle chováš? Proč… proč jsi mě sem přivezl? Já jsem…“

Mocné prsty jí sevřely hrdlo. Červenka zasténala bolestí. Tento zvuk jej povzbudil. Gath postrčil dívku zády k ploché stěně balvanu a přitiskl tělo v brnění k její poddajné štíhlé postavě. Tupé ocelové okraje brnění se jí zabořily do ňader a boků a drsná skála jí odírala záda. Dívka se svíjela a vykřikovala neartikulované prosby o smilování.

Tyto zvuky mu v hlavě zněly jako výzva k páření. Gath přimhouřil oči a šílený chtíčem začal ztěžka oddechovat. Připomínal vlka, který právě unikl smrti a pokouší se nalézt zapomnění na hrůzy v slastném náručí divokého potěšení.

Sevřel jí bradu, otočil ji tváří k sobě a dychtivě začal dívku líbat na tváře, na otevřená ústa lapající po dechu a na štíhlé hrdlo. Tiskl se k ní hrudí a stehny a rty a prsty zkoumal její chvějící se tělo. Dívka se svíjela a třásla jako myš v tlamě kočky.

„Ne!“ zaječela a bušila mu do ramenou drobnými pěstičkami. „Nééééé!“ Téhle divoké písni nedokázal odolat. Vládu nad Gathovou myslí převzalo zvíře v jeho nitru.

Překuli ji tváří k zemi. Oběma rukama sevřel její oděv a naráz jí na zádech roztrhl plášť i noční košili. Rukama ji sevřel v podpaždí. Měsíční svit ozařoval dívčinu odvrácenou tvář.

Přitiskl se k ní a tělo mu žhnulo i přes kovové brnění. Náhle se s pohledem na měsícem ozářenou tvář zarazil. Byla tak krásná, až to bolelo.

Barbar zavrčel a zrzavé kadeře se v měsíčním světle zachvěly. Dívka zasténala, hlava jí bezmocně klesla na stranu a ústa jí v matném bledém světle ochabla.

Její krása se mu do srdce zakousla jako nůž a Gathovo sevření

ztratilo na zběsilosti. Prsty něžně přejel po oblých křivkách dívčiných zad a ramen. Krev mu přestávala vřít v žilách a z těla se začal vytrácet divoký žár. Dychtivý úšklebek mu pomalu sklouzával z tváře.

Z koutků pevně zavřených očí jí po bledých lících stékaly slzy a hromadily se na rtech jako blýskavé kapky rosy. Měkké, kypré rty se trhaně chvěly, jak se dívčino tělo otřásalo vzlyky.

Z Gathova pohledu se vytratil brutální lesk a barbar si nyní Červenku prohlížel jako vlk, který v lese našel opuštěné lidské mládě a vycítil jeho strach a bezmocnost.

Špičky prstů nyní něžně zkoumaly její rty a v barbarově hlavě se začaly vynořovat vzpomínky. Živé vzpomínky na okamžik, kdy Červenku poprvé spatřil spát pod zčernalou trnkou na vrcholku Volající skály. Tenkrát jako by rty tančily v záři ohně a dívčino spokojené oddechování a vítr v korunách stromů zpívaly do noci. Gath byl okouzlen a poprvé, co si pamatoval, přenesen zpět do dětských snů. Ale dnes to bylo jiné. Když mu naskočila husí kůže a vlasy na šíji se zježily, barbar odtáhl prsty od rtů.

Rty netančily, ale chvěly se, a píseň, kterou prozpěvovaly, byla podobná té, kterou vyhazovaly jeho rty, když se jako chlapec ukládal k spánku, zamčený v kleci.

Gath dívku pustil a ucouvl. Svaly a šlachy se mu křečovitě stahovaly potlačovaným napětím.

Vzlykající Červenka se dlaněmi opřela o skálu a chabě se pokusila zvednout. Hlava jí bezvládně visela. Dívčino tělo se nadzvedlo, pak kleslo zpět a Červenka napřáhla ke Gathovi ruce. Opírala se o balvan, a aniž by zvedla hlavu, otřela si slzy. Zhluboka se nadechla, zachvěla se a oběma rukama se objala.

Gath pozoroval, jak se jí chvějí rudozlaté kadeře, pozoroval její dmoucí se ňadra pod pláštěm, na kterém jeho prsty zanechaly špinavé šmouhy. Mysl mu opět zaplavil žhavý chtíč. Barbar se odvrátil a bojoval s touhou, kterou mu podsouvala rohatá přilba.

Od břehu řeky jej posměšně pozorovaly černé oči helmy. Plytká voda šplouchala sem a tam ústním otvorem.

Gathovi se vrátila jeho bývalá pýcha. Napřímil se, přikročil k přilbě a zůstal nad ní stát. Zadržovaný vztek, dlouho vězněný v

barbarově nitru, se náhle uvolnil a barbar zařval. Z hrdla mu vycházel ryk, který jako by se zrodil v pravěkých, temných dobách. Vysokou botou šlápl na rohatou přilbu a zabořil ji hluboko do bahnitého dna. Voda a bahno se mu zvedly kolem lýtka a barbarovo tělo se naklonilo na stranu. Nohu měl až po koleno zabořenou do říčního dna. Když ji s trhnutím vyprostil, bublající voda a bahno zaplavily otvor.

Zahleděl se na bublinky, které stoupaly k hladině. Zrychlený dech se mu pomalu začal uklidňovat a Gath zamířil do mělké vody k hřebci. Odvedl koně na mechem porostlý palouk k Července, ze sedlové brašny vytáhl černý plášť a dívku do něj zahalil.

Červenka plaše zvedla hlavu a zpod dlouhých hustých řas vzhlédla ke Gathovi. Oči měla po prožité hrůze bezvýrazné a prázdné.

Barbar nabral do dlaní vodu z řeky a přinesl ji Července. Dívka na něj chvíli zírala, pak zvedla ruce, ale zaváhala a nedotkla se jej. Pohlédla mu do očí a promluvila: „Gathe?“

Toto jediné slovo zůstalo těžce viset v nočním vzduchu. Když promluvil, jeho hlas zněl unaveně.

„Ano, už jsem zase Gath.“ Do očí a hlasu se mu vrátila ta podivná mystická něha, která jeho duši poznamenala dokonce více než divošská síla. „Odpusť mi.“

Červenka zašeptala rozechvěle: „Za to mohla ta přilba, že? Ne ty.“

Barbar přikývl. „Už se to víckrát nestane.“ Jeho prohlášení mělo váhu slavnostní přísahy.

Uchopila jeho ruce, jako by to byla miska, přitáhla si je k ústům a pomalu se napila. Ještě dvakrát jí přinesl vodu. Když dlaně vyprázdnila potřetí, přitiskla si chladné, vlhké prsty k horkým lícím a měkce je políbila. Pak promluvila rozechvělým hlasem.

„Ty mi musíš prominout. Neměla jsem se bránit. To ode mě nebylo správné. Zachránil jsi mi život… zachránil jsi můj kmen… lidi v lese. Nemám… nemám právo tě odmítat. Patřím ti.“

„Ne!“ namítl hlubokým, drsným hlasem. „Tys mi zachránila život… už dvakrát… to já jsem tvým dlužníkem.“

Dívka vykulila oči, jak ji překvapila naléhavost jeho slov.

„Budu tě chránit, ale nepatřím ti… ani ty mně.“

„Ale ano,“ namítla dívka. „Přísahala jsem… při půlnoční hvězdě. Taková přísaha platí… že?“

Gathovo srdce opět zasáhla odevzdanost v dívčině hlase, její ostýchavost a vůně růží na rtech. Poraněné líce mu začala opět žhnout a do očí se mu vrátil brutální lesk. Násilím potlačil chtíč, a když promluvil, jeho hlas zněl stroze.

„Jsi mladá a opojená vítězstvím… tvá přísaha neznamená vůbec nic.“

„Nic? Ale…“

„Nic. Spojuje nás hrozící nebezpečí, to je všechno. Jsem tvůj ochránce… to je jediné, co platí.“

Zdálo se, že se dívce náhle ulevilo, a na tváři se jí objevil váhavý úsměv.

Toužil se toho úsměvu dotknout, ale odvrátil se a vykročil k řece. Tam odhodil na zem opasek s mečem a dýkami, stáhl si vysoké boty a svlékl kroužkové odění a vycpanou halenu, kterou nosil pod brněním. Oděný pouze v bederní roušku a měsíční svit vkročil barbar po pás do řeky a začal se oplachovat. Z hrudi, ramenou a tváře mu k nebi stoupala pára. Ponořil se do vody a začal zběsile plavat proti prudkému proudu, aby jej neodnesl.

Když doplaval ke břehu, nalezl Červenku sedět na kameni vedle své zbroje. Dívka byla zahalená do jeho pláště a svůj měla položený v klíně. Na jedné straně roztržené látky nařezala poutka a na protější straně dírky. Pak překryla oba díly a provlékala poutka dírkami.

Gath si klekl na mělčinu, pozoroval dívku, jak spravuje poničený plášť, a vymýval si zranění. Pak vystoupil na břeh, postavil se vedle Červenky a začal se oblékat.

Když dokončila opravu, zvedla plášť a prohodila: „Tohle jsem uměla už jako malá holka. Naučily mě to chrámové kněžky z Tkalcovny. Je to velmi starý, ale také praktický způsob opravy.“

Barbar si lhostejně zašněroval vysoké boty a pak stroze pronesl: „Jsi ve velkém nebezpečí a já ti budu muset najít nějaký bezpečný úkryt. Rozhněval jsem Pána temnot a on, aby se mi dostal na kůži, vyslal své démony, aby tě zabili.“

„Já vím,“ odvětila Červenka vyrovnaně. „Ta Tivvy je jedna z

jeho kouzelnic. Je velekněžkou Černé Veshty.“

Gath na dívku zkoumavě pohlédl a ta dodala: „Je to pravda. Jakar… jeden mladík, který pomáhá Hnědému Jendovi, zná toho démona, kterého poslala.“ Náhle jí hlas ztěžkl beznadějí. „Ach, Gathe, staly se strašné věci.“

„Co se stalo?“

Když si zapínal opasek, Červenka mu vyprávěla, k čemu došlo v Čisté tůni. Své vyprávění zakončila sdělením, že Baskt zde zanechal své vojáky, aby sledovali Grillardy, a že mohou být nedaleko.

Barbar pohlédl do tmy mezi okolní stromy spíše s očekáváním než z opatrnosti.

„Tihle vojáci nepředstavují jediné nebezpečí, které ti hrozí. Pán temnot na tebe poslal kreatury Hadí královny.“

Červenka vykulila oči a rozechvěle se rozhlédla. „Ty myslíš hady a ještěry? Není divu, že je jich poslední dobou všude plno.“ Dívka pohlédla Gathovi do očí: „Takže to oni zavraždili ty dívky, protože se domnívali, že jsem to já.“

„Neboj se,“ odvětil tiše. „Už se jim nedostává magie, která je drží při životě, a začínají umírat.“

Červenka přikývla a trochu se uklidnila.

„Kdo je ten Jakar?“

„Promiň,“ řekla omluvně, „měla jsem ti o něm říct. Je to kavenský šlechtic, ale také sirotek jako já. Jeho sestra byla jednou z těch zavražděných dívek, ale on, narozdíl od příbuzných ostatních obětí, se nebál s tím něco udělat. Přísahal, že bude pomáhat Hnědému Jendovi, dokud nebudou ti démoni zničeni. Představuje pro bukka velkou pomoc. Má značné znalosti a hodně cestoval.“

Gath si pozorně prohlédl dívčinu náhle vzrušenou tvář, upravil si na ramenou kroužkové odění a přistoupil ke břehu řeky. Vnořil ruku hluboko do vody a vytáhl rohatou přilbu. V řece z ní smyl bahno a pak setřásl kapky vody.

Červenka jej pozorovala se zatajeným dechem. V očích se jí opět zračil strach. „Prosím,“ zafňukala, „nedávej si ji na hlavu.“

Barbar se k ní otočil, jejich oči se setkaly a zaklesly do sebe. Ploché lícní kosti měl ostřeji řezané, než když jej Červenka viděla naposledy, tváře měl propadlejší a ramena mohutnější. Zdálo se, že si

dívka těchto rozdílů povšimla, a když promluvila, hlas jí zněl ustaraně.

„Ta přilba s tebou… něco dělá. Mění tě. Mám pocit, že už tě neznám.“

Gath přistoupil k hřebci, otevřel sedlovou brašnu a přilbu vsunul dovnitř. „Není čeho se bát. Zůstane tam, kde je. Už ji víckrát nebudeš muset sundávat.“

„Ale to jsem neměla na mysli,“ namítla dívka. „To není problém. Jen jsem…“

Červenka spatřila záblesk v jeho temných očích a zarazila se. „Nemysli si, že až do smrti za tebou budu běhat jako pes na provaze,“ vyštěkl vztekle.

„Ale, Gathe, já jsem nechtěla…“

„Zabiju ty démony, kteří tě pronásledují, protože jsem to byl já, kdo tě dostal do toho nebezpečí. Až to skončí, ta hadí čubka Kobra najde způsob, jak tu přilbu zkrotit. Pak bude mezi námi konec.“

Dívka zaváhala a trochu vyčítavě se pousmála. Pak tiše pronesla: „To už jsi říkal, a nejednou.“

„Pokud Kobra zklame, najdu si jiný způsob,“ zavrčel a na tváři se mu objevil krutý úsměšek. Ze zranění na bradě vytryskla krev. „Mě nikdo neočaruje… ani ta přilba ani ty.“

Červenka váhavě přikývla a stydlivě si svlékla jeho plášť. Oblékla si svůj a jeho mu podala se slovy: „Chápu, že chceš být sám, ale jsem ráda, že jsi teď tady. A až jednou odejdeš, budeš mi chybět. Prožili jsme spolu strašlivé, děsivé časy, ale zažili jsme i hezké chvíle.“ Oči jí zjihly a dívka stěží zadržovala slzy. Posmutněle se usmála. „Gathe, nikdy na tebe nezapomenu. Nikdy.“

Barbar si dívku dlouze prohlížel a hlavou mu táhly vzpomínky: jak léčila zraněného vlka, jak léčila jeho, jak neohroženě čelila nástrahám Stínů, když šla za ním, aby doručila vzkaz Hnědého Jendy o kitzaackém nájezdu, jak jej málem zahubila rohatá přilba a ona mu pomohla a jak ji držel v náručí a líbal dívčiny nádherné rty.

Když vzpomínky konečně potlačil, vložil plášť do sedlové brašny a pohlédl na Červenku: „Ani já nezapomenu.“

Zprava se z křoví ozval svistot letícího šípu a pak zvuk, jak se zabodl do masa.

Červenka vykřikla a ucouvla. Gath vyrazil vpřed a z pochvy u sedla vytrhl sekeru. S tělem napjatým jako katapult se vrhl mezi křoví a dívku a divoce mával sekerou. V očích měl výraz stejně chladný jako ostří řeznického nože.

Kapitola šestnáctá

ZA KŘOVÍM

V křoví se svíjel hadovitý stín. Lámal větve, drtil listí a bušil do mechu. Pak se ven vyvalil had s tělem tlustým jako vědro. Plaz umíral. Mezi odumírajícími, žlutými, hnědými a zlatými šupinami stoupaly hnilobné výpary. Svíjející se tělo patřilo krajtě sadoulletě.

Gathova sekera se mihla vzduchem a přeťala hada vedví. Oba kusy se na zemi kroutily, jako by se vzájemně hledaly. Jeden se klikatil v mechu, zatímco ten větší s hlavou se pokoušel odplazit zpět do úkrytu křoví. Ale nedokázal to. Hadovi z tlamy a ze zranění vytryskl zelený dým a spršky krve.

Červenka vykoukla pod Gathovou zvednutou paží a vyjekla hrůzou. Barbar si opovržlivě odfrkl a dal tak dívce najevo, že s podobnými tvory již měl co do činění. Zarazil sekeru do mechu, oběma rukama popadl hada, mávl jím nad hlavou a roztříštil plazí lebku o balvan.

Rozmrzele zabručel a odhodil hadí tělo stranou, jako by se jednalo o nepotřebný kus provazu.

Mrtvý plaz se překulil přes balvan a spadl bezvládně na zem. V hadí lebce přímo mezi očima vězela ocelová šipka z kuše.

Gath vytáhl sekeru ze země a obezřele se zahleděl k lesu. Pohledem pátral mezi stromy po neznámém střelci. Červenka s očima vytřeštěnýma strachem se mu krčila za zády. Náhle zděšeně vyjekla a přitáhla si plášť těsněji k tělu.

Z temnoty lesa přímo za keřem vystoupila nezřetelná postava.

Nějakých patnáct kroků za ní vykukovala klidně mezi černými kmeny stromů hlava šedého grošáka. Do měsíčního světla na mýtině pomalu vstoupil mladý muž v oděvu z měkké kůže. Nabitou kuší mířil přímo na Gatha.

„Ach ne!“ vydechla Červenka poplašeně.

Mladík se jí uklonil na pozdrav a prohlásil vážným, odměřeným hlasem: „Omlouvám se. Přijel jsem jak nejrychleji to šlo, ale ve tmě jsem ztratil tvou stopu.“

„To je v pořádku,“ odvětila spěšně. „Vážím si tvé snahy přijít na pomoc. Ale já pomoc nepotřebuji. Nejsem v nebezpečí.“

„Možná,“ pronesl pochybovačně Jakar. „O tom rozhodne Hnědý Jenda. A teď rychle. Nasedni na mého koně, než se ta velká opice znova rozběsní.“ Z Gathova hrdla se vydralo hluboké zavrčení a mladý šlechtic pevněji sevřel kuši.

„Zůstaň, kde jsi. Neublížím ti, pokud nebudu muset.“

„Nechej toho, Jakare!“ zasténala Červenka a klopýtla vpřed. Gath pozvedl jednu paži a dívka se zastavila. V očích se jí zračila prosba. „Jakare, prosím, já si opravdu cením toho, co se pokoušíš udělat, ale je to zbytečné. On mi neublíží!“

„Jen si vyskoč na toho koně, Chmýříčko.“

„Jakare, prosím, odejdi,“ naléhala Červenka.

„To nemohu udělat,“ zaprotestoval a kývl hlavou směrem k mrtvému hadovi. „Tenhle les je plný těchhle slizkých kreatur. A zdá se, že všechny dychtí roztrhat tě na kusy jako tady ten obr.“ Mladík pohlédl Gathovi zpříma do očí. „Pokud jí skutečně nehrozí žádné nebezpečí, tak jí dovol nasednout na mého koně.“ Barbar zadržel dívku na místě a prohlížel si mladého šlechtice podezřívavým pohledem. Pak se beze stopy zvědavosti zeptal: „Ty jsi ten Jakar, který pomáhá bukkovi Hnědému Jendovi?“

Jakar přikývl.

„On tě za mnou poslal?“

„Ne. To byl můj nápad.“

Gath si hřbetem ruky setřel z brady krev, pohlédl na ni a pozvedl dlaň do měsíčního světla. Pak se zamyšleně zahleděl na Jakara. „Jestli skutečně sloužíš bukkovi, tak jeď zpátky a řekni mu, že je Červenka nezraněná a že se s ní brzy vrátím.“

„Ano,“ pobídla Jakara Červenka. „Brzy se vrátíme.“ Jakar pozvedl kuši a zavrtěl hlavou. „Pojedeš se mnou.“

„Jakare, prosím,“ naléhala Červenka. „Nevíš, co činíš.“

Gath naklonil hlavu na stranu jako kočka a lhostejně se zeptal: „Proč se hádáš? Chceš zemřít?“

„To mě ani nenapadlo,“ odvětil Jakar bezvýrazně.

Barbar se usmál. Zdálo se, že se mu mladíkova odpověď líbí. „Tak jeď za bukkem,“ nařídil a otočil se k němu zády.

Jakar zrudl zraněnou pýchou a chraplavě zašeptal: „Neotáčej se ke mně zády, ty opice.“

„Ach ne,“ zasténala Červenka. „Prosím, ne.“

Gath lhostejně zasunul sekeru do pochvy u sedla a začal přerovnávat rohatou přilbu v sedlové brašně. K mladému šlechtici se stále ostentativně odvracel zády. „Otoč se,“ vyzval jej mladík, „nebo …“

Pak se zarazil, když se Gathova hlava pomalu otočila a barbar jej přes rameno probodl tvrdým pohledem. Jakar bezděky o krok ucouvl, na vlhkém mechu ztratil rovnováhu a ruka s kuší zamířila k nebi. Gathova ruka se v měsíčním svitu mihla jako blesk a mrštila rohatou přilbou.

Jakarovi se podařilo opět namířit kuši na Gatha. Přilba zasáhla samostříl, přerazila zbraň a vyslala šipku do převislých větví stromů.

Jakar vyděšeně pohlédl na roztříštěnou zbraň, odhodil ji stranou a tasil dýku.

„Néééé!“ zaječela Červenka.

Jakar hbitě, ale ostražitě vyrazil vpřed. Gath téměř lhostejně sledoval, jak se blíží. Náhle vykročil vpřed, čepel dýky zachytil rukávem kroužkové zbroje a udeřil Jakara ze strany do hlavy. Mladík padl jako podťatý tváří do mechu a zůstal ležet bez hnutí.

Červenka se k němu rozběhla, klesla vedle padlého těla a se vzlykotem jej zakryla svým vlastním. „Dost! Neubližuj mu. Prosím.“ Vzhlédla do Gathových tvrdých očí. „Prosím, Gathe, už dost. Nevěděl, co dělá. Je úplně zmatený. Cítí strašný smutek a vztek. Velmi svou sestru miloval.“

„Neublížím mu,“ odvětil barbar. Zvedl přilbu a nacpal ji zpět do sedlové brašny. „Tak dělej, nasedni na koně.“

„Ale já ho tady nemohu nechat. Vždyť je zraněný.“

Gath na dívku ani nepohlédl, zapnul brašnu a zavrčel: „Jestli mu chceš opravdu pomoct, nechej ho, ať si pomůže sám. Vyléčí to jeho pýchu daleko rychleji než tvůj soucit.“

Červenka zaváhala. Když se k ní Gath otočil, přikývla. „Vím, že máš pravdu, ale nemohu jej opustit.“

„Nebudu tady na tebe čekat, zatímco ho budeš rozmazlovat,“ pronesl netrpělivě. „Musím se vrátit do Tábora otrhanec a promluvit si s Hadí královnou! Naskoč na koně.“

„Ne,“ odsekla. „Neopustím jej.“

Zamyšleně ji pozoroval a do mysli se mu opět vkradly myšlenky na společně strávené časy. „Je to tvůj muž, že?“ pronesl tiše.

Červenka odvrátila pohled a zavrtěla hlavou. „Sotva ho znám.“

„Možná,“ zabručel, „ale ty se chceš ode mě osvobodit stejně jako já od tebe.“

Zvedla k němu vlhké oči. „To jsem neřekla. Ty pořád vykládáš, že je mezi námi konec.“

Barbar přikývl. „Oba budeme volní.“ Tón jeho hlasu nesnášel odpor. Rozbitou kuši zasunul do pouzdra u sedla, vyskočil na svého hřebce a Červenku vytáhl za sebe. Pak za otěže odvedl grošáka do temného lesa a zamířil k Táboru otrhanec.

Kapitola sedmnáctá

SITUACE HOUSTNE

Paprsky ranního slunce se přelily přes vrcholek kamenného přechodu, pomalu se šinuly jako zlatá záplava Táborem otrhanec a ozářily velkou maringotku Hnědého Jendy. Obytný povoz nyní stál uprostřed mýtiny a byl připraven vyrazit na cestu. Tři postarší Grillardové zapřahali čtyři tažné koně v mohutných chomoutech, zatímco další nakládali zásoby, oškrabávali jasně rudou barvu a na

stěny přibíjeli děsivé amulety. Vytvářeli kamufláž.

Po jedné straně postával Hnědý Jenda a pozoroval horečnatou činnost. Palce měl zaháknuté za opaskem. Starému principálovi, který se pohupoval v kolenou, pohrával na tváři úsměv. Stařec vypadal spokojeně jako loutkoherec, který tahá za provázky.

Otočil se ke Kobře, která stála vedle něj a s ustaraným, pesimistickým výrazem pozorovala okraj lesa, a bezstarostně prohodil: „Přestaň si dělat starosti, ženo! Gath s Červenkou se vrátí. Cítím to ve vzduchu. Zase bude dobře.“

„Bukko,“ zavrčela Kobra, „z optimismu se mi dělá nanic. Zejména po ránu.“

Hnědý Jenda se rozesmál. „Nemusíš se bát, že s našimi plány nebude souhlasit. O mapách, čarodějnictví a hradech toho ví jen velmi málo. Poslechne mě… na to se spolehni.“

„Já na to spoléhám,“ odvětila upřímně a náhle se usmála. „Támhle jedou.“

Gath s Červenkou vyjeli na černém hřebci z lesa. Dívka seděla za obrovitým barbarem, jednou rukou se jej přidržovala a druhou si otírala tvář. Gathova tvář posetá strupy vypadala trochu divočeji než obvykle. Dívčin plášť byl špinavý a potrhaný.

Dvacet kroků za nimi klusal na šedém grošákovi Jakar, který svíral v rukou rozbitou kuši. Mladík měl hlavu ovázanou potrhaným provizorním obvazem a ve vzteklé tváři se mu zračil výraz ponížení. V očích však neměl porážku, ale ponuré odhodlání, jaké bukko u tak mladého člověka ještě neviděl.

„Svatý Zarde!“ vykřikl Hnědý Jenda. „Koukni na ně. Člověk by si myslel, že Červenka hraje znásilněnou nevěstu ve hře Ve svitu lucerny a Jakar s Gathem mají to znásilnění na svědomí. Ale na tom teď nezáleží. Už jsou v bezpečí a to se počítá.“ Otočil se ke Kobře. „Teď to nechej na mně.“

„Jistě,“ odvětila, „tohle je tvá hra.“ Pochlebnický tón jejího hlasu by přiměl dřevěný meč tvářit se jako ocelový.

Starý principál pokročil vpřed s širokým úsměvem, jako by si tu lichotku zasloužil. Gath zarazil koně vedle dřevěného koryta s vodou a Hnědý Jenda pomohl Července sestoupit na zem. „U Veshty, děvče,“ povzdechl si, „ani nevíš, jak jsem rád, že tě vidím.“ Vzhlédl

ke Gathovi a dodal: „A tebe taky, příteli.“

Gath s lehkým úsměvem přikývl. Když se jejich pohledy setkaly, vyjadřovaly vzájemnou důvěru, znalost věcí, které je spojovaly, a uvědomění, jak velké nebezpečí Července hrozí.

„Tak jaký máš plán, starý příteli?“ zeptal se z výšky koně Gath.

„Zase vyrážíme na cestu!“ odvětil Hnědý Jenda bezstarostně. Pak mu pohled ztvrdl: „Ale tentokrát nepovedeme žádnou armádu. Pojede nás jen pět.“ Vzal Červenku za rameno a odvedl ji k maringotce. „A ty, děvče, se teď musíš vhodně obléci. Vyrážíme co nejdříve.“

„Ale kam jedeme?“

„Všechno vám vysvětlím později. Jediné, co teď musíte vědět, je, že už nejsme žádní Grillardové, ale sprostí psanci. Ti nejhorší, jaké si dokážete představit! Kurvy a pasáci.“ Při té představě se mu oči zaleskly. „Tak se podle toho oblečte. Rozedrané hadry budou skvělé a ne, abyste se myli. Čím budete špinavější, tím lépe.“

Dívka poslušně přikývla. Tento nápad se jí líbil a vzrušoval ji. „A co mé vlasy?“

„Obarvíme je cestou.“ Starý principál se zachechtal. „Dítě, chystáme se těm démonům tuhle hru vyfouknout a zahrát ji po svém. A ty budeš hrát hlavní roli. A teď pospěš!“

Hnědý Jenda otevřel dveře maringotky, postrčil klopýtající dívku po železných schůdcích dovnitř a zavřel za ní.

Pak si bukko povzdechl a pohlédl zpět ke korytu. Gath s Jakarem sesedli a napojili koně. Kobra je kradmo pozorovala. Mladý šlechtic měl ucho pokryté zaschlou krví, a když si omýval tvář, voda v korytě se zbarvila doruda. Hnědý Jenda k němu přistoupil a zeptal se: „Hochu, jsi v pořádku? Můžeš se vydat na cestu?“

„Se mnou si starosti nedělej,“ odsekl mladík.

„Nedělám,“ zavrčel Hnědý Jenda. „Jen potřebuju vědět, zda dokážeš řídit povoz? Pořádně velký povoz.“ Jakar vrhl pohled na bukkovu velikou maringotku a přikývl. „Dobrá!“ prohlásil starý principál. „Takže role bychom měli rozdělené.“

Gath pohlédl na obytný povoz. Rudá barva z něj již téměř zmizela a postarší Grillardové stále nakládali další a další zásoby. „Čeká nás dlouhá cesta, že?“ nadhodil barbar zamyšleně.

„Ano,“ přikývl energicky Hnědý Jenda. „Pojedeme na sever k Malému stromu, pak přímo na západ přes Hraniční hory do Zapovězené země.“ Bukko se vychytrale usmál. „Jedeme ukrýt Červenku na jediné místo, kde by je nikdy nenapadlo po ní pátrat.“ Dramaticky se odmlčel. „A získat prostředky ke zničení jejích nepřátel.“

Gath se zamyslel a pak pohlédl k okolnímu lesu. „Nesledují nás teď špehové?“

„Až dorazíme k Malému stromu,“ pohlédl Hnědý Jenda na Kobru, „ona navrhne způsob, jak je vylákat, takže se s nimi budeš moci vypořádat. Potom, když budeme dobře maskovaní, nikoho ani nenapadne, kým ve skutečnosti jsme. V Zapovězené zemi nám pochopitelně budou hrozit různá nebezpečenství, ale Červenčiny pronásledovatele nenápadněji tam hledat.“

„Jaký je cíl cesty?“ zeptal se Gath.

„Pyram… hrad Vílí královny.“ Barbar na něj zpytavě pohlédl a Hnědý Jenda přikývl a dodal: „Já vím, že nikdo neví, kde Pyram leží. Nikdo, kromě věrných špehů Pána temnot.“

Gath s Jakarem se otočili ke Kobře jako jeden muž a ona mdle přikývla.

„Ani Kobra nezná cestu,“ pokračoval Hnědý Jenda. „Ale ví, kde můžeme získat mapu.“ Vědoucně se na Kobru usmál. „Nachází se v jedné jeskyni v Hraničních horách. Více nám… aspoň zatím odmítá prozradit.“ Bukko se otočil zpět ke Gathovi. „Zavede nás k té mapě, pokud jí dáme své slovo, že nás může doprovázet až do Pyramu.“

Gath na Kobru ostře pohlédl a sarkasticky se zachechtal. „A po jaké věci v Pyramu tak strašlivě touží?“

„Bukko, odpovím mu sama,“ pronesla Kobra chladně. „Na Tivvyině hradě se nalézá obrovský poklad. Kdybychom z něj dokázali ukrást jenom část, a myslím, že s tvou pomocí máme více než dobrou šanci, pak mi můj podíl zajistí prostředky na obnovení mého panství… mé moci.“

Gath zaváhal, probodl Kobru pohledem a otočil se k starému principálovi. „Co se chystáme ukrást, bukko?“

„Odpověď na všechny naše problémy, příteli,“ odvětil Hnědý Jenda. Oči se mu náhle divoce zaleskly jako padající hvězda. „Poklad

Pyramu není obyčejný, ale pohádkový. Drahokamy, které nemají jen cenu království, ale také překypují magickými silami. Diamanty, rubíny a safíry, které byly tisíce let skryty pohledům obyčejných lidí… šperky svaté Bílé Veshty, Bohyně světla."

Gath podezřívavě pohlédl na Kobru a ta souhlasně přikývla. „Skutečně tam jsou, Temný. Leží v Pyramu po dlouhá staletí od doby, kdy můj bývalý pán Bílou Veshtu přemohl a daroval je své milované manželce Černé Veshtě. A já vím přesně, kde jsou ukryté… v Pyramu jsem vyrůstala."

Hnědý Jenda se zálibně pochechtával. „Vidíš, Gathe, že je to dokonalý plán. Nemůžeme neuspět. A jakmile ukradneme poklad, stačí, když jí jako mzdu za její úsilí dáme dva tři kameny."

„Už jsem ti to říkala jednou, bukko," odvětila Kobra chladně, „mou mzdu prodiskutujeme, až uvidíme kameny a zjistíme jejich cenu a moc."

„Ale samozřejmě," přikývl Hnědý Jenda s pohledem upřeným na Gatha. „Myslím, že bude dost pro všechny."

„Ty drahokamy nikdo neviděl?" zeptal se Gath Kobry.

„Ne," zavrtěla hlavou, „kromě Vílí královny Tivvy."

Gath si pozorně prohlížel její vzpřímenou postavu. Zlatavá záře ranního slunce, která zvýrazňovala smyslné tělo, neponechávala nic skryto a pouze zvyšovala její tajemno. Pak, aniž by barbar pohlédl na svého přítele, suše konstatoval: „Očarovala tě, Jendo. Přinutila tě uvěřit svým lžím."

„Ne! Kdepak!" namítal starý principál. „Celý plán je můj nápad. Už celá léta vím, že jsou posvátné drahokamy v Pyramu. Jen dílem náhody se zmínila, že ví o mapě cesty, která tam vede."

„Ona nic neříká náhodou," odvětil Gath a dál Kobru provrtával pohledem.

Hnědý Jenda podezřívavě pohlédl na bývalou Hadí královnu a připustil: „Možná máš pravdu. Ale na tom nezáleží. Pokud nás mapa zavede jinam než do Pyramu, Jakar to pozná. Viděl ten hrad. Sice z velké dálky, ale to místo se nedá splést, že, mládenče?" Jakar zavrtěl hlavou a bukko dodal: „Kromě toho, takovouhle příležitost nemůžeme propást, bez ohledu na riziko. Ty drahokamy jsou skutečnými rohy hojnosti magických sil. Mají moc převrátit celý svět

naruby a přetvořit jej do podoby, jak měl být na počátku stvořen. A my… já a ty, Gathe Baale," Hnědý Jenda pozvedl ruce, „je můžeme držet v dlaních… osvobodit je!"

Barbar na starého principála skepticky pohlédl.

„Vím, že to zní šíleně," pokračoval stařec, jako by se sám sobě vysmíval. „Cesta bude zamořena démony, jaké si dokáže představit jen samotná Černá Veshta. Ale pokud my dva nejsme ti, kteří tyto překážky překonají a pokusí se o nemožné, tak už nikdo. Mimochodem není to přesně to, co chceš udělat? Krádež těch drahokamů uštědří Pánu temnot ránu, o jaké se ti ani nezdá. Ony jsou zdrojem moci, s jejíž pomocí kouzelnice Tivvy, když přemění jejich síly světla v síly temnoty, tvoří ty příšerné démony." Gathův pohled ztvrdl a bukko dodal: „Ty máš také ke krádeži těch drahokamů velmi osobní důvod."

Hnědý Jenda se v očekávání otočil ke Kobře, která spustila: „Tivvy moc drahokamů využívá k ovládání rohaté přilby… a síla, která přilbě dává nad tebou moc, je tatáž, která jí může tuto moc odejmout."

Gathovi zazářily oči a barbar se usmál. „Najednou se mi ten tvůj plán začíná zamlouvat, starý příteli."

„Myslel jsem si, že by mohl," přikývl starý principál. „Ale existuje jedno nebezpečí, které bychom měli hned na počátku prodiskutovat. Jakmile Vílí královna zjistí, že nechala zabít ty nesprávné dívky, nepochybně vyšle toho žralouna, aby Červenku našel. A protože do jejího království vstoupíme po silnici, po které se on bude vracet, mohli bychom se s ním setkat. V tom případě bychom se mu měli vyhnout… ale Kobra se obává, že by ti to přilba nemusela dovolit. Vlastně se domnívá, že pokud si přilbu nasadíš, nebude už potřeba na Červenku žádné démony posílat… ty vykonáš jejich práci za ně."

Hnědý Jenda zaváhal a pak dodal: „Podle mého názoru té přilbě nepodlehneš ani na okamžik! Ale slíbil jsem, že se tě zeptám."

Gath se usmál a pohlédl na Kobru se slovy: „Neboj se, ženo. Udělám, co budu muset." V jeho hlase zazněla neodvolatelnost dopadu kladiva na kovadlinu.

„Představení začíná," vykřikl vesele Hnědý Jenda a Gath Baal

přikývl.

V tom okamžiku se dveře maringotky rozletěly a po schůdkách seběhla Červenka. Když si uvědomila, že se na ni všichni dívají, rozpačitě se zastavila a pažemi si zakryla ňadra. Pak se zasmála sama sobě, svěsila paže, zavířila v ranním slunci a předvedla se svému publiku. Od úzkých boků jí spadala potrhaná jasně žlutá sukně, pružná ňadra těsně obepínal pás červené látky a rudozlaté vlasy se koupaly v paprscích slunce. Nenalíčenou tvář měla zrudlou vzrušením.

„Výborně, dítě," zamumlal Hnědý Jenda, „výborně."

„Je to tak… dobře?" vyhrkla Červenka.

„Téměř dokonalé, děvče," pochválil ji bukko, „ale přes prsa si dej černý pás. Ta červená vypadá příliš dobře."

Červenka přikývla, vrátila se do maringotky a zavřela za sebou dveře. Hnědý Jenda se otočil zpět k ostatním.

Kobra, jejíž oči mihotaly jako roztavené zlato, oslovila principála hlubokým hlasem: „Nechci se dotknout tvých divadelnických schopností, bukko, ale pokud má ta dívka uspět při vylákaní těch špehů, bude muset hrát svou roli ne tak, jak si herec představuje hříchy, ale jak to dělá hříšník… a tuhle roli znám velmi dobře."

„Tím jsem si jist," souhlasil Hnědý Jenda.

„Výborně! Takže já navrhuji, abys mi dovolil připravit všechny detaily jejího vystoupení, včetně garderoby."

„Dobrá," neochotně souhlasil Hnědý Jenda. „Ale dej jí volný prostor. Je chytrá."

„Věř mi, že bude mít dostatek prostoru." Kobra se otočila ke Gathovi: „Předpokládám, Temný, že souhlasíš a dovolíš mi tu dívku použít k vylákání špehů. Nemáš námitky?"

Gath se zhluboka napil z koryta a prohlásil: „Pokud se jí cokoli stane…"

„Nevyhrazuj mi," přerušila jej Kobra panovačně. „Je to zbytečné. Jsme teď spojeni jako články řetězu a ty na tom nemůžeš nic změnit. Teď chceš ty drahokamy stejně jako tu přilbu… možná víc. Protože jen ony tě mohou osvobodit. A beze mě… je nikdy nespatříš." Zaváhala a pak dodala: „Tak budeš spolupracovat, nebo ne?"

Gath přikývl, ale nepřestával se tvářit výhružně.

„Neboj se," prohodila uklidňujícím tónem. „Ten trik, který předvede, umí každá horská holka. Nestačí, že se obleče do role kurvy… bude muset tu roli taky zahrát."

Kapitola osmnáctá

NA CESTĚ

Dva dny cesty od Tábora otrhanec, v oblasti zvané Malý strom, drkotal povoz severním směrem po Vepřovicové cestě. Maringotka již projela krajem Kavenů a Dowatů a cestou třikrát potkala skupiny bacharských dřevorubců. Ale ani jeden příslušník těchto kmenů nepoznal svého krále.

Barva z kol a loukotí byla seškrábána a na otlučených stěnách chřestily amulety: kosti, tykve, korále, králičí uši a kůže leoparda, tygra a rysa. Byly přibity ke kozlíku, na okna, dveře a bočnice a mísily se s nechutně červenými a oranžovými znaky a čísly, zasvěcenými božstvům chlípnosti jako byli Zatt, Chuzz, Bajat a Yang.

Maringotka působila stejně civilizovaným dojmem jako opice v kalhotách a pohybovala se s grácií pásovce, šukajícího mrtvou kachnu.

Na kozlíku seděl Jakar s otěžemi v rukou a vedle něj podřimoval bukko. Když se z dáli ozval dusot kopyt, mladý šlechtic prudce vstal a ohlédl se přes plochou střechu maringotky.

Z lesní stezky se vyřítila pětice jezdců a rychle začala povoz dotahovat. Ošuntělí lapkové ve špinavé kožené zbroji mávali oštěpy a tasenými meči. Ve slunečním svitu se jim na holých hlavách a nahých pažích leskly karmínové puchýře. Za jízdy popíjeli víno z hliněných džbánů. Když se přiblížili ke kodrcající maringotce, zamávali Jakarovi na pozdrav a na přivítanou vykřikli pár neartikulovaných výrazů. Pak zůstali pozadu, aby se vyhnuli

oblakům prachu, které zvedala kola povozu.

Jakar, který jim odpověděl úsměvem a zamáváním, se opět posadil a zamyšleně se zahleděl před sebe. Ti jezdci je s největší pravděpodobností následovali jen proto, že pro ně cestující v povoze představovali příslib nevázané zábavy, až navečer zastaví. Na druhou stranu to mohli být špehové, které by kočovná společnost musela zničit předtím, než opustí lesní kotlinu.

Jakar oběma rukama zatáhl za otěže a přibrzdil spřežení, které zahýbalo do zákrutu cesty a mířilo do rovné klesající ale je stromů. V ní se čtyřicet kroků před povozem zjevila široká záda obrovského barbara, který klusal na černém hřebci.

Gath Baal měl na sobě kůži z černého medvěda, široký opasek, kožešinou lemované holínky a na pažích lesklé mosazné pásky válečníka. Barbar i jeho oř byli pokryti špínou a prachem cest a černé vlasy a hřívu měli zcuchané a propletené listím. Jakar nedokázal zahlédnout Gathův obličej, ale byl přesvědčen, že barbar má ve tváři svůj obvyklý znuděný výraz polozkroceného medvěda. Mladý šlechtic se ohlédl za jezdci, kteří je následovali, a loktem šťouchl do Hnědého Jendy. Stařec se ani nepohnul. Ponořený do svých snů se dál kolébal s rukama složenýma na břiše.

Jak Hnědý Jenda, tak Jakar měli nyní nemytá těla oděná do usmolených halen, sešitých z cárů látky. Opasky, váčky a zbraně jim zdobily barevné dřevěné korálky a mezi mastnými zacuchanými vlasy se jim mihotaly okrouhlé náušnice. Hnědému Jendovi se kolem krku vinul hrubý rudý bič, znak potulného majitele bordelu. Jakar do krále šťouchl ještě jednou a překřičel vrzání kol a skřípot povozu: „Je čas vstávat, bukko! Zdá se, že se ti do děje vmísila celá řada úplně nových postav.“

Hnědý Jenda se s trhnutím probudil, napřímil se a promnul si ospalé oči. „Co je? Co jsi říkal?“

„Ohlédni se.“

Bukko zívl, protáhl se, pak se na kozlíku natočil a pohlédl dozadu na jezdce.

Jeden z nich divoce zavyl a bez zjevného důvodu mrštil vinným džbánem do kmene stromu. Džbán se s hlasitým křápnutím roztříštil, což doprovodilo zavytí ostatních jezdců. V tom vysokém, zběsilém

kvílení nebylo nic lidského.

Jakar vrhl na bukka zpytavý pohled. „Co myslíš? Zastavíme a necháme Gatha, aby je pobil?“

Hnědý Jenda se zamračil a otočil se dopředu. „Nemůžeme cestou vraždit lidi, hochu,“ vysvětloval trpělivě, „Jen proto, že vypadají podezřele. Musíme si být jistí, že jsou to ti praví.“

„Já vím,“ odvětil Jakar tiše. „Jen jsem si myslel, že by se mu to mohlo líbit.“

Hnědý Jenda vrhl na mladého šlechtice vyčítavý pohled, pak kývl hlavou směrem k jezdcům. „Jak dlouho už jedou za námi?“

„Právě se objevili.“ Jakar na starce obezřeme pohlédl. „Jestli to jsou diváci, Červenka by měla vstát, místo kostýmu se natřít olejem a vzít do ruky tamburínu!“

Bukko se nenucené pousmál a prohlásil: „Kdepak, hochu, takhle to nefunguje. Když se dívka tak krásná, jako je Červenka, představí takovéhle lůze nevhodným způsobem, může to být jen na škodu. Je mimo jejich možnosti a to je dráždí. Zahanbuje. Způsobuje, že si uvědomují své vlastní ubohé životy. Za podívanou na zcela nahou Červenku by nezaplatili ani zlámanou grešli, a pokud ano, jen by se opovržlivě vysmáli jejím nedostatečným vnadám a požadovali by své stříbro zpět.“

„Skutečně?“ zeptal se Jakar uštěpačně.

„Jistě,“ odvětil Hnědý Jenda důrazně. „Uměním je, Jakare, přizdobit Červenku tak, aby vypadala jako by byla jednou z nich. Samozřejmě ta nejlepší a nejkrásnější… ale jedna z nich. Jinak zůstane vzdálená nejen jejich rukám, ale také myslím a tajným touhám v srdcích.“

„Chápu. A ty dovolíš, aby ta hadí žena, která byla a možná stále je ve spolku s Pánem temnot, rozhodla, co je vhodné?“

„Přesně tak. Právě teď Červenku obléká.“

„Docela riskuješ, že?“

Hnědý Jenda vážně přikývl. „To mi jde ze všeho nejlíp.“

„Opravdu?“ pozvedl Jakar obočí. „No, podle mě je Červenka tím, kdo riskuje.“ Poznámka mladého šlechtice smazala samolibý úsměv z tváře Hnědého Jendy a Jakar pokračoval: „Za soumraku dojedeme do Horní dolní. Když zítra vyrazíme časně zrána, v poledne budeme

u Hraničních hor. Takže pokud máme někoho zabít, měli bychom to udělat dnes v noci.“

„Já vím,“ odvětil Hnědý Jenda. Otočil se na kozlíku a vrhl na holohlavé jezdce zamyšlený pohled. Pak se obrátil k Jakarovi: „Ohledně Červenky máš pravdu. Ona nese největší riziko a já oceňuju tvou starost o ni. Tvá přítomnost znamená pro tu dívku oporu.“

„Starce, ty mi nerozumíš. Červenka pro mě neznamená nic víc než nástroj. Krásný a obdivuhodný, ale jen nástroj. Mám v úmyslu podřezat co nejvíce hrdel těch démonů, a pokud bude Červenka návnadou, může mi to umožnit.“

„Ano, samozřejmě,“ přikývl Hnědý Jenda. „Já tě chápu. Tvé pocity jsou ovlivněny ztrátou sestry. Ale v tomhle dobrodružství je nyní v sázce mnohem více než jen pomsta.“

„To se mě netýká.“

Po této příkré odpovědi bukko na okamžik zaváhal a pak prohodil: „Vím, jak se cítíš, ale nesmíš dopustit, aby ti vztek vzal chuť k životu.“ Hnědý Jenda uctivě ztišil hlas: „Jakare, tvá sestra je už mrtvá a Červenka je velmi živá.“

„Jsi si jist?“ vrhl mladý šlechtic na bukka posměšný pohled. Přikývl s uchem přiloženým ke stěně maringotky. „Raději bys měl zjistit, zda na to budou stačit.“

„Samozřejmě,“ přikývl Hnědý Jenda a vstal. „Jsem si jist,“ dodal, „že jí žádné nebezpečí nehrozí.“

Bukko vyšplhal na střechu maringotky a na okamžik se zarazil. Pohlédl zpět na opilé jezdce, pak padacími dvířky slezl do vozu a poklop za sebou zavřel.

Jakar popohnal bičem spřežení a koně v ohromných rudých chomoutech táhli svůj náklad stále rychleji. Kozlík se pod mladým šlechticem divoce natřásal jako nějaká pitvorná dřevěná kurva. Jakar se sám pro sebe ponuře pousmál, tělo se mu uvolnilo a přizpůsobilo otřesům. Obrovský povoz se řítil vpřed, jako by dychtil havarovat v každé zákrutě cesty a rozbít svůj náklad i sebe sama jen z čisté lásky k jízdě. A mladík cítil v nitru stejnou bezstarostnost.

Bylo to šílenství, nicméně jaksi tajemně neodvolatelné, až se mladý šlechtic zachvěl. Nyní bylo ve hře více věcí, které nechápal a

nedokázal jim porozumět. Přesto je cítil stejně hmatatelně jako vítr, který se mu zakusoval do tváří. A netýkaly se jen Červenky a té hadí ženy, ale i Hnědého Jendy.

Kapitola devatenáctá

SOUKROMÉ PŘEDSTAVENÍ

Bukko sestoupil po žebříku do místnosti v prvním patře. Když se povoz roztřeseně vřítil do zatáčky, Hnědý Jenda zůstal stát a rukama se opíral o stěnu maringotky. Mezerami v zavřených okenicích dovnitř pronikalo denní světlo a plnilo místnost šerým, ponurým přísvitem. Na podlaze a v policích nad jeho závěsnou postelí se vršily koše se zásobami. Ze schodištního otvoru v rohu stoupaly mdlé závany kouře a zvuk hlasů.

Starý principál přikročil k otvoru a zaposlouchal se do hlasů, ale nedokázal rozeznat, co říkají. Začal sestupovat po úzkém, krytém schodišti k rozlévajícímu se oranžovému svitu svíce o patro níže. Náhle se ozval skřípot kol, který se smísil s vrzáním prken a hřměním kopyt. Tento kakofonický lomoz přehlušil hlasy. Právě když se hluk ztlumil, zůstal Hnědý Jenda stát na půl cesty ze schodů. Nyní dokázal bukko rozeznat Červenčin pevný, ale tlumený hlas.

„Ale já si nechci svléknout šaty! Nesundám si je! Už teď se cítím jako špinavá courá."

„Dítě," zapředl ženský hlas hluboce jako divoká kočka, „nastal čas zapomenout na cudnost." Kobřin hlas byl lhostejný, ale autoritativní. „A teď sundej tuniku. Tvůj kostým čeká."

„Tak dobrá," připustila Červenka zdráhavě. „Ale mohu si jej obléknout sama.

Nemusíš mi pomáhat. S látkami a šaty jsem pracovala takřka celý svůj život." Červenka zaváhala a pak pokračovala: „Mimochodem, kde je? Pokud je příliš nestydatý, třeba si ho ani nebudu chtít

obléknout.“

Hnědý Jenda zaslechl, jak přes pokoj přešly nohy v sandálech, pak se ozvalo zaskřípění malinkých pantů jako na obřadní skřínce a po zvuku dalších kroků následovalo Červenčino zalapání po dechu.

„To… to je ono?“ zeptala se dívka šokované.

„Ne všechno, ale tohle jsou základní části.“ Kobřin hlas byl škádlivě ležérní.

„Tak to ne,“ odsekla Červenka vzdorně. „Přece nebudu tančit nahá a jen pomalovaná rudou a černou barvou.“

Bukko se pobaveně usmál, posadil se na schod a naslouchal, jak schodištěm stoupá Kobřino pochechtávání. Ten smích byl hypnotický a byla z něj cítit síla stejně jako z jejího hlasu.

„Dítě, tělo budeš mít zakryté, o to neměj strach. Ale nejdříve jej musím pomalovat nezbytnými znameními a čísly. A teď se svlékni. Máme spoustu práce a jen marníme čas.“

„Ale já ti nevěřím. Jaká znamení? Co mi udělají?“

„Ale no tak, dítě, neublíží ti. Ostatně, neřekla jsi ty sama ostatním, že uděláš cokoli… všechno, oč tě požádáme, jen abys pomohla ukrást posvátné drahokamy?“

„Ano, ale…“

„Tak se svlékni.“

„Ne!“ vyhrkla Červenka. „Když mě Kitzaakové věznili, pokusila ses mě zabít! A udělala bys to, kdyby tě ten kněz nezarazil. A myslím si, že mě chceš zabít také právě teď. Vidím ti to na očích.“

Hnědý Jenda se zvedl do dřepu, rukou sevřel bič ovinutý kolem krku a napjatě naslouchal. Ženské hlasy nyní byly k sobě blíž.

„Vidíš správně, motýlku,“ prohlásila čarodějka klidně, „ale to je pouze první dojem. Pojď sem a postav se naproti mně. Podívej se pořádně do hloubky a pověz mi, co vidíš.“

„A co mám vidět?“

„Jen se podívej!“

Ozval se šouravý zvuk sandálů, pak dívka promluvila: „Nic nevidím…“

„Blíž, přilož svou tvář k mé.“ Hlasy zněly tak, jako by se obě ženy dotýkaly rty. Hnědý Jenda sestoupil o tři schody níž. Naklonil hlavu dolů a bez hnutí napjatě naslouchal.

„Tak co teď vidíš?“ zeptala se Kobra.

„Strach!“ vyjekla dívka. Pak se Červenka přestala ovládat a slova se z ní řinula jako záplava. „Strach! Hrozný… strach!“

„O co se bojím?“ Ta čtyři slova zněla stejně zlověstně jako celá předehra k dramatu Třináct nožů ve Vepřovici.

„O sebe a …“ Červenka se zmateně zajíkla. „Ale já to nechápu!“

„Teď už ho vidíš, že?“ ženský hlas zapředl. „Hle, sundám si ten kořen mandragory.“ Kobra se na okamžik odmlčela a vzápětí dodala: „A stále ten strach vidíš, že? Bojím se o tebe stejně jako o sebe.“

„Ale… ale proč?“

V očích Hnědého Jendy se zračila stejná otázka a starý principál měl náhle pocit, že nad věcmi ztrácí kontrolu. Všechno se dělo příliš rychle. Sestupoval ze schodů, dokud neslyšel Kobřin hlas zcela jasně.

„V tom není žádné tajemství, děvče. Ty jsi ta, kterou pronásleduje Vílí královna, a pokud se ti něco stane, vše bude ztraceno! Pro mě i pro tvé přátele.“

„Já vím, ale právě to mě mate. Proč chce… zavraždit mě a ne Gatha?“

„Myslím, že zejména proto, že nedovoluješ Gathovi nasadit si přilbu. Ale nepochybně existují i jiné důvody.“

„Jaké důvody?“

„Kdybych se ti je pokusila vysvětlit, jen by tě to zmátlo ještě více. Kromě toho na nějaké vysvětlování nemáme čas. Jediné, co musíš pochopit, je, že ti nechci ublížit a že mi musíš věřit. Naprosto. Stejně jako mi věří Hnědý Jenda.“

Starý principál se zamračil. Kobra si jím byla příliš jistá.

„Ale proč ti věří?“ zeptala se Červenka váhavě.

„Protože ví, nebo spíš cítí, že o tobě vím víc, než víš o sobě ty sama.“

Hnědému Jendovi poklesla brada.

„Ale… ale to není možné.“

„Jestli mi nevěříš, podívej se mi ještě jednou do očí a uvidíš, zda lžu.“

Bušení kopyt a skřípění kol dočasně přehlušily hlasy. Bukko sestoupil o další schod, naklonil hlavu a čekal. Náhle se ozvalo

ufňukané zajíknutí, když Červenku zasáhlo poznání.

„Vidíš," prohodila Kobra tiše, „nehraju s tebou žádnou falešnou hru. Znám tě, motýlku, a mohu ti pomoci vykonat to, co musí být vykonáno. Teď už chápeš?"

Hnědý Jenda tiše čekal a ani se nehnul. Proč se ta hadí žena pokouší získat si Červenčinu důvěru? Co má v plánu? Když Červenka znovu promluvila, starý principál se lekl. Dívčin hlas zněl chabě a bojácně, jako by z ní sílu vysály nějaké čáry.

„Ano," odvětila Červenka.

„Teď už mě necháš namalovat symboly?"

„Ano," ozval se stále chabý Červenčin hlas.

„Tak se svlékni!" Kobra již dívku nepřemlouvala, měla situaci pevně v rukou. „Ano," odpověděla Červenka poslušně. Ozval se zvuk látky, dopadající na podlahu, odkopnutých sandálů a pak vyděšený hlas: „Proč… proč se svlékáš?"

Starý principál vytřeštil oči, až bylo vidět bělmo, a na čele mu vystoupily krůpěje potu. Kobřin hlas však byl tichý a uklidňující: „Provedeme teď běžný přenos vědomostí, který umí každá horalka. Stačí jen věřit svým přirozeným silám a mít silné Kaa. Ty ho máš, což dostatečně prokázaly tvé léčivé schopnosti, a máš také výjimečně vnímavou povahu. Když se má kůže dotkne tvé, poučí to tvé smysly, jak podnítit tělesnou touhu v mužích, pro které tančíš… a v sobě také."

„V sobě?" namítl chabě Červenčin hlas.

„Ano," odvětila Kobra hlubokým nekompromisním hlasem. Červenka vzlykla a hadí žena chladně pokračovala: „Motýlku, musíš to pochopit. Až budeš tančit, budeš se muset předvést způsobem, který je ti odporný a protiví se ti. Musíš uvolnit smysly a pocity, které potlačuješ, jinak nevyburcuješ ty démonické zplozence a oni se neukážou."

„Ale co když to nedokážu?"

„Musíš to zvládnout!" V Kobřině hlase zazněl náznak zoufalství.

Hnědý Jenda tajil dech a váhal. Hadí žena se k něčemu chystala a starý principál si nebyl jist, zda chce vědět, o co jde. Pak se ozval Červenčin rozechvělý hlas: „Co bude se mnou? Až se… až se ti… tvorové ukáží? Co jsou to za příšery? Ublíží mi, že?"

„Neznám jejich povahu," odpověděla Kobra upřímně. „Doufejme, že tě pouze obklopí jako můry přilákané svitem pochodně. Ale slíbit ti to nemohu. Nejdříve budu tančit já a pokusím se je přilákat. Pokud se mi to podaří, nebudeš muset vůbec tančit, ale na to se moc nespoléhej."

„Budu muset jen tančit? Nic víc?"

„Ano, Červenko, ale jednu věc musíš pochopit," promluvila bývalá Hadí královna tiše, ale její hlas zněl smrtelně vážně. „Ať se ti dnes, zítra či příští týden postaví do cesty jakékoli nebezpečí, musíš jej podstoupit. Musíš být svolná se obětovat… kdykoli… jinak tato výprava neuspěje."

„Nechápu."

„Nemohu tobě ani nikomu jinému vysvětlit proč. Jen by tě to zmátlo. Musíš prostě pochopit, že při riziku a úsilí, které podstupuješ, abychom ukradli posvátné drahokamy, nesmíš myslet na vlastní obohacení, ale musíš mít na mysli své přátele. A ty to riziko musíš podstoupit a vynakládat úsilí tiše. Nesmíš očekávat lítost, slávu ani bohatství."

„Ale já nic takového ani nečekám. Jen jsem si myslela, že by jejich síly mohly nejen osvobodit Gatha, ale i vyléčit Jakara z jeho smutku a zahořklosti."

„Výborně," odvětila Kobra a Hnědý Jenda měl dojem, že se hadí žena usmívá.

Za okamžik se Červenka zeptala: „Hnědý Jenda neví, že jsem v nebezpečí, že?"

„Ne. Ví, že podstupuješ riziko, ale netuší jaké. Je to snílek. Vidí věci tak, jak je vidět chce. Jsem přesvědčená, že si myslí, že dnes v noci je v sázce pouze tvá stydlivost, a ty nesmíš dopustit, aby si on, Gath či ten pohledný mladý šlechtic mysleli něco jiného. Kdyby znali míru rizika, nenechali by tě vystoupit."

Hnědý Jenda znovu zatajil dech a do mysli se mu vkradl Jakarův výhružný pohled a Gathova smrtící sekera. Ale zůstal tiše a bez hnutí stát.

„Chápu," odvětila Červenka. „Hnědý Jenda poslední dobou vypadá nějaký starší a ne tak tvrdý jako dřív. Myslím, že potřebuje ženu."

Bukkovi v uších zazvonil Kobřin smích: „Motýlku, ty jsi chytřejší, než vypadáš. A teď pospěš a shoď ty šaty.“

Hnědý Jenda klesl na schody. Potil se a tvář měl zrudlou hanbou. Pak se přinutil vstát a začal sestupovat se schodů. Na posledních dvou schodech se opět zastavil. Uslyšel, jak na podlahu dopadají další části oděvu. Zmateně se zamračil, naklonil se vpřed a naslouchal. Kola povozu skřípěla a prkna hlasitě vrzala, jak maringotka kodrcala po nerovné silnici. Hlukem pronikl zvonivý upřímný smích a pak se opět ozval Kobřin hlas: „Dítě, jsi skutečně úžasná. Jsi dokonce krásnější, než když jsem tě viděla uvězněnou v obrovské nádobě toho kitzaackého kněze a zalévalo tě mléko. Dospěla jsi, zaoblila ses a stala ses sama sebou. Přála bych si nebýt tak závistivá a pořádně si toho pohledu užít.“ Hadí žena se znovu rozesmála. V hlase jí zazněla potlačovaná vřelost, když zapředla: „A teď pojď blíž, ať se naše těla dotknou.“

Když Hnědý Jenda náhle pocítil zábrany, které jej přinutily si dvakrát rozmyslet, co dělat, zaváhal. Pak mu v očích opět zažhnuly čtverácké ohýnky a starý principál vykoukl zpoza rohu.

V ztemnělém pokoji se zavřenými okenicemi stály k sobě tváří v tvář dvě nahé postavy a tiskly se jedna k druhé. Obě těla byla stejně smyslná. Jedno bylo bílé jako čerstvá smetana, druhé, natřené olejem, mělo barvu muškátového oříšku a lesklo se v mlhavě žlutavém světle, které se zvedalo ze svíček na podlaze.

Z bukkových úst unikl horký dech a z obavy, že bude spatřen, se stáhl zpět na schodiště. Hnědý Jenda těžce oddechoval a potřásal hlavou, ne hanbou, ale obdivem. To, co spatřil, bylo matoucí. Viděl lásku i vášeň, zároveň nespoutaný zmatek i řád a také cudnost i chtič. Ten pohled jej ponížil a díky němu se starý principál náhle cítil impotentní, ne jako muž, ale jako bukko. Za celý život mu jeho představivost nedokázala na jevišti předestřít obraz dvou tak výjimečných hereček. Tak, řekl si v duchu, je mou profesionální povinností podrobně si tento obraz prohlédnout, abych si jej uchoval v paměti pro použití v budoucnu, a znovu vykoukl zpoza rohu.

Červenka stála úplně klidně, zatímco se k ní tisklo smyslné bílé tělo čarodějky, a na dívčině odhalené kůži se objevily vlny žáru jako rozkvetlá poupata s okvětními lístky v desítkách rudých odstínů.

Kobra sklouzla rukama s nachovými nehty po dívčiných ramenou na záda a přitiskla se svými ňadry k jejím.

Červenčiny vlasy byly nabarveny na černo s nachovým odstínem a kolem zrudlých tváří se jí chvěly naolejované kadeře, které jí lnuly k lícím a krku. Řemínkem měla k vlasům přivázané dvě péra káněte, která se jí svůdně houpala u jednoho ucha. Velké gazelí oči jí lemovaly silné linky černé maskary a dodávaly jim drzého vyzývavého vzhledu, kterého by dívka sama nikdy nedosáhla. Na čele měla Červenka namalovaný rudý šíp. Mířil dolů k jejímu malému nosíku a jeho hrot vyvolával náznak krutosti.

Hnědý Jenda si manžetou rukávu setřel pot, který mu stékal po tváři, a udiveným pohledem sledoval dovedné počínání kouzelnice. Červenka nyní vypadala povolněji než kdykoli dřív a ta povolnost se netýkala srdce, ale těla. Toto poznání starým principálem hluboce otřáslo, ale neodvrátil se a přejel pohledem celou místnost.

Skříně byly otevřené dokořán a na podlaze se povalovaly všemožné kostýmy. Některé byly potrhané, jiné odhozené do kouta. Na stole stála baňka, pod kterou hořel malý ohýnek, a kolem se povalovaly nádobky s různými mastmi, bobule, bylinky, mrtvý oškubaný pták, džbánky se sádlem z různých zvířat a malá olověná fiola s olověnou zátkou, o které byl bukko přesvědčen, že ji nikdy předtím neviděl.

Náhle dívka Kobru odstrčila a ucouvla. Stála v ztemnělém pokoji, chvěla se a lapala po dechu. Tělo měla zrudlé od hlavy k patě a oči jí žhnuly vnitřním žárem.

„Výborně," zavrněla Kobra, „už to začínáš cítit."

Hnědý Jenda podvědomě souhlasně přikývl. I on to cítil a jeho zrak klouzal po Kobřiných nahých křivkách. Hadí žena vypadala uvolněně a smyslně. Její ňadra připomínala polštáře, břicho měkké lože a boky pohodlné pohovky. Každá část jejího těla nabízela místo k ulehnutí, ale ne ke spánku. Po chvíli, kdy se jeho myšlenky ubíraly tímto směrem, se musel starý principál znovu odvrátit.

Když se znovu otočil zpět, Kobra si již oblékla plášť a dřepěla před Červenkou. V jedné ruce držela nádobku s rudým líčidlem. Špičku útlého prstíku vnořila do pasty, použila jej místo štětečku a opatrně začala malovat na vnitřní stranu dívčina stehna.

Hnědý Jenda, kterému po tvářích stékal pot, se náhle zastyděl a stáhl hlavu za zástěnu. Zhluboka se nadechl a začal tiše stoupat po schodišti. Za ním se opět ozvaly hlasy.

„Jaký tanec budu tančit?“ zeptala se Červenka.

„Jeden z nejstarších, motýlku. Tanec, který tančívaly kurvy, aby zahnaly pohlavní nemoci, které jsou v při jejich povolání tak obvyklé. Jmenuje se Obřad ohně. Během chvilky tě jej naučím.“

„Zná ten tanec Hnědý Jenda? Bude muset bubnovat.“

Zamračený, zpocený a vyčerpaný bukko se zastavil na nejvyšším schodě. Ozval se Kobřin sarkastický smích a pak její hlas.

„Bukko, dítě, zná mnohem víc, než se rozhodl sdělit nevinné mladé dívce, jako jsi ty. Vůbec nepochybuji, že zná Obřad ohně stejně dobře, jako by ho sám vymyslel.“

Obě ženy se její replice zasmály. Starý principál souhlasně přikývl a zamířil k žebříku. Stoupl na první příčel a zaváhal. Zaposlouchal se do rachocení povozu, vrzání prken a dunění kopyt a náhle měl pocit, že slyší píseň, píseň silnice, táhnoucí se do dáli. Hnědý Jenda se zase jednou hnal do neznáma, a když si to uvědomil, s úsměvem si začal klást otázky. Jaká tajemství si Kobra nechala pro sebe? Proč se tak zoufale snažila, aby Červenčiny pohnutky byly čestné a ctnostné? Jaké vědomosti o posvátných kamenech zatajila? A proč jsem jí vlastně dovolil uvrhnout Červenku do nebezpečí? Jsem si jist, že ty posvátné drahokamy stojí za riskování jejího bezpečí? Nebo mě už ty kameny očarovaly, naplnily mou mysl touhou po nich a přinutily mě jednat jako přihlouplý stařec?

Když vylézal z poklopu na střeše, tiše se smál sám sobě. Ale když v dálce spatřil mezi vysokými borovicemi mýtinu, nazývanou Horní dolní, kde měla Červenka tančit, smích jej rázem přešel.

Kapitola dvacátá

HORNÍ DOLNÍ

Kobra čekala na své vystoupení u boční stěny maringotky. Vedle ní postával Gath s kopím v ruce. Těla měli zahalená v pláštích černých jako noc, která je obklopovala. Do tmy jim svítila jen bělma ostražitých očí, kterými pozorovali Hnědého Jendu, jak zahajuje představení.

Bukko stál mezi maringotkou a protáhlým ohništěm a žongloval pěti zapálenými pochodněmi. Jakar a Červenka v dlouhém černém plášti stáli za starým principálem a bušili do tamburín. Hnědý Jenda vyhodil jednu pochodeň vysoko do vzduchu. Na okamžik zářivě rotovala na pozadí tyčících se stromů, které mýtinu obklopovaly, pak dostoupila vrcholu své dráhy pod indigově zbarveným nebem a poslušně spadla zpět do čekající ruky Hnědého Jendy, jako by byla přivázána na nějakém pružném provazu.

Publikum, které se shromáždilo za ohništěm, vybuchlo nadšením. Oranžová zář táboráku se mihotala na kůži vysokých bot, na kostnatých kolenech a drsných, ošlehaných tvářích diváků v prvních řadách. Zadní řady davu se ztrácely v ustupující temnotě a odlesky ohně příležitostně pableskovaly na hrotech kopí a přilbách. Ani ne deset kroků za poslední řadou označovaly vysoké borovice okraj mýtiny a mezi stromy plálo několik malých ohýnků, které ozařovaly uvázané koně a dva povozy.

Kobra, která začínala být netrpělivá, pokročila vpřed a ucítila pach mužského potu, umaštěných vlasů, kůže a koní, smíšený s pachem sežehnutého kamene, který se linul od obecenstva. Zašeptala: „Už jsou tady.“

„Kde?“ zamumlal Gath a Kobra zvedla ruce dlaněmi vzhůru. Nevěděla.

Když Hnědý Jenda skončil s žonglováním, dav nadšeně zařval a starý principál se zhluboka napil ze džbánu. Komicky nadul tváře, obešel ohniště a přistoupil k obecenstvu. Náhle vyplivl tekutinu na hořící pochodeň a nad vyděšené diváky vyšlehly plameny. Několik muž vykřiklo a začalo hrubě klít, což ostatní pobavilo. Hnědý Jenda svižně přecházel před publikem a vyplivoval další plameny nad davem, čímž jej osvětloval.

Muži povětšinou patřili k tvrdým, zoceleným psancům a námezdným žoldákům, kteří nepochybně mířili do nekončících

válek, které zamořovaly vzdálené země na severu. Mnozí z nich byli mladí a jejich tváře vyjadřovaly dychtivost zúčastnit se své první bitvy a touhu zmocnit se své první cizozemské kurvy. Jiní měli obojího za sebou už dost a bylo to na nich vidět. Strašlivé jizvy jim lemovaly tváře a pokrývaly ramena. Oči měli zpité vínem a vyzařoval z nich chtíč. Mezi muži sedělo i několik kostnatých, houževnatých žen s beznadějí v očích a s potrhanými šaty, umazanými jídlem a stopami spermatu. Vzadu, stranou od ostatních, seděl hlouček pěti holohlavých jezdců, kteří během dne sledovali maringotku. Když jim plameny osvětlily těla, na tvářích a pažích se zřetelně ukázaly puchýře.

Gath s Kobrou si vyměnili vážné pohledy a dál pozorovali Hnědého Jendu, jak zapaluje tři malé hromádky polen, které byly jedna od druhé vzdáleny asi pět stop. Dřevo rychle vzplálo a ozářilo publikum, které zašumělo očekáváním a přisunulo se k ohňům.

Když Hnědý Jenda přistoupil k Července a Jakarovi a všichni tři začali bušit v novém rytmu, Kobra se otočila ke Gathovi a zašeptala: „Dobře mě hlídej.“

Barbar přikývl a ona pomalu vystoupila ze stínů, čímž přitáhla chlípnou pozornost obecenstva, které ztichlo v očekávání. Pyšnými, promyšleně lascivními pohyby zaujala pozici před ohništěm, pozvedla tamburínu a začala s ní zlehka bušit do napjatého stehna. Diváky spoutala upřeným, vyzývavým pohledem. Dlouhé černé vlasy jí lemovaly chladnou oválnou tvář. Pod černou látkou se jí ve svitu plamenů nejasně a tajemně rýsovalo smyslné tělo.

Dav se naklonil vpřed a oheň ozářil hrubé, ošlehané obličeje. Drsné, hrdelní výkřiky dychtivých diváků se mísily se zpěvem cvrčků a houkáním sovy.

Kobra trhla rameny a černý plášť jí sklouzl k nohám.

Na sobě měla koženou vojenskou kazajku a suknici z kožených pásků. Oděv byl černý a proděravěný zubatými otvory po šípech a kopích. Dírami bylo možno spatřit dokonalou, smetanově bílou pleť. Žoldáci vytřeštili oči.

Kobřiny boky se svůdně vlnily v rytmu tamburín a bubnu. Hadí žena vkročila mezi diváky a prodírala se mezi kostnatýma nohama, prsními krunýři a svalnatými pažemi. Její drzý pohled čelil vilným

očím a bezostyšně zkoumal býčí šíje, uši a ramena, jako by flirtoval, ale ve skutečnosti pátral po šupinách, chomáčích kožešiny a špičatých uších.

Když její zrak padl na sedícího, huňatého psance, žaludek se jí sevřel vzrušeným očekáváním. Upejpavě mu nadzvedla dlouhý pramen splihlých vlasů, aby se přesvědčila, zda nemá špičaté uši, a prstem mu vklouzla do úst, jestli nemá rozeklaný jazyk. Neměl. Poblíž prvního ohníčku strčila do jednoho vojáka, až se překulil, ale očekávaný ocas nespatřila.

Pomalu obkroužila první oheň a buben starého principála nabral tempo. Hadí žena začala vířit rychleji, její suknice se zvedla a odhalila dlouhé, ladné nohy. Publikum vzrušeně zahučelo a Kobra divoce zavířila kolem táboráku a přiblížila tmavý klín k plamenům v očistném rituálu kurvy. Plameny ji téměř olizovaly a jejich světlo ozařovalo otvory v děravé kazajce, spodní část plných ňader, zaoblené boky, prohnutou šíji a smyslné rty.

Kobra zatančila kolem všech tří ohňů a důkladně si prohlédla každého diváka, včetně pěti holohlavých jezdců. Nikdo z nich nevykazoval žádnou známku toho, že by byl zplozencem démonů. Žaludek se jí sevřel nervozitou. Existoval jediný způsob, jak si svá podezření ověřit, a přestože se styděla, rozhodla se jej využít.

Vybrala si jednoho z největších hromotluků, velikého, mohutného chlapa s chybějícím uchem a arogantním úšklebkem namyšleného vojáka. Namířila na něj nohou v holínce, čímž naznačila, že by ji mohl vyzout. Hromotluk nechápal, ale jeho kumpáni mu rychle vysvětlili, oč běží. Potěšené se rozchechtal a láskyplně sevřel botu. Velice pomalu Kobře vyzul botu, aniž by spustil pohled vilných oček z jejího chlípného úsměvu. Pak jí začal laskat holé chodidlo.

Muži kolem něj náhle zavyli, s klením začali bázlivě couvat a pověrčivě se dotýkali svých amuletů, klínů a břich. Hromotluk na ně nechápavě pohlédl a oni nesrozumitelně vykřikovali a ukazovali na nohu, kterou držel v dlaních. Muž se zasmál, a aniž by na nohu pohlédl, naklonil se a políbil příšerně smaragdově zelené a ledově modré šupiny.

Když se jich dotkl, trhl sebou, padl na záda a s křikem se začal

odstrkovat pryč. Vzápětí vyskočil a potácivě prchal davem rozesmátých a křičících mužů.

Kobra divoce bušila do tamburíny a vyzývavě nastavovala nohu. Vířila mezi smějícími se muži a sledovala, zda některý z nich neucukne. Ale odtáhli se všichni. Nikdo se neodvážil dotknout šupinatého chodidla. Vysmála se jim, uklonila se a pak mezi nimi začala procházet držíc přilbu, kterou sebrala jednomu vojákovi. Muži ji oslavovali a do přilbice házeli mince. Pak se opět ozval zvuk tamburín a bubnu a diváci zvedli hlavy.

Za hlavním ohněm stála Červenka. V koutku úst se jí houpala krátká tyčinka ze zkroucených tmavých listů, jejíž konec žhnul a vypouštěl proužky dýmu, který se kolem nalíčené tváře, pírek káněte a naolejovaných vlasů klikatil k obloze. Nohy měla široce rozkročené a boky se jí trhavě pohybovaly vpřed a vzad. Ruku zaťatou v pěst měla opřenou v bok a tamburínou si poklepávala na napjatý zadeček. Muži se divoce rozchechtali a začali tleskat do rytmu.

Sukýnka z vybledlých černých hadříků, vraních pírek a provázků Července dosahovala sotva na stehna a ňadra jí zakrýval kus leopardi kůže. Dívka byla bosá a její oříškově hnědé naolejované tělo se lesklo v mihotavém světle táboráku. Kouř, který jí stoupal kolem tváře, dokonale dokresloval divošský, zvířecí úsměv.

Diváci pochvalně křičeli a hvízdali a Kobra, která se nyní tiše přesunula za zadní řady, je pozorovala ostražitým pohledem.

Psanci a žoldáci se smáli, pošťuchovali se, ale nespouštěli z Červenky zrak. Ani holohlaví jezdci se nechovali jinak, až na to, že celá pětice vstala a postoupila vpřed, přičemž si nervózně škrábala zarudlé puchýře.

Kobra, ukrytá v temnotě, je pomalu následovala a dech se jí zrychlil. Opět se ozval svíravý pocit v žaludeční krajině. Pohlédla na Gatha a všimla si, že se barbar posunul blíže k Července. Když zvedla zrak, spatřila na střeše maringotky Jakara, který za zády něco skrýval. Nepochybně nabitou kuši. Hadí žena sklouzla pohledem zpět k tančící dívce.

Červenka odhodila tyčinku zkrouceného listí do ohně, s roztaženýma nohama kroužila kolem podlouhlého ohniště a divoce bušila do tamburíny. Plameny vyšlehly a zdálo se, jako by se jí

sápaly po stehnech a klíně. Dívka se prohnula a zaklonila hlavu.

Kobra vytasila dýku a zastavila se jen pár kroků za zády holohlavých jezdců. Ti stáli jako přibití a v pauzách mezi potleskem se zběsile škrábali.

Červenka vířila kolem ohně stále rychleji, poddávala se smyslně šlehajícím plamenům, až se jim zcela oddala. Na horním rtu se jí perlil pot. Dívka pootevřela rudá ústa a ňadra se jí dmula. Vyzývavě se houpala v bocích a hučící a praskající plameny, které tomuto pozvání nedokázaly odolat, jí vystřelily kolem nohou. Červenka tančila podél ohně a plameny ji následovaly, a kdykoli se zastavila, vystřelovaly k noční obloze.

Stehna a zadeček měla pomalované blesky, skaraby, drápy a čísly 3, 9 a 33. Znaky vypadaly na měkké, hladké pleti až děsivě a ostřílení psanci a žoldáci zírali z otevřenými ústy jako očarovaní. Prostor mezi jejich očima a jejím tělem se stal posvátným, nedotknutelným místem, plným magie.

Kobra vrhla krátký pohled na Hnědého Jendu. Starému principálovi hrál na tváři ďábelský úsměv, který vyjadřoval divokou radost a moc, a ruce mu bušily do bubnu v děsivém, smyslném rytmu. Zrak jí sklouzl k boku maringotky a srdce se jí zastavilo.

Z Gathových očí žhnula rudá záře. Jednalo se jen o odraz plamenů, nebo vycházela z barbarova nitra?

Kobra se zachvěla hrůzou. Náhle zvedla hlavu a začichala. V nočním vzduchu ucítila silný pach sežehlého kamene. Znovu začichala a uvědomila si, že tento pach nevychází z holohlavých jezdců. Když pach začal sílit, hadí žena v náhlé panice zalapala po dechu a rozběhla se kolem obecenstva k maringotce.

Doběhla ke Gathovi a zdušené vyhrkla: „Už jsou blízko, ale nevidím je. Měl bys…“ Zarazila se, prudce vydechla a ukázala vzhůru.

Temné siluety převislých borovicových větví se trhaně houpaly, jako by byly něčím obtížené. Náhle z temnoty vyletěl malý tmavý předmět a s vlhkým mlaskavým zvukem narazil do bočnice maringotky. Oba vyděšeně uskočili. Gath prsty setřel černý flek ze stěny maringotky a pak k nim přičichl. Zmateně pohlédl na Kobru a přistrčil jí prsty pod nos. Hadí žena je očichala a prudce se odtáhla.

„Netopýři!“ vydechla a pak se rozječela.

Z noci do svitu ohně vylétl nad Červenku veliký temný tvor. Netopýr velikosti dobře vykrmeného hraničářského psa se zlatými oválnými náušnicemi ve špičatých boltcích. Diváci zaječeli a netopýr se vrhl dolů, zasáhl Červenku do ramene a srazil ji zády do plamenů. Dívka vykřikla, upadla a překulila se ven z ohně. Kůži měla sežehnou a z vlasů a ze sporého oděvu se jí kouřilo. Netopýr se na ni opět snesl a drásal jí nahé paže, kterými si zakrývala hlavu.

Gath vyrazil vpřed jako letící stín.

Psanci a žoldáci vyskočili jako jeden muž. S klením do sebe naráželi, jak se opřekot hnali ke koním a povozům.

Obrovský netopýr zakničel a odlétl do noci. Červenka napůl vstala, vzhlédla a rozječela se.

Tři černé stíny padaly z oblohy rovnou k ní. Tvorové měli malá, tlustá těla s dlouhými pažemi a chlupatými rameny a z tmavých kožených helmic jim čněly špičaté uši. Ústa měli široce rozevřená v šílených dychtivých úsměvech, které odhalovaly zuby ostré jako jehly.

Gath v běhu mrštil oštěpem.

Kopí zasáhlo jednoho netopýřího bojovníka ve vzduchu a náraz jej odmrštil směrem, odkud přilétl. Zakňučel a zamával rukama, jako by šplhal po neviditelné zdi. Současně vystřelil Jakar z kuše.

Šipka trefila dalšího netopýřího muže do ramene, ale nezastavila ho.

S dutým bouchnutím narazila padající dvojice do Červenky a srazila ji tváří k zemi. Na okamžik vypadali oba bojovníci zmateně, jako by nevěděli, zda mají dívku tlouct nebo kousat. Překulili ji na záda a Červenka začala divoce kopat kolem sebe. Netopýří bojovníci vytáhli zubaté nože a jejich vrčení se mísilo s dívčiným křikem. Pak dorazil Gath.

Jeho meč oddělil chlupatou paži od těla těsně pod ramenem. Raněný tvor zaskučel, odkulil se z Červenky na zem vedle uťaté ruky, svírající nůž. Zároveň zbylý netopýří muž odlétl stranou, odhozen drtivým nárazem barbarova těla. Dvojice se válela po zemi. Gath popadl chlupaté tělo, zvedl jej a udeřil jím o zem. Rozkročil se nad schoulenou postavou, pozvedl ruku ohnutou v lokti a s řevem se

vrhl na svou oběť. Gathův loket zasáhl hlavu, zarazil ji na tři palce do hlíny a rozdrtil ji na kaši.

Červenka zaječela, odkulila se stranou a dlaněmi si zakryla tvář. Zadní část nohou a paží měla potřísněnou krví, jako by měla nějakou rudou vyrážku. Když vedle ní přistáli další dva netopýří bojovníci s meči v rukou a lačnými, chlípnými pohledy, plnými násilí, znovu se rozječela. Dívka se bezmocně chvěla. Gath vyskočil ze země, popadl oba muže za ramena, a než se stačili vzpamatovat, udeřil jim hlavami o sebe. Upustili zbraně a omámeně se potáceli. Barbar je sevřel v náručí a zvedl ze země. Muži zaskučeli a bezmocně sebou škubali. Když Gath zvýšil tlak, vystoupily mu na pažích mohutné svaly a ozvalo se praskání hrudních košů, po kterém následovalo hlasité rupnutí. Jekot odumřel, protože se ústa netopýřích bojovníků naplnila jejich vlastní krví.

Gath je odhodil stranou, přikrčil se a pátral po velkém netopýrovi.

Jakar stále dřepěl na střeše maringotky s kuší namířenou k nočnímu nebi.

Hnědý Jenda s mečem v ruce postával před maringotkou a zmateným pohledem obhlížel výsledek masakru. Všechno se událo tak rychle, že se ani nestačil zapojit do boje.

Pouze Kobra, která svým tělem chránila Červenku, spatřila velikého netopýra vylétnout zpod maringotky. Varovně vykřikla. Netopýr ji srazil k zemi a zaťal spáry do leopardi kůže, která zakrývala Červenčino rameno.

Červenka zaječela bolestí a prudce sebou trhla, takže cvakající netopýří tesáky její krk minuly a zakously se pouze do rozcuchaných vlasů. Dívka kolem sebe tloukla rukama, ale váha velikého netopýra ji stahovala k zemi. Kobra vyskočila a bez ohledu na nebezpečí se na tvora vrhla. Váhou svého těla srazila netopýra z Červenky na zem. Tvor zakňučel, paťáty a zuby podrásal ženu na rukou a rychle odletěl.

Gath se vrhl za ním, ale netopýr zmizel pod maringotkou.

Kobra s křikem vyskočila ze země: „Zabij to! Okamžitě tu věc zabij!“

Gath, Jakar a Hnědý Jenda opatrně obcházeli maringotku, ale po tom stvoření nebyla ani památka. Zmizelo v temnotě noci.

Červenka se ukryla za Gathem a rukama mu sevřela rameno,

které pulzovalo a krvácelo. Vyděšená dívka s očima rozšířenýma hrůzou ustrašeně ucouvla. Z temné oblohy se do svitu ohně znovu snesl obří netopýr a řítil se na Červenku. Dívka se otočila a s křikem začala prchat.

Gath se vrhl za Červenkou. Když dívka běžela kolem jednoho z menších ohňů, zakopla a padla na zem.

Jakar, který netopýrův let pozoroval pohledem chladným jako náhrobní kámen, pozvedl kuši a vystřelil.

Šipka zasáhla netopýra do břicha. Tvor zakňučel a na okamžik ztratil směr. Ale vzápětí se s divokým mácháním křídel a vyceněnými tesáky vrhl k Července, která se mezitím vyškrábala na všechny čtyři.

Kobra se otočila s tváří bledou jako smrt. Náraz by mohl dívce zlomit vaz.

Gathovy oči nyní žhnuly rudým žárem. Barbar vyrazil drsné hrdelní zavytí a skočil. Když Červenka uslyšela děsivý výkřik, s hrůzou se otočila a spatřila blížící se tesáky velikého netopýra. Přiblížily se na jedinou stopu od dívčiny vyděšené tváře a pak do netopýřího těla zaťal prsty Gath a strhl jej stranou.

Barbar s obřím netopýrem padli do prachu a skutáleli se do malého ohniště. Gath dopadl zády na žhavé uhlíky a pokoušel se lépe uchopit, vřeštícího a škrábajícího démona. Kolem něj se zvedal kouř a poletovaly jiskry a žhavý popel, které jej oslepovaly.

Kobra přiběhla k Července a zakryla ji svým tělem. Vzápětí dorazili i Hnědý Jenda s Jakarem.

Z kouře se ozvalo táhlé zaskučení, které náhle ztichlo, a ven se vykutálela netopýří hlava, odervaná od těla. Z chlupatých, špičatých uší stále visely zlaté náušnice, které vesele cinkaly, dokud se hlava nezastavila u nohou Hnědého Jendy. Doširoka vytřeštěné oči vypovídaly o hrůze daleko větší, než si ten tvor dokázal kdy představit.

Pak z dýmu vystoupil původce této hrůzy. Gathovy oči rudě žhnuly a popálené tělo měl zbrocené krví.

Červenka se odvrátila, vrhla se do Jakarova náručí a zaprosila: „Drž mě! Drž mě pevně!“

Mladý šlechtic dívku objal a konejšivěji šeptal do ucha: „Už je

dobře, chmýříčko, už je dobře.“ Pohled, plný respektu, upíral na Gatha.

Gath tázavě pohlédl na Kobru a ta vydechla: „Je konec. Víc jich tu není. Tím jsem si jistá.“

Barbar přikývl, otočil se k Července a spatřil krvavý šrám na dívčině hlavě a temné podlitiny na pažích. Zavrčel, změřil si Kobru divokým pohledem raněného zvířete a pak jí vyťal políček.

Hadí žena padla na záda, tělo se jí bolestí zkroutilo a před očima se jí zatmělo.

Hnědý Jenda s křikem skočil mezi Kobru a Gatha. „Ne, Gathe! Nechej ji na pokoji! Je to moje chyba. Věděl jsem, jaké je riziko, a souhlasil jsem, aby jej Červenka podstoupila. I ona souhlasila, protože musela. Jiná možnost neexistovala.“

Pohledy obou mužů se do sebe zaklesly. Barbar se starým principálem se dlouhou chvíli vzájemně pozorovali, pak Gath pohlédl na Červenku a ta na potvrzení bukkových slov vážně přikývla.

Barbar zaváhal, pak se otočil zpět k Hnědému Jendovi a zašeptal drsným, hrdelním hlasem: „Buď opatrný, starce! Jestli se Července něco stane, draze za to zaplatíš.“

Upřeně pozoroval Kobru, které Hnědý Jenda pomáhal vstát, pak se otočil a rázně odkráčel do tmy.

Hnědý Jenda si ulehčené vydechl a obrátil se na Červenku: „Jsi v pořádku, děvče?“

„To nic není,“ mávla rukou Červenka. „Dokážu se o svá poranění postarat.“

Hnědý Jenda přikývl a stočil pohled k Jakarovi. „Ani se od ní nehneš. Od nynějška ji nespustíš z očí a dohlédneš, aby si smyla ty symboly.“

Když Jakar odváděl Červenku k maringotce, Hnědý Jenda se otočil ke Kobře. Oteklá tvář jí pulzovala a po lících jí stékaly slzy, které si stírala hřbetem ruky. Smutně se na starého principála usmála a tiše si povzdechla. „Díky, bukko… ale kvůli mně jsi nemusel lhát.“

„Žádný problém,“ odvětil s úsměvem. „Lhaní je můj denní chleba.“

Kobra se znovu usmála, protože věděla, že na to Hnědý Jenda

čeká. „Mám dojem, že bychom odsud měli co nejrychleji vypadnout. Takže pokud mě omluvíš, myslím, že bych se měla dát do pořádku.“

„Jistě,“ přikývl Hnědý Jenda, „a za Gatha se omlouvám.“

„Není třeba. Očekávala jsem takovou reakci.“

„Tak se omlouvám za sebe, protože já jsem ji nečekal.“ Starý principál se usmál. „Příště budu připraven.“

Vděčně slonila hlavu. Náhleji jeho zkoumavý pohled vyvedl z míry a Kobra odspěchala k maringotce a ke svým šminkám a zrcadlu.

Kapitola jedenadvacátá

BRLOH VYHOLENÉ VESHTY

Za úsvitu Hnědý Jenda, který seděl osamoceně na kozlíku, stočil rachotící a skřípající maringotku z Vepřovicové cesty na Udusanou stezku a hnal ji řídkým lesem k předhůří Hraničních hor.

Úpatí horského pásma bylo porostlé vysokou hnědou travou a kupily se na něm hromady balvanů, jako by odhozené nějakým rozzlobeným bohem. V dáli se zvedaly rozeklané holé štíty skalistých hor, které oddělovaly lesní kotlinu od nekonečných písečných dun pouště, jež se rozkládala za nimi, a tvořily hranici mezi známým a neznámým světem.

V hloubi tohoto tajemného světa se nacházel cíl cesty maringotky – křižovatka Udusané stezky a Cesty okovů, o které Kobra řekla Hnědému Jendovi, že je zde ukrytá mapa.

Starý principál se pokoušel jednou rukou držet otěže a zároveň pojídat z misky ovesnou kaši, zatímco druhou svíral bič, jimž popoháněl koně, které co chvíli povzbuzoval i hlasitými výkřiky. Hnědý Jenda byl potěšen. Jeho herci konečně vystoupili na jeviště a on coby režisér musel hru udržovat v chodu, ačkoli kolem nebylo jediného diváka.

O dvě hodiny později, když se maringotka valila pustinou, bukko, jenž už před hodnou chvílí odložil prázdnou misku, stále poháněl koně ke spěchu. Vedle něj seděla na kozlíku Kobra.

Hadí žena s rukama složenýma v klíně a jednu nohu skrčenou pod sebou nastavovala slunečním paprskům ladné, smyslné křivky svého těla a chladivý větřík jí čuchal hřívu černých vlasů kolem dokonale oválného obličeje.

Hnědý Jenda se zarudlými tvářemi a odhalenou hrudí měl horní část tuniky přehrnutou přes opasek a navzdory bukkovým snahám mu přes řemen překypoval i mírně odulý pupek.

Červenka s Jakarem se vezli uvnitř maringotky a Gath jel na hřebci daleko vpředu. Mohutné zpocené tělo, oděné pouze do kožené bederní roušky, opasku s mečem a dýkami, mosazných kroužků na pažích a vysokých bot, se mu lesklo ve slunečních paprscích. Ve velkých kruzích pátral kolem maringotky a již třikrát podal Hnědému Jendovi stejné hlášení. Na silnici nespatřil žádné poutníky, mezi skalami žádné zvíře a na nebi ani jediného ptáka, kteří by měli v úmyslu je sledovat.

Jejich přestrojení bylo dokonalé a připravený plán fungoval.

Bukko energicky práskl bičem, hřbetem ruky si setřel pot z čela a koutkem oka kradmo pohlédl na Kobru.

Hadí žena měla na sobě jednoduchou obnošenou a záplatovanou tuniku pískově žluté barvy s krátkými rukávy a suknici z širokých roztřepených pásků, které jí poletovaly kolem nahých nohou a paží. Oděv byl ušitý z měkké bavlny a přepásaný matným zlatým páskem. Hluboký výstřih, který jí klesal mezi bujná ňadra, stejně jako rozporky suknice byly lemované koženými řemínky a zajišťovaly spíše vzdušnost oděvu než jeho svůdnost.

Hnědý Jenda se ohlédl na silnici za sebou a pousmál se. Bývalá Hadí královna, přestože byla nepochybně ještě částečně, pokud ne zcela, pod vlivem démonů, vypadala nejen podivuhodně lidsky a ženský, ale také velmi svůdně. Zakroutil hlavou a protáhl si ramena, aby se zbavil křeči, což mu umožnilo vrhnout krátký pohled na její oblý zadek a houpající se ňadra. Starý principál spatřil za svůj život tisíce poprsí a ne náhodou, ale z pohledu profesionála. Pečlivě si je prohlížel, měřil, oblékal je a svlékal, a když si to děj vyžadoval,

laskal je. Viděl už větší, kulatější i pevnější prsy, ale žádné mu nepřipadaly tak úžasné. Zdálo se, jako by žily vlastním životem. Neustále se pokoušely protlačit omezujícím živůtkem a překypět ven a Hnědého Jendu svrběly dlaně touhou polaskat je.

Kobra pomalu otočila hlavu, pohlédla bukkovi do tváře a koutek úst se jí zvedl v lehkém úsměvu, který vypovídal, že o jeho myšlenkách ví, a nevadí ji. Hnědý Jenda se zachvěl příjemným vzrušením, které desetinásobně překračovalo vzrušení, slibované dotekem ňader.

Aby zakryl své pocity, starý principál se zachechtal a prohodil: „Ženo, ty nejsi obyčejným protivníkem. Stále zapomínám, že bych se tě měl bát."

„Dobrá," odvětila lehkým tónem, „pak bychom možná mohli tuhle cestu spolu sdílet nejen z nezbytnosti, ale i jako přátelé?"

Hnědý Jenda se zasmál: „Ty jsi fakt nebezpečná, že?"

„Lichotíš mi," odpověděla Kobra, „a já ti za to děkuji. Ale nepřinese ti to žádnou výhodu." Nicméně oba koutky svůdných úst se jí zvedly v úsměvu, který dával zcela jasně najevo, že pokud by měl zájem, ona nebude proti.

Starý principál se znovu zachechtal a prohlásil: „Pokračuj."

Potěšené se rozesmála, pak zvážněla a upřímně odpověděla: „Navzdory tomu, co říkáš, vím, že se mě nebojíš. Ani toho, čím jsem byla nebo čím jsem. A to se mi líbí." Do tváře se jí vrátil zamyšlený úsměv. „Nebojácných mužů jsem ve svém životě potkala jen pár, a tak mám pro ně slabost." Široce se usmála. „Hele, teď už máš tu výhodu."

„Právě teď jsi nejnebezpečnější," zabručel Hnědý Jenda.

Kobra se uvolněně pousmála a prohodila: „Ty, bukko, nejsi obyčejný protivník ani obyčejný muž. Takže volbu nechám na tobě. Můžeme být soupeři, nebo přátelé… já si to užiju, ať to bude tak, či onak."

Hnědý Jenda, kterému se její odpověď líbila mnohem víc, než by měla, pronesl: „Možná bychom se raději měli bavit o počasí."

Hlasitě se rozesmála, ale pak zvážněla a upřela zlaté oči do jeho hnědých: „Dříve, než se do toho pustím, musím tě varovat ohledně té mapy. Jakmile dorazíme do jeskyně a najdeme ji, myslím, že by bylo

nejchytřejší, kdybych si ji nechala já nebo ta dívka.“

Hnědému Jendovi se vkradl do očí zamyšlený výraz. Pátravě si Kobru prohlížel, ale v jejím pohledu spatřoval jen opravdový zájem. „Možná bys mi o té mapě měla povědět víc.“

„Řeknu ti všechno, co vím,“ odvětila upřímně, „a jsem přesvědčena, že je to naprosto vše, co je o ní známo.“ Ukázala ke vzdáleným horám. „Na křižovatce Udusané stezky a Cesty okovů stojí nevěstinec zvaný Brloh Vyholené Veshty. Znáš ho?“

Hnědý Jenda přikývl. „Když jsem tam byl před dvaceti lety, býval to bordel pro vojáky.“

„Pořád je to vojenský nevěstinec,“ ujistila jej Kobra, „ale před mnoha lety to byla svatyně Černé Veshty, kterou místní kmeny nazývají Vyholená Veshta. A právě tam je mapa ukrytá.“

„To tam byla po celou tu dobu?“

„Ano. Je to soška Černé Veshty, vytesaná z černého kamene a nabitá magií. Je nedotknutelná. Proto ji nikdo nevzal. Černá Veshta zakázala všem lidem na sošku byť jen vložit prst a slíbila krutou pomstu každému, kdo by tak učinil.“

„Takže si myslíš, že bych se jí neměl dotýkat, aby mě nenakazila?“ zeptal se Hnědý Jenda a pozvedl jedno bílé huňaté obočí.

„Zdá se, že by nebylo moudré na ni sahat,“ odpověděla se smíchem, „protože bys riskoval, že se ti pinďour scvrkne a upadne ti, když to uděláš.“

Starý principál se hlasitě rozchechtal. „Žvásty! Když se nebojím vložit ruce na drahokamy Bílé Veshty, samotné Bohyně světla, pak zcela jistě nezaváhám, jestli dojde na nějakou mrňavou sošku falešné čubky jako je Černá Veshta.“

„Takže ses už rozhodl?“

Hnědý Jenda přikývl kosmatou bílou hlavou.

„Tak se o téhle věci s tebou nebudu dále přít,“ zavrněla zamyšleně. „Ale myslela jsem si, že člověk tvé profese, vnímavosti a tužeb bude chovat větší respekt k božstvu, které vládne nad osobním kouzlem a chtíčem žen.“

„Ale já mám velký respekt,“ odvětil se smíchem Hnědý Jenda, „a obdiv. Dokonce i úctu! Ale ne k nějaké bohyni. Já miluju ženy, i tu

nejposlednější z nich. Zjistil jsem, že jsou všechny tak okouzlující… a svým způsobem krásné.“ Znovu se zasmál a obdivné na ni pohlédl. „A má současná společnice není navzdory svému zvrácenému rodu žádnou výjimkou.“

Kobra s pobaveným cynismem zavrtěla hlavou a prohlásila: „Bukko, ty sníš s otevřenýma očima.“

Když maringotka dokodrcala na křižovatku, slunce začínalo zapadat za obzor. Gath uvázal hřebce k povozu a pak přešli s Hnědým Jendou mýtinu k nevěstinci. Kobra, Červenka a Jakar zůstali čekat u maringotky.

Z mýtiny se jako zdeformované loukotě kola rozbíhaly Udusaná stezka, Cesta okovů a nejrůznější horské chodníky. Brloh představovala řada jeskyní v klínovitém útesu černé skály, která stála uprostřed mýtiny. U úpatí skály stál povoz a k úvazišti bylo přivázáno několik koní. Hrubě otesaný žebřík se zvedal k první jeskyni, kde na skalním výčnělku obkročmo posedával strážný. Za ním se tyčila nástavba z kulatiny, coby předsíň největší jeskyně. Ven pronikal chraplavý smích, cinkot tamburín a vůně pižma a jasmínu smíšená s pachem potu. Po bocích a z vrcholku nástavby vedly žebříky k vyšším jeskyním. Kobra tvrdila, že mapa se nachází v té nejvyšší. Tu žádná stráž nehlídala.

Gath s bukkem vyšplhali po žebříku do předsíně z kulatiny a to, co tam našli, je rozhodně nepřekvapilo.

Na bytelných lavicích posedávali námezdní žoldáci, popíjeli víno, mazlili se s kurvami a handrkovali se o jejich ceny. Byli to převážně kopiníci a prakovníci, které by kterýkoli vojevůdce mohl za babku najmout do jakékoli války. U jednoho stolu seděli dlouhovlasí muži částečně odění ve zbroji. Verbíři. I oni se smáli, popíjeli a hádali se o děvky. Kurvy měly na nahých naolejovaných tělech pouze barevné korálky a pentle. Ani jedna neměla na hlavě vlasy a v podpaždí a klíně žádné ochlupení.

Gath s Hnědým Jendou se posadili na prázdnou lavici a začali se chovat stejně jako všichni ostatní, dokud se na ně ostatní nepřestali dívat. Pak zamířili do zadní části jeskyně a chodbami vytesanými do skály vzhůru do horních jeskyní. Budili zdání, že nakupují mezi dívkami, které lelkovaly ve výklencích, vytesaných do skalních stěn.

Když dorazili do předposledního patra, Gath se posadil na balvan a začal rozprávět s třemi starými kurvami, které byly pro svůj věk vyhoštěny do těchto neútulných prostor, zatímco bukko potají vyšplhal po žebříku a zmizel v nejvyšší jeskyni.

Ta vypadala stejně jako ostatní jeskyně, které také vyhloubila a jejich stěny vyzdobila voda a vítr. Jeskyně byla asi sedm stop vysoká a třicet hluboká. Dírou, vytesanou ve stropě, dovnitř pronikal sloupec slunečního svitu a osvětloval černou figurku, která stála v malém výklenku v zadní stěně.

Hnědý Jenda se usmál, ale úsměv mu vzápětí zmizel z tváře a starý principál se opatrně ohlédl, zda ho někdo nesleduje. Nic podezřelého neviděl ani neslyšel. Postoupil do nitra jeskyně. Ve stropě bylo mnoho otvorů, takže světlo, bez ohledu na polohu slunce, ozařovalo sošku v pravidelných intervalech a naplňovalo posvátnou bázní pověrčivé návštěvníky.

Když přistoupil k výklenku, uvědomil si, že soška je jen o něco delší než jeho předloktí a pokrývá ji prach. Baculaté vzpřímené tělo bylo smyslné a čnělo z kuželu, který se ve vlnách rozšiřoval a tvořil podstavec. Paže byly ohnuté dozadu a krk a záda prohnuté do oblouku, takže pánev čněla dopředu a provokativně vystavovala na odiv trojúhelník klína, podle kterého byl brloh pojmenován. Byl vyholený stejně jako oválná hlava.

Starý principál se zachechtal a v očích se mu bezstarostně zablesklo. Hnědý Jenda vložil ruku do sloupce slunečního světla a uchopil figurku. Přidržel si ji před obličejem a zkoumal vytesané znaky. Byly to drobné nápisy ve starověké znakové řeči a pečlivě vytesané šňůry korálků, které sošce visely kolem krku, na prsou a břichu. Nepochybně vyznačovaly stezky stejně jako čáry na mapě.

Hlasitě se rozesmál, pak se zarazil a hbitě se odplížil zpět k žebříku. Opět nezaslechl žádný podezřelý zvuk. Ustoupil zpět do nitra jeskyně a palcem otřel sošce ňadra. Na tváři se mu rozestřel ponurý úsměv. Ústa se mu doširoka rozevřela, až se mu na tvářích objevily hluboké dolíčky.

Ozval se smích flirtujících žen. Hnědý Jenda se prudce otočil a figurku schoval za zády. Zvuky zesilovaly, až vyplnily celou jeskyni, ale kromě starého principála v ní nikdo další nebyl. Hnědý Jenda se

zachvěl, ale vzápětí se uklidnil a pomyslel si, že hluk vychází z dolní jeskyně a že díky své nedočkavosti si toho prostě dříve nevšiml. Pak se ozvaly další zvuky, sténání a vzdechy, způsobené pohlavním vzrušením. Když hlasitost smíchu zintezivněla, starý principál sebou trhl a začal se potit.

Držel sošku před sebou na délku paže, neboť náhle začal mít strach z nákazy, ale rozhodně neměl v úmyslu se jí vzdát. Smích byl stále hlasitější a ozývaly se neartikulované výkřiky. Hnědý Jenda zaváhal, odvrátil hlavu od sošky a jen po ní po očku pokukoval.

Černé tělo ho začalo hřát do dlaně. Zdálo se, že zvláčnělo a jako by oživlo. Starý principál uvolnil sevření a umožnil panence zavrtět se mu v dlani.

Hnědý Jenda prudce potřásl hlavou a pokusil se tak pročistit mysl. Pozvedl sošku blíž, aby viděl, zda skutečně obživla, ale kalil se mu zrak. Pokusil se prsty rozevřít, ale neměl dost síly ani vůle. Víčka mu ztěžkla a pomalu se zavřela, jako by upadl do spánku.

Mysl mu zaplnila temnota, myšlenky mu začaly ubíhat do minulosti, do časů jeho mladosti a před vnitřním zrakem mu defilovaly jména s rozesmátými tvářemi. Kaučukářka Naso, harfenice Dulcia, trpaslice Podoo, Leto, Balmara, Connie, Lale a další. Byly to časy her a tance, dobré časy, zrozené z nekonečných prostor a silnic, táhnoucích se do dálek, minulost těhotná budoucností.

Tváře se pomalu začaly ztrácet a nahradil je žhavý sluneční svit, který se řinul z nebe jako horký sirup na pole vysoké zahnědlé trávy. Hnědý Jenda spatřil vnitřním zrakem malého obtloustlého, asi jedenáctiletého chlapce s hnědýma očima, který utíkal a ukrýval se v trávě. Pak se hoch zastavil, opatrně vykoukl skrze rozvlněné vrcholky trav a asi o třicet stop dál uviděl sedmnáctiletou či osmnáctiletou dívku s rozpřaženýma rukama líně běžet travou. Bříšky prstů přejížděla po špičkách travin. Ve zlatavém slunečním svitu jí vlály dlouhé havraní vlasy a za ní se nesl zvonivý smích lehčí než vánek. Chlapec dívku skrytě sledoval travou a pak podél potoka. V běhu se pokoušel zahlédnout její tvář, ale nepovedlo se mu to. Rozběhl se rychleji a dorazil do vesnice dříve než ona. Schoval se za jednu z chalup a čekal na ni. Ale dívka se neukázala, a tak ji začal

hledat. Když už si myslel, že je to marné, a chtěl odejít domů, spatřil ji stát před velkou, zářivě pomalovanou maringotkou se žlutými koly. Hovořila s nějakým starcem a trpaslíkem. Oba byli oděni v ušpiněných tunikách s velkými barevnými záplatami. Chlapec přistoupil blíž k maringotce a pokoušel se zahlédnout dívčinu tvář. Když se mu to málem podařilo, dívka se k němu otočila zády, vstoupila do maringotky a zavřela za sebou dveře.

Hoch čekal až do soumraku, ale protože se dívka už neukázala, rozběhl se domů. Ale přišel pozdě k večeři, a tak jej otec poslal spát bez jídla. Dlouho v podkroví nemohl usnout a naslouchal zvukům noci. Když odešli všichni spát, byl ještě vzhůru. Cítil podivný tlak u srdce a ruce se mu chvěly. Nedokázal myslet na nic jiného než na tu dívku. Vzbudila v něm cit, jaký ještě nikdy nepoznal, jako by najednou bylo všechno možné. Ale byl si jist, že všechny ty sny o zázracích a dobrodružstvích, které mu nyní zaplavovaly mysl, se do jeho malého těla nevejdou. Později, když konečně usnul, se mu zdálo, že dobývá hrady, houpe se na liánách a uhání zachránit tu tmavovlasou dívku bez tváře. Její nádhera jej ochromovala, a když se probudil, zjistil, že vzlyká a pláče štěstím, takže musel skrýt tvář pod polštář, aby si toho rodiče nevšimli.

Příštího dne se vrátil na místo, kde stála maringotka. Ta už tam však nebyla a nikdo nevěděl, kam odjela ani zda se ještě vrátí. Chlapec utekl do pole vysoké hnědé trávy. Tam se po zbytek dne ukrýval a střídavě vzlykal a snil. A tu dívku samozřejmě už nikdy nespatřil.

Hnědý Jenda se s trhnutím probudil a zjistil, že si sošku tiskne k hrudi. Stále se nacházel v jeskyni a sluneční paprsky pořád proudily toutéž dírou ve stropě, ale starý principál měl pocit, jako by spal celou noc. Zhluboka se nadechl a pohlédl na černou figurku mnohem opatrněji než předtím.

Nyní vypadala normálněji, jen jako hrubě otesaný kus černého kamene, který měl představovat překvapivě pohlednou bohyni, ale ve skutečnosti vyhlížela pouze jako soška obtloustlé, vyholené divošky.

Hnědý Jenda se zachechtal a pak drsným mužným hlasem promluvil k panence: „Chovej se slušně, holka, dělám ti laskavost," a nacpal figurku pod tuniku.

Za soumraku Gath dohonil maringotku, která ujížděla po Cestě okovů. Když ho Hnědý Jenda viděl přijíždět, přitáhl otěže a na úzké stezce, která vedla úbočím útesu, zastavil povoz. Kobra, která seděla na kozlíku vedle bukka, se otočila, aby barbara pozdravila, a z maringotky vykoukla Červenka s Jakarem.

Gath zarazil hřebce vedle Kobry a oznámil Hnědému Jendovi: „Nikdo ji nepostrádá, a tak nás ani nikdo nepronásleduje.“

Celá skupinka vydechla úlevou a starý principál se triumfálně usmál na Kobru. „Vidíš, můj dotek Černou Veshtu nerozhněval. Vlastně si myslím, že se jí u mě líbí.“

Kobra se pousmála a Gath se drsným tónem netrpělivě zeptal: „Skutečně je to mapa? Dokážeš v ní číst?“

„Vskutku je,“ přikývl Hnědý Jenda a pochvalně se na Kobru usmál. „Společně jsme ji důkladně prozkoumali.“ Vytáhl černou figurku ze záhybů tuniky a ukázal na bod na kónickém podstavci. „Až dorazíme na konec Cesty okovů, měli bychom zhruba tudy. Pak zamíříme přes duny na severozápad.“ Starý principál přejížděl prstem po linii, jež se vinula po zvlněném povrchu podstavce ke kolenům, které z něj vystupovaly. „Někde tady narazíme na řeku zvanou Staboulle. Možná změnila trochu své řečiště, ale to brzy zjistíme. Pak pojedeme podél řeky přímo na západ.“ Pokračoval prstem po rýze mezi nohama sošky až ke klínu, na který poklepal. „Tady, na soutoku dvou řek, je místo, kde táboří karavany, říká se mu En Sakalda.“ Prst putoval přes břicho. „Odsud půjdeme Cestou škorpióna přes pustinu lávového podloží, nazývanou Břicho Černé Veshty, až dorazíme k horskému pásmu, zvanému Ňadra Černé Veshty, a projdeme mezi nimi.“ Prst proklouzl mezi prsy k hrdlu. „Někde tady narazíme na Vnitřní moře a obrovskou skálu, na které se tyčí Pyram.“

Gath spokojeně přikývl a tvrdě pohlédl na Kobru. Hadí žena okamžitě zbledla a odvrátila se. Barbar ji popadl za paži, a přes její odpor a protesty ji stáhl z kozlíku a hodil na zem. Nemotorně se rozplácla a bolestně zasténala. Tělo se pokusilo instinktivně zvednout, ale hlava klesla do prachu a ze spánku a ze rtů vytékala krev.

Bukko na kozlíku vyskočil a zařval: „Co to, sakra, děláš?“ Jakar s

Červenkou poplašeně vyskočili z maringotky, aby Kobře pomohli, ale Gathův pohled je zarazil.

„Zpátky do vozu," zavelel a otočil se k Hnědému Jendovi. „Jeď dál, dohoním tě."

„Počkej moment!" vyhrkl starý principál. „Neukvapuj se, Gathe." Slezl z kozlíku, přiklekl ke Kobře a nadzvedl ležící tělo. Pak vzhlédl ke Gathovi a dodal: „Ještě ji budeme potřebovat. Jedině ona umí číst v té mapě a my musíme vědět, jaké jsou vzdálenosti a kde máme zahnout."

„Najdeme domorodce!"

„To bychom možná mohli. Ale zdrží nás to, a protože nám byla náramně nápomocná a nic nenaznačuje tomu, že bychom jí nemohli věřit, myslím, že si zaslouží jet s námi dál. Kromě toho jsme jí dali své slovo."

„Ano," přidala se Červenka.

Gath na ni ani nepohlédl a jen chladně pronesl: „Je to had. Až se jí to bude hodit, tak nás zradí."

Barbar seskočil z koně a Hnědý Jenda prohlásil: „Vím, že ji znáš dobře, příteli, ale já také. Její povaha nám může i být nápomocna. Ona prošla všemi chodbami zla, do kterých my chceme proniknout. Zná tajemství, skrývající se v jejich stínech, a povahu démonických zplozenců Pyramu, jejich maskování, druhy a síly. Budeme potřebovat její pomoc, abychom našli úkryt diamantů. A na hledání někoho, kdo umí číst v té mapě, stejně nemáme čas."

Gathovy oči se varovně zaleskly.

Hnědý Jenda pozvedl černou sošku. „Podle téhle mapy možná nepotrvá čtyři nebo pět dní, než spatříme zdi zámku, ale osm nebo devět. To znamená, že budeš muset krotit chtíč, který v tobě vyvolává ta přilba dvakrát déle, než sis myslel."

„O mě se nestarej, bukko."

„Právě naopak, já se musím postarat o všechno."

Kobra se nadzvedla a Hnědý Jenda jí pomohl vstát. Po lících se jí klikatily pramínky krve, kteréžto líčení více než vhodně ladilo s výrazem její tváře. Trochu se napřímila a zpod klenutého obočí pohlédla na Gatha. Pak promluvila hlubokým, dokonale ovládaným hlasem: „Temný, jestli se chystáš mě zabít, měl bys to udělat holýma

rukama. Poskytne to přilbě daleko větší potěšení… a pochopíš, jak se budeš cítit, až chtíč té helmy převáží nad tvou pýchou a ty vložíš ruce na Červenčinu šíji.“

Červenka prudce zalapala po dechu a schovala se za Jakarovo rameno. Oči nespouštěla z Gatha.

Barbar na ni opět ani nepohlédl a prohodil k Hnědému Jendovi: „Začínáš měknout, příteli. Kdyby měla před měsícem tu možnost, všechny by nás pozabíjela.“

„S tím souhlasím,“ přikývl Hnědý Jenda, „ale od té doby se změnila. Teď je člověkem stejně jako my.“ Upřeně pohlížel Gathovi do očí a neuhnul ani o píď. „Teď mě dobře poslouchej, příteli. Téhle hry se účastní skryté síly, kterým já ani ty nerozumíme. A pokud nás dostaly až sem, bylo by šílenství měnit právě teď obsazení herců. Naprostá pitomost.“

Gath si starého principála chvíli chladně prohlížel a pak zdráhavě přikývl: „Nechápu ty tvé pošetilé bláboly, ale pokud jim věříš, nebudu se vzpírat a nechám ji naživu… pod jednou podmínkou.“ Ze sedlové brašny vytáhl řetěz a podal jej Hnědému Jendovi. „Ve dne v noci ji měj přivázanou k opasku, jinak zemře.“

O něco později, když maringotka sjížděla po západním úbočí hor, objevily se v dohledu písečné duny. Za nimi zapadalo slunce a zaplavovalo nebe růžovooranžovými červánky. Kobra, která seděla na kozlíku vedle Hnědého Jendy, beze slova zírala před sebe a nádherná tvář se jí královsky zvedala v pohasínajícím světle. K opasku, který jí obepínal útlý pas, byl připevněn řetěz. Ten se vinul dolů přes její smyslná stehna a sedadlo k železnému kruhu na opasku starého principála. Když hlasitě promluvila, aby překřičela rovnoměrný dupot kopyt a rachot kol, její ruce si bezmyšlenkovitě pohrávaly s oky řetězu.

„Starce, ty máš vzácný dar žvanění. Ještě nikdy jsem neslyšela vykládat takovou snůšku lží s větší přesvědčivostí.“

„Jsi si jistá, že to byly lži?“ zeptal se zpod zvednutého obočí.

Bývalá Hadí královna se usmála. „Ať už byla ta slova čímkoli, zachránila mi život a já bych ti za ně ráda poděkovala. Ale protože už nejsem královnou, nemám čím bych tě odměnila. A protože už je to tak dávno, co jsem byla obyčejnou ženou, nejsem si vůbec jistá, co

by ti udělalo radost… nebo co ode mě očekáváš.“

Hnědý Jenda na ni pohlédl a ona k němu stočila vřelý, vědoucný pohled. „Možná, abychom co nejlépe zachovali naši kamufláž neurvalých tuláků, měla bych ti nějak vulgárně nabídnout své tělo. Vyšlo by mě to opravdu levně.“

Potěšené se zachechtal a odvětil: „Byla by to vskutku šlechetná nabídka, ale není nutné, abys přemýšlela o nějaké odměně. Neočekávám vůbec nic.“

„Myslela jsem si to,“ prohodila tónem, který naznačoval, že je jeho odmítnutím značně zklamaná, což starému principálovi tak zalichotilo, že mu zrudly tváře.

Po chvíli Hnědý Jenda pronesl: „Promiň, že se k tobě zachoval tak hrubě. Neměl k tomu žádný důvod.“

„Neomlouvej se,“ odvětila ledabyle. „Jak už jsem řekla dříve, nic jiného nečekám… jinak se chovat ani neumí. Je bojovníkem. O jednu smrt více či méně pro něj nic neznamená. A … možná má pravdu, možná jsi ho měl nechat, ať mě zabije.“

Hnědý Jenda na ni pohlédl a Kobra odvrátila pohled k zapadajícímu slunci, jako by se pokoušela zahlédnout hranice tohoto světa. „Být obyčejnou ženou je divný pocit, který mě děsí, a sama sobě nevěřím.“ Pozvedla ruce, aby mu ukázala řetěz. „Dobře jsi udělal, že jsi mě spoutal, ale je mi líto, že právě ty na mě musíš dávat pozor. Pokusím se nebýt ti na obtíž.“

Pokrčil rameny a odvrátil pohled zpět k prašné silnici. Vyčkala, dokud na ni opět nepohlédl, a vrhla na něj vyčítavý pohled. „Varovala jsem tě, aby ses té sošky nedotýkal, ale ty jsi mě neposlouchal. A teď jsi ve dne v noci připoutaný k ženě a jen Černá Veshta ví, na jak dlouho.“ Uvolněně se zasmála. „Jendo, jsi prokletý, ale jen vlastní vinou.“

Zachechtal se a odpověděl: „To záleží jen na úhlu pohledu.“ Jeho hlas zněl dvojsmyslně, takže se Kobra s úsměvem odvrátila a po očku sledovala, jak starý principál s potěšeným úsměvem ve tváři pobízí koně bičem.

Kapitola dvaadvacátá

VZTEKLÁ LIŠKA

Tivvy vyčkávala v temnotě pyramského podzemního jezírka. Za ní na vzdálenějším konci u ústí chodby žhnula pochodeň matným rudým svitem, která ozařovala její tělo a vytvářela huňatý černý stín, korunovaný pyramidou bujných, hrotitých kadeří. Uprostřed pyramidy se leskla úzká mandlovitá oční bělma stejně zlobně jako oči syčící kočky.

Hodinu před úsvitem v temnotě hřměly a tříštily se neviděné vlny a vlévaly se do jezírka. Nejasné mihotavé světlo pochodně ozařovalo bílou zpěněnou hladinu a vrhalo odlesky na skupinu osobních stráží Vílí královny, které stály v řadě na konci skalní římsy. Jejich parádní uniformy nahradilo odění z jelenice a oceli a zbraně již neměly jen na parádu. Tyto mohutné, svalnaté a pohledné hromotluky se svaly místo mozku shromáždila Tivvy téže noci a pomocí magie je přeměnila v poslušné nástroje z masa a kostí.

Když voda opadla, vysunula z róby štíhlou ruku a prstem kývla směrem k oranžové záři za sebou. Ze vzdáleného konce chodby se ozvalo váhavé šoupání podrážek sandálů po kamenné podlaze, když se kdosi začal uctivě přibližovat k Tivvy. Vílí královna přistoupila k okraji skalnaté římsy, který dokázala rozeznat i potmě. Chladná voda jí omývala sandály a studený vlhký vzduch jí ochlazoval líce. Zhluboka se nadechla a s chutí rozhalila kožešinovou róbu, aby se chladivý vzduch dostal k hrdlu, ňadrům a břichu.

Přes jezírko se plížila mlha do tunelu, který tůni spojoval s Vnitřním mořem. Tunel ústil těsně nad zpěněnou mořskou hladinou a skrze zčeřenou vodu pronikal do jeskyně šedivý přísvit ranního světla. Mlha se pohybovala stejně obezřeme jako prsty slepce, pátrající po neznámé tváři, pak náhle vyrazila vpřed, když mořská voda vyplnila tunel. Na okamžik se setmělo, pak se světlo rozjasnilo a proniklo vlnou zelené vody, lemované bílou pěnou, a z hladiny se prudce vynořilo válcové tělo lorda Baskta. Voda i ryba se vyklenuly

v temnotě nad jezírkem, s dunivým rachotem dopadly na hladinu a vyslaly do vzdálených koutů temné jeskyně mohutné gejzíry.

Jezírko opět potemnělo a hladina se uklidnila. Pleskavý zvuk sandálů se zastavil vedle Tivvy a Vílí královna ucítila, jak se jí o kožešinovou róbu otřelo malé Schraakovo tělo. Chvěl se strachem a nejistotou a její mandlové oči se zúžily v úsměvu.

Když se Schraak s Basktem vrátili do Pyramu s těly Grillardových tanečnic, stárnoucí Vílí královna jim nařídila zmizet jí z očí, dokud se nevrátí z laboratoře. Pak by pro ně poslala, aby je odměnila za úspěch, nebo potrestala za neschopnost. Potom se uzavřela v laboratoři, oděla se do posvátného roucha velekněžky Černé Veshty a začala se probírat pradávnými tajnými spisy. Když vybrala vhodné formule a kněží připravili požadované rituály, přeměnila maso, kosti a krev dívek na mast, kterou si mohla potřít kůži, a elixír, kterým mohla uspokojit tělo i duši. V podzemí strávila tři dny a nyní povolala své dva poddané, aby jim dala to, co si zaslouží. Ale temno ji před nimi skrývalo, takže pořád netušili, zda uspěli, či zklamali.

Dlouhou chvíli stála tiše a v duchu si s nimi pohrávala jako kočka s myší. Pak ostře vykřikla: „Teď!“

Ozvěna slova zazněla jeskyní a z nedaleké temnoty se ozvalo funění mužů a skřípot dřeva a Vílí královna spokojeně zabručela. Stráže vytahovaly trn z navijáku. Náhle se ozval řinkot řetězů a bouchnutí protizávaží uvnitř kamenných zdí. Pak byl slyšet skřípot a rachocení otáčejícího se navijáku a kdesi v jeskyni začaly klesat těžké železné dveře.

Schraak se při tom zvuku zachvěl a dotkl se kožešiny. Tivvy mu ruku prudce odstrčila a malý kněz zdušené zakňučel.

Hladina vody přechodně poklesla a dovnitř opět pronikla mlha a šedivé denní světlo. Mlha nyní vířila v mřížoví železné brány, která pomalu klesala ze stropu, aby uzavřela tunel.

Schraak zaječel, padl na kolena a čelem udeřil o vlhkou kamennou podlahu. „Odpusť mi, ó, nejvyšší! Odpusť mi,“ zakňučel.

Zároveň Baskt divoce zavířil v uzavřeném jezírku a ponořil se směrem k tunelu, vedoucímu k moři. Úzký prostor pod uzavírající se branou stále poskytoval možnost úniku. Do tunelu narazila vlna a

žralok se k ní vrhl. Ozvala se ohlušující rána, jak maso a chrupavky narazily do skály a mříží, až se jeskyně otřásla a ze stropu se snesl prach a úlomky skály, které se hlučně vnořily do tůně.

Tivvy se ponuře zasmála. Vlny opět opadly a bledý denní svit obklopil Baskta, který vztekle kroužil jezírkem. Špičatý šedý rypec byl potřísněn krví a z mohutných čelistí čněly pilovité zuby. Mrskl sebou vlevo a vpravo, pak se ponořil do hloubky a začal opět kroužit. Železné zrezivělé mříže nyní uzavíraly otvor ve dně tůně. Žralok do něj nepřestával narážet a stále se pokoušel uniknout. Pak vyrazil vzhůru k hladině a s doširoka rozevřenými čelistmi se vynořil přímo před Tivvy. Ale ona byla příliš daleko, a tak spadl zpět do tůně. Gejzír vody vystříkl až ke stropu.

Vílí královna pozvedla ruku, ve svitu pochodně se zaleskly dlouhé fialové nehty a hladké hnědé prsty vydaly rozkaz.

Z ústí chodby se ozýval stále hlasitější a rychlejší rachot těžkých železných vozíků. Tivvy jako stín přešla ke vzdálenému konci římsy a malý kněz se jí plížil v patách. Tam zůstala čekat v nejtemnějším stínu.

Pomalu, téměř neznatelně jí začal oranžový přísvit zdobit tvář, zahřívat bělma šikmých očí s těžkými víčky a hladit tmavě růžové líce i krvavě rudé rty.

Světlo vycházelo z chodby a jeho temně rudá záře se stávala čím dál jasnější, jak narůstal hřmot vozíků. Pak se objevil první obdélníkový vozík s jedním železným kolem, tlačený přikrčeným otrokem v kápi. Muž měl paže silné jako mladé duby a dlouhé jako nohy. Na kárce byla navršena hromada doruda rozpálených kamenů.

Otrok bez okolků vyklopil kameny do jezírka. Ozvalo se hlasité syčení a prskání a Baskt okamžitě odplul na opačnou stranu tůně.

Schraak zvedl hlavu z podlahy, oběma rukama si vytřel bláto z prasečích očí a ztuhlý hrůzou zůstal vyděšeně zírat na hladinu jezírka.

Otroci svrhávali do tůně jeden náklad rozžhavených kamenů za druhým, dokud narudlý přísvit neozářil jeskyni a u stropu se neválela oblaka páry.

Rozechvělý Schraak se mírně nadzvedl a ohlédl se přes hladké šedivé rameno na Vílí královnu. Překvapeně zalapal po dechu a na

rozbředlé podobané tváři se mu objevil pokřivený úsměv. Ozval se zvuk, připomínající smích šílence. Malý kněz se smál, protože nedokázal uvěřit vlastním očím.

Tivvy upřeně pohlížela na Schraaka a úmyslně mu poskytovala pohled do svého obličeje.

Kůži na širokém čele, na vysedlých lícních kostech a na bradě měla hnědou, hladkou a neposkvrněnou. Koutky mandlových očí a plných úst jí nehyzdily žádné vrásky. Tvářejí pokrývala tlustá vrstva růžového líčidla a zažloutlé vlasy vypadaly nádherně. Zvedaly se z hlavy v napomádovaných ostnech, které tvořily pozoruhodnou pyramidu. Oči měla zářivě bílé a perlově šedivé. Nepřátelské. Vzteklé. Hravé. Byly to oči vzteklé mladé lišky.

„Svatý Yangu!“ vydechl Schraak a znovu se nepříčetně rozesmál.

„Vidím, že máš odvahu se smát,“ pronesla Vílí královna blahosklonně, ale její oči zůstávaly nesmiřitelné.

Schraak si toho nevšiml a vyhrkl: „Nemohu tě poznat. To je zázrak. Jsi… samotnou Matkou touhy! Bohyní! Vtělení Černé Veshty!“ Kněz se neovladatelně rozesmál.

„Přestaň se přihlouple chechtat, červe,“ vyštěkla podrážděně, „a raději sleduj svého přítele. Překvapení teprve začínají.“

Když Schraak uslyšel tón jejího hlasu, přestal se smát, jako by uťal, a otočil se zpět k jezírku. Zachvěl se tak prudce, že ztratil rovnováhu a padl zpět na všechny čtyři.

Mořská voda nad rozžhavenými kameny začala pěnit a lehce bublat, jak se dostávala do varu. Na vzdáleném konci tůně sebou Baskt divoce mrskal a potápěl se, jak se snažil ochladit. U kamenné římsy již voda divoce bublala a var se začal šířit jezírkem.

Veliký žralok s široce rozevřenými čelistmi se stále znova vymršťoval z vody, aby si ulevil od děsivého horka. Ale nebylo pro něj úniku. Škubající se bílé rybí tělo začínalo tmavnout a ze změklých dásní vypadávaly zuby. Baskt se pomalu převrátil a zůstal plavat břichem vzhůru.

Schraak s drkotajícími zuby zmateně vzhlédl k Vílí královně.

Tivvy si jej chvíli prohlížela, pak rozevřela kožešinovou róbu a odhalila napjatou pleť smyslného těla dívky. Až na stříbrný řetízkový korzet s krátkou rouškou, zdobený diamanty, byla Vílí královna

nahá. Stále byla malá s krátkými pažemi, ale tělo bylo svěží jako mladá tráva a oblé jako hruštička. Ňadra představovala pružné polokoule, stejně provokativní jako její oči. Ploché, pevné břicho klesalo ke kyprým bokům jen o málo širším než úzká ramena a nohy jako by zvaly k rozkoším, ukrývajícím se mezi nimi. Bosá, snědá a nebezpečná.

„Ne… ne… nechápu!“ vykoktal Schraak. „Proč ho mučíš? Tvá pleť je dokonalá.“

„Protože mě zklamal!“ vyštěkla podrážděně. „To, co teď tak nadšeně obdivuješ, je výsledkem těžké dřiny. Bohužel mé, a ne jeho! A ani tvé, ty nicotný červe! Ta holka nebyla mezi těmi, které jste mi přivezli!“

„Ale… co tvé vrásky? Vždyť jsou pryč.“

„Ztichni!“ vztekle vyprskla. „Zmizely jen díky šťastné náhodě a mým vzácným schopnostem. Ať už je ten bukko, který vybíral tanečnice, kýmkoli, má neobvyklý dar vidění. Jejích krása a duch byly strašlivě silné a naštěstí mi dokonale vyhovovaly. Drzé, vulgární, smyslné,“ Vílí královna se zachichotala, „a naprosto bezostyšné. Byla jsem schopná z jejich masa a krve extrahovat kaa a využít jej k obnovení své krásy i síly. Ale není to trvalé! Mučivé hodiny potu nad vařením páchnoucích lektvarů! A nebyly by nutné, kdybyste přivezli tu správnou dívku.“

Schraakovi poklesla brada a z úst vyklouzl tlustý růžový jazyk jako vyděšený domácí mazlíček.

„Ano,“ přikývla zlomyslně, „strach je na místě. Nejenže jste tu holku nechytili, ale ona teď ví, že po ní jdeme. Teď se schová a nalézt ji bude tisíckrát těžší.“ Schraak udeřil hlavou o zem a celý se roztřásl.

„Fuj! Přestaň. Je to zbytečné. Úplně zbytečné.“ Vílí královna se trochu uklidnila a chvíli pozorovala trýzněného žraloka. Pak promluvila hlubokým, chraplavým hlasem.

„Schraaku, musím tu holku mít. Dokud ji nedostanu, nebudu mít dostatek sil k vytvoření nového oltáře našeho Temného pána… a on bude umlčen navždy.“

„Nééé!“ zakvílel malý kněz.

Tivvy přikývla. „Ano a za tuto tragickou skutečnost jsi stejně

zodpovědný jako ten pitomec Baskt. A teď budeš potrestán stejně spravedlivě jako on.“

Schraak zaječel, vyskočil a rozběhl se k ústí chodby. Ale dva strážní popadli třesoucího se kněze za paže, mrštili jím na malou sedačku, připevněnou k dlouhé těžké tyči, kde jej pevně přivázali. Stráže vysunuly tyč nad vroucí jezírko jako obří měchačku a pak ječícího a svíjejícího se Schraaka ponořily skrze stoupající páru do bublající mořské vody.

Tivvy celou scénu pozorně sledovala a po devátém ponoření vojákům naznačila, že trest je u konce. Strážní stáhli tyč zpět, odvázali Schraaka, který se nacházel v hlubokém bezvědomí, a nechali jej ležet na kamenné římse. Pak chytili do veliké sítě téměř mrtvého žraloka a vytáhli jej z vody. Ovařená žraloci kůže se loupala stejně jako Schraakova.

Tivvy si oba nešťastníky prohlížela s nevelkým uspokojením. Tohle mučení představovalo pouze začátek útrap, které podstoupí, a oni nebyli jediní, kteří je budou muset snášet.

Při tomto pomyšlení se Vílí královna otřásla a pozvedla ruce. Přejela prsty levé ruky po malíčku pravé. Prst s dlouhým, fialově nalakovaným nehtem byl hladký a snědý, bez jediného kazu a dokonale zakončoval paži a celou ruku.

Chvilku si hladila bříško malíčku, pak špičku prstu pozvedla ke rtům a políbila ji na rozloučenou.

Kapitola třiadvacátá

MALÍČEK

Tivvy ležela na břiše na loži a rozmrzele kopala nohama. Jednou rukou si zakrývala hlavu a druhou měla nataženou na polštáři před sebou. Na pevných oblých hýždích se jí napínala kratičká kroužková sukýnka a křivky svalů se leskly olejem. Jasný svit

pochodní, odrážený bronzovými zrcadly, zapuštěnými do kamenného stropu, pableskoval na stříbřitém kovu a ozařoval leopardi kůži, která pokrývala lože. Vílí královna byla cítit půlnočními orchidejemi, mladými muži a strachem.

Nacházela se ve svých soukromých komnatách. Kamenné stěny a podlahu pokoje pokrývaly zvířecí kůže. Veliký balkon čněl nad Vnitřní moře a otevřenými dveřmi pronikalo dovnitř denní světlo a zpěv ptáků. Tivvy si zde již třetí den užívala radostí, které jí poskytovalo nové tělo, ale nyní nastal Čas pustit se do práce.

Její natažená paže spočívala dlaní na čtverci bílé látky, položeném na polštáři z kůže zebry. Ruka se chvěla jako odsouzenec k smrti.

Tři staří kněží postávali u zdi pokoje a se skloněnými hlavami si něco šeptali.

Holohlaví muži s odhalenými hruděmi byli odění v bílých bavlněných róbách, přepásaných černými šňůrami, a na rukou měli až po lokty dlouhé rukavice z žlutozelených plovacích blan. Vedle nich byly na obřadních podnosech, které spočívaly na podstavcích, vytesaných do tvaru ztopořených mužských pohlavních orgánů, rozložené různé láhve, fioly a řezné nástroje.

U lože poslušně postávali Schraak s Basktem, který nabral nyní svou téměř lidskou podobu. Po třech dnech léčení se Schraakova seschlá, vrásčitá kůže odlupovala a kněz byl nyní ještě menší, takže vypadal jako trpaslík. Přirozená ochrana žraločího muže ztratila veškeré jemné odstíny modré a nafialovělé barvy a byla tmavá a pokrytá strupy. Z velké hřbetní ploutve zbyl jen pahýlek jako hrb a Basktovo tělo bylo nyní tlustší a silnější a postrádalo všechnu původní ladnost. Rysy dříve pohledné tváře byly zdeformované a hrubé s vyčnělými horními zuby, které přesahovaly až nad trpaslíkovu hlavu.

Výrazy obou jasně vypovídaly o skutečnosti, že mučení a magie nezměnily pouze jejich těla, ale i duši. Jejich pýcha a rozum zůstaly nedotčeny, ale přišli o svobodnou vůli a prázdný výraz jejich očí vypovídal o smrti a poslušnosti.

Jeden kněz zvedl podnos s řadou lahviček a začal se šourat k Tivvy. Prudce vzhlédla, vrhla rychlý pohled přes nahé rameno na

blížící se lahvičky a zasténala jako dívka, kterou matka nutí obléci si tuniku, která už dávno vyšla z módy. Znovu si zakryla hlavu a začala kopat nohama a divoce se vrtět. Když zvedla hlavu, pyramida ostnatých vlasů vypadala jako učesaná vidlemi. Ostře pohlédla na Baskta a Schraaka a její hlas šlehal jako bič.

„Všechno je vaše vina! Kdybyste ji našli, tohle všechno by nebylo nutné."

Oba muži se souhlasně uklonili.

„Jste naprosto zbyteční," zafňukala nevrle Vílí královna. Otočila se k velekněži, který před ní zůstal stát s podnosem lahviček. Unaveně si povzdechla a pak vykřikla na oba muže: „Za tohle mi zaplatíte!"

Dvojice se znovu uklonila. Vzteklá Tivvy se otočila k podnosu s nádobkami. Byly to zelené průhledné lahvičky, uzavřené zátkou. V každé plaval useknutý lidský malíček v husté tekutině, která se čeřila sama od sebe, jako by byla živá.

„Vyber jeden," vyštěkla Tivvy popuzeně. „Mně připadají hnusné všechny." Velekněz přikývl a Vílí královna zavrčela: „Ale jestli se mi to nebude líbit, nechám tě vykleštit."

Kněz ztěžka polkl a zdálo se, že se musí přemáhat, aby na její výbuch neodpověděl. Pak se poslušně uklonil a připojil se k ostatním.

Tivvy za ním nevrle zabručela: „A ať to raději nebolí."

Velekněz nezareagoval. On a ostatní urovnali na podnose láhve a řezné nástroje a pak se všichni vrátili k Tivvyinu loži. Dva drželi podnos, zatímco se velekněz uklonil a odhalil tak tři rudé kruhy, namalované na holé lebce. Pak poklekl vedle polštáře, na kterém ležela ruka omládlé královny. Pomocníci mu přistrčili podnos a velekněz zvedl tenký ocelový nůž a položil jej vedle ruky na polštáři.

Kněží se začali modlit a Tivvy si opět zakryla hlavu volnou rukou a pokoušela se zakrýt uši před těmito zvuky. Ale nedařilo se jí to, a tak s křikem vzhlédla. „Nechejte toho! Všechny potřebné modlitby jsem už odříkala. Pusťte se prostě do práce, ať už to mám za sebou."

Znovu si zakryla hlavu a kněži sklopili hlavy a začali rychle a efektivně pracovat.

Velekněz s použitím dřevěné pinzety vyňal z jedné láhve jasně

žlutou tarantuli Pánka a položil ji na žílu v ohybu lokte Tivvyiny natažené paže. Šťouchal do pavouka tak dlouho, až Vílí královnu kousl, a ta ostře vykřikla. Ale zůstala klidně ležet. Kněz vložil sklípkana zpět do nádoby, dřepl si na paty a pozorně sledoval paži.

Kůže kolem ranky mírně napuchla a od kousnutí se rychle začala šířit žlutošedá vyrážka až přes zápěstí a na špičky prstů.

Když Tivvy vzhlédla, při pohledu na odpornou vyrážku na kůži se jí zvedl žaludek a zatočila hlava. Když ji nevolnost přešla, pokusila se pohnout prsty. Ale ani napotřetí se jí to nepodařilo. „Jsem připravená. Nic necítím."

Velekněz se uklonil na znamení, že rozuměl. Pak pronikavou fistulí, kterou musel používat, když hovořil s velekněžkou, promluvil: „Odpusť mi, draze milovaná, že vnořím tento odporný nůž do tvého posvátného těla."

„Kuš!" vyštěkla. „Přestaň s tím nesnesitelným kňučením a mluv jako muž. K dalším pitomostem už nesmí dojít. A teď řež! Řež a hlavně si s tím pospěš."

Velekněz se mimoděk znovu uklonil, uchopil nůž a jeden z asistujících kněží přikryl čtvercovou, černě lakovanou destičku bílou látkou. Levou rukou přidržel Tivvyinu dlaň a hbitým pohybem vedl řez přes kloub, který spojoval ruku s prstem. Na místě řezu se objevila tenká rudá linka. Tivvy našpulila dolní ret a do očí jí vyhrkly slzy. Vztekle se ohlédla na Schraaka a Baskta.

„Vidíte, co jste způsobili? Už nikdy nebudu stejná. Nikdy!"

Velekněz rychlými, obratnými a zkušenými řezy oddělil Tivvyin malíček, uložil jej na bílé plámo, zatímco zkrvavený pahýl držel vysoko zdvižený. Pomocník odzátkoval láhev, která obsahovala malíček jedné z dívek, a vytáhl jej ven. Hustá klihovitá tekutina z láhve se lepila k prstu, který se třásl a kroutil jako živý. Pomocí ubrousku setřel asistent z prstu lepkavou substanci a pak jej svými prsty vyždímal. Po třetím zmáčknutí se malíček přestal hýbat. Kněz přiložil nový prst k pahýlu. Velekněz malíček upravil do správné polohy a převzal od druhého asistenta dlouhého upířího červa. Nebyl tlustší než hedvábná stužka. Navlékl jej do jehly, jehlu zabodl do kůže Vílí královny a touto živou nití přišil prst k dlani. Upíří červ začal ihned spojovat své tělo s živým masem a kostí. Velekněz pak

sešil dohromady kůži tenkými nitěmi, vyrobenými ze střev opic, které byly upraveny pomocí Tivvyiny magie, takže se časem spojí s její kůží.

Tivvy celou operaci pozorně sledovala, a když skončila, byla Vílí královna zpocená od hlavy k patě a třásla se jako osika. Když vzhlédla, velekněz vstal z postele a podal jí malou fiolu černého vína, kterou si již dřív přichystala. Uchopila ji zdravou levou rukou a spěšněji vypila. Čemé světlo prozářilo její nafouklé tváře.

Do paže se jí okamžitě začala vracet zdravá barva, která se rychle rozšířila až do ruky. Ještě než dosáhla špiček prstů, ošklivé stehy na prstu již začínaly mizet.

Pozvedla maliček před obličej a pozorovala, jak mizí poslední steh. Jakmile byl pryč, rozesmála se úlevou. Prudce se posadila, zahýbala novým prstem a pozorně jej jako u vytržení sledovala. Náhle se vztekle zamračila, prudce strčila ruku kněžím pod nos a zaječela: „Je hnusný! Vybrali jste ten nejhorší. Jen se na něj podívejte! Vidíte, co jste mi udělali? Jen se dívejte!“

Kněží pohlédli na malíček.

„Nenávidím ho,“ zařvala Tivvy vztekle. „Je tlustý a vrásčitý! A nehet je hranatý a příliš silný. Fuj!“ Zvrátila se na záda na leopardi kůži a vyštěkla: „Zničili jste mě.“

Znovu pohlédla na malíček a pak ruku odtáhla nejdále, jak to šlo. Ňadra se jí vztekle napjala a bradavky ztvrdly a zrudly. Její tvář nabrala tentýž rudý odstín, oči se zúžily a potemněly. Náhle se posadila a vztekle nařídila: „Dejte mi ho.“

Kněží na ni zmateně pohlédli.

„Můj prst,“ zaječela.

Velekněz se nahnul k zakrvácenému bílému plátnu, ale Vílí královna zařvala: „Nechej ho ležet!“ Přilezla po čtyřech k plátnu, popadla uříznutý prst. Na okamžik si jej majetnicky přitiskla k ňadrům, pak jej pozvedla vedle nového malíčku a podrážděně zasténala.

„Je strašný!“ několikrát ohnula a narovnala nově přišitý prst. „A ztuhlý! Nemotorný! A příliš malý! Nehodí se k ostatním. Hned si toho každý všimne! Poznají, že není můj, jakmile vstoupím do trůnního sálu.“ Ostře pohlédla na vystrašené kněze. „Mám z něj husí

kůži. Jako… by mi do těla vnikl nějaký cizinec. A komu vlastně patřil?“

Velekněz otevřel ústa, aby odpověděl, ale zaváhal a zbledl.

„Řekni mi to!“ nařídila vztekle. „Byla to nějaká špinavá divoška? Tohle jste mi udělali?“

„Kdepak, má královno,“ vykoktal velekněz. „Byla… to… mladá otrokyně.“

„Já vím,“ zavrčela. „Ale čím byla předtím?“

„No…“ Velekněz se pokoušel uspořádat si myšlenky a vzít rozum do hrsti. „Neměla kmen. Představovala… směsku mnoha kmenů.“

„Fuj! Míšenka.“

„Ale byla mladá, vaše svátosti. Měla teprve třináct. Proto je ten malíček tak malý. Ale to jsme zamýšleli. Nyní může vyrůst podle tvé potřeby. Zítra či pozítří bude téměř dokonalý.“

Tivvy se zamračila, klesla zpět na lůžko a pohledem přeskakovala z původního malíčku na nový. „Říkáš třináct?“ zamumlala. „Tak dobrá. Počkám, ale jestli zítra nebude vypadat líp, nechám vás vykleštit všechny tři. A teď vypadněte!“

Kněží se hluboce uklonili, couvali devět kroků, jak předpisoval rituál, pak se otočili a hbitě zmizeli z dohledu.

Tivvy si stáhla nohy pod sebe, posadila se a začala si prohlížet nový malíček ze všech stran. Po chvíli pozvedla zrak k Schraakovi a Basktovi a pronesla ledově chladným hlasem: „Je vám jasné, že jste mi způsobili spoustu trápení? A bolesti!“ Vztyčila nový malíček. „Nemluvě o tomhle kousku… hnusu! A právě nyní! Teď když vypadám nejlépe za posledních sto let, jestli ne vůbec!“

Oba muži se poslušně uklonili a ona nevrle vyštěkla: „A nechejte toho! Nemáte nejmenšího ponětí, o čem mluvím. Vy nevíte, jak se cítím. Ani nemůžete. Nejste toho schopni.“

Schraak s Basktem se znovu uklonili, ale ona si jich už nevšímala. Chvíli si prohlížela uříznutý prst a snažila se uklidnit se. Pak se rozhodla, že nechce být klidná, a obdařila oba nešťastníky spalujícím pohledem.

„Pokusili jste se všechno zničit,“ zavrčela vztekle, „a málem se vám to povedlo. Ale s tím je konec! Teď, když se mohu znovu

ukázat svému lidu, převezmu velení.“

Baskt se pokusil něco namítnout, ale ostře ho přerušila. „Neskákej mi do řeči, lorde Baskte! Právě ty jsi měl převzít velení armády, když jsem byla slabá, a zvýšit její sílu, obnovit opevnění a naše pokladnice naplnit stříbrem a zlatem.“

„Vždyť máme zlato,“ namítl Baskt.

„Já vím,“ vyštěkla, „ale dlouho jej mít nebudeme! Vy jej utratíte. Všechno, jestli je situace taková, jak vypadá.“ Položila se na bok a na tváři se jí rozestřel úsměv zlomyslného pobavení. „Oba vás vyšlu do En Sakaldy. Je to nejteplejší a nejmizemější místo v poušti. Prý se tam nelíbí ani ještěrkám. Mouchy, písek a horko dokáží za pár týdnů změnit muže v pytel hnisu, posetý svědící vyrážkou… nemluvě o tom, co dokáží udělat se žralokem a červem.“

Schraak i Baskt vytřeštili oči hrůzou.

Vílí královna se krutě usmála a pokračovala: „Potřebuji mít v En Sakaldě zástupce. Důstojného a významného, kterého každý zná. Muže jako jsi ty, lorde Baskte. Protože už brzy se ohrady v En Sakaldě znovu budou hemžit otroky.“ V hlase jí nyní zněla autorita mnohem starší, než jakou by naznačoval její mladistvý vzhled. „Vyslala jsem otrokáře nakoupit tolik veselých a krásných dívek, kolik jich jen seženou. S pomocí těch dívek a nových formulí, které jsem sestavila, dokážu po mnoho let vypadat tak, jak mě vidíš nyní… a mít sílu, bez ohledu na výrobu všeho toho černého vína, k uvedení svého království opět do pořádku.“

Oba muži na ni pochybovačně pohlíželi a Vílí královna vyštěkla: „Neodvažujte se se mnou přít. Sdělím vám prostá fakta. Jak už jsem vám řekla, mé síly nejsou obnoveny zcela a navěky, ale v mém malíčku je dostatek magie,“ Tivvy pozvedla uříznutý prst, „abyste oba dokázali spatřit neviditelnou auru cudnosti, která obklopuje tu dívku, zvanou Červenka Jezerní vlas. Chápete?“

Nechápali.

„Hlupáci,“ zavrčela podrážděně. „Stačí, když ho sníte. Pak, když pohlédnete na její nahé tělo, budete mít moc uzřít její auru.“

Baskt se Schraakem se ošili, protože začínali chápat, a našedlé tváře jim zrudly.

Vílí královna se rozesmála a zahrozila jim uříznutým malíčkem.

„Správně! S chutí byste mě rozžvýkali, že?“

Neodpověděli, ale jejich chladné, prázdné oči vyjadřovaly kladnou odpověď.

„Dobrá, dostanete šanci,“ zašeptala podrážděně, „ale draze za ni zaplatíte. Nařídila jsem otrokářům, aby rozhlásili do všech koutů světa, že štědře zaplatím za každou dívku, odpovídající popisu Jezerního vlasu. Nabízím odměnu tisíce croganů tomu, kdo ji přivede. Ale může to trvat měsíce, dokonce roky, než ji někdo najde a přivede do En Sakaldy. A pro vás to bude znamenat měsíce a roky potu a kůže sežehlé sluncem. Jednoho dne se však objeví, lačnost a chtíč Černé Veshty na to dohlédne, a až přijde, vložíte její malíček do jedné z těchto lahví,“ ukázala na dvě zazátkované baňky na stole, „a její krev do druhé a přinesete mi je.“

„To… nemůžeš… myslet vážně, ó nejvyšší!“ vykoktal Schraak.

„Ale ano, ty červe. Navíc chci najmout vojáky, dostatek vojáků, abych posílila armádu a posádku hradu. A také chci najít tu čubku Hadí královnu a vsadit ji do želez. Ta má ještě větší vinu na mých problémech než vy dva. A chci dostat i muže, zvaného Posel smrti, který ukradl přilbu. Chci je všechny a vy zůstanete v En Sakaldě, dokud vám je lovci otroků, které najmete, nepřivedou.“ Na okamžik zaváhala a pak dodala: „Ach ano, otrokáři musí najít a přivést toho Grillardovic bukka, který vybíral ty holky, jež jste unesli. Vidí v mladých dívkách něco, co já nedokážu spatřit, ale po čem mé kaa dychtí.“

„V En Sakaldě zemřeme,“ konstatoval Baskt.

„Má pravdu,“ vyhrkl Schraak. „Naše těla takové horko nevydrží ani den.“

„Nepoučuj mě o vašem původu, hňupe. To, čím jste, způsobila má kouzla, a ta vás teď změnila, takže v žáru pouště přežijete. Budete snášet mučivou bolest, ale přežijete.“

Vílí královna se líně protáhla a smyslně se usmála. Uříznutým prstem si přejela přes ztuhlou bradavku, pak se rozesmála a hodila prst na zem před oba muže se slovy: „A teď žerte!“

Baskt zaváhal, pak prst popadl a polovinu ukousl. Celý kus spolkl vcelku a zbytek hodil Schraakovi. Trpaslík si nacpal pahýlek do úst a vztekle začal žvýkat. Zuby zaskřípěly na nehtu.

„A teď zmizte!“ vyštěkla podrážděně. „První dodávka dívek by měla dorazit do En Sakaldy v době vašeho příjezdu a z pohledu na vás se mi dělá špatně.“

Když odcházeli, křičela Vílí královna na sluhy, aby jí přinesli prsteny a lak na nehty. Musela zamaskovat zatím nedokonalý nový malíček, aby si jej nikdo nevšiml. A měla v úmyslu to udělat způsobem, který by oslavoval její nově nabyté mládí, a připodobnit se bohyni ďábelského chtíče a démonických tvorů, Černé Veshtě. Už dlouho se o to ani neodvážila pokusit a nyní dychtila vypadat divoce a skvěle.

Když se sluhové dostavili, měla již nehty nalakované nafialovělou barvou, která ladila s jejími líci, a pak začala stejnou barvou líčit i bradavky. Bylo zřejmé, že tento pohled odvrátí pohledy sluhů od jejích rukou.

Kapitola čtyřiadvacátá

OTROKÁŘI

Snědý, svalnatý nomád postával ve skrytu hlubokého stínu rozeklaného převisu okrového pískovce, stejně štíhlý a vzpřímený jako jeho kopí. Kromě údu a širokého pásu přes obličej, které mu v souladu s jeho jménem pokrývalo černé tetování, měl nahé tělo natřené narudlým blátem. Jednalo se o nechvalně známého obchodníka s otroky Amadaka, zvaného Černý děs z Vádí Staboulle.

Rozséval hrůzu po sluncem spálených pískách pouště jménem Tělo Černé Veshty a jeho pověst dosahovala samotných okrajů i těch nejvzdálenějších jejích koutů. Ale denně ji musel bránit, neboť byl samozvancem.

Tvářil se důležitě a zaujímal pózu zbytečně majestátnou, když jej stejně nemohl nikdo spatřit. Ale je-li člověk opravdu strašný, tak je takový za všech okolností. Tenké přimhouřené oční štěrbiny

naznačovaly, že se jeho mysl nepřestává zaobírat velkolepostí strašlivých jatek a sexuálních zvrhlostí, ačkoli jej čeká celkem jednoduchá práce.

Skalnatý převis, pod kterým se otrokář ukrýval, čněl z mohutné písečné duny vysoké čtyři sta stop. Na úpatí duny se písek rozšiřoval do zvlněného jazyka tvrdé ploché pouště, který se vinul mezi dunami. Vádí Staboulle. Horký vítr, který hnal písek pouští, využíval úzké nížiny vádí coby nejvhodnější cesty. Vířící písek se v paprscích poledního slunce mihotal jako zlatý prach a bičoval koňmi taženou maringotku, trmácející se na západ.

Mohutný, svalnatý hromotluk v bederní roušce svíral jednou rukou udidlo náručního koně a v druhé uzdu osedlaného černého hřebce. Táhl vzpírající se koně vpřed. Postarší bělovlasý muž, spoutaný s ženou s vyvinutým poprsím, vedl dalšího náručního koně a pohledný mladík s dívkou se starali o zbylé dva. Hromotluk se bezmyšlenkovitě plahočil vpřed, navzdory narůstající hrozbě písečné bouře. Ale ostatní nejisté klopýtali a zoufale se rozhlíželi po vhodném úkrytu.

Černý děs Vádí Staboulle stál nehybně a pozorně sledoval dvě blížící se kořisti v podobě žen. Když procházely přímo pod ním, významně se usmál a dotkl se údu, břicha a úst v tiché modlitbě, vyslané ke svaté Černé Veshtě, aby mu poskytla požehnání.

Prosté tuniky žen byly potrhané větrem a trnitým křovím. Opálená těla halily pouze hadry a zkušené oko stopaře dokázalo i na tuto velkou vzdálenost rozeznat, že ta Kozatá je ve věku, kdy ženská krása dosahuje svého vrcholu, a ta dívka slibuje snad ještě skvělejší tělesná potěšení.

Amadak se nedokázal ubránit pousmání. Písečné tělo Černé Veshty přivádělo dva pamlsky neobvyklé krásy a přinášelo mu je v době, kdy za takovou krásu velekněžka nabízela vysokou odměnu. To nemohla být náhoda. Černý děs Vádí Staboulle bude odměněn za své příšerné skutky a tato myšlenka způsobila, že se mu ztopořil černý pyj, ne v očekávání pohlavního potěšení či vraždy, ale nad vidinou zlata.

Otrokář se ohlédl, aby ve stínu mezi skalami zkontroloval své muže a velbloudy. Bojovníci, kteří dřepěli u svých vztyčených kopí,

byli stejně nazí jako on, ale natření načerno. Když nadejde vhodný okamžik, budou připraveni. Amadak stočil pohled zpět k maringotce.

Cizinci přijížděli z východu, což znamenalo, že již dva až tři dny nenarazili na studnu a na cestě byli nepochybně nejméně pět dní. Zřejmě zabloudili, protože o téhle části pouště neexistovaly žádné mapy, kromě té, kterou nosil Černý děs v hlavě, a jejich vyprahlá, klopýtající těla vypovídala jasně o skutečnosti, že cizáci trpí žízní i hladem. Jsou slabí. Nájezd neodrazí. Nicméně i přes tyto myšlenky otrokář vyčkával. V poušti musí být síla využívána úsporně a on neměl v úmyslu vynakládat příliš velké úsilí na spoutání zápěstí a komiků do okovů a řetězů.

Stočil zrak k východu a pozoroval narůstající mračno písku, které se stále rychleji blížilo. Pak pohlédl zpět na cizince.

Bělohlav a Kozatá se nyní připojili k Hromotlukovi a vzrušeně diskutovali. Při řeči poplašeně ukazovali na blížící se mračno. Hromotluk si jich nevšímal a dál táhl koně vpřed. Kolem tváře mu žhnula podivná rudá záře, jako by měl nějakou narudlou vyrážku, ale zdálo se, že pableskuje. Kozatá se mu postavila do cesty a on ji paží odstrčil stranou, jako by vážila méně než řetěz, který ji poutal k Bělohlavovi. Tvrdě dopadla na zem, překulila se a řetěz strhl Bělohlava na ni. Když se dvojice škrábala na nohy, přiskočila Dívka k Hromotlukovi, popadla jej za paži a s pohledem upřeným na temný mrak začala rychle štěbetat. Vířící písek do nich bušil a Dívka v jeho poryvech couvala a zakrývala si tvář rukou. Hromotluk však postupoval stále vpřed, i když prsty písečné bouře začínaly chnapat po maringotce.

Obchodník s otroky zůstával nehybně stát ve skrytu skal. Poryvy větru již dosáhly duny před ním, ale Amadak se bouře nebál. Velmi dobře pošť znal a vítr tu byl jeho spojencem a bratrem. Požene se při zemi a jeho úkryt mine. Na chvíli mu mysl zabloudila ve vzpomínkách na krvavé triumfy, pak se opět zaměřil na cizince.

Hromotluk náhle zůstal stát a snažil se zastavit i koně. Pak se pomalu otočil k Dívce a jeho záda zcela zakryla pohled na ni. Ostatní se shromáždili kolem něj. Vzápětí udeřil na skupinu poryv větru, který odstrčil Dívku od ostatních. Dívka padla na zem, zakryla si tvář pažemi a její chabý křik přehlušovalo skučení větru.

Hromotluk k ní přiskočil a trhnutím ji postavil na nohy. Popadl ji do náručí a začal se prodírat proti větru zpět k maringotce. Tam ji postavil do závětří a Kozatá Dívku objala, aby ji uchránila před větrem. Hromotluk s pomocí Hezounka a Bělohlava vypráhl koně, pak jednou rukou zvedl maringotku a s rachotem, který přehlušil řev bouře, ji převrátil na bok. Nahnal skupinu jedním oknem do maringotky, pak odvedl tažné koně i hřebce na závětrnou stranu převrácené maringotky, kde je uvázal a přinutil ulehnout. Potom vyšplhal na maringotku a otevřel okenici. V tom okamžiku jej bouře zasáhla plnou silou, srazila na zem a hnala jej pryč.

Hromotluk se pokoušel vyškrábat na nohy, ale vichřice jej kutálela stále dál od maringotky. Když zběsilost bouře přechodně polevila, nejisté vstal, ale vzápětí jeho svalnaté tělo opět zahalil temný mrak.

Když dlouhou chvíli nedokázal Amadak v písečné smršti rozeznat muže ani maringotku, ponuře se pousmál, neboť nabyl jistoty, že bouře Hromotluka vyřídila za něj. Pak se však nespokojeně zamračil.

Uragán bičoval ploché břicho pouště jako obří knuta či svíjející se had, vytvořený z písku a vichřice, v němž se náhle objevila nejasná narudlá záře, která se prodírala zuřící bouří.

Ohromený Černý děs Vádí Staboulle tento jev zmateně pozoroval, dokud nezmizel, a pak se s posvátnou úctou uklonil jen pro případ, že by se jednalo o nějakého boha.

Když do maringotky bušily poslední poryvy větru, vyvedl obchodník s otroky z úkrytu osm mužů. Všichni nesli dlouhá kopí a vedli velbloudy, obtížené okovy, řetězy a otrokářskými holemi z akátového dřeva. Jakmile bouře zcela utichla, opět vyšlo slunce a nad pouští se rozhostilo mrtvolné ticho, obklopili otrokáři maringotku, napůl pohřbenou v písku.

Černý děs s hlavou plnou těch nejďábelštějších představ pokročil vpřed a přistoupil ke střeše převrácené maringotky. Popadl petlici padacích dveří, trhnutím je otevřel a nahlédl dovnitř. Měl v úmyslu vyděsit cestující svou strašlivou temnou tváří.

Temnota s ohnivýma očima, kterou uvnitř spatřil, byla strašlivější, než si kdy dokázal představit.

Černý děs Vádí Staboulle o tři kroky ucouvl a v okamžiku, kdy se strachem pomočil, se na něj ta děsivá temnota vrhla. Otrokáře napadlo učinit výpad kopím, ale než tato myšlenka dospěla z mozku do paže, temnota mu přišpendlila ruce k tělu a drtivým nárazem jej srazila na zem. Temná postava páchla pískem, ohněm a kouřem. Amadakovi se zdálo, že vypadá trochu jako ten Hromotluk, ale neměl čas si tuto myšlenku ověřit, neboť jeho mysl zaplavila nesnesitelná bolest.

Zkroucená paže vyskočila z jamky ramenního kloubu. Otrokářova žebra zapraskala téměř rytmicky. Cosi huňatého mu zvrátilo hlavu dozadu. Obratle hlasitě zakřupaly a páteří vystřelila strašlivá bolest. Hlava obchodníka s otroky bezvládně klesla a tvář spočinula na křemenných oblázcích. Hrdlo naplnila horká tekutina. Zaplavila mu ústa a začala jej dusit. Otrokář ji vyplivl a zůstal zírat na chuchvalec vlastní krve.

Chuť krve a stud vzedmuly v Černém děsu vlnu neovladatelného vzteku. Pokusil se vstát a zvednout hlavu, ale tělo odmítlo spolupracovat. Páteř praskla, pomyslel si, a tato myšlenka mu zatemnila mysl i zrak a svět se propadl do temnoty.

Když se mu vrátilo vědomí, uslyšel křik a zvuk kovu, zakusujícího se do masa a kostí. Následovalo chroptění, které zjevně vydávali jeho vlastní muži. Pak se ozval cinkot a chřestot řetězů a dusot kopyt velbloudů. Vzápětí se mu rozjasnil zrak a Černý děs Vádí Staboulle spatřil několik mrtvých těl ležet opodál. Podle jména svého vůdce byli natřeni černou hlinkou a krváceli z úst a uší. Všichni vypadali, jako by se na ně vrhlo nějaké divé zvíře. V dálce za nimi prchali velbloudi, zbavení sedel a měchů s vodou.

Po chvíli ticha se nad ním naklonil temný stín a za bradu jej popadla mohutná ruka. Otáčela otrokářovou hlavou, dokud Amadak nezíral do vzteklé osmahlé tváře s plochými lícními kostmi a vyčnělým obočím. Byl to Hromotluk. Muž hlasitě, chraplavě oddechoval. Oči mu žhnuly rudým žárem a rty a zuby měl potřísněné krví. Aniž by Hromotluk odvrátil zrak, cosi vykřikl jazykem, kterému obchodník s otroky nerozuměl. Nedokázal ani spatřit toho, komu byla slova určena.

Amadak zaslechl, jak nějací lidé vylézají z maringotky. Otrokář

naslouchal vzrušeným hlasům a odhadl počet lidí na čtyři. Pak k němu dolehl zvuk běžících nohou. Černý děs vykašlal na Hromotlukovu ruku chuchvalec krve, ale ten ji neodtáhl.

Hromotluk cosi vykřikl naléhavým tónem, ale Amadak opět nerozuměl tomu, co říká. Pak se objevil Hezounek a dřepl si vedle Hromotluka. V ruce držel jeden z otrokářových měchů s vodou. Nalil Černému děsu do úst hlt vody a pak k němu promluvil jeho vlastním jazykem tónem, který postrádal veškeré emoce a byl pouze zvědavý.

„Kterým směrem leží řeka… Staboulle?“

Amadak zůstal hrdě mlčet. Sloužil Černé Veshtě příliš dlouho, než aby prozrazoval cizincům tajnosti jejího těla.

Hezounek zopakoval otázku, a když nedostal odpověď, Hromotluk zavrčel jako jeskynní medvěd a stiskl otrokářovu čelist. Přitom mu oči rudě zažhnuly a zakouřilo se z nich. Černý děs se zachvěl strachem a okamžitě promluvil.

„Žádná řeka už není. Je mrtvá! Vyschla! Už je to stovky let. Zbylo po ní jen vádí! Vádí Staboulle.“

„Kde?“ zeptal se Hezounek.

„Tady,“ zachroptěl otrokář a vyplivl krvavou slinu. „Stojíte v něm.“

Hezounek se rozhlédl a najednou se usmál. „U Kráma, ty máš pravdu, zmetku! Celý den jsme putovali vyschlým řečištěm a nevšimli jsme si toho.“

Vstal, otočil se k neviděným společníkům a rychle promluvil jejich vlastním jazykem. Při řeči ukazoval na břehy vyschlého řečiště. V odpověď se ozvaly vzrušené hlasy. Amadak vykašlal další krev a tentokrát Hromotluk pustil otrokářovu hlavu a ruku odtáhl. Pak se muž napřímil a odkráčel.

Obchodník s otroky slyšel, jak cizinci převracejí maringotku zpět na kola, zapřahují koně a celou dobu popíjejí z měchů vodu a vzrušeně rozprávějí. Když skřípot kol v dálce slábnul, začal se Černý děs Vádí Staboulle dusit vlastní krví a po chvíli zemřel.

Kapitola pětadvacátá

EN SAKALDA

Maringotka svižně kodrcala vyschlým říčním korytem a Kobra se pevně držela bočnice a ramene Hnědého Jendy, aby nespadla z kozlíku. Kola skřípala, vítr ji bičoval a řetěz na sedátku mezi ní a bukkem vydával hlasité rozčilující cinkání. Ale přes toto nepohodlí, když pozorovala okolní krajinu, zůstávala její krásná tvář klidná.

Koryto vyschlé řeky se zužovalo a vedlo přímo k pahorku černé skály, vysoké asi devadesát stop. Na jejím vrcholku ozařovaly paprsky slunce stinné sloupoví a drolící se kamenné zdi. Na úpatí pahorku se vádí rozdělovalo do dvou koryt, což znamenalo, že poutníci dorazili na místo, které hledali. Na tomto soutoku dvou řek leželo pravěké pouštní městečko En Sakalda.

Hnědý Jenda se na Kobru široce usmál a vítězoslavně vykřikl: „To musí být ono! Jedem správně!“

Přikývla a v odpověď zakřičela: „Přála bych si, aby nebyla černá.“

„A co?“ zahulákal bukko.

„Ta skála. Vypadá jako Venušin pahorek samotné Černé Veshty.“ Bývalá Hadí královna ukázala na oblé sbíhající se břehy. „Mám pocit, jako by nás vsávala mezi nohy… aby nás spolkla.“

Hnědý Jenda se rozchechtal. „Krásná dámo, chlap by se na takovou možnost díval jinak.“

Vědoucně se usmála a přisedla si těsně k němu. Cinkot řetězu utichl. Pak se k němu naklonila a vykřikla starému principálovi přímo do ucha: „Musím přiznat, bukko, že se mi už nehnusí tvůj optimistický mužský úhel pohledu, ale rozhodně jej s tebou nesdílím.“

Hnědé oči v bukkově vrásčité, nicméně chlapecké tváři, mladistvě zajiskřily. „Pokud si myslíš, že nás ta černá panenka proklela, protože jsem se jí dotkl, přestaň se trápit. Jednou jsem porazil družku samotného Pána temnot a stačila mi k tomu rozeklaná hůl.“

Rozesmála se, protože poznala, že starý principál hovoří o ní, a položila mu ruku na stehno. „Chceš mi tím naznačit," zapředla jako kočka, která hledá úkryt, „že se nemám čeho bát… protože osobně ochráníš mou počestnost?"

Hnědý Jenda pozvedl huňaté bílé obočí a pak teatrálně přikývl.

Znovu se zasmála, třpytivé zlaté oči na něj vrhly káravý pohled a Kobra prohlásila: „Jendo, ty kýveš jen proto, že víš, že mi žádná ctnost nezbyla."

Hnědý Jenda se zachechtal, svižně popohnal koně bičem a osmahlé líce se mu zbarvily ruměncem.

Kobra se při pohledu na něj sama pro sebe potají usmála. Ruka na jeho stehně i flirtování bylo pečlivě vypočítáno, aby Hnědému Jendovi polichotilo a ona jej začala ještě více přitahovat. Potřebovala mít starého principála na své straně a také měla pocit, který nedokázala zcela pochopit, že na něm svým způsobem závisí úspěch celé výpravy. Ale navzdory vypočítavému flirtování nemohla Kobra popřít, že dotýkat se bukka je jí příjemné a při jeho smíchu se chvěje jako dvanáctileté děvče. Měla dojem, že jsou spojeni jakýmsi perverzně lidským poutem. A to byla věc, kterou už vůbec nechápala.

Když dorazili k úpatí černé skály, přitáhl Gath otěže černého hřebce a Hnědý Jenda zastavil maringotku vedle něj. Červenka s Jakarem seděli na střeše nad bukkem a Kobrou. Dlouhou chvíli se všichni opatrně rozhlíželi, aniž by kdokoli promluvil.

Nyní v poledne kolem panovalo těžké hrobové ticho. Nepohnul se ani vánek. Suché vedro se jim dralo do úst, nosů i uší a zdálo se, že proniká i pod kůži. Když pozorovali tyčící se ztuhlou lávu, přepadla je únava.

Lávový povrch utvářel spoustu přírodních stinných úkrytů a každý jako by skrýval nějaká děsivá tajemství: neproniknutelné stíny, temné balvany vytesané do podoby řetězů, podivné, smyslné sloupy, čnějící z vrcholku, silnice, která se líně vinula jako pozvání ke vstupu do černého těla. Kdesi nad srdcem těchto tajemství se nacházela cesta, kterou hledali, Stezka škorpióna.

Gath si s Hnědým Jendou vyměnil chápavý pohled. Barbar popohnal hřebce a celá skupina vyrazila pod jeho vedením po úzké

silnici. Na vrcholku projeli kolem drolících se zdí, tyčících se sloupů pravěkých, rozpadajících se staveb jakési dávno mrtvé rasy a roztroušených hromad balvanů. Pak začali stoupat po holém svahu k samotnému vršku. Gath náhle přitáhl otěže. Hnědý Jenda se také chystal zastavit, ale barbar na něj kývl, aby jel dál. Když maringotka dorazila na vrcholek svahu, bukko zastavil povoz a všichni zůstali zírat v tiché hrůze.

Na protější straně vršku svahu se rozšiřovala plochá země, na které kdysi leželo starověké městečko En Sakalda, na níž v poledním žáru v provizorních stanech a přístřešcích tábořily roztroušené skupiny desítek nomádských kmenů. Všude kolem se vršily klece a hromady otrokářských holí z akátového dřeva. Ohrady byly z poloviny zaplněné otroky. Vedle kovadlin se kupily řetězy a okovy a žhnuly dohasínající ohně z usušeného velbloudího trusu. Z ohňů stoupal bílý kouř a jako mlžná pokrývka se vznášel několik stop nad zemí. Malátně se povaloval v horkém vzduchu a způsoboval, že všechno vypadalo zamlženě a nehmotně. Z dýmu čněla hromada klecí, zaplněných mladými dívkami. Na jižní straně tábořiště, kterou lemovala řada balvanů, stál v jejich stínu veliký černý stan, z jehož vrcholku splihle visela černá korouhev s třemi rudými kruhy.

Kobra na ni chvíli zděšeně zírala a pak šeptem vyhrkla: „Ta korouhev… nad černým stanem! Tento znak je vyhrazen pouze vyslancům Vílí královny Pyramu.“

Hnědý Jenda zdušené zalapal po dechu a šeptl: „Ale podle mapy jsme od jejího území ještě pěkně daleko! Co tu dělají? Tady, uprostřed naprosté pustiny?“

„Zdá se, že skupují otroky,“ odvětila přiškrceně. „Raději jeďme k nim a nakupme nějaké zásoby, aby nedostali podezření.“

„Netopýří bojovníci,“ prohodil Gath tiše.

Zpytavě na něj pohlédli a barbar kývl hlavou ke skalám, tyčícím se nad tábořištěm.

Nevelká jednotka malých, huňatých ozbrojenců, kteří vypadali jako přerostlí létající hlodavci, tábořila ve skalách. Koně měli uvázané dole pod skalami.

Jakar se cynicky zachechtal a prohodil k Července: „Ti hoši ti prostě nedokáží odolat.“

„Nechej toho," vyhrkla a v očích se jí zračil děs.

Hnědý Jenda se na Červenku konejšivě usmál. „Holka, nemusíš mít strach. Tady tě hledat nebudou. Prostě tam zajedeme, nakoupíme, co potřebujeme a zase odjedeme."

Starý principál se otočil ke Gathovi. Oba muži lehce souhlasně pokývli hlavami. Gath patami popohnal hřebce a začal sestupovat po svahu. Hnědý Jenda práskl bičem a rozjel se za ním. Když sjeli dolů, z potrhaných přístřešků začali vycházet nomádi a srdečně vítali maringotku s potulnými herci. Zdravili je po pouštním zvyku tím, že se dotýkali břicha, srdce a čela.

Tito štíhlí snědí muži byli houževnatí a chovali se povýšeně jako lidé, kteří kupují a prodávají jiné lidi. Většina měla na sobě těžká bavlněná roucha, ostatní se spokojili s bederními rouškami. Všem visely v pouzdrech na krku dlouhé dýky s jílci vykládanými drahokamy a nejbohatším lemovaly dlouhé prsty železné řetízky, připevněné k stříbrným prstenům, vykládaným rudými karneoly, které měly odhánět obávané mouchy se zelenými břichy, hojně se v poušti vyskytující.

Byli zde Kamascenští, Bakaři, Nubanti, Nalikové a pár dalších kmenů, které Kobra neznala. Když se shromáždili u koní, několik z nich popadlo postroje a křiklo na bukka, aby je následoval.

Otrokáři zavedli maringotku za kamenné aukční podium, které se zvedalo téměř ke dveřím maringotky. Nomádi chtěli, aby potulní herci použili plochý balvan jako jeviště, a opakovaně se ptali, kdy začne představeni.

Hnědý Jenda poděkoval otrokářům za pozornost a pomoc, ale omluvil se, že jeho kočovná herecká společnost je z cestování příliš zesláblá, aby mohla vystupovat. Avšak otrokáři naléhali a nabízeli zásoby výměnou za možnost spatřit dvě dívky tančit. Aby zpečetili dohodu, přinesli víno, chléb a sýr a podávali je hercům. A tak neměl bukko na vybranou a byl nucen souhlasit. Slíbil nomádům, že jeho krásky potěší jejich oči a uši, ale také dychtivé otrokáře žádal, aby dívkám nejprve umožnili se posilnit jídlem a pitím a trochu si odpočinout. Nomádi zdráhavě souhlasili s jeho podmínkou a rozešli se do svých přístřešků, kde se uložili do stínu a čekali.

Kočovná herecká společnost se rozsadila do stínu, který vrhala

maringotka, a spěšně se začala krmit. Po jídle Gath vyskočil do sedla hřebce a otočil se k Jakarovi.

„Zjisti, proč tu ti otrokáři jsou a kdo obývá ten černý stan.“ Pak oznámil Hnědému Jendovi: „Já zatím najdu stezku.“

Bukko přikývl a Gath odcválal k obřím balvanům, které lemovaly západní konec tábora, zatímco Jakar se začal potloukat po okolí. Hnědý Jenda se otočil ke Kobře a Července.

„Ty se raději uprav, dítě,“ přikázal. „My s Kobrou dohlédneme na koně.“

„Na to není čas,“ vydechla bývalá Hadí královna. „Musíme zničit mapu.“ Hnědý Jenda začal cosi namítat, ale Kobra jej přerušila: „Teď ti to vysvětlovat nemohu.“ Popadla Červenku za loket a nařídila: „Jdeme, motýlku, budeme potřebovat tvou pomoc.“ A odvedla dívku ke dveřím maringotky.

Protože byl Hnědý Jenda připoután k hadí ženě řetězem, neměl na vybranou a byl nucen je následovat.

Když byli všichni uvnitř, Kobra zajistila dveře a zavřela okenice. Namáhavé cestování způsobilo, že ve stěnách maringotky vznikly praskliny, kterými dovnitř pronikaly paprsky slunečního světla a osvětlovaly místnost. Dovnitř bylo slyšet tlumené brebentění čekajících nomádů. Kobra pohlédla na Červenku a promluvila tichým, ale naléhavým hlasem.

„Rychle se svlékni do pasu.“ Červenka zaváhala a vrhla na Hnědého Jendu zpytavý pohled. Kobra se otočila k starému principálovi a nařídila: „Řekni jí, že je všechno v pořádku, a dej mi tu panenku.“

Bývalá Hadí královna natáhla ruku. „Počkej chvilku!“ vybuchl Hnědý Jenda. „Co se chystáš udělat? Nemůžeme mapu zničit. Ještě ji budeme potřebovat.“

„Pst,“ zašeptala Kobra. „Někdo nás může poslouchat.“ Starý principál se zamračil a hadí žena dodala: „Věř mi, příteli! Musíme tu sošku zničit. Přinesla by nám smůlu.“

„Proto, že jsem se jí dotkl?“ zamračil se Hnědý Jenda nevěřícně. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Mluvím smrtelně vážně. Stojíme na posvátné půdě Černé Veshty. Tady vládne ona a někteří lidé dokonce věří, že poušť je

jejím tělem. A my jsme ji urazili, takže musíme zničit tu sošku.“

„To nedává žádný smysl,“ odporoval bukko. „Zničení sošky ji neurazí, ale pořádně rozzuří.“

„Nepochybně,“ odsekla Kobra, „ale bude zničena magická síla toho amuletu. A teď mi ho podej.“ Z police zvedla malou tmavou fiolu a štětec a dodala: „Než tu sošku zničíme, musíme ji obkreslit.“ Usmála se na Červenku. „No tak, dítě, sundej si tuniku.“

Hnědý Jenda kývl na dívku, aby uposlechla, a ta se rychle svlékla. Starý principál přelétl zrakem z Červenky na Kobra, zdráhavě vytáhl sošku a podal ji hadí ženě.

„Chceš ji obkreslit na Červenku?“ zeptal se nedůvěřivě. „Přesně tak,“ přikývla Kobra.

Přidržela panenku vedle dívčina těla, když si Červenka stáhla potrhanou halenu k pasu a odhalila pučící ňadra a ploché břicho.

„Vidíš,“ pronesla Kobra úzkostlivě, „stává se ženou. Proporce jsou téměř stejné.“

Bukko při pohledu na Červenčinu nahotu mírně zrudl a připustil: „Ano, už je dospělá. Ale až bude tančit, každý si té kresby všimne.“

„Ano,“ přiznala Kobra, „ale nikoho nenapadne, že těch pár tetování na těle špinavé coury představuje mapu. Kromě toho, pod svícnem bývá tma, že?“ Kobra nečekala na odpověď, odzátkovala nádobku, posadila se na stoličku před Červenku a začala na dívčino břicho obkreslovat mapu. Zamračený Hnědý Jenda ji chvíli podezřívavě pozoroval a pak pronesl: „No, nedá se popřít, že je to skutečně skvělé místo, kam něco skrýt. Ale co ty znaky znamenají? Nezačne teď přitahovat další démony, že ne?“

„Jendo, prosím, věř mi,“ zaprosila Kobra. „Jsou to jen rozměry a vzdálenosti. A teď mi, prosím, pomoz. Přines trochu vody a kus pláma, aby si mohla z těla smýt prach a špínu. A pospěš si! Ti otrokáři už na její vystoupení netrpělivě čekají.“

Hnědý Jenda uposlechl a podal Července kousek látky. Kobra jí mezitím malovala na tělo mapu.

Když byla hadí žena z poloviny hotova s mapou a právě kreslila mezi dívčina ňadra škorpióna, stal se halas zvenku hlasitější. Všichni tři ztichli a naslouchali. Nomádi se začali shromažďovat před aukčním kamenem a Červenka se zachvěla.

„Už se scházejí,“ vydechla.

„Jen klid, děvče,“ chlácholil ji Hnědý Jenda. „Na štacích bývá zvykem nechat publikum trochu čekat.“

„Ale kde je Jakar?“ zeptala se nervózně Červenka. „Proč se ještě nevrátil? Co když přišel na něco, proč bychom neměli vystoupit? Co když se mu něco stalo?“

Při řeči sebou Červenka trhla a rozmazala znak, který Kobra kreslila. „Stůj klidně!“ vyštěkla hadí žena.

„Omlouvám se,“ mukla dívka a zůstala stát jako solný sloup.

„Hodná,“ zapředla Kobra. „Čím dřív tu mapu dokreslím a zničíme sošku, tím budeme ve větším bezpečí… včetně Jakara.“

Kobra na Červenku spiklenecky mrkla, aby ji uklidnila, pak namočila štětec do nádobky a dokončila nákres.

Když byla s malováním hotova, dav před maringotkou již pořádně hlučel. Nomádi bušili na bubínky a hlasitě se domáhali začátku představení. Kobra s Hnědým Jendou ovívali Červenku dekou, aby malba rychleji uschla. Pak si dívka opět oblékla rozedranou tuniku. Starý principál ji opásal žlutou stužkou a kolem zápěstí a komiků jí přivázal oranžové a rudé pentle. Pak ji uchopil za ramena a pronesl: „Až odsud vyjdeš, tentokrát neflirtuj ani nekoketuj. Před těmihle nomády buď sebou a oni tě budou zbožňovat. Otrokářství je hnusná práce, která poskytuje veškerá potěšení, na jaká má člověk žaludek, ale moc se u toho nenasměje. Tak je pobav! Hraj samu sebe. Roli znáš. Zatanči úvodní tanec z „Kámošů“ a nechej je, ať tě doprovází na bubínky. Zalichotí jim to.“

Červenka přikývla a Hnědý Jenda otevřel dveře a nechal dovnitř proniknout sluneční svit. Čekající publikum propuklo v nadšení. Když diváci začali znovu hvízdat a křičet, vytáhly ty zvuky Červenku z maringotky, jako by byla přivázaná na šňůře. Ještě než se bosé nohy dotkly teplého aukčního kamene, její tělo již tančilo.

Hnědý Jenda za ní zavřel dveře, unaveně se posadil na jednu truhlici a zaposlouchal se. Dav venku křičel a hlasitě aplaudoval. Ruce nomádů bušily do bubínků v divokém rytmu.

Když rachot vrcholil, Kobra pozvedla kladivo, které vytáhla z bukkovy truhlice, položila sošku na podlahu a prudce do ní udeřila. Uhodila do ní ještě pětkrát, přičemž vždy vyčkala, aby ránu přehlušil

rachot davu zvenčí. Pak zametla prach a kamennou drť mezi prkna podlahy na zem pod maringotkou. Když skončila, posadila se na stoličku a pohlédla do tváře starého principála. Řetěz, který je spojoval, se mezi nimi líně houpal.

„Cítíš se teď lépe?“ zeptal se Hnědý Jenda.

„O hodně lépe,“ přikývla s vážným výrazem ve tváři. „Ale ty vypadáš nějak rozrušeně.“ Vědoucně se usmála. „Máš problém dívat se na její nahé tělo, že?“

„Máš pravdu,“ přiznal upřímně. „Mládí je vždycky tajemné,“ prohodila lehkým tónem, „a podle mého názoru, ty vždycky tajemství snadno podlehneš.“

Hnědý Jenda se zasmál. „Zcela jistě. Některá jsou tak ohromující, že jim nedokážu odolat.“

Znovu poznala, že mluví o ní, a usmála se. Starý principál napjal řetěz mezi nimi a zeptal se: „Kdybych ten provaz sundal, odpověděla bys mi na jednu otázku… ale popravdě?“

„To záleží na otázce.“

„Na té Července je něco zvláštního. Vždycky bylo a já jsem přesvědčen, že o ní víš věci, o kterých nemám ani tušení.“ Hlas mu ztvrdl. „Musím vědět, co víš.“

„To je docela prosté,“ odvětila ležérně. Pak zalhala: „Kromě neobyčejného ducha a výjimečné krásy, na ní není nic zvláštního, alespoň ne pro ženy. Ale chápu, proč si myslíš, že je tak zvláštní. Díky ní se cítíš zase mladý.“

Starý principál chvíli naslouchal tlukotu bubínků a pleskání Červenčiných bosých chodidel po kameni a pak přikývl. „Máš pravdu. Když jsem ji poprvé uviděl, cítil jsem se mladý. Ale ne teď. Je v tom ještě něco jiného.“

„Ty se teď necítíš mladý?“ zeptala se se skeptickým úsměvem.

„Vlastně ano. Ale ne díky Července. Za to můžeš ty.“

Zatáhl za řetěz a pokusil se ji přitáhnout blíž, ale bránila se. Jeho dychtivý a její klidný pohled se do sebe zaklesly. Po chvíli Kobra pomalu pronesla: „Přestaň mi lichotit, Jendo. Uvádíš mě do rozpaků a já se cítím podivně slabá. Nejsem na takové city zvyklá.“

„Nelichotím ti,“ odporoval starý principál.

„Ale ano,“ trvala na svém. „Všimla jsem si, jak si prohlížíš mé

stále širší boky a vrásky, které se mi začaly objevovat na krku.“ Na okamžik zaváhala. „Víš dobře, že začínám rychle stárnout.“

„Tušil jsem to,“ odvětil bezstarostně. „Ale nerozumím tomu. To není normální. Stárneš příliš rychle. Když jsme se setkali, přísahal bych, že máš nanejvýš pětadvacet.“

„Šestadvacet,“ opravila jej. „Hadí královna má celý život šestadvacet. Jedná se o součást dohody s Pánem temnot. Ale když už člověk není královnou, ale zas jen pouhou obyčejnou ženou, začne se pomalu vracet do svého skutečného věku.“

„Což jest?“

Kobra se usmála: „To zůstane mým tajemstvím, Jendo… ale nejsme od sebe tak daleko, jak by sis mohl myslet.“

„Taky mě to napadlo,“ odvětil s dramaticky pozvednutým bílým obočím. Hnědý Jenda znovu zatáhl za řetěz. Kobra pomalu vstala a sedla si mu na klín. Usmála se a objala ho kolem krku. Políbil ji na krk, ale ona se zamračila a zarazila jej královským gestem.

„Zapomínáš, kdo jsem.“

„Kdepak,“ odvětil a líce mu polil jasný ruměnec, „ale pracuji na tom.“

Uvolněně se zasmála a přitiskla k němu poddajné smyslné tělo. Pohladil ji po tváři, pak po vlasech. Přitom se jim z očí vytratila hravost, ústa se pootevřela a dech zrychlil. Aniž by odvrátil pohled, odepjal řetěz a odložil jej stranou. Pak se k ní naklonil, ale její dlaně jej zarazily.

„Jendo, buď opatrný,“ zašeptala. „Nejsem tou, kterou si myslíš, že jsem.“

„S tím počítám,“ odvětil.

Kobra zaváhala, pak jej vzala za ruku a přitiskla si ji na temeno. Její rty se blížily k jeho ústům. V horní místnosti se prudce otevřely padací dveře a vzápětí se ozvalo hlasité bouchnutí, jak kdosi doskočil na podlahu. Kobra i Hnědý Jenda prudce vstali. Na krytém schodiště se ozval zvuk sestupujících kroků a vzápětí se objevil Jakar, který nabíjel kuši. Slova z něj plynula jako řeka.

„Otrokáři se tu sešli, aby zahájili lov na Červenku. Vílí královna za ni nabídla ohromnou odměnu. Tato zpráva se rozlétla po celé zemi až k východnímu okraji Velké lesní kotliny. Lov teprve začíná a

může trvat celé roky.“

„Nemají podezření, že by mohla být tady?“ vyhrkla Kobra.

Jakar zavrtěl hlavou. „Pochybuji, že by ti to uvěřili, i kdybys jim to řekla.“

„Dobrým bohům buď za to dík,“ vydechl úlevou Hnědý Jenda.

„Ale pokud ji hledají,“ spustila Kobra naléhavě, „musí vědět, jak ji poznají.“

„Každé děvče přivedou sem a prohlédnou. Ale pouze Tivvy má schopnost ji poznat.“

„Jak?“ zeptal se Hnědý Jenda.

„Ví, co jsem o Července řekla Pánu temnot. O povaze jejího ducha a Vílí královna dokáže rozeznat ducha stejně snadno jako mračno na nebi.“ Kobra se otočila k Jakarovi a vykoktala: „ Tivvy… tu… není, že?“

„Ne!“ zavrtěl mladý šlechtic vážně hlavou. „Aleje tu ten žraloci parchant.“

Hnědý Jenda ustaraně pohlédl na Kobru. „Poznal by tě?“

Přikývla. „Zůstanu v maringotce.“ Na okamžik zaváhala a pak dodala: „Ale nerozumím tomu. Pokud je tu proto, aby ji identifikoval, musí znát způsob, jak to dokázat.“

„Nemůžu ji teď stáhnout z jeviště,“ zabručel bukko. „Vypadalo by to podezřele.“

„Já vím,“ souhlasila Kobra. Pohlédla na Jakara. „Existuje ještě něco, co bys nám měl říct?“

Mladý šlechtic přikývl. „Nehledají jenom Červenku. Odměna se týká i Gatha, tebe,“ ukázal na Kobru a pak na Hnědého Jendu, „a bukka Grillardů.“

Kobra si musela sednout a Hnědý Jenda zůstal zděšeně třeštit zrak.

Jakar pokrčil rameny. „Nedokázal jsem zjistit proč, ale začíná se to zajímavě zamotávat, že? Mám dojem, že ta Vílí královna o nás ví víc než my sami.“ Oči se mu chladně zaleskly a on vyrazil zpět po schodišti. „Budu na střeše.“

Hnědý Jenda naslouchal, dokud neslyšel zaklapnout padací dveře, pak shlédl na Kobru.

„To ta soška,“ pronesla. „Tohle je práce Černé Veshty.“

Pohlédl na své ruce, které přestupek spáchaly, a pak se přinutil k lehkovážnému tónu. „Je to nějaká netýkavka, že?“

Kobra na něj vrhla vzteklý pohled, který jeho lehkovážnost odsuzoval. Ale když spatřila Jendův vřelý úsměv, výraz její tváře změkl.

„Tak úsměv tváří v tvář smrti je to, co dělá člověka člověkem?“ zasmála se.

Starý principál vážně přikývl a prohlásil: „Smích je dobrý, ale občas se najdou i lepší věci.“

Vzal jí hlavu do dlaní a políbil ji na přímo na rty. Pak s úsměvem ustoupil: „Z tohohle můžeš obvinit také Černou Veshtu.“

Vesele se zasmála a potřásla hlavou. „Pokud to je všechno, co ode mě chceš, nemá s tím Černá Veshta nic společného.“

Hnědý Jenda se k ní znovu naklonil, ale Kobra se odtáhla a zavrtěla hlavou. „Teď si pospěš a najdi Gatha!“

Zaváhal. „Neodpověděla jsi na mou otázku ohledně Červenky.“

„Nic víc nevím,“ odvětila a ztišila hlas. „Věř mi, Jendo. Prosím.“

Přikývl a vyšel zadními dveřmi.

Kapitola šestadvacátá

BASKT

Obrovský žraloci muž vkráčel do svého stanu a při chůzi proklínal horko a své živé brnění, které nemohl svléknout. Po pouhých třech dnech mu už poušť začala ničit tělo i duši. A přejdou stovky, možná tisíce dalších, než nějaký otrokář šťastnou náhodou tu holku objeví a přivede mu ji.

Vztekle se zamračil a proklel Tivvy a pouštní slunce. Jako by v odpověď rozdělil poryv větru cípy stanu a nechal dovnitř proniknout sloupec slunečního svitu, který prořízl příšeří a sežehl pláty přirozeného brnění na zadní straně nohou, které už tak pokrývaly

puchýře. Muž přikročil k plandajícím cípům a prudce je přitáhl k sobě. Na okamžik zůstal stát bez hnutí a bezmocně vdechoval hnilobný pach, který se zvedal z puchýřů na plátech jeho brnění. Páchl jako mrtvá treska, hnijící na slunci.

Přistoupil k malému oltáři v zadní části stanu, postavil se před něj a zamyšleně si začal mnout čelist. Na oltáři ležela černá soška. Jednalo se o výjimečně smyslné vyobrazení Černé Veshty, která se naznak protahovala v sexuální výzvě na hromadě žralocích zubů. Baskt si sáhl do úst, vyškubl odtud hrst zubů a přihodil je na oltář. Pak se pokorně postavil před oltář a pomodli se k sošce o déšť stejně, jako to udělal toho dne už pětkrát.

Když skončil, popadl džbán s vínem, postavil se nad Schraaka a zhluboka se napil.

Nahý naolejovaný mužík ležel mezi třemi chvějícími se nomádskými dívkami, přikovanými řetězy k posteli. Našedlou kůži měl rozpraskanou do krve a tváře chorobně promodralé. Byl opilý či zdrogovaný od doby, kdy dorazili do pouště.

Baskt si hořce povzdechl a odvrátil se. S chutí by se nacházel v podobné otupělosti, ale neodvážil se. Stále se musel pohybovat, aby mohl dýchat, a neustálé svědění by mu stejně nedovolilo odpočívat.

Náhle se ozvalo vzdálené dunění. Připomínalo děsivé hřmění hromu, ale Baskt nedokázal rozeznat jeho původ. Byl si jist, že se tělo pouště prohnulo pod náporem slunečního žáru.

Záblesk světla opět pronikl látkou stanu, tentokrát otvorem ve stěně, a jasný bílý svit ozářil hluboké temné štěrbiny, které ukrývaly jeho oči, chladné jako smrt. Nakrčil špičatý nos a pach krve mu pronikl až do mozku. Pod kůží mu okamžitě proběhlo dychtivé zamrazení a tělo se mu křečovitě prohnulo do oblouku, jako by se nacházelo ve žraloci podobě. Tento nedobrovolný pohyb jej vyvedl z rovnováhy. Klopýtl, padl na všechny čtyři a vrcholek jeho špičaté přilbice zamířil k pískové podlaze.

Zamrkal, jak se jeho mysl pokoušela odolat tomu pachu, a malinký mozek mu zasáhla nesnesitelná bolest. Nacházel se pět dní pochodu od jakékoli vodní hladiny, která by stála za řeč. Neměl žádnou šanci vrátit se do žraloci podoby bez ohledu na fakt, jak moc po této možnosti toužil. V poušti neměl naději. Nemohl doufat v

žádnou úlevu, nicméně se jeho mysl chovala, jako by byl znovu žralokem, a jeho smysly ucítily krev, ačkoli dobře věděl, že ve vzduchu se vznáší pouze pach rozpálené pouště.

Poslouchal, jak mu jeho vlastní krev buší v uších, a měl pocit, že se musí poškrábat na všemožných místech těla. Každý pór a šupinu jeho těla sužovalo vedro a písek. Jediný únik představovaly myšlenky na moře, na jeho vlhký chlad, nekonečnou modrou rozlohu, temně zelené šero hlubin a nádherné snědé dívky, které šílené strachem bojovaly na hladině v období posvátného krmení. Euforie, kterou při tomto pomyšlení zažíval, se podobala pocitu, který cítil, když plaval z mořské vody do sladkovodní, ale pak se mu dech opět zkrátil, žraloci muž se vzpamatoval a začal opět chodit.

Jak přecházel sem a tam, vložil si prsty do úst a nahmatal několik nových zubů, které už začaly zaplňovat vzniklé mezery, a vyplivl slinu s příchutí vlastní krve. Dokonce i ta se zdála neobvykle horká a nahořklá a způsobovala, že dostával žízeň. Vyšel ze stanu zadním východem a přistoupil k sudům s vodou, které stály ve stínu. Popadl dřevěnou naběračku a vnořil ji do vody. Zhluboka se napil, jako by se pokoušel jediným douškem naplnit celé tělo, vysoké sedm stop. Náhle se zarazil. Když pozvedl oči nad okraj naběračky, na hrudní plát mu vyšplíchla voda.

Na stinných balvanech se zaleskly bílé zubaté oštěpy světla, připomínající blesky, ale nebe bylo čisté. Ozvalo se další vzdálené zahřmění, které znělo přesně jako hrom. Vyšplhal po balvanech a pohlédl ke vzdáleným kopcům. Nad nimi se vznášel temný bouřkový mrak, ale po blescích nebylo ani památky.

Baskt se hořce zachechtal, ale v tom hlubokém, drsném zvuku nebyla ani stopa po veselosti. Sice se jednalo o dešťový mrak, ale žraloci muž nemohl doufat, že dorazí až do En Sakaldy. Nemohl doufat v nic a nejméně ve splnění přání, za které se modlil. Nejdřív by musel stát v pořádném lijáku.

Z vody, která stékala kolem sběračky, mu náhle mezi rukama vyšlehly oslepující šípy bílého světla, až Baskt zamrkal a klopýtl zpět. Vzápětí znovu získal rovnováhu a tělem mu projela mučivá touha po krvi. Tento prapůvodní pud byl tak silný, že se mu tělo začalo křečovitě prohýbat, až se hrozivě nakláněl nad naběračkou.

Pak do ní velmi opatrně nahlédl.

Pár zbylých paprsků bílého světla vystřelilo ze zčeřené hladiny, ozářilo okraje dřevěné naběračky a zmizelo.

Baskt zatřásl sběračkou, ale ve vodě, která se rozstříkla kolem, se žádné blesky neskrývaly. Přistoupil zpět k sudu, znovu do něj ponořil naběračku, z poloviny ji nabral vodou a pohlédl do ní. Spatřil však jen vodu a pár mrtvých much. Zvedl naběračku, aby se napil, a když se dostala do úrovně očí, znovu z ní vystřelily bílé blesky. Odvrátil hlavu a pozoroval je koutky přimhouřených očí.

Světlo nevycházelo z vody. Přicházelo odněkud zezadu a odráželo se od hladiny.

Prudce se otočil, odhodil naběračku a spatřil paprsky bílého světla, které pronikaly dýmem, převalujícím se nad středem tábora. Zdálo se, že vycházejí z hromady klecí, zahalených kouřem.

Zajaté dívky byly nahé, až na korále a cáry látky. Tyto snědé domorodky byly mladé a neobvykle přitažlivé, ale žádná z nich nebyla zrzavá a cudnosti v nich bylo pramálo.

Žraloci muž si odfrkl, jak mu pach krve naplňoval nozdry, a vykročil mezi klece, které odstrkoval stranou, aby si všechny dívky pečlivě prohlédl. Když dorazil až na protější stranu kupících se klecí, pohlédl zpět a spatřil, že světlo ozařuje vyděšené dívčí tváře. Ale žádná z dívek ani nemrkla a zdálo se, že světlo nevnímá. Baskt odstrčil pár posledních klecí a vyšel na volné prostranství.

Zde jej světlo udeřilo přímo do tváře a oslepilo jej. Zvedl ruku a zaclonil si oči.

Světlo se soustředilo před velkou maringotkou, která stála za mohutným aukčním kamenem. Hýbalo se a závratně vířilo.

Žraloci muž přimhouřil oči a v oslepujícím světle rozeznal tančící dívku. Pohybovala se jako světluška a mávala tamburinou s dětskou nenuceností. Ladně vykopávala nohy a kolem ní vesele vířily barevné stuhy, které měla uvázané kolem komiků a zápěstí. Zdálo se, že světlo vychází zpoza ní, ale Baskt si tím nebyl jist, neboť bylo rozmazané ve víru nohou, paží a barevných pentlí.

Baskt vykročil vpřed a zastavil se mezi roztroušenými klecemi, koňmi a stany přímo za zády malého davu tleskajících otrokářů, kteří dřepěli a posedávali na zemi pod plochým balvanem. Dlouhou chvíli

dívku pozoroval a zadržoval zběsilý hlad na uzdě, dokud si nebyl naprosto jistý.

Světlo nevycházelo zpoza dívky. Pohybovalo se po malém podiu zároveň s ní, ale nenásledovalo ji. Vystřelovalo přímo z ní. A na tento podivný jev existovala pouze jediná odpověď. Bílé světlo tryskalo z její duše, vyzařovalo z těla a vystřelovalo z nahé kůže.

Žraloci muž se otřásl mučivým návalem bolesti, hlad zasáhl jeho dva žaludky jako pěst a popostrčil jej vpřed s široce rozevřenými čelistmi. Lidské myšlení jej opustilo. Vládu převzal prapůvodní instinkt a Baskt prorazil vzduch jako velký bílý žralok.

Prudce dopadl na jednu klec a rozdrtil ji. Meč v pochvě mu vypadl z ruky a muž padl do houfu uvázaných koní, kteří se začali plašit.

Když znovu vstal, hudba již dohrála a otrokáři, kteří vyskočili na nohy, se před ním začali rozestupovat. Ale bílé světlo se stále vznášelo nad aukčním kamenem. Tryskalo z malé tmavovlasé dívky s vytřeštěnýma očima a pokleslou bradou. Na střeše maringotky za ní se pohnula jakási postava, ale díky světlu ji nedokázal rozeznat.

Baskt zvedl svůj meč a vykročil k jevišti. Otrokáři mu ustupovali z cesty.

Vzduchem zabzučela šipka z kuše, zasáhla žraločího muže do ramene a pootočila jej. Ale Baskt postupoval dál. Necítil žádnou bolest. Takový druh bolesti necítil nikdy.

Aniž by na šipku pohlédl, vytrhl ji z rány zároveň s kusem plátu živého brnění a odhodil stranou. Vyskočil na aukční kámen přímo před vyděšenou dívku a ze střechy maringotky seskočil jakýsi mladík. Pružně doskočil a s taseným mečem se vrhl mezi Baskta a dívku. Když zaútočil, měl tvář zrůzněnou vztekem a světlo, které prýštilo z dívky, kolem něj vytvářelo zářivou aureolu.

Baskt zachytil útok mečem v pochvě a odrazil jej. Ale mladík se otočil kolem své osy a vedl další sek daleko obratněji, než by žraloci muž čekal. Pariroval přesně, pak máchl mečem v pochvě a vyrazil útočníkovi meč z ruky. Dívka zděšeně zaječela.

Baskt pobaveně pokročil vpřed a prudce nakopl mladíka do břicha. Mladý muž se zachroptěním odlétl dozadu, narazil do dívky a přirazil ji zády k maringotce. Její křik zdusilo zalapání po dechu.

Mladíkovo tělo kleslo vpřed a dopadlo na aukční kámen na všechny čtyři.

Baskt chtěl zdánlivě bezvládné tělo odkopnout stranou, ale přitom jej mladík popadl za nohu a snažil se jej strhnou k zemi. Žraloci muž klopýtl a pěstí udeřil mladíka do zad. Mladému muži unikl vzduch z plic a mladík zůstal bezvládně ležet tváří k zemi. Dívka se znovu rozječela. Baskt pozvedl chodidlo, aby ležícímu muži rozdrtil lebku, a dívka se na něj vrhla.

Žraloci muž ji popadl za rameno a třásl jí tak dlouho, dokud ji bojovnost nepřešla. Pak ji postavil znovu na zem. Vzápětí skopl mladíkovo bezvládné tělo z aukčního kamene a přičichl k dívce, aby se přesvědčil, že pach krve vychází z ní. Původcem bylo to bílé světlo, přesně jak říkala Tivvy.

Nepříčetně se rozesmál, uchopil dívku za šíji a stehno a zvedl ji vysoko nad hlavu. Zatřásl svíjejícím se tělem a zařval: „To je ona! To je ona! Našel jsem tu čubku!“

Ve tvářích otrokářů se nejprve zračila nedůvěra, která se vzápětí změnila ve zklamání. Utvořili hloučky a začali se mezi sebou vzrušeně dohadovat.

Baskt spokojeně zařičel a prudce postavil dívku zpět na aukční balvan. Při dopadu zakolísala a on ji dloubl do žeber, až zalapala po dechu bolestí.

„Nadělala jsi mi spoustu nepříjemností, ty děvko,“ zavrčel, „zaplatíš za to v naturáliích!“

Znovu šťouchl, takže se s výkřikem chytila za břicho a zlomila se v pase. Náhle se prudce otočila ke dveřím maringotky a jeho paže, pružná jako žraloci ocas, ji pleskla po tváři. Dívčin obličej po úderu zrudl. Žraloci muž nemínil dívce ublížit, ale protože byl vzrušený, udeřil ji silněji, než měl v úmyslu. Odlétla stranou, s bolestným výkřikem padla na aukční kámen a překulila se přes okraj z dohledu. Baskt dokázal spatřit jen bílé světlo, které se zvedalo nad boční stranu balvanu. Pak se dívka znovu objevila, když se v bílé záři s namáhavým oddechováním škrábala na všechny čtyři. Po asi pěti stopách vyčerpaně klesla na zem.

Baskt k ní svižně vykročil a z rozpálené oblohy se opět ozvalo zahřmění. Z nebes sjel klikatý blesk. Žraloci muž zaváhal a pohlédl

na temný mrak na jihu. Mračno již zanechalo hory za sebou a jeho mlžné okraje dosahovaly k En Sakaldě. Z temného, těžkého oblaku znovu zahřmělo a oblohu proťal blesk. Pak mračno zakrylo slunce, a když na Baskta dopadl chladivý stín, pocítil žraloci muž nezměrnou úlevu.

Bezděky se dotkl probodnuté kůže na rameni, pak vykročil k dívce a temnota zastřela její svit. Tuto temnotu tvořil muž s obrovskou sekerou. Hrdý barbar měl na sobě pouze bederní roušku. Byl téměř tak vysoký jako Baskt a tato skutečnost potěšila žraločího muže skoro stejně jako vyhlídka na déšť.

Trýznivá poušť mu konečně poskytla uspokojivé rozptýlení.

Kapitola sedmadvacátá

ZBĚSILÝ SVĚT

Gath, který se krčil pod aukčním kamenem, pohlédl vzhůru do Basktových mrtvolně chladných očí a zavrčel. Svaly se mu zavlnily a sluncem spálená kůže se mu napjala. Každý nerv a každý sval mu napovídaly, že konečně stojí přede dveřmi světa, který hledá, a že Baskt má k němu klíč.

Divoký, nezkrotný úsměv se mu na tváři objevil stejně nevyhnutelně a přirozeně jako krev, vytékající z čerstvé rány. A barbar si uvědomil, že dychtil právě po takovémhle světě. Světě bez slitování, sentimentu, cti, slávy či spravedlnosti, kde jediným spasením byl smích mocných.

Zasmál se hlubokým hrdelním hlasem a dupl vysokou botou do země. Jako mávnutím jestřábích křídel se mu mezi nohama pozvedl prach. Paže mu volně visely podél těla a jedna ruka svírala topor sekery stejně přirozeně, jako by zbraň byla součástí barbarova těla.

Náhle nebylo kam spěchat. Oba protivníci sdíleli ten přechodný, hrozivý klid před bouří, který se šíří mezi dravci, když stojí proti

sobě a chystají se k boji.

Gath poklekl na jedno koleno a poslepu natáhl ruku k Července, aniž by z Baskta spustil zrak. Když ucítil teplo její nahé paže a těla pod ní, zeptal se: „Jsi zraněná?“

„Ne,“ vydechla, „nic mi není.“ Biceps mu obemkly štíhlé ruce a dívka se vytáhla na kolena. Na rameni ucítil její horký dech. „Proč… proč je tu? Jak věděl, že tady budu?“

„Nevím,“ zabručel Gath, který žraločího muže nepřestával sledovat. „Na tom teď nezáleží. Rychle utíkej za Hnědým Jendou!“

„Dobrá,“ přikývla, ale její ruce zaváhaly a jednou se dotkla jeho nechráněné hlavy. „Ale…“

„Jdi už,“ přerušil ji drsně. „Nemůžu riskovat a nasadit si ji.“

Záchvěv dívčiných prstů na jeho paži mu napověděl, že si Červenka dobře uvědomuje, že Gath riskuje kvůli ní. Vzápětí barbar ucítil na rameni lehký dotek jejích rtů. Ten okamžik minul a ticho přerušil pleskot bosých chodidel. Barbar se pomalu zvedl a jeho oči a smysly hodnotily bojiště, úhel dopadu slunečních paprsků a předpokládané chování přihlížejících.

Otrokáři ustoupili od aukčního kamene natolik, aby je náhodou nezasáhla krev, která by v nadcházejícím boji mohla stříkat z podia, ale ne zas příliš daleko, odkud by dobře neviděli. Ze skal sestoupili netopýří bojovníci a nyní hřadovali na nedalekých balvanech. Huňaté hlavy jim čněly z převalujícího se dýmu. Hnědý Jenda odtáhl k maringotce krvácejícího Jakara, který byl stále v bezvědomí. Nyní se k němu přidala i Červenka a pomáhala bukkovi naložit mladého šlechtice dovnitř.

Gath vycítil, že Kobra postává za ním vedle jeho hřebce, a pak uslyšel její hlas.

„Jsem tady,“ pronesla a v hlase jí zaznělo až dětinské zoufalství. „Mám přilbu.“

Odmítavě zavrtěl hlavou, aby jí dal najevo, že přilbu nechce. „Musíš si ji nasadit,“ zaprosila.

Namísto odpovědi udělal barbar krok vpřed a plavným pohybem vyskočil na aukční kámen. Dopadl asi deset stop před démonickým žraločím mužem, který se ani nepohnul.

Gath hbitě získal rovnováhu a uvolnil se. V žilách mu kolovala

prapůvodní trpělivost, která je vrozená všem dravcům. Ale v Basktových očích nespatřil žádnou trpělivost, ale jen pýchu a nabubřelost.

Ten tvor s hlasitým zavrčením popadl oběma rukama jílec širokého meče, prudce zbraní máchl, až pochva elegantně odletěla stranou a narazila na stěnu maringotky. Než stačila dopadnout na kamennou podlahu aukčního balvanu, Baskt vyrazil vpřed a vedl několik prudkých úderů na Gathovu hlavu.

Barbar rány hbitě odrazil čepelí sekery a oči mu zrudly vnitřním ohněm, což mezi přihlížejícími vyvolalo vzrušené výkřiky.

Gath je však neslyšel. Konal svou práci. Zaútočil na Baskta toporem sekyry, který držel vodorovně v široce rozpažených rukou. Topor zasáhl žraločího muže do hrudi a mrštil jím o stěnu maringotky. Démon i maringotka zasténali, což Gatha povzbudilo. Zvýšil tlak a ostří sekery se začalo pomalu blížit k Basktovu rameni.

Náhle sebou démonovo tělo mrsklo jako mohutný svalnatý bič. Divoká křeč vykulminovala v jeho hrudníku, což odhodilo topor sekery směrem ke Gathovu hrdlu jako rána kladivem. Barbar pod touto ranou klopýtl zpět a zalapal po dechu.

Žraloci muž vyrazil za ním s vysoko zdviženým mečem a čelistmi široce rozšklebenými. Gath klesl na koleno a spatřil, jak se k němu blíží opancéřované nohy. Přikrčil se, instinktivně zkrátil úchop na toporu, vymrštil se vpřed a ve vzduchu se stočil stranou. Bokem zasáhl jednu nohu, loktem druhou. Baskt přepadl přes barbarovo tělo. Gath narazil kyčlí na aukční kámen a máchl sekerou po břiše padajícího démona.

Žraloci muž se ve vzduchu plavně zkroutil jako ryba ve vodě a sekera mu sklouzla po břišním pancíři. Ostří uťalo několik plátů, zanechalo na hrudi krvavou stopu a neškodně zasvištělo vzduchem.

Když se Gath překulil znovu na nohy, Baskt už byl připraven. Poraněné břicho mu již přestalo krvácet a na místě odseknutých plátů se objevovaly nové modrobílé výrůstky, které je nahrazovaly.

Kolem se ozývaly pochvalné výkřiky a ponurý smích otrokářů a zoufalé sténání Gathových druhů.

Gath krátce zvážil skutečnost, že se démonovo brnění samo obnovuje, tuto vlastnost náležitě ocenil a pak začal hledat nějakou

slabinu Boha zkázy. Kroužil kolem žraločího muže, dokud sluneční paprsky, které pronikaly mračny, nesvítily Basktovi přímo do očí. Z démonových víček klesla šedivá membrána, aby zabránila jeho oslnění. Gath tedy žádnou výhodu nezískal a začal couvat, až měl Baskt po své pravé straně stěnu maringotky, která mu měla zabránit v pořádném rozmachu zprava. Žraloci muž nevěnoval maringotce žádnou pozornost a meč mu projel dřevem jako máslem. Barbar zkoušel různé taktiky boje, ale žraloci muž se se všemi snadno vypořádal a Gath pomalu přešel do defenzívy.

Když odrážel rány, uskakoval a uhýbal, krev mu začínala vřít v žilách a rudá záře očí se stávala stále jasnější. Zevnitř jej spaloval divoký žár, takže měl pocit, že mu shoří kůže. Bolest se mu zakusovala do mozku, ale nepřinášela žádnou novou strategii, pouze vztek a další bolest.

Pokračovali v boji.

Když se meč se sekerou setkaly, zaplavovaly těla soupeřů sprškyjisker. Nad pouští se zvedlo vysoké uširvoucí zaskučení, když dopadly Basktovi na kůži. Gath se koupal ve vlastním potu, který tvořil kalužinky v prohlubeninách kamenného aukčního bloku. Basktovi začala z loketních a kolenních kloubů stoupat pára a jeho přirozený krunýř pokryl olejnatý sliz. Jeho hnilobný pach mrtvé ryby se mísil s kouřem, který se zvedal nad tábořištěm, a dráždil Gathovy nozdry i oči.

Znovu se do sebe pustili a jeden do druhého bušili, dokud Gath nezůstal se svěšenou hlavou stát. V nitru se mu svíjela a bobtnala jeho hrdost. Pak vytryskla jako gejzír, zaplavila každý sval, kost a žílu snědého těla a ovlivnila jeho pohyb i způsob myšlení. Nenapřímila jej, jak to dělá normální pýcha. Barbar se naopak přikrčil jako divoký panter. Hrdost mu sežehla nervy, mozek i krev a proměnila se v hluboké hrdelní vrčení, které mu vycházelo z úst.

Vrhl se pod oblouk Basktova seku, násadou sekery jej opět zasáhl do hrudi a přirazil žraločího démona na stěnu maringotky. Baskt roztříštil dřevo a horní polovinou těla přepadl dovnitř. Pak se jeho jakoby tekuté tělo znovu zkroutilo jako bič.

Gath tuto ránu očekával. Když démonovo tělo již málem narazilo do toporu sekery, barbar násadu pustil, popadl Baskta za hrdlo a

prsty obou rukou zabořil do poddajného masa. Pak jej Basktovo tělo prudce zasáhlo. Gath bolestně vyhekl a odletěl dozadu. Prsty však měl napůl zatnuté do hrdla žraločího muže, kterého tak strhl s sebou.

Gath dopadl nahými zády na aukční balvan. Sekera, která klesala mezi jejich těly, se zachytila v puklině kamene a na okamžik zůstala stát ve svislé poloze. Ostří se zakouslo do Basktova ramenního pancíře, a než sekera spadla na zem, proniklo až na kost. Démon upustil meč, ale Gath v jeho mrtvých očích nespatřil ani náznak emocí či bolesti. Bůh zkázy bolest necítil.

Baskt zůstal ležet na Gathovi. Homí čelist se mu zvedla a protáhla, jako by nebyla spojena s lebkou. Barbar oběma rukama tiskl Basktovo hrdlo a před obličejem mu cvakaly zubaté čelisti. V dolní čelisti se vztyčily dvě řady pilovitých zubů, aby se setkaly se svými druhy v čelisti horní. Zaklaply se silou, která by stačila na ukousnutí čtyřiceti liber hradního opevnění, ale tentokrát se nakrmily pouze provazci zcuchaných černých vlasů.

Gath se překulil, aniž by uvolnil stisk, a pokusil se démona odkopnout. Ale Basktovi se jeho místo u Gatha líbilo a odstrčit se nenechal. Zatímco se převalovali, barbar jednou rukou zašmátral po dýce. Prsty mu obemkly jílec, ale Baskt změnil taktiku. Obemknul Gatha pažemi, ruku mu přišpendlil mezi jejich těly a začal se svíjet, třást a chňapat zuby.

Hrotité výčnělky na brnění žraločího muže rozdíraly barbarovy paže, hruď a stehna jako stovky drobných zoubků. Celým tělem mu proběhla vlna bolesti. Pokusil se překulit a ruka mu zvlhla vlastní krví. Pevně sevřel kluzkou rukojeť dýky, prudce trhl a čepel vyskočila z pochvy. Když se oba soupeři převalovali, Gath ostří natočil a využil váhy démonova svíjejícího se těla, aby dýku zanořil co nejhlouběji do živého pancíře břicha žraločího muže.

Baskt, který necítil bolest, se nepřestával křečovitě svíjet a dýka se mu opakovaně nořila do těla. Krev, vytékající z ran, náhle vytryskla jako gejzír a oba soupeři se v ní s řevem převalovali, stále zaklesnutí do sebe.

Ohromení diváci zírali s otevřenými ústy.

Právě v tom okamžiku Gath pocítil, jak mu tělem vystřeluje vlna uspokojení. Pocit naplnění, který jej zaplavil, přicházel ze všech

stran. Byl ponořen do boje, do čirého chaosu řevu, bolesti a krve a s tímto pocitem se cítil spřízněn jako nikdy dřív ve vlčím doupěti, v deštném pralese za temné půlnoci nebo na čele pochodujícího vojska. Zde byla jediným únikem a jediným osvobozením smrt. Konečně našel svět, který hledal. Byl to zběsilý svět boje na život a na smrt, ve kterém se cítil být doma.

Z nebe opět zahřměl hrom. Země se otřásla. Oblohu zastřela temnota. Kolem aukčního kamene se začal ozývat dupot běžících nohou, frkání vyděšených velbloudů a koní a vyděšený nářek Kobry. Pak do Gathových zad a stehen začal bušit chladivý déšť. Z temných mraků padal prudký liják. Okolní vzduch zaplnily těžké kapky a rozmlžily vidění.

Baskt spokojeně zavrčel a zdálo se, že z přívalového deště nabírá sílu. S nově nabytým elánem potřásl hlavou a jeho síla narůstala. Bolest ze zranění stovkami zubů otupovala Gathovu mysl. Jeho stisk začínal slábnout. Tělo Boha zkázy sebou prudce trhlo a dýka vyklouzla z barbarových ochablých prstů. Okamžik se kutálela po kameni a pak šplíchla v kaluži krve, zředěné deštěm.

Baskt na ni triumfálně pohlédl. Gath se pokusil vyprostit se ze sevření. Prudce trhl paží žraločího muže a vyrval ji z ramenního kloubu. Aniž by urvané ruce věnoval pozornost, odhodil ji stranou, kopancem se osvobodil, překulil se a vyskočil na nohy. Déšť bušil do Gatha tak prudce, že z něj během několik sekund smyl všechnu krev a špínu. Vzápětí se však objevila čerstvá krev, a jak barbara opouštěly sily, ochable se potácel po kamenném aukčním bloku. Skrze hustou dešťovou clonu dokázal Gath stěží rozeznat Baskta, který klečel o pět stop dál. Z břicha mu visely pletence střev, které si démon s rozmyslem cpal zpět do břišní dutiny. Díky chybějící ruce mu tato činnost trvala poněkud déle.

Gath se na něj vrhl holýma rukama. Koleno pod ním však pokleslo a barbar padl na všechny čtyři. Znovu vstal a začal klopýtat dozadu. Došlápl na okraj aukčního kamene a po zádech padl do kaluže pod ním. Překulil se na kolena a se skloněnou hlavou vyčerpaně oddechoval. Oslepující déšť zakrýval všechno vzdálenější než tři stopy a jeho bušení přehlušovalo veškeré zvuky.

Cosi poddajného se mu přitisklo k zádům. Ženské tělo. Tento

dotek tak ostře kontrastoval se světem, který nyní obýval, že jej tento pocit vysiloval. Barbar pocítil závrať. Pak zaslechl namáhavé zafunění, jako by někdo zvedal nějaký těžký předmět, a Kobra se o něj těžce opřela horní polovinou těla. Poznal její křivky a vůni. Nasazovala mu cosi na hlavu. Pozvedl ruce a ucítil okraj rohaté přilby, právě když se dotkla jeho vlasů. Začal se bránit.

„Musíš si ji nasadit," zapřísahala ho Kobra. „Je příliš silný. Začíná se vzpamatovávat."

Její hlas postrádal obvyklou vychytralost a lstivost a zněl tak zoufale, že jej zmátl, a Gath si na chvíli myslel, že za ním nestojí Kobra, ale Červenka. V tom okamžiku se trochu uvolnil, přilba mu vklouzla na hlavu a uvěznila jej.

Barbar okamžitě vycítil blížící se nebezpečí, hbité vyskočil a jeho nitro zasáhla temnota a krvežíznivost. S rohatou přilbou na hlavě se svět stal ještě zběsilejším místem. Tady boj nevyvolával potěšený smích. Poslední spojení s jakoukoli civilizovaností prasklo a barbar toužil ucítit na rtech pěnivou krev.

Trhl hlavou a přímo nad sebou spatřil, jak se na něj z temné oblohy snáší mohutná temná postava. Baskt.

Gath se bušícím deštěm vrhl vzhůru, rohy přilby se vnořily hluboko do klesajícího břicha a žhnoucí oční průzory Posla smrti zalila krev.

Jak barbar trhal hlavou ze strany na stranu, rohy pronikaly stále hlouběji a rvaly střeva a ostatní orgány. Z průzorů šlehaly plameny, které spalovaly srážející se krev, a dráždivý pach spálené ryby se mísil se vzduchem, osvěženým deštěm.

Gath popadl démona za hrdlo a stehno, poklesl v kolenou, slepě se vrhl vpřed a přirazil žraločího muže k boční stěně aukčního kamene. Zapřel se nohama a držel zmítající se tělo přišpendlené k balvanu. Pak démon uprostřed praskl, obě části těla odpadly na zem a rohy se zakously do kamene.

Gath přikrčeně ucouvl. V jedné kaluži vody nehybně ležely nohy s kusem pánve, ve druhé sebou zběsile mrskala horní polovina těla.

Barbar vycítil, že k němu přistoupila Kobra. Hadí žena mu položila na paži rozechvělou ruku a pak náhle zalapala po dechu.

Z rozervaného hrudního koše démona stoupala pára. Pak

následoval dým, kterým pronikaly záblesky světla. Po chvíli záblesky ustaly a vzápětí déšť rozptýlil zbytky kouře a odhalil horní polovinu těla velkého bílého žraloka, která se chvěla na zemi.

Déšť začal ustávat a kolem se vynořovaly matné postavy.

Kobra předstoupila před Gatha a v ruce třímala otěže černého hřebce. Vzhlédla k barbarovi a kapky deště jí omývaly bledou tvář. „Musíme odjet. Okamžitě! Dokud déšť maskuje náš útěk.“

Posel smrti zavrtěl hlavou. „Lepší bude, když všichni zemřou.“

Vykročil k ležící sekeře a zvedl ji z aukčního kamene. Kobra s hřebcem jej následovala. „To nepomůže,“ naléhala. „Je tu Schraak. Byl mým sluhou a už mě spatřil.“

Gath se otočil a zamyšleně na ni pohlédl. Strach a vzrušení způsobily, že její tvář vypadala téměř jako dívčí.

„Když jsi bojoval, vyšel z toho černého stanu,“ pokračovala Kobra. „Okamžitě mě poznal a vyslal orly se zprávou. Než se setmí, bude Tivvy vědět o všem, co se tady stalo, a vyšle za námi celé vojsko!“ Zajíkla se. „Nechej Červenku, aby ti sundala přilbu, a pak musíme vyrazit.“

Okamžik zaváhal a pak unaveně pronesl: „Na to je příliš pozdě.“ Uchopil otěže černého hřebce a plavně se vyhoupl do sedla. „Ukryj ji v maringotce. Nesmím na ni pohlédnout. Teď už je přilba příliš silná.“

„Ach, ne!“ vydechla Kobra.

Posel smrti přikývl. „Přilba ji chce právě teď. Ukryj ji v maringotce.“

Kobře se ve tváři objevil strach, ale ona jej překonala a prohlásila: „Ukryju ji… můžeš se spolehnout. Bude v bezpečí.“

Gath na ni pohlédl a poznal, že jí může věřit, ale vůbec netušil proč.

O chvíli později uháněl oslepujícím deštěm. Za ním kodrcala maringotka, jak urychleně opouštěli tábořiště. Za nimi v šeru bezmocně pobíhaly a křičely nezřetelné postavy.

Kapitola osmadvacátá

OTROK PŘILBY

Z padacích dveří na střeše trmácející se maringotky opatrně vykoukla Kobra a rozhlédla se po okolí. Tváře měla stále bledé strachem, ale v očích se jí zračilo odhodlání.

Déšť ustal stejně náhle, jako začal, a na maringotku dopadaly zářivé paprsky odpoledního slunce. Pod jejich dotekem se z kaluží zvedala pára. Mezi skalnatými stěnami dorazili na západní okraj En Sakaldy a před nimi se zvedal dřevěný most. Gath jej tryskem přejel. Široká záda měl pokrytá zaschlou krvi a z rohů přilby se mu houpaly zbytky střev.

Most překlenoval lidmi vybudovaný kanál, který odděloval skalnatý ostrov od okolní země a spojoval dvě vyschlá říční koryta, jež se kolem ostrovu klikatila. Před dávnými věky řeky napájely kanál vodou, který představoval obranný vodní příkop.

Kobra poklekla na střechu, a když začala zavírat padací dveře, z otvoru vykoukla Červenčina vyděšená tvář a její oči zoufale prosily. Kobra zavrtěla hlavou a dveřeji zabouchla před nosem. Pak se obezřetně rozhlédla. Všechno se koupalo v mihotavém slunečním světle. Na zadním konci střechy ležel v kaluži vody Jakar. Jednu ruku si tiskl k hrudi. Zdála se být zlomená. V druhé třímal nabitou kuši a pozorně sledoval silnici za maringotkou, aby šipkou přivítal každého, kdo by se vynořil ze skal kolem En Sakaldy. Na kozlíku stál Hnědý Jenda, který bičem a hlasitými výkřiky ze všech sil poháněl koně, jako by se náhle stali herci v principálově největším dramatu.

Na Kobřině tváři se objevil lehký úsměv, pak se hadí žena zarazila a zaposlouchala se.

Drkotání maringotky přehlušil rostoucí vzdálený řev. Přicházel z kopců na jihu, kde se nacházelo ohnisko bouře, a stával se čím dál hlasitějším. Vzápětí pohltil všechny ostatní zvuky. Pak náhle do kanálu vtrhla hřmící záplava. Patnáct stop vysoká vodní stěna

vzdutých vln. Než maringotka stačila přejet most, blesková záplava drtivě zasáhla podpůrné pilíře.

Gath na opačné straně mostu přitáhl otěže, otočil se k maringotce a napřaženou rukou ukazoval na stezku, která v dálce vedla k nepravidelným černým kopcům.

Maringotka překodrcala most a bukko stočil koně směrem k vinoucí se stezce.

Padací dveře se náhle prudce otevřely a ven vykoukla Červenka. „Co se děje?“ vyhrkla. „Kde…?“

Kobra se k ní vrhla, rukou jí zakryla ústa, aby ji utišila, a zatlačila ji zpět do nitra maringotky. Pak se prudce otočila a přes bočnici ostražitě pohlédla na Gatha, kolem kterého právě projížděli. Ve velkých očích ve tvaru mandlí se zračily zoufalé obavy.

Barbar na maringotku ani nepohlédl, a tak Červenku nespatřil. Nicméně průzory rohaté přilby kouřily a žhnuly vnitřním ohněm a snědé svaly se barbarovi divoce nadouvaly. Přilbice stále živila nejen jeho síly, ale i ďábelské choutky.

Když maringotka nechala Gatha dobrých padesát stop za sebou, zvedla Kobra padací dveře, upřela nelítostný pohled zlatých očí do dívčí zvednuté tváře a rozzlobeně vyštěkla: „Tak já ti to povím! Nesmíš mu přijít na oči!“

„Dříve mu to vždycky pomohlo,“ namítala Červenka s pláčem na krajíčku.

„Teď už ne!“ vykřikla Kobra. „Přilba jej ovládla. Teď už ji nedokážeš sundat! A ona tě chce! Sám mi to řekl.“ Červenka zalapala po dechu a sestoupila o příčel níž. Kobra souhlasně pokývala hlavou. „On s ní bojuje… ale nesmí tě spatřit, jinak nebude schopen jí vzdorovat.“

Červenka se zachvěla a znovu odevzdaně přikývla. Pak začala sestupovat po žebříku do pokoje Hnědého Jendy, kde se opět roztřásla.

Kobra zavřela padací dveře a zjistila, že ji Jakar upřeně pozoruje. V koutcích očí mu pohrával náznak sarkasmu. Ten mu zazněl i v hlase, když se snažil překřičet skřípot kol maringotky: „To je peklo být krásná, že?“

Kobra se usmála, neboť jí jeho slova přivodila zvláštní uvolnění,

a zakřičela v odpověď: „Máš zlomenou ruku?“

„To doufám,“ vykřikl lehkomyslně. „Vždycky jsem chtěl být mrzákem.“ Zasmál se svému vtipu a odvrátil se zpátky k silnici.

Kobra se pousmála jeho sebeironii a sešplhala na kozlík vedle Hnědého Jendy. Starý principál již seděl a tváře měl zrudlé námahou. Hadí žena jej přátelsky poklepala po rameni, posadila se vedle něj a ohlédla se k En Sakaldě.

Gath pomalu vedl hřebce zpět na most bez ohledu na skutečnost, že se dřevěné pilíře pod nárazy rozběsněných vod chvějí a hlasitě skřípou.

„Už ten most zničil?“ křikl Hnědý Jenda přes rameno.

„Ne,“ zakřičela v odpověď, „čeká tam na ně!“

Bukkovi se z tváře vytratila veškerá barva a prudce se ohlédl k mostu. „Ten lehkomyslný hlupák!“ zavrčel. „Nejenže riskuje vlastní krk, ale dává v sázku i ty naše. Měl ten most strhnout!“

„Gath by to udělal,“ vykřikla, „ale už zase máme co do činění s tou přilbou, a ne s Gathem.“ Starý principál na ni pohlédl a v očích se mu zrcadlil strach. „Nedokáže odolat boji,“ pokračovala Kobra. „Ta přilba mu to nedovolí.“ Klesla zpět na sedadlo a hlas jí ochabl: „Hele… podívej se sám.“

Hnědý Jenda se znovu ohlédl a tvář mu zrůznily obavy.

Z En Sakaldy cválali na koních netopýří bojovníci. Jejich křik přehlušoval řev rozbouřených vod, a jak se blížili k mostu, jejich poníci rozstřikovali bláto na všechny strany.

Gath nehybně vyčkával uprostřed mostu, který se kymácel ze strany na stranu, a zdálo se, že se každou chvíli musí zřítit.

Rozběsněné vody se zvedaly téměř k okrajům hliněných stěn kanálu a přelévaly se přes most. Náhle se přehnala obrovská vlna, která strhla zábradlí, a černý hřebec pod jejím náporem zakolísal. Zdálo se, že Gath si ji vůbec nevšiml. Trhl otěžemi, aby natočil plašícího se koně bokem a zablokoval most, ke kterému přihřměli ječící démoni. Mrštili kopí po barbarovi.

Gath trpělivě čekal a nahá hruď a stehna se mu vlhce leskly ve slunečním svitu. Když se letící kopí přiblížila, náhle se v sedle natočil a máchl sekerou v širokém oblouku. S podivuhodnou přesností odsekl hroty oštěpů, které popadaly na zem dříve, než jej

mohly zasáhnout. Některé z roztříštěných násad se o něj otřely, ale většina jej bezpečně minula. Dvě kopí, která nestačil odrazit, však zasáhla hřebce a zabořila se mu hluboko do hrudi a do zadní kýty.

Hřebec ucouvl a zaržál bolestí. Útočící poníci na něj s poplašeným frkáním narazili a několik jich padlo k zemi. Gath, který sekerou skosil první řadu útočníků, pomocí uzdy opět zkrotil zběsile kopajícího hřebce. Pak se střemhlav vrhl do chumlu nepřátel. Sekera mu dávala potřebnou výhodu, neboť kopí byla pro boj zblízka příliš dlouhá a neohrabaná.

Několik poníků strhla voda zároveň s ječícími jezdci. Zbývající netopýří bojovníci odhodili kopí a sáhli po mečích. K jejich škodě příliš pozdě. Čepel sekery utínala hlavy a zakusovala se do hrudí a těla mrtvých a umírajících válečníků padala na most. Další nápor rozbouřené vody smetl zmrzačené nepřátele i mrtvoly do vln a srazil Gathova smrtelně raněného hřebce na kolena.

Barbar vyskočil ze sedla, rozkročil se uprostřed mostu a sekera opět zavířila ve smrtícím tanci.

Děsivá zbraň nelítostně oddělovala hlavy od krků a údy od těl a Gath mizel za gejzíry krve a létajících kusů těl. Pak záplava, stejně náhle jako začala, opadla a zhroucená těla bojovníků i koní zůstala ležet kolem Gatha, zbroceného krví.

Kobra celou scénu pozorovala s bezvýraznou tváří, ale v očích se jí zrcadlilo nadšení a hrdost.

Barbar stál uprostřed toho masakru a hruď se mu těžce zvedala. Hřebec se svalil vedle něj a bezmocně kopal nohama ve vzduchu. Kanálem se přihnala další mohutná vlna a omyla most od zkrvavených a zmrzačených těl.

Gath se přikrčil a zakolísal proti vodní stěně, a podařilo se mu zůstat na nohou, ale jeho hřebce voda smetla a on zmizel v kalné záplavě. Když vlna opadla, stál barbar nehnuté na mostě a vztekle zíral do uhánějících vod. V zkrvavených rukou třímal křížem přes stehna sekeru. Z očních průzorů přilbice stoupal dým a vystřelovaly plameny smutku nad smrtí věrného zvířete. Pak oheň náhle pohasl a barbarovo tělo sebou trhlo, jako by srdce zasáhl hrot meče.

Kobře unikl z úst ostrý výkřik, když si uvědomila, jakou bolest ze ztráty zvířecího druha cítí Gath. Hnědý Jenda na ni nechápavě

pohlédl, pak se otočil k mostu a vyděšeně zaúpěl.

Stařec sevřel otěže v dlaních, prudce za ně zatáhl a maringotka se s trhnutím zastavila. Pak Kobru objal a držel ji v náručí, zatímco s Jakarem bezmocně pozorovali scénu na mostě.

Most se pod Gathem začínal hroutit, ale on se ani nepohnul. Zdálo se, že není schopen pohybu. Zbytky zábradlí se tříštily a vypadalo to, že se prkna podlahy urvou a vyletí do vzduchu. Pak se hlavní část mostu za Gathem zavlnila a za zvuku tříštících se trámů ji odnesla voda. Pod Gathem začala povolovat prkna. Barbar hbitě uskočil a zamířil k pevné zemi. Zdálo se, že nemá naspěch, jako by přilba dokázala přesně odhadnout míru nebezpečí, které mu hrozí. Pak se most zhroutil a s ním zmizel z dohledu i Gath.

Kobra, Hnědý Jenda i Jakar se s vytřeštěnými zraky zachvěli, jak náhle ztratili veškeré naděje. Ale pohled neodvrátili.

Po několika bolestně tíživých okamžicích se na okraji kanálu, kde se dříve stýkala pevnina s mostem, objevila známka pohybu. Temná postava vyšplhala do bezpečí a rozběhla se k nim. V rukou třímala obrovskou válečnou sekeru a z očních průzorů rohaté přilby šlehaly plameny.

„Do frasa," zamumlal Hnědý Jenda, „možná nám svatá Bílá Veshta konečně začíná být nápomocná."

Kobra neodpověděla.

Když Gath dorazil k maringotce, už se začínala rozjíždět. Barbar vztekle zarazil sekeru do dřevěné stěny, popadl ohlávku náručního koně a táhl za ni, dokud zvířata nezrychlila. Pak uchopil postraňky, vyhoupl se koni na hřbet a kopal jej do slabin.

Když mizeli za hřebenem, nikdo je nepronásledoval a před nimi se rozkládalo bludiště zčernalých lávových kopců a roklí, mezi nimiž se pod převislými římsami vinuly klikaté stezky lemované balvany.

„Krása," vykřikl vzrušeně Hnědý Jenda, když se rozhlížel po okolí, „vhodnější jeviště bych nedokázal navrhnout."

„Téhle oblasti se říká Kaja," křikla Kobra, „Břicho Černé Veshty. Několik lávových stezek se tu rozbíhá na míle daleko. Prý se tu ztratilo několik kmenů, které se lávou pokoušely projít, a dokázala by se tu ukrýt celá armáda."

„Takže nějaká maringotka by neměla mít problém," zaječel

bukko radostně a práskl bičem.

O dvě hodiny později se maringotka valila mezi vysokými kopci, kde z ostrůvků hlíny, která se zachytila v puklinách, vyrůstaly trsy trávy. Nyní už nejeli pouští. Na šedivém nebi visela těžká, temná mračna a od jihu vanul chladivý vítr.

Poutníci sestupovali stezkou, která se vinula mezi strmými lávovými stěnami, do úzké strže. Gath mávl na Hnědého Jendu, aby zastavil maringotku vedle hluboké rokle. Povoz s trhnutím zastavil, velicí tažní koně vyděšení z hlubiny nervózně frkali a podupávali na místě.

Gath na náručním koni se otočil vzad a upřel na Kobru žhnoucí průzory rohaté přilby. „Dokážeš najít cestu?“

„Jistě. Pokud se v noci nebe vyčistí, můžu se orientovat podle hvězd.“

Barbar beze slova seskočil z koně a přeřízl postraňky.

„Co to děláš?“ zeptal se překvapeně Hnědý Jenda.

Když Gath neodpověděl, promluvila Kobra: „Myslím, že má v úmyslu shodit maringotku do té propasti.“

Kývla hlavou směrem k temným hlubinám a Hnědý Jenda zasténal: „Ale to přece nemůže. Vždyť je to můj domov.“

„Musíme se té maringotky zbavit,“ skočila mu do řeči Kobra. „Zpomaluje nás a oni ji budou hledat.“

„Pojedeme na tažných koních? Bez sedel?“ vyhrkl zděšeně.

„Když Gath nevymyslí něco lepšího.“

Barbar se vyhoupl na neručního koně a ten zmateně přešlápl, neuvyklý náhlé svobodě. Zbytky postraňků použil namísto otěží, rychle nad koněm získal kontrolu a zamířil zpět k maringotce. Z bočnice povozu vytrhl sekeru a pohlédl na bukka a Kobru. Za nimi seděl Jakar, opatrně si podpíral zlomenou ruku a snažil se nedávat najevo pobavenou zvědavost. Ale ve tváři se mu také zračil respekt, a když promluvil, v hlase mu zněla upřímná vděčnost.

„Díky, že jsi je na tom mostě zastavil.“

„Ano,“ přikývl Hnědý Jenda, „a tvého koně je nám líto.“

Nezdálo se, že by je Gath slyšel. Upřel pohled žhoucích očí na Kobru a jeho hlas zaskřípal: „Jak ji poznali?“

„Nevím,“ odvětila Kobra, „ale poznali ji, a nejen Baskt, ale i

Schraak.“

Přikývl. „Počkáte tady. Zajedu pro koně a sedla. V noci vyrazíme dál.“

Nikdo se neodvážil mu odporovat, a tak všichni jen souhlasně přikývli.

Gath popohnal patami koně do slabin a zamířil cestou, odkud přijeli.

„Buď opatrný,“ zaprosila Kobra. „Dokonce i ty můžeš v těchhle kopcích zabloudit.“ Nadechla se, aby pokračovala, ale pak se zarazila, protože pochopila, že ji stejně neposlouchá. Když Gath mizel za hřebenem, rozechvěle klesla do bukko va náručí.

Po chvíli upřel Jakar pohled na Kobru: „Jak je to ještě daleko?“

S očima upřenýma na místo, kde zmizela silueta jezdce na tažném koni, pronesla: „Doufejme, že méně než dva… možná tři dny.“

Hnědý Jenda ji poklepal po zádech: „Netrap se, zvládneme to. Gath bude zpátky co nevidět.“

Kobra nejisté přikývla a vyvinula se z bukkova laskavého náručí. Hlubokým, rozechvělým hlasem oznámila: „Myslím, že nám trudnomyslnost nepomůže. Což si trošku zavtipkovat?“ zeptala se s nuceným úsměvem.

Ostatní sice souhlasně přikývli, ale nikdo nepromluvil. Všem došly žerty.

Kapitola devětadvacátá

OSEDLANÍ KONĚ

Gath seděl pohodlně na hřbetě tažného koně a jednou rukou svíral provizorní otěže. Sjel ze silnice a nyní projížděl bludištěm zčernalých balvanů a lávového podloží, zvaného Kaja. Průrvy, soutěsky, pukliny, rokle a rozsedliny nabízely cestu všemi směry. Vyrazil trhlinou v černé skále, ale o dvacet stop dále stál před

obdobnou volbou. Strmé skály kolem omezovaly výhled na padesát stop a někdy jen na deset. Nebe zakrývala nízká pokrývka temných mraků, což viditelnost ještě zhoršovalo. Všude panovalo mrtvé ticho, přerušované pouze skučením větru v průrvách a skalních komínech. Barbar bloudil již dobrou hodinu a neměl ani tušení, kde se nachází, ale trmácel se stále vpřed. Svým směrem si byl jist. Podřídil se rohaté přilbě.

Hlava v přilbici mu visela nízko mezi rameny a v našedlém vlhkém vzduchu se z horkého kovu zvedala pára. Rohy pulzovaly vlastním životem. Když pátraly po nejbližším hrozícím nebezpečí, lehce se kroutily a natáčely jako tykadla nějakého velikého brouka. Gathova ruka reagovala na každé jejich natočení trhnutím otěží a barbar bezpečně vedl velkého koně po úzké stezce.

Vyjel po skalní římse, zabočil za roh a na úpatí strmého srázu se objevila silnice. Barbar navedl koně dolů a koňská kopyta dutě zaduněla na holé skále, jejíž jazyk sbíhal do hloubky dobrých čtyřiceti stop a mizel za rozeklanou černou skálou.

Gath zůstal nehybně stát a vyčkával. Rohy pulzovaly. Náhle se přilba otočila a z očních průzorů se zvedl černý dým a vyšlehly plameny. Obrátil koně a ucítil chvění. Skálu rozechvívaly údery kopyt. Pak je i uslyšel. Skupina koní se neblížila sice rychle, ale vytrvale. Barbar pevně sevřel postraňky a sekeru si opřel o stehno.

Ze zatáčky vyjeli v dvouřadu netopýří bojovníci. Hlídka šesti jezdců na ponících s dlouhými hřívami a ohony. Když spatřili postavu barbara se žhnoucíma, dýmajícíma očima, přitáhli otěže a začali se mezi sebou dohadovat. Pak dva s oštěpy v rukou vyrazili vpřed.

Gath jim popohnal tažného koně v ústrety. Ztěžka oddechoval a cítil, jak mu v žilách pulzuje krev. Zpocené tělo mu chladil studený vánek. Barbarova mysl se začala zamlžovat, jak přilba přebírala kontrolu a utvářela zúžené vidění, zaměřené na blížící se kořist.

Dva netopýří bojovníci přitáhli otěže, vztyčili se v třmenech a s hlasitými výkřiky vrhli oštěpy.

Gath, který uháněl dál s očima upřenýma na huňatá těla v koženém odění, nicméně blížící se kopí nepouštěl ze zřetele. Prvnímu se vyhnul tak, že se lehce přikrčil, a druhé odrazil rohatou

přilbou. Ozvalo se hlasité cinknutí a oštěp neškodně odlétl stranou. Barbar se dál řítil na nepřátele.

Démoni tasili meče a zaútočili. Z hrdel jim vycházelo vysoké, uši drásající skučení a jejich vyčkávající druhové se k nim v tomto příšerném bojovém pokřiku přidali.

Přilbice podobnou píseň války dobře znala a odpovídala nadpřirozeným melodickým vytím.

Ta hudba naplnila srdce netopýřích bojovníků děsem. Ruce s meči jim ochably a brady poklesly.

Tažný kůň narazil drtivou silou do prvního poníka, srazil jej na zem a jezdec vylétl ze sedla. Zároveň barbar v rohaté přilbě natočil sekeru a naplocho zasáhl do hrudi druhého bojovníka, který projížděl kolem něj. Náraz rozdrtil duté, jakoby ptačí kosti a smetl bezvládného jezdce z koně. Netopýří bojovník dopadl na zem s vlhkým plesknutím jako beztvarý zkrvavený pytel.

Přilbice spokojeně zavyla.

Zbývající čtyři válečníci obrátili koně a divoce vyrazili směrem, odkud přijeli. Pátý kůň cválal za nimi a táhl sebou jezdce, jemuž se noha zachytila ve třmenu. Poník bez jezdce uháněl dál v opačném směru.

Gath, kterému se na chvíli v hlavě vyjasnilo, spatřil koně a sedla, která se vydal hledat, a pustil se do pronásledování. Ale malí poníci se rychle vzdalovali a brzy zmizeli v ohybu silnice. Gath se v sedle tažného koně naklonil vpřed a popohnal zvíře do cvalu. Kůň začal cválat stále rychleji a od mohutných kopyt mu odlétaly kusy kamení. Hřmící hora svalů a kostí nepřestávala zrychlovat.

Když netopýří válečníci zjistili, že je ohromný kůň dohání, zabořili poníkům ostruhy do slabin. Ale tažný kůň je nepřestával dotahovat. Bojovníci v zoufalství sjeli ze silnice na úzkou stezku a zmizeli mezi rozeklanými skalami.

Gath je následoval, projel mezi balvany a na mírném svahu přitáhl koni otěže. O třicet stop níže se čtyři netopýří bojovníci na ponících točili v kruhu v slepé uličce a pátý umíral na zemi s nohou stále zaklesnutou ve třmeni. Byli v pasti. Dva jezdci se pokusili popohnat poníky do strmého svahu, ale zvířata nedokázala vyšplhat po hladké skále. Pak, když spatřili, jak se k nim blíží ohromný tažný

kůň se svým příšerným jezdcem, netopýří bojovníci seskákali z poníků a rozutíkali se mezi skály. Jak se snažili uniknout, na ostrých kamenech si sdírali kůži do krve. Po chvilce zmizeli za balvany.

Gath na tažném koni doklusal doprostřed svahu směrem k osedlaným poníkům, pak zaváhal. Přilba začínala opět žhnout a rohy pulzovat. Horký pach lidské krve barbarovi opět zastřel vědomí jako těžký mrak a plíce začaly lapat po dechu. Přemohla jej divoká, zvířecí touha ucítit na rtech chuť té zpěněné rudé lahůdky.

Seskočil z koně a vyrazil mezi balvany. Žílami i nervy mu proudila zběsilá euforie blížícího se zabíjení. Touha zabíjet.

Přilbice mu ukazovala cestu. Barbar se vrhl na jednoho netopýřího bojovníka a rozdrtil mu tělo o plochý balvan. Pak se rozběhl za dalším, nabral jej na rohy přilby a mrštil jím do skalní průrvy. Poslední dva nalezl za ohromným kamenem přitisknuté zády ke skalní stěně. Prázdné ruce jim ochable visely podél těla. Bezmocní, vyděšení tvorové, odsouzení k záhubě. Jen další dvě zbytečné vraždy. Nicméně přilbice si žádala své a přinutila barbarovo tělo přistoupit blíž k bezbranným obětem.

Bojovníci zakňučeli, padli na kolena a jejich oči prosily o slitování. Řitní svěrače jim povolily a kolem se zvedl odporný puch.

V Gathovi se vzbouřila mužská pýcha a jeho tělo se zastavilo. Mysl se snažila vymanit z nadvlády přilbice a její krvežíznivosti. Z kovu se zvedala pára a rohy se kroutily a vysílaly pulzy touhy do svalů barbarova těla. Jeho pýcha se jim vzepřela a na pomoc přišel i stud. A znovu se šlachy a svaly vzbouřily a veliké tělo se prohnulo v křeči.

V boji s přilbou couval zpět po svahu, pak se otočil a odkráčel. Za sebou slyšel, jak se netopýří bojovníci plazí opačným směrem.

Gath sledoval krvavou stopu jednoho válečníka a dorazil zpět na místo, kde stále podupávalo v houfu pět osedlaných koní. Poníci okusovali nízkou trávu, která vyrůstala na ostrůvcích zeminy. Barbar koně přivázal za ohlávky ke kusu provazu, na jednoho se vyšvihl a pak je vedl po svahu k místu, kde lhostejně čekal tažný kůň. Popadl jej za postraňky a odvedl všechna zvířata zpět na silnici. Tam se dlouhou chvíli rozhlížel a uvědomoval si, že nemá nejmenšího ponětí, kde se nachází a kterým směrem by se měl vydat, aby se

připojil ke svým druhům.

Vyrazil zpět cestou, kterou přijel. Minul mrtvého netopýřího válečníka a přitáhl otěže na místě, o kterém se domníval, že tudy poprvé sjel na silnici. Přivedl tažného koně k puklině ve skále a prudce jej plácl po zadku v naději, že kůň najde cestu k maringotce. Zvíře procválalo úžinou, nalezlo další průchod zpět k silnici a rozběhlo se pryč.

Gath odvedl koně na provaze mezi skály a očima nepřestával prozkoumávat zem. Nalezl kus odštípnuté skály a otisk koňského kopyta v měkké hlíně. Dál už na žádné stopy nenarazil, a tak se zastavil. Obklopovaly jej skály barvy stínů a stíny barvy skal a nekonečné přírodní chodníčky vedly všemi směry. Seskočil z poníka, očima si okolní krajinu rozdělil do čtverců a každý z nich pečlivě prozkoumal. Když nic nenalezl, postoupil i s poníky o několik stop vpřed a začal znova. Tímto způsobem pokračoval, dokud již tak temné nebe ještě více nepotemnělo. Za zády mu zapadalo slunce a Gath si musel přiznat krutou pravdu.

Zabloudil.

Přilba se stala náhle lehčí, jako by se mu vysmívala. Pak rychle znovu ztěžkla, přinutila jej sklonit hlavu mezi ramena a rozkročit se, aby udržel rovnováhu. Oční průzory zažhnuly vnitřním žárem, zakouřilo se z nich a rohy zapulzovaly, aby vyslaly příkazy tělu. Přilba zvolila cestu vpravo mezi roztroušené balvany.

Gath s ní bojoval a zůstával stát na místě. Lačnost přilbice zesílila. Nechtěla jej zavést do nebezpečí. Nyní se krmila jinou, silnější touhou. Chtěla se nasytit bytostí, kvůli které nemohly být její touhy tak dlouho uspokojeny. Gath ztěžka oddechoval, potil se a couval. Ale pak přilbici podlehl a vykročil vpřed. Neměl na vybranou, ačkoli věděl, že nyní přilba lační po Července Jezerním vlasu.

Kapitola třicátá

MUKA ČEKANÍ

Kobra vyšplhala po vnitřním schodišti do patra maringotky a zeptala se: „Vidíš ho?“

Bukko, který stál u okna a vyhlížel ven, zavrtěl hlavou. „Ne.“ Otočil se a na tváři se mu rozprostřel jeho klukovský úsměv. „Měla by sis odpočinout,“ pronesl uklidňujícím tónem. „Dnes večer budeme na cestu potřebovat veškeré síly.“

„Neměla jsem mu tu přilbu nasazovat,“ zanaříkala. „Byla to ode mě hloupost.“

„Neměla jsi na vybranou.“

„Tím si nejsem jistá. Byla jsem zoufalá. Chovala jsem se jako pitomá holka.“ Hodila sebou na postel a pažemi si zakryla hlavu. „Ach, Jendo, je to úplně šílené. Kdybych tak věděla co dělat, bez váhání bych to udělala. Měla bych mu na pomoc vyslat vojsko, vyvolat nějakého démona nebo jej oblouznit lektvarem, abych utišila jeho hlad.“ Pozvedla hlavu. „Víš, už jednou jsem to udělala. Skutečně jsem jej otrávila. Ale teď žádné lektvary nemám a už je ani neumím vyrobit. Jsem bezmocná a úplně sama. A z toho čekání se můžu zbláznit.“

Zabořila hlavu do polštáře a smyslné tělo se jí rozechvělo vzlyky.

Hnědý Jenda zaváhal a pak tiše prohodil: „Vždyť nejsi sama.“

Ohlédla se na něj pře nahé rameno, jako by byl kdesi daleko.

Starý principál stál zády opřený o parapet otevřeného okna. Venku se šeřilo a všude panovalo ticho. Nic se ani nepohnulo. Nad maringotku se k temně modrému nebi zvedala černá lávová stěna a tvář Hnědého Jendy osvětloval mihotavý svit svíčky. Zjevně také přemítal o jejich zoufalé situaci a sukovitými prsty škubal své bílé, rozcuchané vlasy. Ale když promluvil, v hlase mu zazněl obvyklý šibalský optimismus.

„Předpokládám, že je Červenka bezpečně uklizená z dohledu, pro případ, že by se náhle objevil.“

„Jistě,“ odvětila rezignovaně. „Slíbila mi, že z ní nespatří ani prst.“ Dutě se rozesmála, posadila se a zády se opřela o stěnu. „Je to úplný hlupáček. Chtěla, abych se přestala obávat, a tak mě ujišťovala, nejen že se Gath nejen vrátí, ale i celkově že uspějeme. Ukrademe drahokamy a s jejich pomocí vyřešíme všechny strasti světa.“ Kobra se posměšně ušklíbla. „A pak šla spát, jako by žádné starosti ani neexistovaly. Teď spí dole.“

„Co si myslíš o těch drahokamech?“ nadhodil Hnědý Jenda se strojenou lhostejností.

„Nemyslím si nic,“ odvětila bez zájmu. „Jestli se Gath nevrátí, vůbec na tom nezáleží.“

Bukko se ustaraně pousmál a poznamenal: „Měla bys daleko lepší společnost, kdyby ses dokázala na chvíli uvolnit.“ Nečekal na odpověď a zeptal se: „Jak přesně ty klenoty vypadají? Jsou to obyčejné drahokamy, nebojsou něčím zvláštní?“

„Nevím, Jendo,“ odsekla podrážděně. „Proč na tom záleží? Je zbytečné se o nich teď bavit.“

„Možná ne,“ zabručel. Posadil se na postel vedle ní a hnědé oči se mu rozverně zaleskly: „Jak jsi stará?“

„Cože?“ prudce se otočila. „Musíme nějak zabít čas, tak mi řekni, jak jsi stará.“

„Je to tak moc vidět?“ Rezignovaně mávla rukou a zeptala se: „Začínám vypadat na svůj skutečný věk, že?“

„Kdepak,“ odvětil. „Jen méně nedostupně. Tak kolik máš let, nebo jsi to už zapomněla?“

„Nezapomněla,“ odpověděla upřímně a pohlédla mu zpříma do očí. „Ve čtrnácti jsem se oddala Pánu temnot, v šestadvaceti ze mě udělal královnu a tou jsem byla dvanáct let. Hádám, že mám osmatřicet, skoro devětatřicet.“

Hnědý Jenda se ušklíbl. „To je hrozné. Nikdo si nezaslouží být tak starý.“

Kobra se uvolněně rozesmála, pak si povzdechla a tiše pronesla: „To není to nejhorší. Dokážu se vyrovnat s menší nadváhou a pár vráskami navíc. Ale uvnitř jsem zmatená. Nemám žádné zkušenosti ani dovednosti obyčejné ženy, a když to nejméně očekávám, začnou se mnou divoce cloumat city, jako bych měla čtrnáct.“

„A jak divoce?“ zeptal se smrtelně vážně bez jakéhokoli náznaku vyzývavosti.

Zaváhala a napětí rostlo. Pak se náhle odvrátila a zabořila tvář do polštáře. Hlas jí zhrubl sebeironií.

„Když se hned nevrátil, myslela jsem, že se zabiju. Opravdu. Nikdy jsem necítila takovou lítost. Netušila jsem, že je něco takového vůbec možné. Úplně mě ten cit přemohl a musela jsem s tím skoncovat.“ Hořce se rozesmála hlubokým, hrdelním smíchem. „Ale nemohla jsem najít svou dýku a ten okamžik pominul.“

Hnědý Jenda se usmál, vytáhl z opasku dýku a podal ji Kobře. Byla její. Pohlédla na zbraň a pak zvedla pohled k starému principálovi. Dlouze mu hleděla do očí, než promluvila.

„Věděl jsi to!“

„Občas vídávám věci, které se mohou přihodit,“ odvětil co nejležérněji, jako by hovořil o něčem nepodstatném. „Zejména když jde o někoho… koho mám rád.“

Změna tónu jeho hlasu způsobila, že Kobra na okamžik zaváhala a pak pronesla: „Neměl ses o mě starat, bukko. Měl jsi mě to nechat udělat.“

Zavrtěl kosmatou hlavou. „To jsem si nemohl dovolit. Až tohle všechno skončí, budu potřebovat krotitele hadů a ty máš pro toto povolání pozoruhodnou kvalifikaci.“

Nedokázala potlačit úsměv a potřásla hlavou, pobavena načasováním jeho žertu.

Starý principál pokrčil rameny a přejel rukou po vysoké botě, která jí zakrývala šupiny, a pak jí jemně poklepal na kotník.

„Jendo, nemohu uvěřit,“ pronesla, „že člověk tak chytrý jako ty si v takové situaci dělá nějaké plány do budoucna.“

„Právě tohle je ta nejvhodnější situace,“ odvětil nadšeně. „A ty bys měla udělat totéž. Máš spoustu ztraceného času, který bys měla dohonit. Dvanáct let! Těch nejlepších let tvého života!“

„Nebyly to ztracené roky,“ odpověděla nepřítomně. „Byla jsem královnou. Měla jsem nejlepší šaty, jídlo, šperky. A vojsko! Moc! Nezapomínej na skutečnost, že jsem měla všechno, co jsem chtěla.“

„Tomu nevěřím,“ pronesl tiše.

Naklonil se nad ni, jemně jí z tváře odstranil pramen vlasů a

pohlédl jí zpříma do očí. „Ne, Jendo," zapředla. „Nedívej se tam. Uvidíš… uvidíš věci, které nechceš vidět."

„Risknu to," zamumlal. „Mimochodem, stejně nemám příliš na vybranou. Vím, že sis se mnou zahrávala, sváděla mě, ale je mi to jedno."

„Nesváděla jsem tě. Zachránil jsi mi život! Byla jsem ti vděčná a jinak se k mužům chovat neumím."

„Já vím," přikývl. „Ale to není všechno. Chtěla jsi mě ovládat, protože Gath na mě spoléhá. Ale to je taky v pořádku. Nevím, o co ti ve skutečnosti jde a proč chceš jet do Pyramu, ale už mě to nezajímá. Občas mám dojem, že mi už nezáleží ani na těch drahokamech."

„Jendo, přestaň," zaprosila. „Už budu v pořádku. Nemusíš o tom mluvit."

„Musím," vydechl a políbil ji na tvář. Když ucítila horkost jeho rtů, zachvěla se. „Pomůžu ti dohnat ty ztracené roky. Všechny. Jeden po druhém. Ukážu ti druhou stranu každé hory, ukážu ti cesty řek a větru… a zažiješ dny, jaké jsi v životě nezažila."

„Nechej toho, Jendo, prosím. Já… nemůžu. Nejsem stvořená pro sny, jaké sníš ty."

„Je příliš pozdě," zašeptal. „Už jsi jejich součástí."

Hnědý Jenda ji lehce políbil. Kobra chtěla začít protestovat, ale neudělala to a poddala se jeho dotyku. V jeho rtech jako by bylo nějaké kouzlo, něžné uklidňující kouzlo, o kterém neměla tušení, že existuje, a to se v ní začalo vzdouvat. Zalapala po dechu a odstrčila jej.

„Přestaň! Prosím přestaň!" žadonila. „Ty nic nechápeš. Nemůžeš mi věřit. Podrazím tě. Ublížím ti. A to já nechci."

Potřásl hlavou a tiše zopakoval: „Už je příliš pozdě."

Rozhostilo se ticho. Náhle se zvenčí ozvalo hlasité zasténání.

Kobra se s vykulenýma očima prudce posadila a s nadějí v hlase vydechla: „Gath!"

Všechny obavy a úzkost byly zpět a oba napjatě naslouchali. Ale žádný další zvuk se již neozval. Vyskočili z lože a Kobra se rozběhla dolů po schodišti, zatímco Hnědý Jenda popadl meč a uháněl za ní.

Přízemní místnost byla prázdná. Červenka zmizela.

Kobra zasténala, prudce rozrazila dveře a vyběhla ven.

Před maringotkou se rozhlédli na obě strany úzké rokle a zrakem přelétli i hřebeny lávové stěny, která roklinu lemovala. Nikoho nespatřili. Pod temným nebem panovalo mrtvé ticho. Vyměnili si ustarané pohledy a dál stáli tiše a naslouchali.

„Netrap se, teď už je to v pořádku," ozvala se roklí ozvěna zdvořilého, chraplavého šepotu.

„Neodejdu, dokud neskončím," odpověděl energický dívčí hlas plný odhodlání. „Ale ano. Zalez do maringotky dřív, než se vrátí a uvidí tě," nařídil rozhodný mužský hlas.

Kobra s Hnědým Jendou ucouvli od maringotky a pohlédli na střechu.

Jakar seděl opřený o bočnici a Červenka klečela vedle něj. Dívka mladému šlechtici ovíjela cár látky kolem klacku, který použila jako dlahu. Původcem zasténání byl zjevně Jakar, když mu Červenka rovnala zlomenou kost.

„Ty hlupačko!" vyštěkla Kobra. „Mazej do maringotky."

Červenka s Jakarem překvapeně shlíželi na Kobru a bukka.

„Dělej, co říká," vyhrkl Hnědý Jenda. „Rychle!"

„Okamžik," odvětila Červenka a začala uvazovat uzel.

„Dodělám to," vyhrkl Jakar a snažil se ji odstrčit, ale dívka se nenechala.

Kobra v zoufalství začala šplhat na kozlík, když tu Hnědý Jenda vykřikl: „Červenko, zpátky do vozu!"

Dívka pevně utáhla uzel, vstala a roklí se rozlehl vzdálený dusot koňských kopyt. Pomalu se přibližoval.

Kobra ztuhla a bukko rezignovaně zašeptal: „Koně."

Jakar vyskočil, popadl Červenku za loket a postrčil ji k padacím dveřím. Dívka náhle s pohledem upřeným na hřeben stěny zalapala po dechu a ucouvla. Jakar se ohlédl týmž směrem a ihned skočil před Červenku, aby ji zaštítil svým tělem. Zvedl nabitou kuši a namířil ji směrem k hřebenu.

Nadcházející temnotu vyplnilo frkání koní a dusot kopyt. Zvuky se rychle přibližovaly.

„Néé!" zaúpěla Kobra a klesla zpět vedle starého principála. Jednou rukou ji pevně objal kolem ramen a přitáhl k sobě. V druhé třímal meč.

Na indigově modrém nebi se nad horizontem hřebene objevila silueta rohaté přilby a z očních průzorů jí šlehaly plameny. Jak se Gath blížil s pohledem upřeným na Červenku, syčící plameny se stávaly stále jasnější. Barbarovo tělo se lesklo potem a od hlavy k patám jej pokrývala zaschlá krev. Zranění, která Gath utržil při boji s Basktem, pokrývaly zuhelnatělé strupy obklopené bílým popelem. Z jedné ruky mu volně visela obrovská zkrvavená sekera, v druhé svíral provaz, ke kterému bylo přivázáno pět houževnatých poníků s houněmi a sedly.

Naříkající Červenka klesla bezmocně do kaluže za Jakarem a na nahých pažích a stehnech se jí zaleskl měsíční svit.

Rohatá přilba vrčela a řvala a sekera se netrpělivě chvěla v Gathově zkrvavené ruce. Barbarovo tělo bylo shrbené jako přikrčené zvíře a dychtivé hladem. U maringotky z přilbice náhle vyšlehly jazyky plamenů směrem k Jakarovi. Mladík klopýtl dozadu, dřepl si a zakryl Červenku.

Kobra se přitiskla k Hnědému Jendovi, všechny síly ji náhle opustily a jen trhaně vzlykala. „On jí neublíží," vydechl chabě starý principál. „On…" Náhle se bukko zarazil a zbledl jako stěna.

Gathovo tělo se začalo chvět. Z přilby šlehaly plameny a stoupal kouř. Vyděšení koně zoufale ržáli a mamě se snažili vytrhnout z barbarova sevření. Ale Gath provaz nepustil. Zaklonil hlavu a zběsile zavyl, až se mu zem zatřásla pod nohama. Z útesů padaly kameny a narážely do boku maringotky.

Vyděšená Červenka si za Jakarem zakrývala tvář a mladý šlechtic v zoufalství vystřeli z kuše.

Šipka neškodně cinkla o přilbu a odsvištěla k nebi. Přilbice zběsile zařvala a z očních průzorů vyšlehly bílé blesky.

Hnědý Jenda otočil Kobru stranou, neboť ji chtěl ušetřit pohledu na nadcházející katastrofu. Ale žena mu křečovitě sevřela paže a vykoukla přes rameno.

Pod Gathovou rostoucí váhou začala pukat země a trhliny se šířily po lávové stěně. Veliké kusy skal dopadaly na boční stěnu maringotky. Pak se barbarovo tělo, jako rozžhavený kov ohýbaný na kovadlině, pomalu odvrátilo.

Hnědý Jenda, kterému se do tváří vrátila barva, povzbudivě

zašeptal: „Správně, příteli. Jdi pěkně pryč. Dej té hnusné přilbě na frak.“

Gath zůstal stát na místě, svaly na zádech se mu křečovitě napínaly a země se opět otřásla. Pak barbar ztěžka vykročil a zmizel v temnotě.

Kobra, jejíž tělo se nepřestávalo chvět, vzhlédla k bukkovi. Ve tváři se jí zračila úleva a radost. Nedokázala uvěřit tomu, čeho byla právě svědkem.

Hnědý Jenda si povzdechl: „Vsadím se, že teď jsi stejně ráda jako já, že sis tu dýku nevrazila do srdce. Jen si pomysli, o jaké vzrušení bys přišla!“

Kobra se chabě usmála, políbila jej na tvář a prohlásila: „Půjdu za ním. Ty dohlédni, aby se mu Červenka uklidila z dohledu. Nesmíme dopustit, aby k tomuhle došlo ještě jednou.“

Starý principál přikývl a Kobra odspěchala do tmy směrem k hřebeni.

Gatha nalezla pod skalnatým převisem notný kus za hřebenem. Barbar klečel a rukama se opíral o zem. Ze tmy křečovitě šlehaly plameny. Skála byla v místě, kde se jí dotkla přilbice, sežehnutá a kouřilo se z ní. Koně, uvázaní u nedalekého keře, vyděšeně frkali a podupávali.

Kobra vydechla úlevou a poklekla vedle Gatha. Myslí jí chaoticky zmítaly city. Věděla, že mluvit je zbytečné, a tak se opatrně dotkla barbarova nahého, rozpáleného ramene. Rohatá přilba se k ní pomalu otočila. Ucukla před plameny a ucítila, jak jí mohutné ruce sevřely šíji a pas. „Ano!“ vydechla. „Tak je to správné. Uklidní ji to.“

Prudčeji stáhl pod sebe a Kobra zasténala bolestí. Skrze šaty ji do zad pálila sežehnutá země. Gath zaváhal. Mohutné tělo se nad ní zvedalo jako mocná, dýmající sopka. Vzala jej za ruce a přitiskla si je k ňadrům. „To je v pořádku,“ pronesla ochable. „V pořádku.“

Pak si ji vzal rychle, ale s instinktivní něžností. Tělem i duší jí pronikla síla jeho spalujícího žáru. Plameny jí sežehly zatoulané pramínky vlasů, ale Kobra si toho nevšímala. Objala jej pažemi a svírala jej, jako mračno svírá bouři, a z očí jí kanuly slzy.

Zběsilost barbarova chtíče, žhavý kov a plameny si vybraly na

jejích šatech a těle svou daň, ale Kobra necítila bolest. A ani si na žádnou nevzpomínala. Cítila jen rozkoš. Ale ne tu divokou erotickou extázi, kterou znala z dřívějška. Tentokrát prožila něžnost, extázi a ukojení takových rozměrů, o jakých sní jen mladé dívky. Nikdy dříve po zemi nekráčel muž tak mocný, hrdý a smrtící jako Gath Baal a žádný takový muž se už nezrodí. A ona ho držela v náručí. Dnes v noci patřil jí.

Kapitola jedenatřicátá

NOČNÍ JÍZDA

Cestou škorpióna mířila na severozápad řada pěti jezdců. Temné postavy shrbeně cválaly tmavými průsmyky a kaňony a do měsíčního světla vyjížděli jezdci, jen když neměli na vybranou.

Od okamžiku, kdy na ukradené poníky naložili zásoby, maringotku shodili do propasti a vyjeli do noci, uběhly tři hodiny. Drželi se pohromadě a vpřed je hnal společný cíl.

Vpředu cválal Gath, jemuž cestu půlnoční tmou ukazovala rohatá přilbice, která stále dýmala jako neklidná sopka. Nyní měl na sobě černou kroužkovou zbroj a cinkot kovu se mísil s rytmickým dusotem kopyt. Jakoby jakýmsi kouzlem se mu opět podařilo ovládnout přilbu, ale zaplatil za to. Z oční otvorů stále šlehaly plameny a Gath ztratil jakoukoli schopnost mluvit.

Druhý v řadě jel bukko, seděl v sedle jako namyšlený, zamilovaný mladík. Od té doby, co se vydali na cestu, vystavoval na obdiv jezdecké umění tím, že vedl koně těmi nejobtížnějšími místy, a stále zatahoval břicho. Neustále vrhal významné pohledy na Kobru, ačkoli byla dostatečně mladá, aby mohla být jeho dcerou, a tak svůdná, že by pobláznila kteréhokoli devatenáctiletého mladíka, natožpak pětapadesátiletého muže.

Kobra zaujatě ujížděla vpřed a nedávala najevo, že by si bukkova

představení povšimla. Kapuci měla staženou do čela a černý plášť si tiskla těsně k tělu. Pokaždé, když se starý principál nedíval, se v sedle naklonila dopředu a lapala po dechu, jako by přemáhala bolest. Ale vždy, když měla pocit, že se na ni někdo dívá, ihned se prudce napřímila a pokračovala odhodlaně v jízdě.

Červenka jela těsně za hadí ženou a ustaraněji pozorovala. Dívka byla zahalená do černého pláště, takže vypadala jako vlající plstěný pytel.

Procesí uzavíral Jakar s očima upřenýma na postavu před sebou. Dívka byla tak zachumlaná v plášti, že z ní nedokázal rozeznat ani kousek, přesto si užíval pohledu na ni a jeho mysl se zaobírala podstatnějšími věcmi, než byla jeho obvyklá skepse.

Když jezdci vyjeli z lávové krajiny, sjeli z Cesty škorpióna a zamířili přímo na západ skrze tamarišková křoví a zakrslé rohovníky. Větve je šlehaly do stehen a tváří a trhaly jim pláště, ale skupinka uháněla neochvějně dál. Pokračovali v jízdě ještě hodinu a cestu jim ukazovala hvězda, kterou Kobra nazývala Veshtino světlo. Pak křoviska prořídla a jezdci, které ještě stále kryl podrost, prudce přitáhli koním uzdu.

Před nimi se v měsíčním svitu do dálky rozprostírala ztvrdlá rozpraskaná planina vyschlého bahna, bílá a hladká jako led. Z dáli se jejich směrem blížili jezdci s pochodněmi. Skupinka pozorovala záři pochodní, dokud nezmizely v podrostu o několik set stop severněji. Ve tmě se nedalo rozeznat, zda se jednalo o vojáky vyzbrojené oštěpy, nebo o psance. Když dusot kopyt dozněl, zamířil Gath v čele skupiny podél stop projíždějících jezdců přes planinu.

První paprsky úsvitu je zastihly v úzkém řečišti vyschlého potoka. Za nimi se rozkládal stinný svět stolových hor, kaňonů a rozpukaných skal. Před nimi se zvlněná krajina mírně zvedala k mlžnému úpatí horského pásma. V matném přísvitu se vrcholky kopců nezdály příliš strmé. Zvedaly se k zaobleným horám, které se smyslně tyčily k náručí indigově modrého nebe. Zdály se nekonečné a strměly výš a výš. Ňadra Černé Veshty.

„Támhle jsou!“ vydechla Kobra a hlas se jí zlomil. Nicméně lehký úsměv na její tváři napovídal, že jí v srdci vzplála nová naděje. „Stačí… když překročíme tyhle hory.“

Seděli vyčerpaně v sedlech a pohlíželi ke vzdáleným horám. Spíše cítili, než viděli, jak se matné ranní světlo zakusuje do temnoty kolem nich. Kdyby vyrazili na planinu, slunce by je sežehlo, než by se dostali do půli cesty. Po chvíli Hnědý Jenda vyslovil otázku, o které všichni přemýšleli.

„Kolik myslíte, ještě jedna noc? Nebo dvě?“

Kromě Gatha se všichni otočili ke Kobře, která ztěžka oddechovala. Vycítila jejich upřené pohledy a uklidnila se. „Pokud vyrazíme za soumraku…“ Zaváhala a lehce se zakymácela v sedle. Pak se napřímila a pokračovala: „Zítra před úsvitem bychom měli dorazit do Pyramu.“

Ostatní se při té představě pousmáli, ale pak se zadívali na pláň a úsměvy jim z tváře zmizely.

V dálce se objevil oddíl kopiníků, který se vinul jako černá stuha směrem od nich. Na kopí jednoho z vedoucích jezdců se líně třepotala černá korouhev s třemi jasně červenými kruhy – znak Vílí královny Pyramu.

Když vojáci zmizeli za kopcem, Gath sestoupil z koně. Hnědý Jenda, Červenka a Jakar následovali jeho příkladu, ale Kobra při pokusu o sesednutí spadla na zem.

Kromě Gatha se k ní ostatní seběhli. Bukko ji vzal do náručí a Červenka jí rozhalila plášť a odhodila kapuci. Na jedné straně měla Kobra vlasy ohořelé a sežehnuté nakrátko a šíji, rameno a jednu líc měla zarudlé a plné puchýřů.

„Bohové!“ vyhrkl Hnědý Jenda.

„Co se ti stalo?“ zalapala Červenka po dechu.

„To je v pořádku,“ zašeptala Kobra ochable.

„Tak to není!“ zavrčel bukko.

„Prosím, Jendo,“ zašeptala Kobra, „nic neříkej. Není to jeho chyba. A mohu celý den odpočívat. Za soumraku budu v pořádku.“

„Jsi ošklivě popálená,“ namítl zamračeně starý principál. „Měla jsi nám to říct.“

Zavrtěla hlavou. „Nemohli jsme si dovolit zastavit se a já budu skutečně v pořádku.“ Jemně odstrčila bukkovy ruce. „A drž ruce ode mě dál, ty nestydatý starý kozle. Červenka se o mě postará, že, děvče?“

„Jistě,“ přikývla Červenka. „Můžeš chodit? Kousek zpátky je skryté místo, které vypadalo docela pohodlně.“

Kobra přikývla, že může chodit, a tak ji ostatní pomohli odvést do úkrytu, o kterém mluvila Červenka. Když dívka zkoumala Kobřina zranění, muži uvázali koně v mírné prohlubenině, napojili je a rozdělili si přiměřené příděly vody a jídla. Jakmile byla Červenka s ošetřováním hotová a hadí žena upadla do hlubokého spánku po lektvaru, který jí z bylinek dívka připravila, Hnědý Jenda se dívky zeptal, jak Kobra k těm popáleninám přišla.

„To říct nemohu,“ odvětila neoblomně Červenka. „Než mi dovolila, abych ji ošetřila, musela jsem jí slíbit, že nikomu nic neřeknu.“

„Je to zlé?“

„Má bolesti, ale bude v pořádku.“

Hnědý Jenda, kterého její odpovědi neuspokojili, naléhal: „Červenko, teď není čas na dodržování nějakých hloupých přísah. Řekni mi, co se stalo.“

„Nemohu,“ odvětila dívka, „ale jedno ti řeknu. Ať už udělala cokoli, udělala to pro nás.“

Když starý principál viděl, že takhle se nikam nedostane, přišoural se ke Kobře a pozoroval, jak žena jeho snů spí.

Jakar s Červenkou se posadili do úkrytu skalnatého převisu. Gath seděl osamoceně za skálou a vyhlížel k planině, která nevypadala zdaleka tak nebezpečně jako on.

Když Červenka s Jakarem dojedli, mladý šlechtic se dívky zeptal: „Že to, co Kobra udělala, dělala pro nás všechny… to sis vymyslela? Aby se Hnědý Jenda uklidnil, že?“

Dívka zavrtěla kšticí zrzavých vlasů. „Prosila mě, abych mu tohle řekla. Víš, nechtěla, aby si dělal starosti a z toho, co se stalo, obviňoval Gatha namísto té přilby.“

„A co se stalo?“

„Nemohu o tom mluvit,“ odsekla Červenka rázně.

Jakar přikývl a opatrně se zeptal: „Když jsi byla s ní, podívala se do mapy?“

„Ne. Byla vyčerpaná.“

Mladý šlechtic znova přikývl: „Kdy se do ní naposledy

podívala?“

Červenka zaváhala, zamračila se tak, že se jí na hladkém čele objevily vrásky, a odvětila: „Mám pocit, že minulou noc, když mi dávala tenhle plášť. Ale jen do ní nakoukla. Pořádně mapu nestudovala od té doby, co ji na mě namalovala.“

„Toho jsem se obával,“ prohodil Jakar a opřel se zády o skálu. „Myslím, že lhala. Myslím, že cestu do Pyramu zná.“

Červenka chtěla něco namítnout, ale zarazila se a ustaraně na něj pohlédla. „Myslela jsem si totéž. Ale proč tu mapu vůbec malovala?“

„Možná to není jen mapa.“

„Myslíš ty magické znaky? Jako… jako předtím?“

Jakar přikývl.

„Možná bych je měla smýt.“

„Možná,“ zabručel a rozhodnutí ponechal na ní.

Červenka se zamyslela a pronesla: „Nevím. Je zraněná. Ošklivě popálená. A vůbec si nestěžuje. Je velmi odvážná a nevím proč, ale věřím ji. A pokud je to mapa a ona ji potřebuje, nemyslím, že by…“

„Souhlasím,“ přerušil ji Jakar. „Ale něco skrývá. Ty to dokážeš vycítit, že?“

Dívka přikývla. „Zpočátku jsem si toho nevšimla. Víš, myslela jsem na nás dva, a tak jsem se příliš nesoustředila. Ale teď to cítím, a čím jsme blíž Pyramu, tím je pro ni těžší to skrývat.“

„Ale přestojí věříš, že?“ nadhodil mladý šlechtic a Červenka se chabě pousmála. „No, když jí věříš ty, věřím jí i já,“ dodal.

Pak se náhle zamračila. „Ale možná bychom to měli říct Hnědému Jendovi a Gathovi.“

Jakar pokrčil rameny. „Jsem si jist, že si toho všimli dávno před námi.“

„Ale nic neřekli!“

„Neměli důvod. Až dorazíme do Pyramu, budeme ji potřebovat, a i když má něco za lubem, pořád máme šanci.“

Červenka chabě přikývla a ustaraný pohled stočila ke vzdáleným horám.

„Bojíš se?“ zeptal se.

Přikývla, aniž by na něj pohlédla.

„Správně, to bys měla,“ prohodil, vyděšeně se k němu otočila a

Jakar dodal: „Ať už jí udělal cokoli, může to udělat i tobě.“

Kousla se do rtu a po chvíli rezignovaně pronesla: „Já vím. Věděla jsem to od začátku. Ale neudělá to. Nikdy mi neublíží. Věř mi, Jakare!“

Mladý šlechtic se na ni usmál a dlouze si ji prohlížel uznalým pohledem. Pak tiše poznamenal: „Chmýříčko, buď opatrná. Věci se někdy nevyvíjejí tak, jak bys chtěla.“

„Bojíš se, že bych to nevydržela, kdyby se vyvíjely jinak? Bojíš se, že bych podlehla zraněním?“

„Ano,“ přikývl. „Bojím.“

Jeho upřímná odpověď ji přiměla k úsměvu a Červenka Jakara mimoděk pohladila po tváři. Když chtěla dlaň odtáhnout, uchopil ji za ruku dotkl se jejích prstů svými. Dlouhou chvíli na sebe oba pohlíželi, pak Červenka promluvila.

„Změnil ses.“

„Ano,“ přikývl. „Sám jsem si toho všiml.“

Široce se usmála. „Hádám, že nakonec nebudu potřebovat žádné drahokamy, abych tě vyléčila.“

„Nebuď si tak jistá,“ varoval ji se skeptickým úsměvem. Pak mu temné oči zjihly a v hlase zazněla něha. „Kdykoli na tebe pohlédnu, vidím neskutečně vzácný drahokam.“

Jeho slova ji dojala a oba mladí lidé si padli do náručí. Červenka s Jakarem se začali vášnivě líbat jako milenci, kolem nichž svět přestal existovat.

Slunce stálo vysoko na nebi a celá skupinka se stále skrývala a vyhlížela přes planinu k Ňadrům Černé Veshty. Čekali. Dobře věděli, že před soumrakem nemohou vyrazit. Pak pod pláštěm noční tmy přejedou otevřenou planinu, proniknou do stinných údolí mezi kopci a vjedou do hor. A tak tiše, trpělivě čekali uzavření do svých vlastních představ.

Kapitola dvaatřicátá

NOVÝ REKRUT

Z dlouhé cesty unavená a uprášená Tivvy cválala horskou silnicí a její plášť se za ní vzdouval. Uháněla v čele oddílu své osobní gardy, ponuré násilnické tlupy, oděné v kůži a oceli. Vzhled bojovníků přirozeně přesně odpovídal představám jejich královny.

Víla jela bez sedla na zpěněném grošákovi, a až na vysoké boty ze surové kůže, koženou bederní roušku a dýku v pochvě, přivázanou k předloktí, byla nahá jako její hřebec. Vypadala vznešeně a divoce. Hrotité světlé vlasy se divoce třepotaly a ořechově snědá stehna, pokrytá prachem se zlatavě mihotala.

Když dorazila do verbířského tábora ve výšinách Ňader Černé Veshty, prudce přitáhla otěže a seskočila z koně před Schraaka, který se pokorně krčil v prachu. Všude kolem – ve stájích, v ústích mnoha jeskyní, kterými bylo poseto horské úbočí, i na malém přehlídkovém prostranství – hraniční hlídky, které zde tábořily, následovaly jeho příkladu. Tivvy shlédla na chvějícího se mužíka, jako by byl dírou v zemi.

Šedivá tunika, kterou měl vyčerpaný kněz na sobě, byla potrhaná a špinavá a tělo mu pokrývaly puchýře. Zjevně musel z En Sakaldy uhánět, co mu síly stačily, aby se zde s Tivvy setkal, tak jak mu pomocí poštovního orla nařídila.

Vílí královna bleskla pohledem po skupince netopýřích bojovníků, kteří se opodál vyděšeně choulili v prachu.

Ukázala na jejich velitele a vykřikla: „Vstaň.“ Bojovník vyskočil a Tivvy pokračovala: „Chci, aby ozbrojené hlídky strážily každičkou stezku, vedoucí do Pyramu! A chci, aby zastavily každou karavanu, každého poutníka! Bez ohledu na jejich vzhled a doporučující listiny. Pokud uvidíte toho Posla smrti, neútočte na něj, ale nahlaste mi to. Okamžitě! Všechny ostatní pobijte. Je to jasné? Do Pyramu nesmí dorazit jediný živý poutník. Ženy svlékněte, aby je tady Schraak,“ Vílí královna šťouchla vysokou botou do ležícího kněze, „mohl

prohlédnout. Nechci znovu riskovat. A teď vyšli hlídky!“

Velitel horlivě zasalutoval a s křikem se rozběhl vykonat rozkaz. Jeho podřízení po něm povely opakovali a tábor ožil horečnou činností. Vzápětí se hlídky rozjely všemi směry. Když hlídky odjely, zůstala zde jen malá posádka a tábořiště ztichlo. Zraky všech přítomných se upíraly na mladou královnu.

Tivvy se otočila ke Schraakovi. „Nejenže mi ta holka znova unikla, ale tentokrát ten její ochránce navíc zabil lorda Baskta. Jak se to stalo, červe?“

„On… byl silnější,“ odvětil kněz váhavě.

„Cože?“ vyštěkla Tivvy. „Nemluv jako hlupák! Vstaň! Podívej se na mě a řekni mi, co se stalo.“

Schraak se vyškrábal na nohy. „Oni spolu… bojovali. Meč proti sekeře. A ten barbar se v boji lordu Basktovi skutečně vyrovnal. To viděli všichni. Ale když si nasadil tu rohatou přilbu, stal se silnějším.“

„Silnějším?“ zeptala se Vílí královna nedůvěřivě.

„Ano! Je to pravda. Přísahám!“

Tivvy přikývla. „Zdá se, že je ten barbar stejně zajímavý jako ta holka. Co jsi ještě zjistil?“

„Jede s nimi Kobra.“

„Kobra?“ Její velké, šikmé oči náhle zpozorněly. „Ona žije? Jsi si tím jist? Proč ses o tom ve zprávě nezmínil?“

„Zpočátku jsem si nebyl jist. Vypadala jinak. Starší. Ale než odjeli, slyšel jsem ji mluvit a poznal jsem ji po hlase.“

„Takže Kobra žije,“ pronesla Tivvy tiše. Cítila příjemnou vlnu vzrušení, kterou tato nová hrozba s sebou přinášela. „A nějak se spojila s tím barbarem, o kterém přísahala, že jej zničí.“ Upřela zrak na Schraaka a vyštěkla: „A ty říkáš, že vypadá starší?“

„Ano. Nejméně o deset let.“

Tivvy se zlomyslně usmála. „Takže přišla o svou moc! Znovu se stala obyčejnou ženou! A je z toho zoufalá.“ Schraak se zmateně zamračil a Vílí královna se zachechtala. „Konečně dává smysl fakt, že se ta holka snaží ukrýt na mém území. Kobra ji nějakým způsobem ovládá stejně jako toho Posla smrti a vede je do Pyramu.“

„Ale to by bylo šílenství,“ namítl Schraak.

„Pro kohokoli jiného ano," odvětila Vílí královna, „ale ne pro Hadí královnu. Vždycky byla vychytralejší, než by kdokoli měl být. A teď, když přišla o svou moc, jsem si jistá, že se odváží čehokoli." Tivvy se vědoucně usmála. „Pokusí se ukrást drahokamy. Jiná odpověď mě nenapadá. Je to jediný způsob, jak by ta hadí čubka mohla získat zpět svou moc."

„Ale ona do Pyramu přece nemůže dorazit!"

„Nemůže?" zeptala se posměšně Tivvy. „Jestli tomu věříš, tak o té ženě, které jsi kdysi sloužil, nevíš vůbec nic." Přelétla zrakem nekonečnou kopcovitou krajinu. „Zná v těchhle horách každou stezku. Najde cestu i potmě, takže budou cestovat v noci, aby unikli hlídkám." Vílí královna se otočila k mužíkovi. „A pokud dorazí do Pyramu, najde cestu i do hradu. Zná chodby ve skalách, které jsem ani já neprozkoumávala. Posádka hradu je slabá, možná tak slabá, že by toho Posla smrti nedokázala zastavit." Pokývla nad svými slovy hlavou. „Musí být zničen! Tady! V těchto horách. Dnes v noci!" Před temným, zlověstným ústím největší jeskyně se Tivvy smutně pousmála. „A zničen bude. Popadni pochodeň a následuj mě."

Schraak spěšně nalezl pochodeň, zapálil ji a vyrazil do jeskyně.

Přivítalo je tlumené třepotání křídel a z obrovské kopule jeskyně k nim shlížely tisíce oček visících stínů. Schraak nervózně zaváhal. Pochodeň vrhala mihotavé světlo na řady netopýrů, kteří viseli na kamenných římsách, krápnících a sloupech. Rekruti Tivvyina vojska netopýřích vojáků čekali na povolání a přeměnu.

Oba kráčeli v tmavohnědé, několik stop hluboké vrstvě miliony let starého netopýřího trusu stále hlouběji do klikatící se jeskyně, která se rovnoměrně zužovala. Na jejím konci přešli přes přírodní kamenný most, který se zvedal přes dravý potok a ústil do nízké chodby. Postupovali chodbou, dokud nevstoupili do další, asi sto stop vysoké jeskyně. Až na zvuk větru, který dovnitř pronikal neviděnými otvory a kanálky, zde panovalo mrtvé ticho.

Schraak pomocí pochodně zapálil lampu, vyřezanou v kamenné stěně a její mihotavý svit ozářil jeskyni oranžovým světlem. Zdálo se, že je prázdná. Ze stropu visely krápníky, ale zem pokrývala jen silná vrstva netopýřího trusu. Po stranách se do temnoty otevíraly menší jeskyně a chodby a zadní část přehrazovaly mohutné mříže

veliké klece.

Dveře klece byly uzavřeny řetězy. Uvnitř klece stál trůn dostatečně velký pro dvojici vzrostlých stromů. Byl vytesaný ve skále a vykládaný barevnými kameny ve tvaru číslic a znaků. Opěrky trůnu byly tak velké, že by posloužily za lože šestiletému dítěti.

Tivvy se Schraakem se zastavili před uzamčenými dveřmi a kněz nejisté pohlížel střídavě na prázdný trůn a Vílí královnu. Líce jí pod fialovým nalíčením zrudly a ňadra se dmula vzrušením, jako masochistce, která u lůžka objevila hůl a bič. Kněz zaváhal, zvědavě nakoukl do klece a zeptal se: „Je někdo uvnitř?“

„Ano,“ zašeptala. „Lord Menefret.“

Schraak se prudce otočil a zalapal po dechu.

Vílí královna se usmála. „Ano. Přeměna je už téměř hotová. Postačí už jen jediné krmení.“

„Ale na to nejsi dost silná.“

„Nemám na vybranou,“ přerušila jej Tivvy a upřela na kněze zlostný pohled. „Dnes v noci musí toho Posla smrti najít a zabít.“

„Ale co když jsi příliš slabá? Mohl by tě vypít dosucha.“

„To si uvědomuji. Právě proto jsi tady ty. Dobře víš, že mé síly nejsou takové, jaké by měly být, ale ostatní to nevědí. A nesmí se to dovědět. Kdybych,“ Vílí královna zaváhala, „kdybych příliš zeslábla, musíš mě dostat z klece. A nesmíš dopustit, aby mě kdokoli spatřil, dokud se neuzdravím.“

„Ale to je přílišné riziko.“

Tivvy se usmála a prohodila: „Víš, Schraaku, ty jsi nepochopil, že čím větší je riziko, tím větší je mé potěšení. A teď otevři!“

Schraak odložil pochodeň, rozběhl se k mřížím, spěšně odstranil řetězy a s hlasitým skřípěním otevřel železnou branku. Tivvy čile proklouzla pod nízkým obloukem a kněz za ní s třeskem zavřel mřížové dveře.

Pomalu ustoupil k padlému krápníku a zachvěl se. Páchl strachem a našedlou kůži, posetou puchýři, mu pokrýval slizký pot.

Rychlými, hbitými skoky přeskákala Tivvy balvany, které tvořily podstavec ohromného trůnu, a postavila se před něj. Napjatě čekala. Přední okraj trůnu se nacházel v úrovni jejích dmoucích se ňader. Uchopila jej, vzepřela se a vyhoupla nohy na sedák. Pomalu se

postavila a nakoukla do temnoty jeskyně. Smyslně se protáhla, ulehla mezi ohromné polštáře a oddala se jejich měkkému pohodlí. Vzhledem k velikosti polštářů vypadala jako malá živá panenka.

Zpod bederní roušky vytáhla okarínu, třikrát zahrála krátkou melodii, pak nástroj znovu uschovala a čekala dál. Ruměné tělo se jí mírně chvělo očekáváním.

Ticho přerušovalo jen vzdálené kapání vody z nějakého krápníku. Nic se ani nehnulo a jen matný svit pochodně chabě pronikal temnotou zadní části jeskyně. Pak se odraz světla zamihotal ve výšce šedesáti stop nad trůnem na čemsi lesklém. Byl to pár malých oček.

Tivvy se ostýchavě usmála a chraplavě pronesla: „Ano, lorde Menefrete, konečně jsem přišla. Tak pojď dolů! Rychle! Dnes se nakrmíš tak, jak jsem slíbila… a dnešní noci budeš mít tolik síly, jako žádný z mých bohů zkázy ještě nikdy neměl."

Ozval se pleskot křídel, oči začaly klesat a do mihotavého svitu pochodně slétl obrovský netopýr.

Zmítal se a vířil nad trůnem, jako by ve vzduchu spíše plaval, než se vznášel. Ozval se vysoký pištivý zvuk, který sílil, jak se ozvěnou zvedal jeskyní. Netopýr kroužil kolem visících krápníků a těsně míjel rozeklané skály, jak předváděl své letecké umění. Silný, pyšný a zvláštním způsobem krásný. Pak se snesl k Tivvy a vznášel se ve vzduchu těsně před trůnem.

Upíří netopýr.

Dvě stopy široká, téměř průhledná blanitá křídla divoce máchala vzduchem. Netopýří tělo bylo šedohnědé a mezi špičatýma ušima a žhnoucími rudými očky čněl tupý čenich. Z huňatého ucha visela malá onyxová náušnice ve tvaru černého trojúhelníku se třemi červenými kruhy.

Tvor znovu zavířil vzduchem a tentokrát se vznášel jen několik palců od tváře ležící víly. Doširoka rozevřená tlama odhalovala dlouhé špičaté řezáky. Dychtivé rudé oči žhnuly hladem.

Tivvy ani nemrkla, usmála se přímo do hladových očí a zašeptala: „Trpělivost, můj pane. Buď trpělivý."

Huňatý upíří netopýr vzrušeně zapištěl a z tlamy mu vystřelil tmavý jazyk. Po stranách měl malinké drážky a ve spodním rtu kanálky, které ubíhaly dolů do hrdla.

Vílí královna toužebně přimhouřila oči. Fialové líce jí pulzovaly. Dychtivě se pod netopýrem svíjela a bořila do polštářů. Pak se natočila a nabídla čekajícím zubům nahé rameno.

Netopýr zamával křídly, přistál na vílině paži a zaťal spáry do kůže, aniž by ji porušil. Roztažená křídla vrhla temný stín na její rozvášněnou tvář a konečky křídel objaly její krk a vlasy jako lačné prsty.

Tivvy zdušené zasténala a z rozevřených úst jí vycházely trhané vzdechy.

Groteskní tlama se široce rozevřela, odhalila temně růžové dásně posázené ostrými zuby a horní řezáky se zabořily jako špička ostré břitvy do ušního lalůčku Vílí královny. Tivvy zasténala a stehny sevřela polštář. Rozkoš z tohoto brutálního polibku byla tak značná, že ji téměř nedokázala snést. Pak jazyk olízl zranění a začal sát krev.

Vílí královnu zaplavilo horko a ona se poddala jeho extázi. „Ano! Ano! Pořádně se napij. Dnes v noci musíš být silný."

Upíří netopýr se zakousl hlouběji. Vyjekla bolestí a opřela se mu dlaní o hruď, aby jej mohla odstrčit. Ještě chvíli jej nechala pít a pak vydechla: „Dobrá, to už stačí." Obrovský netopýr neposlechl a Tivvy se jej pokusila chabě odstrčit. „Přestaň. Slábnu."

Upír se na okamžik odtáhl, pak se jí zakousl do krku a začal lačně chlemtat krev. Vílí královna zaječela hrůzou a začala do chlupaté hrudi bušit pěstí. „Schraaku! Schraaku!"

Mužík se rozběhl k brance, zakopl a upadl.

Tivvy se překulila po trůně. Netopýr jí spáry drásal vlasy, líce a ramena. „Přestaň! Přestaň!" skučela. Nakonec se jí podařilo uvolnit se a posadit se.

Upíří netopýr se vznesl do vzduchu a znovu se na ni vrhl. Zasáhl ji do dmoucí hrudi a srazil zpět na trůn. S křikem do něj bušila pěstmi, ale bezvýsledně. Ostrými řezáky se zakousl do spodní části ňadra a začal hltavě sát.

„Aáááá!" zasténala a síly ji začínaly opouštět. Paže jí ochable klesly podél těla jako mrtví ptáci a Tivvy padla zpět na záda mezi polštáře. Vzdala marný boj, zasténala rozkoší a přitiskla hladkou kůži k sajícímu jazyku.

Když Schraak proběhl brankou, pohled na představení, které upír

předváděl s jeho posvátnou královnou, mu vyrazil dech. Z tváří ji zmizela veškerá barva. Schraak v panice, s křikem skákal po kamenech. „Dost! Ať přestane! Vždyť tě zabije!“

Tivvy prudce otevřela zamlžené, prázdné oči a nejisté zamrkala. Pak je zaostřila na své nahé rameno. Temně oříšková pleť byla sinalá.

Divoce zasténala, vztekle netopýra odstrčila a překulila se na všechny čtyři.

Upír zapištěl, vrhl se jí na záda a srazil ji z trůnu. Vílí královna se překulila a tvrdě dopadla na zem. Když vzhlédla, Schraak byl pryč. Kněz se vzápětí vrátil a s pochodní se vrhl na netopýra. Upír se se vzteklými skřeky vznesl do tmy u stropu.

Tivvy nejisté vstala a klopýtavě vykročila k brance. Schraak ji vzal do náručí, vynesl ven z klece a branku kopnutím zavřel.

Položil Tivvy na plochý, hladký balvan a oba lapali po dechu. Hlava jí visela bezvládně mezi rameny a tělo se vyčerpaně chvělo. Z klece se ozval hlasitý zvuk, při kterém Schraak i Tivvy prudce zvedli hlavy. Vznešeně krásnou tyranskou královninu tvář zrůznil strach.

V kleci u stropu vířil kouř jako pohyblivé stíny. Z temnoty šlehaly plameny, hřměl hrom a vzdouvala se šedohnědá mračna. Oblaka dýmu zavířila nad trůnem a zaplnila klec. Následovaly dávivé zvuky a skřeky, pak dým začal pronikat skrze mřížoví a rozptylovat se. Z řídnoucího kouře se pomalu začala vynořovat ohromná silueta, která hřadovala na trůně.

Tělo tvora bylo vysoké třicet stop. Monstrózní upíří netopýr s prsty na koncích křídel dlouhých jako Tivvyiny nohy a silných jako mladé duby. Dravec z dávné minulosti. Výsledek desítek tisíc let křížení a černé magie.

Bůh zkázy, který byl zároveň Pánem noci.

Příšera doširoka roztáhla křídla, úslužně se kruté víle uklonila a síla větru, způsobeného máchnutím křídel, Schraaka a Tivvy málem odhodila. Když vítr ustal, kněz ustrašeně pohlédl na stvoření v kleci a pak se otočil k Vílí královně, které se do tváří vracela barva.

Vílí královna se usmála. „Teď už ji ten barbar nedokáže ochránit,“ zašeptala spokojeně.

Kapitola třiatřicátá

MASAKR

Gath tiše šplhal dolů rozsedlinou v úbočí útesu. Temnotou, která kryla jeho pohyby, pronikal jen oranžový žár vrhaný očními průzory přilby. Divoké plameny držela na uzdě jen jeho lidská hrdost. Pouze dvakrát přerušil cinkot kroužkové zbroje noční ticho a pak barbar dorazil na kamenný převis nad úzkou silničkou, kde si dřepl a zaposlouchal se. Rozhlížel se a vyčkával.

Neslyšel ani nespatřil živáčka, přesto stále čekal. Cítil, že nocí uhání nebezpečí jako ledový vichr korunami stromů.

Nacházel se uprostřed ohromných Ňader Černé Veshty. Za balvany, které lemovaly hranu útesu vysoko nad ním, čekali na jeho návrat čtyři druhové. Skupina překročila planinu a všichni bez problémů vyšplhali za Kobrou po téměř nerozeznatelných stezkách vysoko do hor. Pak zpoza mraku vykouklo veliké bílé oko měsíce a vrhlo na cestu chladné světlo, takže se poutníci rozhodli ukrýt, než Gath dokončí průzkum.

Barbar, který stále nic podezřelého neviděl ani neslyšel, se pomalu plížil po římse a shlížel na silnici. Takovou karavanu, jakou viděl tiše ležet na silnici, ještě nikdy nespatřil. Na tom pohledu bylo cosi nepřirozeného a rušivého.

V délce padesáti yardů byly po silnici roztroušené koše, mrtví koně a převržené povozy, jako by se poutníci v panice pokusili rozutíkat oběma směry. Zvířata měla na sobě stále postroje a koše a povozy nebyly vypleněné. Uprostřed tohoto chaosu ležely dvě úhledné řady mrtvých poutníků, jako by vyrovnaných k prohlídce. Mrtví muži byli příslušníky různých ras a zdálo se, že také nejsou okradení. Někteří na sobě měli pláště a turbany, jiní hadry a okovy, ale nebyli rozdělení. Otrokáři leželi vedle otroků. Těla nahých žen však byla uskládaná stranou. Všechny ženy, spoutané řetězy, bývaly krásné a zdravé a za normálních okolností by dokázaly přežít dlouhou cestu. Zkrvavená těla nesla známky mučení.

Gath si příšernou scénu důkladně prohlédl. Ať už vypadala jakkoli strašně, byla to jen scéna masakru a barbar nedokázal zjistit, co mu na ní připadá tak nepřirozené.

Vstal s úmyslem sestoupit na silnici, ale zaváhal, neboť uslyšel, že prasklinou ve stěně útesu někdo sestupuje dolů. Na římse přistála jakási postava a do měsíčního svitu vkročil Jakar. Mladý šlechtic, který v ruce s dlahou třímal nabitou kuši, kývl na pozdrav. Červenka mu zlomenou ruku znovu ovázala, takže mu nyní sloužila téměř stejně dobře jako ta zdravá.

„Hnědý Jenda mě poslal, abych se tu rozhlédl… jen pro případ, že bys něco přehlédl," vysvětlil šeptem.

Gath nic nenamítal a jen kývl hlavou k silnici. Jakar přistoupil k okraji římsy a pozorně se zahleděl na místo masakru. Po chvíli zašeptal: „Podobná jatka jsem už jednou viděl. Zdá se, že se tím někteří divoši baví." Když na něj barbar nechápavě pohlédl, mladý šlechtic dodal: „Hlavy jsou na nesprávných tělech."

Gath pohlédl zpět na povražděnou karavanu a konečně pochopil, co mu na masakru připadalo tak nepřirozené. Tiše slezl dolů na silnici. Jakar jej následoval a oba přistoupili k mrtvým tělům. „Matko smrti!" vydechl zděšeně mladý šlechtic.

Uťaté hlavy skutečně ležely u nesprávných těl, ale tím krutý žert nekončil. Nohy, paže, chodidla a trupy byly usekané a odervané a pak znovu se značnou obratností uspořádané tak, aby mrtvoly vypadaly jako co nejgrotesknější zrůdy. Ať už to udělal kdokoli, musel mít značně zvrácený smysl pro humor.

Ženám byla věnována menší představivost. Těla byla jen částečně rozčtvrcená. Hlavy byly přiloženy ke krkům, nohy k bokům a paže k ramenům. Těla pohledných mladých žen byla ve smrti podivně krásná.

Jakar se odvrátil ke skále a začal zvracet. Když se znovu připojil ke Gathovi, barbar dřepěl vedle jedné ženy a v ruce držel její oddělenou paži. Byla téměř bílá. Gath paží ukázal na ostatní ženy, které měly také useknutou jednu paži, a pak ji podal Jakarovi.

Jakar paži opatrně převzal a pozorně si ji prohlédl. V kůži na zápěstí měla drobné dírky. Vrátil paži Gathovi a ukázal na malé otvory v žíle. „Něco jí vysálo krev." Barbar se na něj nechápavě

podíval.

Jakar bezmocně rozhodil ruce. „Nevím, o co jde. Možná to byl nějaký cvičený had. Ale pokud ti, kdo to udělali, jsou ti, kdo pronásledují Červenku, jejich krev si z nějakého důvodu ponechali. Asi aby ji ukázali té Vílí královně."

Gath na Jakara tázavě zíral.

„Pokud je její magie tak silná, jak Kobra říká, mohl by to být způsob, jak Červenku identifikovat." Jakarův hlas zhrubl zlověstnou předtuchou.

Gath vstal a důkladně si prohlížel drobné kousnutí. Jeho chraplavý dech se náhle zrychlil a do očí se mu vrátila oranžová záře. Přilba vycítila přítomnost nebezpečí. Barbar s Jakarem rychle ucouvli do úkrytu stínu a rozhlíželi se po silnici oběma směry. Nic nerušilo mrtvé ticho. Gath znovu pohlédl na paži, v očních průzorech se lehce zablesklo a snědým tělem mu proběhla vlna strachu.

Právě z toho malého kousnutí cítila přilba nebezpečí a Gathovy oči v průzorech se zamyšleně přimhouřily.

Ještě nikdy jej přilba nevarovala při pohledu na zranění, ale to nic neznamenalo. Síly přilbice nepřetržitě rostly, jako by neměly žádné meze. Zdálo se, že může nahlížet do budoucnosti, a Gathovi napovídala, že na tvora, který způsobil tato zranění, by si měl dát pozor. Ale nemohl si tím být jistý a na hledání vysvětlení nebyl čas. Z jedné odhozené tuniky oderval kus látky, do kterého zabalil ženskou paži, a pak oba vyšplhali průrvou vzhůru na útes.

Tam nalezli pod převislým balvanem schoulenou Červenku, Kobru a Hnědého Jendu tak, jak je zde zanechali. U nedalekého křoví byli uvázaní koně s čenichy obalenými hadry.

Když se Jakar s Gathem objevili v bleděmodrém svitu měsíce, druhové je tiše přivítali a barbar podal Kobře zabalenou paži. Hadí žena ji rozbalila a opatrně roztáhla ztuhlé prsty. Zacházela s oddělenou rukou stejně lhostejně, jako by zkoumala nějakou čerstvou zeleninu. Ale Červenka při pohledu na zkrvavený pahýl zbledla, otočila se a zabořila tvář Jakarovi do hrudi. Hnědý Jenda jim nevěnoval pozornost a zvědavě pozoroval Kobru.

Když však Kobra narazila na drobná kousnutí, její lhostejnost se vytratila jako pára nad hrncem a ruce se jí rozklepaly. Přinutila se

opatrně prozkoumat tvar ranek špičkami prstů, pak ruku prudce odtáhla a zmateně vzhlédla ke Gathovi a bukkovi.

„Netopýři kousnutí," zašeptala nejisté.

„Chceš říct, netopýřího bojovníka," pronesl Hnědý Jenda.

Zavrtěla hlavou: „Netopýra. Malého netopýra. Tivvy za námi vyslala netopýry."

„Protože vidí ve tmě," přikývl chápavě bukko.

„Ano," přisvědčila rozechvěle hadí žena, „ale žádný netopýr by nedokázal zabít majitelku této paže." Pozvedla pahýl. „Byla odervaná od ramene. To by žádný netopýr nedokázal."

Jakar přikývl. „Ať už na tu karavanu dole zaútočil kdokoli, rozhodně nebyl malý, ale velký. Hodně velký. Jeden z mužů byl rozervaný na dvě půlky. Ale zajímavé na celé věci je to, že všem dívkám byla z jedné paže vysátá krev stejně jako z téhle."

Červenka se zachvěla a znovu skryla tvář na Jakarově hrudi. Kobra s Hnědým Jendou zamyšleně hleděli na mladíka a pak se otočili ke Gathovi. Barbar přikývl na znamení, že mladý šlechtic mluví pravdu. Všichni zamyšleně ztichli, zatímco nad nimi jakýsi stín zakryl bledý měsíc.

Vzhlédli, vděční za ochranu tmy, a zalapali po dechu. Temnota, která zakrývala měsíc, stále narůstala a klesala k nim.

Z rohaté přilby vyšlehly plameny a Gath vyskočil.

„Pozor!" zaječela Kobra.

Hadí žena popadla Červenku a táhla ji pod převislý balvan. Jakar pozvedl kuši a Hnědý Jenda tasil meč. Oba vzhlédli k indigovému nočnímu nebi a Gath vykročil přímo pod padající stín. Přikrčil se jako panter a zaklonil hlavu. Oční průzory sálaly ohněm, pak k nebi vyšlehly plameny.

Žhavý svit osvětlil monstrózního upířího netopýra s rozpětím křídel přes čtyřicet stop a drápy a tesáky dlouhými jako nohy od stolu. Groteskní očka padajícího tvora ve svitu plamenů zrudla. Pak plameny olízly chodidla a do nohy nestvůry se zabořila ocelová šipka z Jakarovy kuše. Netvor zaskučel a vznesl se k nebi s plácáním křídel tak hlasitým jako příbojové vlny, narážející do skalnatého pobřeží. Mezi křídly pronikaly studené měsíční paprsky.

Když Jakar nabíjel kuši, Kobra, která v děsu zírala k nebi,

vydechla: „Menefret!“

Z noční oblohy se snesl svištivý zvuk následovaný bušícími křídly Údery křídel zvířily prach, který mužům znesnadňoval vidění, a vířící písek je bodal do tváří a rukou. Hnědý Jenda s Jakarem ucouvli k převisu balvanu, aby chránili obě ženy, a ohnutými pažemi si kryli obličeje.

Gath zvířenému prachu nevěnoval pozornost. Když oběma rukama popadl sekem, svaly na pažích a lýtkách se mu pod snědou kůží napjaly a oční průzory vychrlily temný kouř. Černým dýmem probleskovaly plamenné šípy, které ozařovaly nebe nad ním.

Svištění začínalo být stále hlasitější a do ohnivého svitu nad barbarem znovu vlétl obří netopýr.

Z očních průzorů vyšlehly hřmící plameny vstříc blížícímu se monstru.

Ochablá kůže, která volně visela z netopýří čelisti, se zvedla a připojila k zrohovatělým výrůstků po stranách čela, takže nyní zakrývala oči. Ale plameny se zakously do kůže, která se zvrásnila, s praskotem vzplála a odhalila rudé oči. Vzápětí se z nich začalo kouřit, jak je oheň spaloval ve snaze oslepit útočící příšeru.

Gath vítězně zařval. Ale démon neuhnul.

Snesl se na barbara, jako by nebyl oslepený, a pravým křídlem po něm sáhl jako rukou s prsty dlouhými deset stop a opatřenými drápy. Tlustá blána se vlnila jako tenký pergamen a zrohovatělé výrůstky se uzavíraly kolem Gathova těla.

Barbar se přikrčil, pokusil se té ruce vyhnout a ťal sekerou po spodním okraji křídla. Čepel se zakousla do kosti a rozdrtila ji. Křídlo se zkroutilo, rozestřelo a švihlo kolem Gatha. Namísto aby jej sevřelo, zasáhlo jej do ramen a přilby, nadzvedlo jej a odhodilo vzad. Barbar přilbou a rameny narazil do skály a skulil se na zem, ale sekeru nepřestával pevně svírat.

Červenka zaječela. Kobra vyskočila na pomoc, ale Hnědý Jenda s Jakarem jí zahradili cestu. „Pomozte mu!“ křičela na ně. „Tak mu přece pomozte!“

Gath v oblaku prachu vyskočil na nohy vedle přirozené ohrady, kde byli uvázaní koně. Netopýr se vznesl a zaútočila nohama s drápy dlouhými jako barbarovy paže.

Koně se začali plašit, frkali a kopali. Dva se utrhli a vběhli netopýrovi přímo do cesty. Drápy příšery rozpáraly jedno zvíře od kohoutku po břicho a druhé upír odnesl k nebi. Vzápětí spadlo zpět rozervané na tři kusy. Nestvůra prudce klesla a mířila přímo na Gatha.

Barbar ucouvl, z průzorů vyšlehly plameny a Gath vyrazil vpřed. Pronikl mezi křidly, než se kolem něj mohly zavřít, prudce se otočil a máchl sekerou. Srazil jedno křídlo stranou, bleskovou rychlostí pokračoval v otočce a zabořil sekeru do hrudi netopýra.

Netvor zaskučel bolestí, srazil Gatha na zem a vyrval mu sekeru ze sevření. Pak se i se zbraní vznesl k nebi. Hbitě zmizel po pláštěm tmy a z temnoty se ozývalo jen hlasité máchání křídel. Vzápětí se objevil v měsíčním světle a odhodil sekeru.

Gath vstal, přikrčil se a dychtivě vyčkával. Oční průzory vyplivovaly plameny.

Upíří netopýr se k němu znovu snesl a bylo zřejmé, že jakýmsi způsobem ještě vidí. Široce roztažená křídla zakrývala temnotu.

Gath se otočil, rozběhl se a vedl netopýra do bludiště obrovských balvanů. Příšera zpomalila, protože musela kličkovat v ostrých zákrutách mezi skalami, a z přilbice se ozvalo spokojené zavrčení. Náhle se barbar prudce zastavil, hbitě se otočil a vrhl se proti blížícímu se břichu démona, který vylétl ze zákrutu. Kolem Gatha zavířila mohutná křídla a tvor okamžitě vycítil, kde se barbar nachází. Gathovy ruce chňaply po netopýrovi, ale ten je odrazil a smetl barbara k zemi. Křídlo se mihlo nad Gathovým tělem, s praskotem tříštící se kosti narazilo do přilby a zachytilo se o rohy. Gath byly tažen vzad a pak vymrštěn do vzduchu, jak se netopýr opět vznesl k nebi.

S kovovým řinkotem dopadl barbar na zem, přepadl přes okraj příkrého svahu a kutálel se dolů. Barbar se snažil něčeho zachytit, aby opět nabyl rovnováhu, ale sráz byl holý, a tak se bezmocně kutálel v prachu dál.

Slyšel Kobru křičet a na okamžik ji zahlédl na okraji srázu. Za ní stál Hnědý Jenda a držel ji za tuniku. Pak se na Gatha opět vrhl netopýr. Jak se barbar kutálel, nemohl se bránit ani uhýbat, a tak jej upír pravým křídlem zvedl ze země stejně snadno, jako matka zvedá

z podlahy panenku, která dcerce upadla.

Gath, omámený úderem křídla a zabalený v kožnaté bláně, pozoroval, jak se pod ním země vzdaluje. Letěl. Tělem hýbat nemohl, ale nohy mu volně visely. Zespoda slyšel křik, který rychle slábl. Veliký bílý úplněk nad ním naopak narůstal.

Barbarova hruď se těžce dmula v bolestivém sevření spárů a Gath lapal po dechu. Drápy rvaly kroužkové odění na hrudi a stehnech. Pokoušel se vykroutit ze sevření, ale spáry se jen zakusovaly hlouběji. Gath omámeně mrkal, vyčkával a sbíral síly. Pak z očních průzorů vyšlehly plameny, ale spálily jen noční vzduch, protože Gathova hlava spočívala v pevném sevření. Barbar zklamaně zařval.

Velké oblé hory nyní vypadaly jako malé kopečky. Mezi nimi se mihotaly maličké ohně pochodní oddílů netopýřích vojáků, kteří pátrali po Července. Kolem něj se do nekonečna rozprostíralo nebe poseté hvězdami, svět mnohem rozlehlejší, než byl ten pod ním.

Drápy už urvaly větší část kroužkové suknice, čímž však osvobodily nohy. Gath jimi mrskl z dosahu spárů a prudce je vykopl do kožnaté blány křídla. Vrtěl se a kopal, dokud si ze sevření neuvolnil ramena a paže. Strhl ze sebe zbytky těžkopádného brnění a rozervané haleny, takže jeho jediným oděním zůstaly vysoké boty, bederní rouška a rohatá přilba. Barbar tasil dýku. Upíří netopýr se převrátil na záda a křídlem si přitáhl Gatha k tlamě, aby se jím konečně nakrmil.

Barbar natočil přilbu směrem k rozevřeným čelistem a vyslal plameny do lačné tlamy.

Netopýr zaskučel bolestí, trhl vzpírajícím se pamlskem stranou a začal střemhlav klesat k zemi.

Barbar odvrátil hlavu od svištícího větru, ale letěli tak rychle, že se nedokázal nadechnout. Měl pocit, že mu shoří plíce, ale vzchopil se, vnořil dýku do velikého kloubu netopýřího palce a divočeji zakroutil. Kloub trochu povolil, sevření se uvolnilo a netopýr náhle slétl stranou a opět se začal převracet na záda.

Křídlo si začalo Gatha opět přitahovat k čekající tlamě, ale tento pohyb ještě více uvolnil sevření a barbarovi se podařilo dostat za křídlo, z dosahu ostrých zubů.

Netopýr opět klesal v střemhlavém letu a pokoušel se Gatha

shodit. Barbar zabořil nůž a prsty do kožené blány a rozerval ji. Do rány vrazil ruku, sevřel kost křídla a zavěsil se na ni.

Jak se netopýr blížil k zemi, zakličkoval a zamířil k hoře. Pak znovu změnil směr, vyhnul se vrcholku a letěl podél skalnatého úbočí. Máchající křídla míjela útes jen o pár palců a kámen drásal Gathovu kůži. Ale upírovi se jej nepodařilo shodit.

Upíří netopýr kličkoval po nočním nebi a Gath se pomalu přitahoval k netvorově hlavě, dokud neměl v dosahu veliké špičaté ucho. Gath sevřel spodní okraj chlupatého ucha a čekal. Když netopýr provedl další salto, barbar využil jeho přemetu a spadl přímo do ušního boltce. Hbitě se přitáhl do nejužšího místa ucha, kde zůstal viset.

Netopýr se nepřestával zmítat ve vzduchu, jen asi čtyřicet stop nad měsícem ozářenou zemí. Skřeky, které příšera vydávala, však Gath nemohl slyšet. Barbarovým tělem hřměla dychtivost rohaté přilby, ale Gath se narůstající žár pokoušel ovládnout.

Netopýr kličkoval bludištěm balvanů, a přestože byl oslepen, dokázal se jakýmsi způsobem orientovat. Pak se náhle vznesl do vzduchu, jako by potřeboval čas na rozmyšlenou.

Gath se protlačil do nejužšího místa chrupavčitého ucha a vrazil dovnitř svalnatou paži až po rameno. V sevřené pěsti třímal dýku, jejíž čepel pronikla ušním bubínkem netvora. Barbar bodal a řezal dýkou dál, přestože jej zaplavovala krev, tryskající z ucha.

Netopýr zaskučel, zazmítal se ve vzduchu a zamířil pryč od úbočí hory. Pak provedl přemet a rozletěl se přímo k srázu.

Gath tomu nevěnoval pozornost. Byl zaujat bojem.

Upíří netopýr se pokusil skále vyhnout, ale bylo příliš pozdě. Ztratil ten podivný smysl pro směr a vzdálenost a křídlem zavadil o skalnaté úbočí. Křídlo se s hlasitým zapraštěním zlomilo. Nestvůra začala padat.

Gath přestal bodat a pohlédl k zemi, která se rychle přibližovala. Přilbice řvala vzteky a tělo se instinktivně svinulo do klubíčka, aby se chránilo blánou a chrupavkou velikého ucha.

Upíří netopýr narazil hlavou na balvan. Ozvalo se ohlušující prasknutí a jedna strana netopýří lebky pukla jako ořech. Náraz Gathem otřásl, ale barbar se stále držel v uchu. Netopýr se napřímil,

divoce se zachvěl, zapotácel se a s hromovou ránou padl na zem.

Gath, ochromený nárazem, se v obřím uchu omámeně posadil. Když se mu před očima rozjasnilo, zjistil, že se nachází asi pět stop vysoko nad zemí. Otřel si zakrvácené ruce o kožešinu ucha a odplazil se k okraji ušního boltce. Když seskočil na zem, nohy mu podklesly vyčerpáním a barbar padl na zem jak široký tak dlouhý. Ze země spatřil, že na jeho straně je netopýří lebka neporušená, ale na opačné je rozdrcená na kaši. Rozhlédl se kolem, ale okolí nepoznával. Pak v dálce uviděl na měsícem ozářeném svahu nejasné postavy. Nedokázal je rozeznat.

Odplazil se od mrtvoly a nahý a krvácející se vyškrábal na lokty a kolena. Svůj opasek s mečem nikde neviděl. Musel se utrhnout. Gath netušil kdy ani kde a dýku zanechal v netopýřím uchu. Když sebral dostatek sil, pomalu vstal a obestřela jej hrůza, jakou v žádném boji nepocítil. Byl to tentýž strach, jaký přilba vycítila při pohledu na malá kousnutí na urvané paži mrtvé dívky. Chladná, nelítostná předtucha. Pak barbar spatřil zdroj tohoto strachu.

Na pozadí měsíce se vznášel mrak malých netopýrů, kterých však byly stovky.

To hejno vypadalo jako jemná černá krajka v neustálém pohybu. Zdálo se, že se snaží vytvořit jakousi děsivou mozaiku. Obraz šílenství.

Gath se instinktivně přikrčil a rohatá přilba zaplála, ale oheň byl slabý a neškodný.

Celé hejno se náhle na Gatha sneslo jako houně plná drobounkých zubů.

Kapitola čtyřiatřicátá

ŠPINAVÝ TRIK

Zubatá houně obalila Gatha a barbar se zapotácel. Do těla se mu zakously stovky ostrých zubů. Netopýři mu zatínali drápy do nahých paží, hrudi, zad i nohou. Pak se snesli z nebe další netopýři, kteří přistávali na tělech svých druhů, a barbara jejich váha srazila na kolena. Rval si z těla plné hrsti chlupatých těl a drtil je mezi prsty. Plameny z přilby sežehávaly křídla a spalovaly tělíčka tvorů, ale další netopýři přilétali.

Vysoko na vrcholku svahu Hnědý Jenda s Jakarem třeštili oči hrůzou. Červenka hlasitě naříkala a slzy jí stékaly na Jakarovy paže, kterými ji objímal. Kobra, které se z tváře vytratila barva, ztratila veškerou naději a jen bezmocně lomila rukama.

„Přece ho nemohou porazit! Ne pár netopýrků," vykřikoval Hnědý Jenda. Ale v hlase mu nezněl obvyklý zápal a obvykle zarudlé tváře měl nyní bledé.

Jakar pohlédl ke vzdálené stužce pochodní, která se pohybovala jejich směrem, a tiše poznamenal: „Raději bychom odsud měli zmizet. Teď už vědí, kde jsme."

Ostatní přikývli, ale nikdo se ani nepohnul.

Hluboko dole se náhle Gathovi podařilo vyškrábat se na nohy. Zběsile ze sebe srážel netopýry. Zkrvavené tělo se mu na okamžik zalesklo v měsíčním svitu a vzápětí je opět zahalila černá chlupatá houně. Divoce kolem sebe tloukl pažemi a znovu klesl na kolena. Mezi svíjejícími se tělíčky vyšlehly plameny, ale pohasly do oranžového žáru.

Kobra zoufale zasténala, vytrhla se z bukkova objetí a vyrazila vpřed. Uběhla deset stop, zakopla, ztratila rovnováhu a divoce zamávala rukama ve vzduchu. Padla na svah, dvakrát se překulila a hlavou narazila na vyčnívající kámen.

Hnědý Jenda seběhl k ní, vzal bezvládné tělo do náručí a něžně pohladil Kobru po čele. Tvář měla odřenou a nad levým okem

rozseknutou kůži.

„To bylo zbytečné, zlato, nemůžeš mu pomoct," zašeptal.

Kobra jej však neslyšela. Měla zavřené oči a brada jí ochable visela. Přitiskl si ji k tělu a pohlédl dolů na měsícem ozářeného Gatha.

Barbar, který nyní klečel a dlaněmi se opíral o zem, se kymácel jako umírající medvěd. Celé tělo měl obsypané netopýry. Zbylí kroužili nad ním a střemhlav se snášeli na sebemenší kousek odhalené kůže. Přilba se na okamžik zvedla a jasně zažhnula, pak svit pohasl a přilbice klesla mezi barbarova ramena.

Červenka s Jakarem přiběhli k starému principálovi a mladý šlechtic jej naléhavě zatahal za rukáv. „Rychle, Jendo."

Bukko přikývl, ale nepohnul se. Nedokázal od umírajícího přítele odtrhnout zrak.

Vzdálená, nezřetelná postava bezmocně zavyla a klesla na zem. Netopýři, kromě těch, kteří se bezmocně svíjeli pod mohutným barbarovým tělem a pokoušeli se uniknout, se s pištěním rozlétli do všech stran. Pak se na ležící tělo opět vrhli a zakryli jej jako vzdouvající se chlupatý koberec.

Jeho druhové ochromení hrůzou zírali na děsivé divadlo. V tichu slyšeli zvuky sání a Červenka ochable klesla do Jakarova náručí. Mladý šlechtic ji k sobě přitiskl a náhle se prudce otočil.

Řada jezdců s pochodněmi se blížila po úbočí nedaleké hory k úpatí srázu.

Jakar znovu zatahal Hnědého Jendu za rukáv: „Jdeme. Rychle!"

V hlase mu zazněla autorita, která Červenku probrala. Když ji Jakar táhl vzhůru po svahu, vykřikla na bukka: „Pospěš, Jendo! Pospěš!"

Starý principál se náhle prudce otočil a s Kobrou v náručí obhlédl situaci. „Sakra!" zaklel a rozběhl se po svahu vzhůru.

Když dorazili na vrcholek svahu, přikrčili se ve stínu balvanů a ulehčené si vydechli.

Oddíl netopýřích bojovníků nezamířil po svahu za nimi, ale obklíčil padlé Gathovo tělo. Vojáci výskali a hulákali nadšením. Malí netopýři zavířili křídly, vznesli se do vzduchu a zmizeli v temnotě. Několik bojovníků seskočilo z koní a pochodněmi osvětlili padlá těla

obřího upířího netopýra a Gatha, aby si je důkladně prohlédli. Dva vojáci se pokusili barbarovi sundat rohatou přilbu, ale neuspěli. Takže popadli tělo, přehodili je přes sedlo a začali je přivazovat provazem.

„Žije," zašeptal vzrušeně Hnědý Jenda. „Ještě žije."

Červenka tázavě pohlédla na Jakara. „Jinak by ho nepřivazovali," vysvětlil mladý šlechtic.

Dívka přikývla a pak se zachvěla, když se skupinka netopýřích bojovníků oddělila od ostatních a začala po svahu vystupovat směrem k nim.

Jakar vedl ostatní mezi balvany přes hřeben hory k místu, kde byli uvázaní zbylí koně. Klapot kopyt koní netopýřích vojáků se stával stále hlasitější. „Oni nás najdou," zanaříkala Červenka.

„Možná ne," odvětil Jakar tiše. „Pojďte za mnou. Koně necháme tady."

Vedl Červenku mezi balvany a Hnědý Jenda s Kobrou v náručí je následoval.

Pohybovali se tiše a hbitě. Po chvíli narazili na úzkou rozsedlinu v útesu a začali sestupovat dolů. Když dorazili na převislou římsu nad silnicí, zavedl Jakar Hnědého Jendu do skryté prohlubeniny ve skále a přikázal: „Zůstaňte tady." Starý principál přikývl na důkaz, že rozumí, a vklouzl s Kobrou v náručí do temného výklenku. Jakar se otočil k Července a zašeptal: „Pojď za mnou, chmýříčko. Budu potřebovat tvou pomoc."

Červenka běžela za ním drobnými, jistými krůčky k okraji římsy. Dívka dychtila být nápomocná. Když však spatřila masakr pod římsou, klopýtavě ucouvla, odvrátila se a začala dávit. Jakar, který její nevolnosti nevěnoval pozornost, poklekl a pozorně si prohlížel krvavá jatka. Po chvíli spokojeně přimhouřil oči.

Supové hodovali na obou řadách mrtvol. Bílým ptákům, kteří měli dlouhé holé krky, aby mohli lépe pronikat do mrtvých těl, se dmula břicha přežráním. Těla otrokářů i otroků už nebyla pečlivě uskládána. Velicí mrchožrouti roztahali těla a trupy po celé silnici. Těla mrtvých dívek na tom byla ještě hůř, protože před příletem ptáků byla již vysvlečena. Na silnici nyní ležel krvavý chumel údů, trupů a hlav.

Když se Července udělalo lépe, dřepla si vedle Jakara a přinutila se pohlédnout dolů přímo na dějiště příšerného masakru. Zachvěla se, ale pak se zeptala klidným hlasem: „Co mám dělat? Jak ti můžu pomoct?“

„Nebude to nic lehkého ani příjemného,“ zašeptal. „Už je ti lépe?“

„Myslím, že ano,“ odvětila a hlas se jí zachvěl, „promiň, že jsem…“

„Neomlouvej se,“ přerušil ji. „Taky se mi udělalo zle, když jsem to viděl poprvé,“ Vysoko na vrcholku útesu se ozval křik. Jakar prudce vyskočil a odtáhl Červenku do stínu. „Našli naše koně. Musíme si pospíšit.“

Opatrně slezli na silnici, přičemž strhli malou lavinu kamení. Mrchožrouti pohlédli jejich směrem a pak pokračovali v krvavé hostině. Jakar namířil kuši na nejbližšího supa a vystřelil.

Ocelová šipka se ptákovi zabodla do hrudi. Sup zběsile zamával křídly a klesl mezi krvavé údy. Hluk vyrušil ostatní mrchožrouty, kteří vyděšeně zaskřehotali.

Jakar popadl Červenku za ruku a spěchali přes silnici k mrtvolám dívek. Když vedle nich poklekli, Červenka při pohledu na zmasakrovaná těla zalapala po dechu, odvrátila hlavu a zavřela oči.

„To je v pořádku,“ prohodil Jakar a sklonil kuši. „Nemusíš se dívat.“ Mladý šlechtic tasil dýku. „Ukaž mi zápěstí… musím tě říznout.“

Zhrožené na něj pohlédla, spatřila těla a znovu se jí zvedl žaludek. Rychle se odvrátila a zvedla k němu ruku. Jakar ji uchopil za zápěstí a tiše pronesl: „Víš, chmýříčko, není čas na vysvětlování, ale myslím, že tahle Vílí královna tě dokáže poznat podle krve. Takže jednu tuhle dívku pomažu tvou krví.“

Červenka nucené přikývla a Jakar jí zvedl ruku nad jedno zkrvavené torzo. Povšiml si, jak bledá kůže mrtvoly ostře kontrastuje se snědou paží Červenky. Vzápětí se sám sobě podivil, že si právě teď povšiml takové věci. Pak zaváhal a vytřeštil oči. Na okamžik se mu srdce zastavilo.

Na cestě se objevili jezdci s pochodněmi. Byli ještě daleko, ale rychle se přibližovali. Země se chvěla pod nárazy kopyt a jejich

dusot narůstal.

Červenka otevřela oči, spatřila pochodně a zalapala po dechu.

Jakar jí pevně sevřel paži, takže se nemohla pohnout, a řízl ji do zápěstí. Dívka sebou trhla bolestí a při pohledu na tryskající krev se zajíkla, ale ruku neodtáhla. Mladý šlechtic obdivoval její odvahu, když jí vedl ruku, ze které stékala krev, nad tělo mrtvé dívky. Pozvedl zrak k blížícím se jezdcům.

Beze spěchu zmizeli v zákrutu cesty. Zjevně si Jakara a Červenky zatím nevšimli.

Jakar se přinutil ke klidu, aby své dílo neuspěchal a nevypadalo nevěrohodně, a dál rozmazával Červenčinu krev. Mrtvé tělo se v měsíčním svitu začínalo vlhce lesknout. Pak se o něj Červenka ztěžka opřela a Jakar se prudce otočil. Tvář měla sinalou a namáhavě oddechovala.

Mladík se proklel, že ji připravil o příliš mnoho krve, vytrhl zpod opasku kus hadru a ovázal dívce zápěstí. Pevně obvaz utáhl a zastavil krvácení. Pak Července pomohl vstát a rychle ji vedl přes cestu k úkrytu ve skále. Ozval se hluk, který jej přinutil zůstat stát.

K výklenku spěšně sestupovaly jakési postavy a kolem nich se zvedal prach. Jakar pevně objal Červenku a vyděšeně se rozhlédl.

Ze zatáčky, vzdálené jen několik set stop, se vyřítili jezdci s pochodněmi. Jakar s Červenkou proběhli zpět kolem hromady mrtvol a vběhli do vysoké trávy, která lemovala protější stranu silnice, a vrhli se k zemi. Mladý šlechtic si dívku přitáhl k sobě a pevněji objal.

Červenka trhaně oddechovala, ale po chvíli zašeptala: „Budu v pořádku. To přejde.“

Při pohledu na její odhodlaný výraz tváře mladík přikývl a políbil ji na umazanou líc. Z příjemné vůně a tepla dívčina těla se mladému šlechtici až zatočila hlava.

Hluk, který způsobovali muži, sestupující ze svahu, náhle zintenzivněl. Jakar s Červenkou vykoukli z trávy. Na silnici stál malý oddíl zaprášených a nadávajících netopýřích bojovníků. Ale Hnědý Jenda s Kobrou s nimi nebyli, takže bylo zřejmé, že vojáci jejich úkryt neodhalili. Bojovníci obezřetně procházeli mezi zmasakrovanými těly a nejisté se rozhlíželi. Pak pohlédli k blížícím se jezdcům. Vzápětí k nim dorazil jízdní oddíl dvaceti netopýřích

vojáků. Několik jich vedlo koně bez jezdců a nyní předali jejich otěže pěším.

Oddílu zjevně velel malý mužík v modré čapce s dlouhými klapkami přes uši. Zlomyslně se chechtal, vítězoslavně ukazoval na mrtvé dívky a křičel chraptivým hlasem.

„Támhle! Ta s velkýma kozama. Hoďte ji do pytle.“

Červenka se přikrčila a přitiskla se pevněji k Jakarovi. Jazyku malého muže nerozuměla, a tak tázavě pohlédla na mladíka, zda ten skrček dokázal nějak rozeznat její krev. Jakar si přitiskl ke rtům prst a konejšivěji stiskl rameno.

Když začali netopýří bojovníci zvedat mrtvé tělo, mužík zařval: „Seberte všechny její části, vy pitomci. Potřebuji její pravou ruku.“

Červenka se zachvěla a Jakar jí rameno stiskl pevněji.

Netopýří vojáci nacpali torzo a oddělenou paži mrtvé dívky do koženého pytle, který přehodili přes sedlovou hrušku jejich vůdce. Mužík s krutým smíchem poplácal vak a pronesl k němu: „Ty jsi mi, holka, ale nadělala potíží! No, už je máme za sebou.“

Několik netopýřích bojovníků se chraptivě zachechtalo, pak se jeden mužíka zeptal, zda chce i ostatní těla. Muž převedl koně k mrtvým dívkám a pečlivě si je prohlížel. Pak zavrtěl hlavou. „Ta Hadí královna mezi nimi není.“ Ohlédl se do stínu skal. „Nejspíš se tam někde skrývá, ale teď je bezmocná. Nemá už žádný význam.“ Otočil se k jezdcům. „Oznamte velitelům, že jsme tu holku našli a že se s ní vracím do Pyramu.“ Pak vrhl pohled na netopýří bojovníky, kteří nasedali na koně, a oznámil jim: „Vy mě do Pyramu doprovodíte.“

Určení vojáci odcválali vykonat rozkaz, zatímco mužík s ponurým triumfálním úsměvem zamířil se svým oddílem na západ.

Jakar k sobě Červenku pevně tiskl, dokud jezdci nezmizeli z dohledu, a pak zašeptal: „Jsou pryč. Je po všem.“

Vzhlédla k němu. Tváře měla umazané hlínou a slzami a Jakar ještě nikdy neviděl něco tak roztomilého. „Opravdu?“ šeptla a mladý šlechtic přikývl. Červenka se k němu přitiskla a zamumlala: „Drž mě, Jakare. Prosím, drž mě pevně.“

A on ji poslechl.

Kapitola pětatřicátá

JÁMA OSUDU

Když se Jakar s Červenkou vynořili z vysoké trávy, přiváděl k silnici Hnědý Jenda Kobru, která již přišla k vědomí. Červenka se rozběhla a vrhla se starci do náručí.

„Díky bohům!“ vyhrkl bukko. „Bál jsem se, že vás odvezli.“

Kobra nejisté postávala na silnici a popelavou tvář jí v měsíčním svitu lemovaly černé vlasy. Pochodně netopýřích vojáků se v temnotě noci změnily v malé, plápolající tečky a jejich světlo s rostoucí vzdáleností sláblo. Pak světelné body zmizely úplně a Kobra se potácivě přišourala k rozervaným tělům a pozorně si je prohlížela. Přišla k vědomí právě v okamžiku, kdy se Schraak rozhodl vrátit do Pyramu, ale nedokázala si jeho rozhodnutí vysvětlit. Zmateně pohlédla na Jakara a zeptala se: „Co se tu stalo? Proč odjeli?“

„Obalamutili jsme je,“ odvětil klidným hlasem. „Myslí si, že našli Červenku.“

„Obalamutili? A jak?“

„Potřel jsem její krví jednu z mrtvých dívek.“

„Její krví?“ zeptala se Kobra chabě. Pohlédla na čerstvé krvavé skvrny na zemi, pak do Červenčiny bledé tváře a zapotácela se. Obličej se jí zrůznil hrůzou strašnější než nejhorší noční můry.

Hnědý Jenda k ní rychle přiskočil, podepřel ji a zeptal se: „Co je na tom špatného?“

Hadí žena se musela několikrát zhluboka nadechnout, než dokázala promluvit. „Tvůj sen je mrtvý, Jendo,“ pronesla chladným, hořkým hlasem a upřeně pohlédla na Jakara. „Ten malý muž, který je vedl, byl jeden z mých kněží. Jmenuje se Schraak,“ vydechla. „Tivvy mu nějakým způsobem dala moc spatřit Červenčinu auru v jejím mase a krvi.“

„Právě na to jsem spoléhal,“ přikývl Jakar.

„A fungovalo to,“ dodal bukko nadšeně. „Ten prcek si teď myslí, že ji našel.“

„A taky že našel,“ přikývla ponuře Kobra. „Tivvy Červenku nepotřebuje… jí stačí její krev.“

Ostatní vykulili oči hrůzou, když hadí žena dodala: „Vyluhuje Červenčino kaa z její krve, spoutá jej magií a pak se jím nakrmí. Ať už ztratila jakékoli síly, okamžitě je získá zpět. Ale tím to neskončí. Získá nad přilbou takovou moc, jakou měla Červenka, takže Gath té přilbici podlehne. A až jej Tivvy ovládne, vyšle jej na Červenku.“

„Na tom nezáleží,“ namítla Červenka chabě. „On by mi neublížil.“

„To je pravda,“ přidal se Hnědý Jenda. „Nezáleží na tom, co ta ženská udělá. Gath se nevzdá. Sama jsi viděla, jak s tou přilbou bojuje. A teď toho nenechá!“

Kobra k bukkovi stočila pohled šedozlatých očí a usmála se. Její úsměv byl hřejivý, ale postrádal veškerou naději. „Jendo,“ pronesla, „vím, že máš Gatha rád, a věř mi, že jsem přesvědčená o tom, že je to zcela výjimečný muž. Ale nyní je v moci sil, kterým žádný člověk nedokáže odolat.“ Úsměv jí na unavené tváři pohasl: „Je konec, příteli. Je po všem. Žádná slova, bez ohledu na to, jakou naději v ně vkládáš, mu teď nepomohou… a ani nám.“

„S tím souhlasím,“ pronesl rázně Hnědý Jenda. „V téhle scéně není místo pro dialog. Nadešel čas jednat.“

Jakar souhlasně přikývl a prohlásil: „Neodvedli naše koně, takže by mohli být tam, kde jsme je nechali. Půjdu se podívat.“ Mladý šlechtic mrkl na Červenku. „Ty tady zůstaň. Hned jsem zpátky.“

Dívka poslušně přikývla: „Buď opatrný.“

Jakar zmizel ve stínu útesu a začal puklinou šplhat k vrcholu.

Kobra jej chvíli pozorovala, pak zavrtěla hlavou a otočila se k starému principálovi s otázkou: „Co si myslíš, Jendo, že teď můžeš dělat? Jít do Pyramu? Ve čtyřech lidech zaútočit na hrad?“

„Ano,“ prohodil lehkomyslně, „a ty nás povedeš.“ Vědoucně se usmál: „Cestu přece znáš, že?“

„Ale ano, cestu znám. Ale je to zbytečné. Uvidí nás přicházet na míle daleko. A i kdybychom se dostali dovnitř, proti Gathovi bychom neměli žádnou šanci. Ta přílbice by vycítila naši přítomnost a šla by po nás.“

„Ale pokud bychom se k drahokamům dostali jako první, měli

bychom naději. Je to tak?“

„Jendo,“ potřásla Kobra unaveně hlavou, „Pyram není žádné tvé jeviště. Je skutečný a velmi nebezpečný. Drahokamy se nacházejí hluboko v podzemních kobkách. Museli bychom mít štěstí samotné Dobré bohyně, abychom se k nim vůbec dostali.“

Hnědý Jenda ji popadl za ramena a široce se usmál: „Takže souhlasíš? Máme šanci se k nim dostat?“

„Ano, šanci máme, ale…“

„A jestli bude ta vílí čubka Gatha ovládat, mohou jej ty drahokamy od ní osvobodit, že?“

Otevřela ústa, aby mu odpověděla, pak se zarazila a nakonec řekla: „To já nevím.“

„Předtím sis byla jistá,“ obvinil ji zamračeně.

„Já vím, ale, no… asi jsem jen snila. Dělala jsem si plané naděje.“ Odvrátila se a pohlédla na Červenku. „A co ty? Když půjde tenhle bláznivý stařec do Pyramu, půjdeš s nim?“

„Jistě,“ vyhrkla Červenka.

„Proč?“ zeptala se chladně Kobra. „Vždyť žádné drahokamy nepotřebuješ. Nejenže jsi vyléčila Jakara ze zahořklosti, ale dokonce se do tebe zamiloval! Na co by ti teď byly?“

Červenka zrudla. „Nevím, zdaje pravda, co o Jakarovi říkáš. Ale na tom teď nezáleží. Gath nás potřebuje. A my se mu musíme pokusit pomoci bez ohledu na to, jak malou šanci na úspěch máme.“

Kobra přistoupila těsně k dívce, pozorně se jí zahleděla do tváře a hořce pronesla: „Lžeš. Ty chceš ty drahokamy pro sebe! Jen tohle jsi vždycky chtěla.“

Července šokované poklesla brada, pohlédla z Hnědého Jendy na Kobru a vydechla: „To není pravda! Já… já…“

„Jen klid, Červenko,“ pronesl starý principál klidně, „nemusíš nic vysvětlovat.“ Otočil se ke Kobře. „Není nutné přehrávat své zklamání na ni. Ničemu to nepomůže.“

Hadí žena na něj zírala s prázdným výrazem ve tváři. Pak se posadila na úbočí svahu a upřela pohled do země. Hnědý Jenda k ní přistoupil, a než promluvil, na okamžik zaváhal.

„Mám ještě jednu otázku. Dokáží ty drahokamy uvolnit Gatha zpod nadvlády Vílí královny, nebo ne?“

„To nemohu slíbit, Jendo," povzdechla si Kobra, aniž by na něj pohlédla, „ale ano, pokud všechno proběhne tak, jak má, tak ano."

„Pak tedy máme šanci."

„Ano, pokud se dostaneme k těm drahokamům," vzhlédla Kobra. „Ale to je nemožné!"

„Možná," odvětil. „Omluv mě, že to říkám sám, ale při řešení výjimečně bezvýchodných situacím bývám skutečně excelentní."

Kobra nedokázala potlačit úšklebek, a když si před ní Hnědý Jenda dřepl, zavrtěla hlavou. „Nevrť svou rozkošnou hlavičkou, ženo. Stojíme na dně jámy osudu, takže jedinou naší nadějí je vzhlížet vzhůru s lehkou myslí. Pouze ta nás může vynést ven."

„Uvědomuješ si," pronesla suše, „že jsi naprosto šílený."

Souhlasně přikývl. „V mém případě je to otázka cti. Když stojím na útesu, musím z něj skočit… už jen pro případ, že bych měl možnost letět."

Usmála se a ze zákrutu silnice uslyšeli dusot kopyt. Vstali a z temnoty vyjel Jakar, který za sebou vedl dva koně. Červenka vydechla úlevou a rozběhla se jej přivítat. Kobra pohlédla na Hnědého Jendu.

„Vidíš," ukázal starý principál na koně, „už se na nás začíná štěstí usmívat."

„Nebo mračit," odsekla Kobra.

Hnědý Jenda zavrtěl hlavou. „Důvěřuj mi. Nezapomeň, že vidím věci, které nadejdou. A věř mi, ženo, že naše cesta teprve začíná. Náš čas teprve nadejde."

Zaváhala a v očích jí zableskla dětinská naděje. „Jendo, mám dojem, že začínáš být nakažlivý."

„No tak na tohle se můžeš spolehnout," prohlásil s širokým upřímným úsměvem.

Kapitola šestatřicátá

ČERNÉ SVĚTLO

Tiwy se úžeji zahalila do pláště z leopardi kůže a nervózně se ohlédla přes rameno planoucíma očima. Kolem ní vířily hořčicově a citrónově žluté výpary a vyplňovaly oltářní komnatu v podzemí Pyramu. Fialové líce jí žhnuly a nach jí zaléval tváře až ke koutkům šarlatových rtů. Tělo měla kluzké potem. Nervy a svaly měla napjaté k prasknutí smyslným očekáváním. Roztoužená bohyně.

Zády se tiskla k lesklé obsidiánové zdi a ploché břicho se jí křečovitě napínalo. „Opatrně!“ vydechla. „Jen opatrně!“

Velekněz a dva přisluhovači pouze poslušně přikývli. Zaujatě pobíhali kolem černého kamene, ze kterého stoupaly výpary, a prováděli jemné úpravy na složité aparatuře. Nahé hrudníky se jim leskly potem a bosé nohy čvachtaly v jeho kalužinkách. Destilační přístroje, lahvičky, trubice ze zeleného skla, kádinky a žíhací kelímky byly na stole propojené do bublajícího bludiště. Plameny z nádobek s olejem se mihotaly pod skleněnými nádobami, jimiž se plazily barevné výpary, které unikaly z netěsných spojů a ohybů.

Velekněz přidal kapku vitriolu do jedné kádinky s vroucí, krvavě rudou tekutinou. Jeho pomocníci špachtlí a lžičkou přimíchávali do další lahvičky jakýsi prášek a zvýšili plameny v ohřívacích nádobkách. Pak zůstali všichni tiše stát a vyčkávali.

Výpary v trubicích zhoustly do žluté mlhy a vzdouvaly se směrem k podivnému vrcholku celé aparatury, který představovala bronzová trubice, tenká jako stéblo slámy. Na jejím konci se pomalu nahromadila kapička tekutiny, která pak skanula do malinké skleněné fioly. Průhledná nádobka již byla z jedné třetiny plná nachově zbarveného elixíru.

Náhle jeden spoj uprostřed bludiště nádobek praskl. Výpary hořčicové barvy zaplnily místnost a kapky vzácného elixíru se syčením kanuly na desku stolu. „Okamžitě to opravte!“ zaječela

Tivvy.

Všichni tři muži přiskočili k prasklému spoji. Akolytové popadli trubice rukama v rukavicích a obě trubice spojili. Velekněz rychle obalil spoj směsicí jílu a slámy. A pak podepřel trubice další podpěrou. Všichni chvíli pozorovali víření plynu a jeho cestu opraveným spojem. Žádné výpary již neunikaly.

Tivvy se trochu uvolnila, ale když se vedle ní otevřely těžké dubové dveře, prudce se otočila. Dovnitř vešel Schraak. Mužíka zpoza dveří následovalo hluboké hrdelní vrčení a Tivvy se pyšně usmála, protože věděla, že ten zvuk vychází z hrdla toho velkolepého barbara, kterého věznila v přilehlé kobce. Schraak se zastavil, otočil se čelem k Vílí královně a uklonil se.

„Nechce jíst ani pít, vaše veličenstvo. Kromě toho mu nedokážu sundat tu rohatou přilbici."

„Nechej ji být," vydechla Tivvy. „Těší mě vyhlídka na maskovaného milence."

„Milence?" kněz na ni vyděšeně pohlédl. „Ale… na to on není dost silný! Sežehne jej žár vašeho posvátného ohně. Zabije ho!"

„Však on zesílí." Oči se jí zlovolně zaleskly.

Schraak ztuhl. „Chcete… mu podat černé víno? Učinit z něj Boha zkázy?"

Vílí královna přikývla.

„Ale je to jen člověk!"

„Ano, ale člověk jako žádný jiný."

„Vždyť ukradl pánovu přilbu. Musí zemřít!"

Tivvy zavrtěla hlavou a ježatá kopí jejích blond vlasů se zachvěla. „Pán nechce jeho smrt, ale poslušnost. Ten barbar mu bude sloužit."

„Ale… pokud bude mít přilbu na hlavě, když se s ním budete milovat, bude… mohl by…"

„Možná," odvětila Vílí královna a hlas se jí zachvěl směsí strachu a naděje. „Znám nebezpečí, které hrozí. Bude to jako milovat se s plamenem našeho pána, ale brzy, velmi brzy, budu připravená takové riziko podstoupit."

Schraak se zachvěl a rozhlédl se po laboratoři.

Velekněz zlehka poklepal na trubici, ve které se začaly hromadit

výpary, aby je popohnal k cestě vpřed. Jeden pomocník nahříváním uvolňoval kapku hustého elixíru, uvízlou v další trubici, a druhý hlasitě předčítal slova starověké formule ze zažloutlého a roztřepeného pergamenu.

„Schraaku, měl by ses modlit za jejich úspěch," prohodila Tivvy. „Protože pokud neuspějí," Vílí královna upřela na malého mužíka plamenný pohled, „vrátíš se do hlíny, ze které jsi povstal."

Schraak o krok ucouvl.

„Už podruhé jsi mě zklamal, červe. Přivezl jsi mrtvolu ikarijanské dívky, a ne té holky!"

„Ale… ale byla to její krev! Musela být!" vykoktal mužík. „Viděl jsem její auru!"

Vílí královna přikývla. „Ano, krev byla její. Mrtvolu jí pomazali. Ale prohlédl sis ji pořádně? Byla to ta mladá, krásná dívka, kterou jsi kdysi spatřil v Bahaaře?" Schraak zaváhal a Tivvy poznala, že si tělo pečlivě neprohlédl. „Myslela jsem si to."

„Odpusťte, má paní," žebral kněžík, „tak jsem dychtil…"

„Nechutný hňupe! Kdybys použil tu svou odpornou hlavu, mohli jsme ušetřit celé hodiny. Místo toho jsme strávili většinu dne seškrabáváním vloček zaschlé krve, jejich rozpouštěním a přiváděním zpět k životu." V očích se jí zračil náznak strachu a dech se jí zrychlil. „Pokud je její kaa tak silné, jak tvrdila ta Hadí královna, bude ještě naživu. Ale co když není!"

Hrozba v jejím hlase přiměla Schraaka vytáhnout z roucha kus měkké látky a setřít si z čela a tváří kapičky potu. Pak se rozechvělým hlasem zeptal: „Už toho… bude dost?"

„Skoro," odsekla. „Fiola je téměř plná."

Schraak pohlédl na průhlednou nádobku, ve které se hromadila nachová tekutina, a ulehčené si oddechl. Pak se otočil ke své královně se slovy: „Nařídím, aby pronásledování začalo nanovo. Potřetí nám ta holka neunikne."

„Toho nebude potřeba."

Mužík zvědavě vykulil oči.

Úsměv prozářil srdcovitou tvář Vílí královny. „Jakmile toho barbara ovládnu, pošlu jej pro ni. Je naprosto nepochybné, že on ji dopadne. Žádný tvor, který ohrožuje našeho pána, se nedokáže skrýt

před rohatou přilbou.“

Mužík přikývl a opět si otřel tvář cípem měkké látky.

Velekněz přistoupil ke konci stolu a sledoval, jak se plní průhledná fiola.

„Pospěš!“ zavrčela Tivvy. „Tak už dělej!“

Velekněz nechal do nádobky skanout další tři kapky a pak ji uzavřel zátkou. Oběma rukama malinkou fiolu zvedl a podal ji Vílí královně. Tivvy se vznešeně napřímila, shodila z ramen leopardi plášť a dlaněmi si přitiskla nádobku k nahému žhavému tělu. Jediným jejím oděvem zůstala úzká bederní rouška z leopardi kůže.

Když následovala velekněze k oltáři v nejzazší části laboratoře, zhluboka se nadechla. Oba vystoupali po třech kruhových stupních ke krychli lesklého obsidiánu. Tento tři stopy vysoký podstavec sahal Tivvy k pasu a na jeho vrcholku v dokonale padnoucí prohlubenině spočívala velká koule z černého kamene. Kvůli lepšímu udržení rovnováhy se Tivvy rozkročila a v natažených rukou před sebe zvedla fiolu. Velekněz objal pažemi kouli a s vypětím sil ji odvalil stranou. Z malého otvoru uprostřed prohlubeniny vystřelil sloupec bílého světla, silný jako malíček Vílí královny. Mířil přímo vzhůru a prořezával temnotu jako nůž.

Velekněz si těžkou kamennou kouli přitiskl k hrudi, odvrátil hlavu a ucouvl od oslepujícího světla.

Schraak a akolytové se přikrčili za laboratorní stůl.

Tivvy zůstala stát na místě.

Svaly na pažích se jí napínaly a pulzovaly a zaťaté prsty pevně svíraly fiolu, jako by se pokoušela vysmeknout ze sevření. Sloupec bílého světla se pod úhlem odrazil od černého stropu, vyleštěného jako zrcadlo, a vnikl do hrdla fioly. Tam promíchal a zahřál elixír a z hrdla začaly stoupat pramínky tmavého kouře jako prsty nebožtíka.

Rozevřené rty Vílí královny zvlhly. Na spáncích se jí perlil pot. Ňadra i břicho jí ztěžkly. Na stehnech se jí křečovitě napínaly svaly, ale Tivvy stála bez hnutí a ze všech sil se snažila udržet fiolu v nehybné poloze. Po chvíli zakolísala a začala ochabovat, ale nepřestávala držet nádobku světlu v cestě. Fiola se jí vrtěla v sevření a tekutina uvnitř divoce pěnila. Z hrdla stoupaly nachové výpary, které se vinuly kolem světelného sloupce.

Divá vílí tvář se roztáhla ve spokojeném úsměvu a Tivvy s fiolou přitištěnou k hrudi o krok ucouvla. Bílé světlo se odrazilo od kamenných stupňů, proletělo místností a narazilo do vzdálené stěny, kde se rozprsklo do stovek světelných paprsků, které létaly místností.

Jeden akolyta byl popálen v obličeji. Kádinky a trubice popraskaly a rozletěly se na střepy. Blesky vyřezaly do hladkého stropu brázdy. Schraaka zasáhl jeden paprsek do boku a mužík s výkřikem padl na podlahu. Rukou si tiskl zranění a mezi lopatkovitými prsty se mu z našedlé kůže kouřilo.

Tivvy si létajících paprsků nevšímala. Přiložila si k ústům fiolu a vlila si elixír mezi rty. Několikrát polkla a cítila, jak ji nápoj pálí v žaludku. Když začala vnímat, jak se jí duší šíří síla jako nějaká děsivě krásná nákaza, s rozzářenou tváří si potěšené olízla rty.

Schraak, který se krčil před světelnými blesky, na ni vykřikl: „Zastavte to! Prosím, zastavte to!“

Vílí královna se ohlédla přes nahé rameno. Spatřila, jak jedna nádobka vybuchla v záplavě světla, a pak uviděla na podlaze Schraaka, který k ní vzpínal ruce. Přes něj ležel v bezvědomí jeden akolyta s rozhozenýma rukama a jeho kutna byla v plamenech. Tivvy se ohlédla k podstavci oltáře. Vedle něj ležel na zádech velekněz, který stále svíral v pažích kamennou kouli. Bílé světlo zasáhlo kouli a těžký balvan mu rozdrtil hruď.

S nenuceností tyrana odhodila Vílí královna fiolu, která zacinkala na stupních, a otočila se k oltáři. Když pozorovala, jak před ní tryská vzhůru kopí bílého světla, jehož zář měnila její fialové líce v bledě růžové, v očích se jí mihlo zaváhání. Pak zatajila dech a odvážně strčila ruku do sloupce světla asi stopu nad otvorem v černém kameni.

Bílé světlo se jí o dlaň okamžitě zastavilo a blesky, které křižovaly místnost, se rozptýlily a zmizely.

Schraak odstrčil tělo akolyty stranou, vyškrábal se na ruce a kolena a ve zbožné úctě zůstal civět na svou královnu.

Dlaň Vílí královny se změnila v bílé světlo, které jí dál postupovalo paží. Když vystoupalo až nad loket, začalo se rozptylovat a mísit s lesklou, oříškově hnědou pletí. Pak opět začalo předloktím ustupovat k dlani. Když prošlo dlaní, zdálo se, že se jí

blýská v prstech. Pak její tělo opustilo. Tivvy dlouhou chvíli držela ruku pevně v cestě bílému světlu, které stále pronikalo z otvoru, pak se jí dlaň začala chvět námahou, jak se světlem bojovala. Lesklá snědá kůže se jí perlila potem a pod ní se napínaly svaly. Přesně v místě, do kterého narážel paprsek bílého světla, jí z dlaně začal pomalu vyzařovat sloupec černého světla. Černé světlo pronikalo do bílého a stlačovalo jej stále níž, dokud bílé světlo nezmizelo v otvoru v oltářním kameni.

„Tu kouli," zašeptala Tivvy chraplavě. „Rychle!"

Schraak a přeživší akolyta vyskočili na nohy a pospíchali k oltáři. Při pohledu na mrtvého velekněze zaváhali, pak si k němu dřepli. Násilím vytáhli kamennou kouli z velekněžova křečovitého sevření a zvedli ji na oltář. Tivvy odtáhla ruku a koule se skutálela na své místo dříve, než z otvoru stačilo znovu vytrysknout bílé světlo.

Vílí královna, opilá nově získanou silou, přiskotačila k polici a do každé ruky popadla lahvičku Nagraa. Ohlédla se na vyčerpaného Schraaka, který se krčil na stupni pod oltářem, a křikla: „Vstávej, ty nicotný červe. Přines klíče!"

Proběhla dveřmi, kterými přišel Schraak, a úzkou hliněnou chodbou a zastavila se v otevřených dveřích malé kamenné kobky tváří v tvář barbarovi.

Kapitola sedmatřicátá

TEMNÁ BOHYNĚ

Gath, kterého osvětlovalo mihotavé světlo lucerny, visel bezvládně v řetězech v zadní části cely. Paže měl napjaté a nohy roztažené. Zápěstí a komiky mu poutaly okovy, které byly přikuty řetězy k bočním zdem, takže vězeň visel ve vzduchu a kamenné podlahy se vůbec nedotýkal. Hlava v přilbici mu visela mezi rameny a opálené, zkrvavené tělo mu pokrývala malinká, sinalá kousnutí.

Přilba se pomalu zvedla a oči ve stínu průzorů pozorně sledovaly divošskou vílu.

Téměř nahá Vílí královna rychle oddechovala a tělo se jí lesklo potem z nějaké těžké námahy. V rukou třímala dvě lahvičky. Z chodby za ní vyšel malý úlisný muž a poslušně se postavil vedle ní. Mužík se třásl tak silně, že kruh s klíči, který svíral v ruce, hlasitě řinčel.

Gath instinktivně zavrčel hlubokým hrdelním hlasem a Vílí královna se usmála. „Vítej v Pyramu, obře. Jmenuji se Tivvy a jsem Vílí královnou a velekněžkou Černé Veshty. Předpokládám, že jsi o mně už slyšel, že?“ Gath neodpověděl a Tivvy přimhouřila oči. „To se mi líbí. Mám ráda pyšné, vzdorovité muže a ty jsi zjevně ten nejpyšnější ze všech. Proto jsi také ještě naživu. Dám ti šanci zjistit, kdo se ti líbí víc… já, nebo ta holka.“

Gath zatáhl za řetězy, ale neměl žádnou sílu a okovy, které se mu zařízly do zápěstí a komiků, způsobily, že mu hlavu zaplnila tepající bolest. Přemohla jej závrať, a tak zavřel oči. Oheň, který mu zaplavoval mozek, šlehal až do očních bulv. Když je opět otevřel, věděl, že mu žhnou rudým žárem.

Tivvy zůstala stát tři stopy od Gatha. Tělo jí zrudlo, jak instinktivně odpovídalo na jeho žár svým.

Přilba se pokusila od ní odvrátit, ale barbar jí to nedovolil a pozorně si Vílí královnu prohlížel.

„Udivuje mě,“ prohodila Tivvy tiše, „že člověk v tobě se ještě stále odmítá podřídit té přilbě. Kdybych to neviděla na vlastní oči, nikdy bych tomu neuvěřila. Ale jsem ráda.“ V hlase jí zaznělo potěšení: „Z člověka jsem ještě nikdy Boha zkázy neudělala. Až dodnes na to nebyl nikdo dost silný. Ty jsi.“

Gath se v řetězech divoce vzepjal, z očních průzorů vyšlehly plameny a Schraak se musel posadit, jinak by upadl. Ale Tivvy neucouvla a jen čekala, až barbar, kterému se hruď leskla potem a krví, opět zůstane bezmocně viset v řetězech.

Pomalu jej obcházela s oběma lahvičkami v jedné ruce a špičkami prstů druhé se jemně dotýkala jeho paží, zad a zápěstí. Nakonec zůstala opět stát tváří k němu. Na prstech se jí leskla jeho krev. Zamyšleně si ji prohlédla, olízla a pak pronesla: „V prastarých

svitcích je psáno, že jednoho dne bude po zemi kráčet muž tak silný, že bude schopen rozdrtit celé národy a pozvednout hory, aby obnovil zemi. Člověk tak odvážný a silný, že mu v patách budou kráčet legendy.“ Napjatě ztišila hlas a téměř vydechla: „Člověk větší než mocní králové a velcí mágové, stvořený jak dobrem, tak zlem… muž, jehož upřímná láska bude schopná přivést zpět k životu Bílou Veshtu a jehož chtíč může tuto vyvolenou Pána temnot přeměnit ve vtělení Černé Veshty.“

Barbar tiše visel v okovech a oči mu žhnuly.

„Chápeš, co to znamená? Dovedeš si představit, jak obrovskou moc by mohl tento člověk uvolnit?“ Potřásla hlavou. „O tom pochybuji. Taková moc leží dokonce i mimo mé představy. Ale toho muže si představit dokážu… tímto mužem jsi ty.“

Gath se jí vysmál chraplavým, hořkým smíchem.

Tivvy se na něj usmála: „Šetři smíchem, obře. Už brzy uvidíme, kdo z nás má pravdu. Ty, další Bůh zkázy, nebo já, Vílí královna Pyramu.“ Úsměv jí zmizel z krásné divošské tváře. „Víš, já jsem ta vyvolená Boha smrti.“

Gathovým tělem proběhla vlna chladné hrůzy a barbar se vzepjal v řetězech.

Vílí královna znovu počkala, až mu dojdou síly, pak zuby odzátkovala obě fioly a zvedla mu je k obličeji se slovy: „Zvedni hlavu.“

Navzdory Gathovu úsilí přilbice uposlechla a Tivvy mu vyprázdnila jednu lahvičku do ústního otvoru. Barbar se pokusil hořký nápoj vyplivnout, ale přilbice převzala kontrolu a hrdlo mu zaplavila žlučovitá chuť. Tělem se mu rozléval žár. Mysl mu zaplavil zběsilý chtíč, a když mu Vílí královna nabídla druhou fiolu, poslušně nastavil ústa. Pak sebou přilbice trhla a odlétající kapky hustého černého vína zasyčely na horkém kovu. Tivvy ucouvla, odhodila prázdné lahvičky stranou a přilbice se k ní naklonila. Plameny dychtivě olízly její tělo.

Vílí královna se hrdelně zasmála. „Vidíš, po kom teď touží, Schraaku?“ Odvázala si úzkou bederní roušku a leopardi kůže sklouzla na kamennou podlahu. Pod oříškově snědou kůží se jí zamihotaly plameny, které se soustředily v ňadrech a klíně. Pak se

rozšířily po celém těle, takže Tivvy vypadala jako tekutý oheň uvězněný v ženském těle.

Gath se vzepjal v okovech a sáhl po Vílí královně. Oči mu stravoval žár a barbar cítil opojný parfém jejího mládí a chtíče, který však jako by ustoupil do pozadí, a Tivvy mu náhle připadala obrovská. Připomínala mračno vlnící se kůže, která se k němu tiskla. Gath měl pocit, že stojí na vrcholku hory a tou horou je jeho vlastní tělo. Pohybovalo se pod ním jako otřásající se země. Vůbec jej nedokázal ovládat.

„Je to marné, teď patříš mně.“ Vílí královna šeptala, ale její šepot byl ohlušující. Pak vyštěkla: „Zámky, červe! Rychle!“

Mužík hbitě vyskočil a odemkl okovy. Gath cítil, jak se jeho obří tělo uvolnilo a tvrdě přistálo na kamenné podlaze. Náraz jej lehce omráčil, a když se mu zrak projasnil, spatřil usměvavou Tivvy, která prohodila k mužíkovi: „O řetězy se nestarej a vypadni!“

Tohle nemusela Schraakovi říkat dvakrát. Ještě než domluvila, skrček vyběhl ze dveří a prudce je za sebou zabouchl.

Vílí královna se vzdouvala jako oheň a obří hora se pohnula. Řetězy zařinčely v železných kruzích ve zdech, povolily a zarachotily o podlahu. Vztáhl k ní ruce, mohutné dlaně jí sevřely pas a Gath si Tivvy hrubě strhl do náručí. Rozhoupané řetězy řinčely. Barbar měl nyní daleko větší sílu, než si kdy dokázal představit, a v nitru se mu vzdouval vulkanický oheň. Ten žár netrpělivě dychtil po spojení s jiným žárem.

„Ano! Ano!“ zasténala. „Tak už pojď!“

Drtivě ji sevřel a Tivvy jej nohama obemkla kolem boků. Když si jej vestoje vzala po způsobu Temné bohyně, jejich žár se smísil a začal barbara stravovat, jako oheň stravuje poleno tvrdého dřeva.

Pak jeho vlastní mysl zmizela a zůstaly jen svaly, kosti a smysly.

Kapitola osmatřicátá

PYRAM

Z kopcovité krajiny vyjeli čtyři jezdci, všichni najednou přitáhli otěže a zůstali stát ve stínu koruny ohromného dubu. Na jejich tunikách a pláštích byly patrné stopy tvrdé noční jízdy a zdobily je tmy, prach a skvrny potu. Vyčerpané tváře jim však projasňovaly bezstarostné úsměvy pootevřených rozpraskaných úst. Zarudlé oči pozorovaly okolní krajinu. Kupodivu všichni seděli v sedlech vzpřímeně jako herci, kteří se chystají do krvavé bitvy uprostřed jeviště.

Hnědý Jenda jel uprostřed. Kobra po jeho pravici a po levici kousek vzadu Jakar s Červenkou.

Na šedivém nebi se vznášeli racci, kteří s křikem využívali chladného mořského vánku. Tentýž vánek nadouval jezdcům pláště, chladil jim rozpálené tváře a plnil namáhavě se dmoucí plíce.

Pobřežní silnice ležela ani ne čtvrt míle před nimi a asi sto kroků za ní se převalovaly nízké vlny temně modrého moře. Temnou pokrývkou mraků pronikaly roztroušené zlatavé paprsky slunce a probodávaly hladinu Vnitřního moře, vábily jako zlaté mince, poházené po tmavomodrém ubruse.

Jezdci se vztyčili v sedlech, jako by dychtili vyrazit vpřed a začít s křikem předvádět své umění, ale jako ostřílení herci zůstávali na místě a pozorně si prohlíželi jeviště.

Červenka, kterou ohromila rozlehlost moře, vydechla údivem: „Je tak veliké… a krásné.“

Hnědý Jenda na ni vyčítavě pohlédl, aby dívce připomněl, že zde nejsou proto, aby hráli hru o kráse a nadšení, ale drama o loupeži a krutém násilí. Červenka omluvně pokývla hlavou.

Vyrazili vpřed a stromy, které lemovaly silnici, začaly rychle řídnout jako rozevírající se opona, odhalující stále širší výhled na holé pobřeží.

Bukko ještě nikdy neviděl zemi, nebe a vodu v tak nezměrném

měřítku a příkrém kontrastu. Tohle bylo jeviště, na kterém se mohli rvát a válčit bohové a tajemné bohyně se mohly procházet za clonou vody a slunečních paprsků. Hnědý Jenda znovu přitáhl otěže a tentokrát on vydechl obdivem. Ale nikdo se na něj nezamračil a ostatní zastavili vedle něj.

Temná zvlněná hladina a vzdálená tropická zeleň naznačovaly podivná tajemství a černý hrad, který se nakláněl z obrovské šedé skály, zvedající se z moře, vypovídal o blízkosti zlověstného osudu.

„To je Pyram," oznámila Kobra věcně. „Viděla jsem jej z druhé strany, ale není pochyb, že je to on."

Ze severních zdí a věží zbývaly pouze miny, na jihu se však mezi hradními příkopy tyčily k nebi vysoké věže a strmé obranné zdi. Jejich vrcholky zakončovaly hradby, opatřené cimbuřím, zakrývající nástrahy, které za nimi mohly číhat.

Holá skála, která podpírala hrad, klesala do hustého podrostu rohovníků, korkovníků a planých olivovníků a posléze se měnila v koberec vřesu, rozmarýnu a levandule. Nad houštinami se vznášela hejna krkavců, pěnkav a střízlíků a snášela se podél příkrých útesů, porostlých zimostrázem a jalovcem, které lemovaly potůčky, stékající v puklinách skály.

Zvlněná krajina klesala k úpatí severní strany mohutné skály, na které stál hrad. Prašná cesta se odpoutávala od pobřežní silnice a stáčela se do vnitrozemí přes úzký přírodní most, který spojoval pevninu se skálou. Pak se po mírném západním svahu klikatila směrem k jižnímu okraji hradu a dovnitř vstupovala bránou ve vnějším opevnění, které oddělovalo hradní zdi. Na cimbuří vlály vlajky a vedle nich se pohybovaly malinké postavičky, hlídky hradní posádky. Ale pobřežní silnice i hradní cesta vypadaly jako lačné hliněné jazyky, jen čekající na chutné kousky, které by vsály mezi zuby hradu.

Z Vnitřního moře se zvedala mlha. Mlžný závoj stoupal kolem úpatí strmého útesu na severní straně a zakrýval vlny, které se tříštily v temných ústích jeskyní. Mlha zkoumala pobřeží jako přízračné prsty, které sahaly až k pobřežní silnici, a zdálo se, že budou pokračovat dál. Ve větru se nad hradem převalovala těžká mračna a jejich cáry se vlnily kolem věží a min jako smuteční roucho.

Hnědý Jenda se usmál a v hlase mu zazněla naděje: „Počkáme, až nás ta mlha zahalí.“

Sestoupili z koní, rozdělili si poslední zásoby vody a potravin, rozsadili se na zem a pozorovali převalující se mlhu. Když je konečně zahalil mlžný závoj tak, že neviděli dál než na deset stop, nasedli na koně a vyrazili k Pyramu. Kobra jela v čele.

Jakar s pohledem upřeným do husté opony mlhy prohlásil: „Tohle se mi nelíbí. Proč by to najednou začalo být tak snadné?“

„Jen klid, hochu,“ odvětil Hnědý Jenda. „Musíme využít každé šťastné náhody, která nám přijde do cesty.“

Ujížděli po pobřežní silnici až k odbočce a cestou potkali pouze dvoukolák tažený volem. Vozku na kozlíku v mlze téměř nedokázali rozeznat. Pak odbočili na prašnou cestu ke hradu. Když přejížděli úzký přírodní most, zaslechli z výšky hradeb vzdálené hlasy, ale nepotkali nikoho. Na úpatí skály Kobra tiše ukázala, že by měli odbočit, a vedla je mezi balvany k pobřeží. V malé zátočině ukryli koně a Hnědý Jenda s Jakarem si připevnili meč a kuši na záda. Téměř míli se brodili podél úpatí skály a pak se zastavili.

Před nimi se do vzdouvajících se vln přílivu nořil příkrý, čtyřicet stop vysoký útes hladké, neschůdné břidlice. Na jeho vzdálenější straně pronikaly vlny do temnoty malé jeskyně.

Kobra si sundala plášť, svinula jej do rance a zvedla nad hlavu. Pak vstoupila hlouběji do vody. Ostatní učinili totéž a následovali ji. Přebrodili se dalších deset stop podél úpatí útesu do větší hloubky a k jeskyni museli doplavat. V jeskyni s nimi vlny házely ze strany na stranu a opakovaně je otloukaly o balvany, než nalezli pevnou půdu pod nohama. Potlučení a poškrábaní se vyplazili na mělčinu v hloubi jeskyně, kde zůstali vyčerpaně ležet. Lapali po dechu a pozorovali, jak Červenčin plášť, který jí vlny vyrvaly z rukou, odnáší zpěněný příboj na širé moře.

Jeskyně byla široká, ale jen tři stopy vysoká, a tak se museli pod nízkým stropem plazit v mořské vodě na suchou zem. Tam si vyždímali šaty a pokračovali dál. Podle Kobřiných instrukcí, které jim dala již včera v noci, se pohybovali tak, aby nadělali co nejméně hluku. Sebemenší zvuky padajících oblázků se ozvěnou nesly hluboko do temného, zlověstného nitra jeskyně.

Procházeli horizontálními chodbami, vyhloubenými mořským příbojem, a šplhali vertikálními šachtami, které měl na svědomí déšť. Čas od času jim cestu osvětlovalo matné světlo, které přicházelo z bočních tunelů, ale většinou se plahočili v absolutní temnotě. I přesto je Kobra vedla s naprostou jistotou.

Hnědý Jenda, který šel za ní, měl ruku položenou na jejím rameni, aby ji neztratil, a sám pro sebe se usmíval. Kobra se mu přiznala, že když vyrůstala v Pyramu, jako mladá dívka stále snila o tom, že jednoho dne bude vlastnit ty posvátné drahokamy. Takže značnou část mládí strávila prolézáním podzemních chodeb a tunelů, dokud nenalezla kobku, ve které byly tyto kameny uloženy. Drahokamy však byly po celý čas přísně střeženy, takže je nikdy ani nezahlédla.

Nyní, když pronikali stále hlouběji do nitra skály, rostoucí vzrušení způsobilo, že šla Kobra stále sebejistěji a rychleji.

Vzduch začínal být horký a vlhký a všichni se potili a těžce oddechovali. Zahájili dlouhý sestup úzkou chodbou a na jejím konci je osvěžil chladivý mořský vánek. Zde se Kobra zastavila a otočila se k Hnědému Jendovi. Promluvila tichým, chraptivým hlasem, ve kterém znělo dychtivé očekávání: „Už jsme skoro tam. Teď se chodba hodně sníží, takže se budeme muset plazit.“

Bukko její informaci předal ostatním. Všichni poklekli na vlhkou kamennou zem a zhluboka oddechovali.

„A teď rychle,“ nařídila Kobra a začala se čile plazit nepravidelným otvorem ve skále.

Ostatní ji následovali pod vedením starého principála.

Zem pokrývaly kaluže mořské vody, chomáče páchnoucích mořských ježků a hejna malinkých krabů. Nakonec pokousaní a popíchaní vlezli do větší jeskyně s tůní mořské vody a vydechli úlevou. V tunelu na protější straně jezírka se rozbíjely mořské vlny. Zpěněnou hladinu osvětloval mihotavý svit pochodní, umístěných ve výklencích za kamennou římsou, na kterou ústil tunel, odkud přišli. Římsa se zvedala nad jednou stranou tůně. Skrze zelenou vodu mohli spatřit bílé dno jezírka a v něm rozeklaný otvor, vedoucí do temných hlubin. Vedle otvoru byly umístěné mřížové dveře, opatřené řetězy, které se měly v případě potřeby zatáhnout přes otvor a uzavřít jej.

Bílé škrábance na dně naznačovaly, že byly mříže nedávno zataženy.

Červenka se zachvěla a Jakar s bukkem si připravili zbraně. Všichni si oblékli pláště a vyrazili za Kobrou přes římsu, na jejímž vzdálenějším konci se otevíralo ústí chodby. Došli do poloviny římsy, kde se zastavili a ukryli v temném výklenku.

Na protějším konci prošly svitem plápolajících pochodní temné postavy.

Když postavy zmizely, Kobra spěšně odvedla ostatní k bočnímu průchodu. Chodba mířila ke schodišti a oni začali hbitě stoupat po kluzkých kamenných schodech. Tma se střídala s mihotavým světlem olejových lamp v bronzových držácích. Hukot mořských vln začal utichat daleko za nimi. Na vrcholku ústilo schodiště do vodorovné chodby. Úzká chodba se klikatila, takže nebylo vidět, co se skrývá na jejím konci.

Běželi za Kobrou tunelem, až dorazili do veliké jeskyně s hliněnými stěnami, které se zvedaly do výše třiceti stop. Zakřivené stěny pokrývaly krabí díry a vysoko na jedné stěně ústila dovnitř klenutá chodba. Z ní podél zakřivené stěny klesalo rozšiřující se schodiště, které končilo uprostřed jeskyně proti široké stěně leštěných obsidiánových bloků. Černé kameny pableskovaly v oranžovém svitu veliké olejové lampy, která visela ze stropu.

Hnědý Jenda se nejisté rozhlédl a pak se otočil ke Kobře. Hadí žena měla sinalou tvář a pokleslou bradu. Potácela se na místě a lapala po dechu. Pak doklopýtala k obsidiánové stěně a vykročila podél ní. Něco si nesrozumitelně mumlala a zkoumavými prsty horečně přejížděla po vyleštěném kameni. Když se Kobra obrátila k Hnědému Jendovi, hlas se jí třásl zděšením.

„Byla tady! Vím to jistě! Ta kobka byla právě tady! Za touhle zdí! Ale teď je uzavřená!“

„Víš jistě, že jsme ve správné jeskyni?“ zeptal se mírně bukko. „Samozřejmě!“ vydechla. „Ale je zazděná!“

Hnědý Jenda, Jakar a Červenka si vyměnili poplašené pohledy, přistoupili ke stěně a pečlivěji prozkoumali. Pomaluje začínala zachvacovat panika.

„Jsi si naprosto jistá?“ zeptal se znovu bukko, který však nebyl přesvědčen, že chce slyšet odpověď.

„Ano!“ zasténala Kobra. „Právě tady byly dveře.“ Bouchla pěstí do kamenné zdi. „Přímo uprostřed.“

Jakar se otočil k Hnědému Jendovi: „Zmizíme odsud, Jendo. Tuším past.“

„Počkej chvilku,“ zvedl ruku starý Grillard. Nedokázal se přinutit vzdát se tak rychle. Znovu se rozhlédl a vzápětí si přál, aby to neudělal. Místností se rozlehlo řinčení železných tyčí a všichni se prudce otočili za zvukem. Mřížované dveře přehradily vchod do jeskyně a zablokovaly jim cestu zpět k jeskyni s jezírkem. Za mřížemi stál mužík v bederní roušce, který vylučoval páchnoucí sliz.

Červenka se schoulila do Jakarova náručí a Kobra vyjekla: „Schraak!“

Červí muž se posměšně uklonil.

Kobra se skryla za Hnědého Jendu, přitiskla se k němu a vyděšeně vykoukla bukkovi přes rameno. „Néééé!“ zaječela hrůzou.

„Ale ano,“ odvětil Schraak a tučným prstem ukázal na vrcholek schodiště. Zvedli hlavy a vytřeštili oči.

Z klenutého vchodu proudila do jeskyně mlha a shromažďovala se u stropu. Pak jí začaly pronikat paprsky černého světla. Mlha se vzdouvala, až zaplnila celý strop a hrozila, že spadne na ně.

Všichni čtyři ucouvli a narazili do obsidiánové zdi. Kobra potřásla hlavou a ztěžka se opřela o starého principála.

„Co se děje?“ zasténala Červenka. „Co to je?“

„Past,“ odvětil Jakar tak klidně, jako by popisoval nějakou divadelní rekvizitu. „To všechno byla past. Ten mlžný závoj i to černé mračno nad hradem byly vytvořeny úmyslně stejně jako tahle mlha, na kterou se teď díváme. Měli jsme uvěřit, že si nás nikdo nevšiml.“

„Ale kým?“ zanaříkala Červenka.

„Černou Veshtou,“ zašeptal Hnědý Jenda a Kobra roztřeseně přikývla. Rozechvělá Červenka zmateně pohlédla na bukka a pak se znovu zahleděla na vzdouvající se mlhu. Vzápětí ostře vykřikla a padla na kolena.

V temné mlze v ústí klenuté chodby se objevily plamenné oči a vynořila se rohatá přilba. Spočívala na hlavě obrovského muže, oděného pouze v černé bederní roušce a vysokých botách. Tělo

připomínalo Gatha Baala, ale celkový vzhled byl brutální a vyzařoval z něj démonický chtíč. Posel smrti nyní ztělesňoval Boha zkázy přesně podle původního záměru Pána temnot Hnědý Jenda s Jakarem postoupili před Červenku, aby ji chránili, a pozvedli zbraně.

Z rohaté přilby se okamžitě vydralo drsné hrdelní zavrčení, mohutné tělo se napjalo a řídnoucí mlhou vyšlehly z očních průzorů plameny.

Když Jakar namířil na obra kuši, z přilbice vystřelila přes jeskyni ohnivá kopí, která oběma mužům spálila oděv i kůži a odhodila je stranou od Červenky. Plameny vzápětí pohasly a přilba, skloněná mezi mohutnými rameny, s netrpělivou dychtivostí zírala přímo na dívku.

Z mlhy vedle temného démonického muže vystoupila štíhlá postava a s rukou položenou na jeho rameni se o něj zlehka opřela.

Hnědý Jenda okamžitě pochopil, o koho se jedná. Tivvy. Vílí královna a strašlivá velekněžka Černé Veshty. Ale byla i něčím víc. Starý principál to dokázal vycítit. Její moc byla téměř hmatatelná a tu mlhu bezpochyby stvořila ona. Nařídila mlze jako poslušnému dítěti, aby se shromáždila uprostřed Vnitřního moře a zaplavila nebe. Něco takového mohla dokázat pouze bohyně. A jedině zlá bohyně jako Černá Veshta. Bukko zíral v hrůze a němém úžasu na Temnou bohyni z masa a krve.

Vílí královna představovala podivnou směsici dívčí vitality a svůdnosti a zároveň vychytralosti a hrozivosti, starých jako sám čas. Hnědému Jendovi se nikdy ani nezdálo, že čiré zlo může vypadat tak mladistvě, půvabně a svůdně. To nebylo správné. Tivvy se nahé oříškově snědé tělo lesklo zlatým olejem a klín jí zakrývala úzká bederní rouška z leopardi kůže. Vílí královna dávala na odiv svou novou moc stejně bezstarostně, jako mohutný dub nese listnatou korunu, a její tvář vyjadřovala smyslné uspokojení lvice, která se právě pomilovala se lvem.

Vílí královna pohlédla přímo na Kobru a pronesla: „Vítej zpátky v Pyramu, ty hadí čubko. Mám dojem, že jsem po tobě toužila stejně jako po té holce.“ Rozesmála se uličnickým, dětským smíchem a dodala: „No, skoro.“

Kapitola devětatřicátá

JEVIŠTĚ

Hnědý Jenda se nepohnul ani nepromluvil. Sice chtěl, ale neznal text role a nevěděl, zda to je on, kdo má promluvit. Zdálo se, že dvě hlavní postavy jeho hry náhle zcela vypadly z role, a tato skutečnost jej děsila. Právě ožila bukkova nejhorší noční můra.

Jeho věrný přítel Gath Baal, který představoval hnací sílu principálova plánu, zjevně řady jeho herců zcela opustil. Barbarovo tělo tu sice bylo přítomno, ale zdálo se, že jej ovládá někdo jiný. V jeho zvířecím postoji nebyla ani stopa po muži, kterého Hnědý Jenda znal. Obr stál vedle Vílí královny poslušně jako domácí mazlíček, který čeká na povel své paničky, aby zaštěkal nebo zabil.

Víla samotná pochopitelně představovala největší překvapení. Bohyně by měla vypadat královsky a upjatě a být oděná v těžkém sametu. Ale tahle vypadala jako hravá divoška a v zářivých očích se jí blýskalo zlomyslné hříšné uličnictví. Kdyby o tom chtěl někdo pochybovat, její drzá nahota by hned z kraje ukončila jakékoli pochybnosti a i tomu nejctnostnějšímu muži okamžitě rozepjala poklopec.

Vílí královna se ke Gathovi zlehka naklonila a laškovně mu přejala prsty po rameni. Pak si vložila dva prsty do úst a ostře hvízdla jako dítě, které přivolává oblíbeného psa.

Červí vojáci okamžitě vyklouzli z temných děr v černých hliněných stěnách. Na sobě měli úsporné kožené odění a hnědou houbovitou kůži jim pokrýval sliz. V zvrásněných hlavách měli namísto uší tmavé díry. Několika z nich vyrůstaly ze zápěstí místo dlaní krátké zakřivené čepele, zatímco ostatní mířili na vetřelce kušemi.

Hnědý Jenda s Jakarem se postavili vedle sebe, aby zakryli Červenku a Kobru, ale všichni čtyři couvali hrůzou.

U stěny naproti nim se tu a tam začala zvedat půda, jako by se cosi tlačilo na povrch. Náhle se hlína rozprskla a objevily se hlavy

obrovských slizkých červů, tlustých a oválných jako sud na dešťovou vodu. Kivalští masožraví červi, o kterých se soudilo, že už dávno vyhynuli. Za vrásčitými hlavami se rozpínaly šarlatové šíje jako kápě pod bezzubými tlamami s hrubými, ztvrdlými dásněmi.

Schraak se hlasitě rozesmál za mřížovanými dveřmi, které oddělovaly jeskyni od chodby, vedoucí k jezírku, a Tivvy se pohodlně usadila Gathovi u nohou. Při pohledu na oběti, chvějící se strachem, se Vílí královna rozesmála jako malá holčička.

„A co jste čekali?“ prohodila laškovně. „Že nakráčíte do mého zámku a bez námahy ukradnete, co vám bude libo?“ Zachichotala se a dodala: „Tak hloupí přece nejste, že?“

Protože se Hnědému Jendovi nedostávalo vhodné odpovědi, otočil se k ženám, aby je uklidnil, a spatřil, že na něj Červenka upřeně zírá. Veliké oči měla prázdné jako nepopsanou břidlicovou tabulku, jako by i ona sama vypadla z role své postavy a nevěděla, co hrát.

„Kryj se za námi,“ nařídil, jako by měl nějaký plán, a nejisté pohlédl na Kobru.

Poražená a zlomená hadí žena se ztěžka opírala o stěnu a prázdným pohledem sledovala Gatha. Bukko se zaškaredil. Jedině Jakar hrál svou roli. Zdálo se, že mladý šlechtic nejen dobře snáší útrapy této výpravy, ale že jej zocelují přesně tím způsobem, jaký si jeho role vyžaduje. Usmíval se jako vždy, ale jeho úsměv se zdál daleko odhodlanější než dřív.

Jakar mrkl na starého Grillarda: „Proč mám pocit, že takhle sis konec nepředstavoval?“

Humor mladého šlechtice dodal bukkovi odvahu a Hnědý Jenda se tvrdě usmál na kreatury, které je obklopovaly. „Na komedii to zrovna nevypadá, že?“

„To mi vyhovuje,“ odvětil Jakar bezstarostně. „Mě na tragédie moc neužije.“

Hnědý Jenda se rozchechtal a Tivvy se potěšené usmála. „Vy si opravdu myslíte, že se odsud můžete dostat, že?“ Rázným krokem sestoupila do poloviny schodiště a obkročmo se posadila na roh schodu. Naklonila se dopředu a rukama se opřela o stupeň mezi roztaženýma nohama. Naklonila hlavu na stranu jako zlomyslná

courá a pozorně si je prohlížela. Ve velkých šikmých očích se jí zračilo přesvědčení žen, které jsou si naprosto jisté, že ony jsou ta nejkrásnější stvoření na světě.

Vetřelci jako by se pod pouhou silou jejího pohledu nervózně zavrtěli a Tivvy se rozesmála radostí z jejich utrpení.

Hnědý Jenda, kterému se její smích pranic nelíbil, ostře vyštěkl: „Jen se nesměj, holka! Bez boje se nevzdáme.“ Ale byla to jen prázdná slova, která postrádala přesvědčivost.

Tivvy mu nevěnovala pozornost a upřela pohled na Kobru. „Přibrala jsi na váze. Kupodivu ti to sluší. Ale vlasy máš strašné.“

Kobra instinktivně zvedla ruku k zacuchané a sežehnuté kštici a podrážděně pohlédla na vílu. Pak paži nechala klesnout a oči jí zvlhly. Přimhouřila je, aby zakryla hořkost porážky a zoufalství, které pociťovala. Její moc se rozpadla v prach a tento fakt nebylo možné zakrýt o nic lépe, než jí zakrývala roztrhaná tunika náhle zestárlé tělo.

„Ach!“ vydechla potěšené Tivvy. „Dohonil tě tvůj věk, že? Stejně jako tvá bezohledná hrabivost.“ Vílí královně se na tváři objevil široký úsměv a pohlédla na Hnědého Jendu, jako by byl nějakým zajímavým strašákem do zelí. „A kdopak jsi ty?“ zeptala se.

„Jsem Hnědý Jenda,“ nadmul se Hnědý Jenda pyšně, „hlava Grillardů a …“

„Tak ty jsi ten bukko,“ přerušila jej Tivvy. „Tak to je vítané překvapení. Koukej!“ Prohnula se dozadu a vystavila na obdiv vysoká, pevná ňadra. Natáhla nohy, zvedla paže a lehce se zavlnila, aby ji mohl vidět ze všech stran.

„Tohle je tvá práce, starče.“ Uvolnila se a naklonila se vpřed. Hlas jí ztěžkl očekáváním: „Ty tvé tanečnice dokonale vyhovovaly mým nevšedním choutkám. Ty máš ale oko na holky, takže vítej. Člověk jako ty bude neocenitelným přírůstkem mezi mými poddanými.“

Hnědý Jenda se zapotácel a jeho druhové jen v hrůze třeštili zrak.

Tivvy si přitáhla nohy k sobě a opřela se lokty o kolena. „A teď se podíváme na tebe, děvče. Uvidíme, zda celý ten humbuk stál za to.“

Červenka se zachvěla a přitiskla k Jakarovým zádům. Mladý

šlechtic zašeptal: „Jen jdi a postav se jí. Mám dojem, že se tě bojí.“

Červenka přikývla, obešla Jakara a zamířila ke schodům.

Tivvy přimhouřila oči, rozvinula se jako pružina a odplížila se o tři schody níž jako zvědavá kočka. Kývala hlavou ze strany na stranu a pečlivě a obezřeme si Červenku prohlížela.

„Ten humbuk za to stál,“ pronesla suše. „O tom není pochyb.“ Vřele se na dívku usmála, jako by byly dávné přítelkyně. „Myslela jsem, že mě podráždí pohled na tebe, když vím, že jsem se musela spolehnout na tvé kaa… na tvou magii… abych se stala tím, čím teď jsem. Ale ty jsi půvabná. Vlastně mě vzrušuje vědomí, že naše krev je promísená. Ty jsi vzácný umělecký kousek i v těch hadrech.“

Červenka si nevědomky prohrábla vlasy. Během cesty jí porostly a mořská voda smyla většinu barviva, takže světlo pochodní krášlilo jantarové vlny zlatými a oranžovými záblesky.

„Proč vlastně nosíš šaty?“ zeptala se Tivvy rozmrzele. „Kdybys měla trochu vkusu, chodila bys nahá. Tak, jak jsi byla zrozena. Nosit šaty je dobré tak pro hlupáky. Pitomý zvyk, vymyšlený pitomci.“

„Je to dobrý zvyk,“ odvětila Červenka vzdorně. „Kromě toho je v lese chladno.“

Tivvy se zvonivě rozesmála a vzápětí se jí oči rozšířily náhlým poznáním. „Ty to nevíš, že?“ zeptala se s potutelným úsměvem. „Vůbec netušíš, proč tě sem Kobra přivedla? Sem do Pyramu?“

„To nebyl její nápad,“ odsekla Červenka pevně. „Byl můj. Já jsem navrhla, že sem půjdu, abych pomohla Gathovi s tou přilbou.“

„Samozřejmě,“ přikývla Vílí královna a stočila pohled ke Kobře. „Jistě jsi neměla žádný problém, přesvědčit ji, aby tomu uvěřila.“ Pak pohlédla na ostatní. „Ale vsadím se, že by mu tahle holka s přilbou příliš nepomohla, nejspíš vůbec. Nemám pravdu?“ Všichni se nervózně ošili a Tivvy se rozesmála. „Mám, že? A to může znamenat jen jedinou věc… nikdo z vás nevěděl, co má ta hadí čubka v plánu.“

„Věděli jsme toho dost,“ odvětil Hnědý Jenda nabubřele.

„Nic jste nevěděli,“ zavrčela Vili královna. „A ani nevíte.“ Naklonila se k Července a úsměv jí zmizel z tváře. „Kobra tě využila, děvče. A vy všichni si to odskáčete, že jste byli takoví hlupáci a nechali se ošálit.“

Červenka ucouvla do Jakarova náručí, ale Tivvy ji stále

probodávala pohledem.

„Ještě včera bych nedokázala rozeznat, zda máš v sobě něco víc než jen silného ducha. Ale nyní," kývla hlavou směrem ke Gathovi, „s jeho temným semenem, klíčícím v mém těle, a s mocí Temné bohyně, kterou jsem získala, dokážu spatřit vše, co se v tobě skrývá."

Kobra zalapala po dechu a rozechvěle ucouvla ke stěně.

Tivvy jí nevěnovala pozornost. Uzamkla Červenku do sevření hypnotického pohledu. Nyní se jí v očích, které připomínaly okna do podsvětí, zračila moudrost tisíce let.

„V tobě se neskrývá jen sen zkrotit tu přilbu," zavrněla jako kočka, „ale i sny pro všechny, kteří je dokážou spatřit. Nebezpečné sny tak ohromné, ušlechtilé a čisté, že si zaslouží následování… a to je ta největší hrozba, která by mého pána mohla ohrozit."

Hnědý Jenda ucítil, jak mu tělem proběhla vlna vzrušení, a koutkem oka vrhl na Červenku pohled plný očekávání. Ale dívka v potrhaných, zaprášených hadrech vypadala stejně jako po celou cestu sem: unaveně a vyděšeně. Starý Grillard nespatřil žádné sny. Podrážděně se zamračil a vzhlédl zpět k Tivvy.

Vílí královna nyní dřepěla na jednom stupni a zubila se přímo na bukka. „Zklamaný, že, bukko?" Zachichotala se. „Občas to dokáže rozeznat i tak primitivní dar vidění, jako máš ty. Nebo aspoň odhadnout. Ale ty sis toho zjevně nevšiml. Ale Kobra to spatřila a rozhodla se toho využít." Tivvy se otočila ke Kobře. „Víš, aby znovu získala důvěru našeho pána i svou moc, musela najít způsob, jak ovládnout rohatou přilbu. A ten způsob jí mohly zajistit posvátné drahokamy Bohyně světla. Ale aby je mohla ukrást, potřebovala tu holku." Obrátila usměvavou tvář k Července a zlomyslně pronesla: „Protože pouze žena, jejíž kaa je čisté a silné a která hledá drahokamy ne pro sebe, ale aby pomohla ostatním, je dokáže držet v ruce, aniž by shořela na prach. Ty, děvče, takové kaa máš a Kobra to ví. Tvé ruce by dokázaly drahokamy zvednout a ukrást." Posměšně se uchechtla. „Aspoň Kobra tomu věří."

„Hele," prohlásil Hnědý Jenda, „nečekáš, že té tvé pohádce uvěříme, že?"

„Pohádce?!" vyskočila Tivvy jako zdivočelá. „Ty tomu říkáš pohádka, když po celé věky to byly pouze tyto ruce," pozvedla dlaně

s roztaženými prsty, „které dokázaly ovládat třpyt jejich nádhery?! Pche! Myslel sis, že by je mohl ukrást takový neschopný, chlípný a hamižný starý klaun jako ty?“

Hnědý Jenda se zlostně zamračil, ale pádná odpověď jej nenapadla. Nejlepší, co dokázal udělat, bylo přenesení váhy a posunutí se o krůček blíž k té protivné mladé čubce.

Tivvy se mu vysmála. „Ty starý žoku chlastu, tys Kobře věřil, že? A ona po celou dobu přemýšlela, jak vás nejlépe sprovodit ze světa.“

„To není pravda,“ vyhrkl starý principál.

„Ztichni, Jendo,“ vyštěkla Kobra ostře. „Svým způsobem má pravdu.“

Trpký tón jejího hlasu připomínal zasyčení a Hnědý Jenda na ni zůstal zírat s otevřenými ústy. Je to zasyčení nějakým instinktivním chováním, které v ní zbylo z let démonické existence, nebo má hada stále v sobě? O tom neměl starý principál ani ponětí a hruď mu zaplavila bodavá bolest.

Kobra stočila trpký pohled k Tivvy. „Už sis dohrála?“

„Ještě ne,“ odsekla Vílí královna zlomyslně. „Myslím, že když tě tvá obratnost a vychytralost přivedly až sem, zasloužíš si před smrtí malou odměnu… takže ti dovolím na ně pohlédnout.“

„Na drahokamy?“ vydechla Kobra.

„Ano,“ přikývla Tivvy svůdně, „na drahokamy.“

Kobra se trochu napřímila: „Toho se neodvážíš.“ V šedozlatých očích se jí zableskl náznak naděje.

„Právě naopak,“ pronesla Vílí královna se sžíravou zlomyslností. „Tohle bych si nenechala ujít ani za celý svět.“

Kapitola čtyřicátá

DRAHOKAMY

Víla pohlédla dolů na Schraaka a kývla hlavou. Mužik odtáhl slizkou rozšklebenou tvář od mřížoví a odspěchal z dohledu do temné chodby. Hnědý Jenda, Kobra, Červenka a Jakar se nejisté rozhlíželi, neboť netušili, co je čeká ani odkud jim hrozí další nebezpečí. Ze zamřížované chodby se ozvalo řinčení řetězů, následované pronikavým skřípotem kovu o kov, a čtyři obsidiánové bloky začaly klesat do podlahy.

Vetřelci se prudce otočili, ucouvli a napjatě pozorovali pomalé skřípavé zasouvání kvádrů. Kobřin dech náhle ztěžkl vzrušením a hadí žena pokročila vpřed k otvoru, který vznikl mezi mohutnými bloky.

V otvoru se objevily dřevěné zasouvací dveře, uzavřené ocelovými tyčemi. Spáry mezi deskami a rámem vyplňoval prach.

Ozvala se dunivá rána, jak se obsidiánové bloky zastavily, a ze stropu spadl prach, který přistál na hlavách a ramenou vetřelců. Zamrkali, protřeli si oči a obezřetné si prohlíželi dřevěné dveře.

Tu a tam probleskovaly úzkými spárami mezi silnými fošnami paprsky zářivě bílého světla, které ozařovaly vzdálené stěny jeskyně.

Všichni čtyři zmateně ucouvli.

„Kobro, otevři ty dveře!“ nařídila Tivvy s úsměvem. „Celý život jsi o tom snila! Tak se teď nechovej jako zbabělec!“

Hnědý Jenda, Kobra, Červenka a Jakar se k Vílí královně prudce otočili a v očích se jim zračilo podezření.

Tivvy se s rukama v bok rozkročila na schodišti a po tváři se ji rozlil uličnický úsměv. Úzký sloupec bílého světla prolétl kolem ní a narazil do stěny za schodištěm. Vílí královna pozvedla ruku, zachytila dlaní paprsek a pomalu jím začala kroužit.

„Není to nádherné?“ prohodila. „Dokonce si s ním můžete i hrát.“

Hnědý Jenda obezřetně pohlédl na paprsek světla, který narazil do země vedle něj, a kradmo mu nastavil dlaň. Rukou mu projela

sžíravá bolest a starý principál s výkřikem uskočil.

Tivvy se rozesmála a rozhodila paže. „Pomohu ti," pronesla, „takže ti neublíží."

Zvedla se na špičky, prohnula se v zádech a napřáhla ruce před sebe. Z dlaní jí pomalu a líně vytryskly sloupce černého světla. Proletěly jeskyní a na dřevěných dveřích se rozprskly do temné mlhy, která je obalila a zastínila bílé světlo.

Kobra dychtivě přistoupila ke dveřím, popadla držadla a pokusila se dveře rozevřít. Ani se nepohnuly. Hnědý Jenda s Jakarem se k ní připojili a společně zatáhli za držadla. Dveře se skřípotem povolily, rozevřely se a je zaplavilo bílé světlo. Všichni před tou září ucouvli a zakryli si rukama oči. Bílé světlo se vzedmulo do jeskyně, smísilo se s temnou mlhou a proniklo jí. Ohromená čtveřice vyhlížela mezi prsty a pozorovala, jak světlo víří jeskyní. Zdálo se, že je hmotné a živé.

Víla se posadila mezi Gathovy rozkročené nohy a pažemi si objala stehna. „No tak jděte!" vykřikla. „Jděte dovnitř, drahokamy vám teď neublíží."

Čtveřice si vyměnila varovné pohledy, pak Kobra vstoupila do místnůstky a ostatní ji následovali. Ve dveřích se náhle prudce zastavili a opět si zaclonili zrak.

Uprostřed malé kobky se tyčil sloupec bílého světla. Zvedal se z černého podstavce k lesklému obsidiánovému stropu. Ve středu stropu ozařovalo světlo úzký otvor, ne větší než ořech. Světlo se v něm vzdouvalo, jako by byl někde uvnitř ucpaný. Strop podpíraly v každém rohu masivní čtvercové sloupy z černého kamene. Na těchto základech spočívala ústřední věž Pyramu. Sloupec světla zjevně představoval její hlavní podporu. Třpytil se živoucí silou, neustále měnil tvar a rozměry a z průhledného nitra vyzařoval bílou záři. Uvnitř se nenacházely žádné drahokamy, ale pouze jediný kámen, jehož bělost byla bez poskvrny. Tento drahokam jako by měl tvar a zároveň byl beztvarý.

Pohled na kámen Kobru vyděsil tak, že vykřikla, odvrátila se a klesla na podlahu.

Hnědý Jenda ledabyle přistoupil k velikému drahokamu a nedočkavě napřáhl ruce. Každým svým smyslem toužil uchopit to

světlo, hladit jej a hýčkat. Ale i kdyby jeho srdce bylo tak upřímné a nevinné jako Červenčino, nedokázal by se drahokamu dotknout. A ani žádná žena, bez ohledu na to jak by byla nevinná.

Toho drahokamu nebylo možné se dotknout. Byl stejně hmotný jako iluze.

Náhle Hnědý Jenda ucouvl.

Zdálo se, že sloupec začíná mizet. Pak kobku vyplnil oslepující jas. Starý principál klopýtl a do někoho narazil, ale neviděl, kdo to je, a vycouval ke dveřím. Tam stál Jakar, obrácený zády ke světlu, mrkal a pokoušel se znovu získat zrak. Vedle něj ležela Kobra a ve tváři měla výraz, který jasně vypovídal, že už nemá vůli vstát. Hnědý Jenda si zakryl oči a uslyšel Tivvyin smích. Zdálo se mu, že v něm neslyší ani náznak zlomyslnosti, jen čirou radost. Pak se mlha snesla z místa, kde ji naposled spatřil, smísila se se světlem a ztlumila oslepující jas. Starý principál si promnul oči a zamrkal. Když se mu rozjasnil zrak, otočil se zpět k drahokamu.

Červenka z kobky neustoupila. Pořád stála tváří v tvář sloupci světla jako očarovaná a ruce se jí chvěly. Hlavu měla nakloněnou vpřed a bílé světlo jí vystřelovalo skrze zrzavé kadeře vlasů, jejichž konečky barvilo do ruda a oranžova. Náhle paprsky zmalátněly, jako sirup zalily dívce hlavu a obalily dívčinu hřívu jako svatozář.

Hnědý Jenda si s Jakarem vyměnili udivené pohledy a bukko šťouchl špičkou boty do Kobry. Hadí žena ucukla a ani nevzhlédla, a tak ji šťouchl znova. Pomalu zvedla hlavu, a když se otočila ke světlu, zalapala po dechu.

Uprostřed sloupce světla se vytvořily uzounké paprsky jako prsty, které začaly tápat kolem sebe. Náhle čtyři paprsky postupně vystřelily ze sloupce k Červenčině tváři. Zdálo se, že po něčem pátrají.

Tivvy před Gathem prudce vstala a v očích se jí zračil úžas.

Kobra se vyškrábala na nohy a vklopýtala do kobky. Hnědý Jenda s Jakarem se k ní vzápětí připojili a všichni ohromeně zírali na Červenku.

Uzounké paprsky se soustředily na Červenčině plném dolním rtu a lehce poskakovaly nahoru a dolů a něžně ret hladily. Pak se uklidnily a soustředily najedno místo. Jak světlo pronikalo pod kůži,

barva rtu se pomalu měnila z jasně rudé, přes růžovou až na bílou. Zář vsakovala do dívčiny tváře, až Červenčin obličej zevnitř vyzařoval růžový svit.

Kobru ze vzrušení přepadla závrať a hadí žena se zapotácela, takže ji Hnědý Jenda s Jakarem museli zachytit.

Tivvy se s rozhořčeným mumláním rozběhla dolů po schodech, aby lépe viděla do nitra kobky. Při pohledu do místnůstky vztekle zavrčela. To, co uvnitř spatřila, se jí zjevně nezamlouvalo.

Vlnky tenounkých paprsků v kaskádách spadaly z křišťálově bílého sloupu, pableskovaly na Červenčině těle a zkoumaly nahá ramena, obliny ňader i roztřepenou díru v tunice na stehně.

Tivvy se prudce otočila k červím bojovníkům s kušemi. „Zabijte ji!“ zaječela. „Tak ji přece zabte!“

Střelci pozvedli samostříly a zamířili.

Hnědý Jenda ani Jakar Tivvy dobře neslyšeli, ale Kobra vílin rozkaz zaslechla. Neohroženě se vrhla k Července a zakryla dívku vlastním tělem, do kterého se vzápětí zabořily tři ocelové šipky. Jednají zasáhla kousek nad srdcem, druhá do boku a třetí do stehna.

Čtvrtá šipka cíl minula a narazila do sloupce světla. Náraz doprovázel světelný záblesk a šipka se odrazila k bukkovým nohám. Kov byl rudý žárem a zkroucený jako had. Hnědý Jenda se bryskně otočil a s Jakarem po boku pozvedli zbraně a připravili se na obranu obou žen.

Kobra se předklonila, sevřela rukama šipku a mezi prsty jí začala proudit krev. Za ní stála Červenka, podpírala raněnou ženu a zmateně se rozhlížela. „Co se stalo?“ vydechla chabě.

„Zůstaň za mnou,“ zašeptala namáhavě Kobra, pokusila se narovnat a zakrýt dívku. „Zůstaň, kde jsi! Ani se nehni!“

Červenka přikývla a vzápětí vyjekla hrůzou.

Gathovo tělo pomalu, nemotorně scházelo po schodech dolů. Barbar byl neozbrojený, ale podél těla se mu houpaly ruce, které byly nyní nebezpečnější, než byla kdykoli dřív jeho sekera. Tivvy šla vedle něj a drobnýma ručkama mu svírala loket, jako by to bylo kožené psí vodítko a ječela: „Zab ji! Rychleji zabij!“

Vílí královna pustila barbara a pozorovala, jak mohutné tělo vyplnilo vstup do kobky.

Hnědý Jenda pozvedl meč a Jakar vystřelil z kuše. Ocelová šipka prolétla skrznaskrz bokem Posla smrti, ale on jí nevěnoval žádnou pozornost a postupoval dál. Oční průzory chrlily plameny, které odkláněly bílé světlo, měnící se v dým.

Jakar spěšně nabil samostříl a Hnědý Jenda zaútočil mečem. Gath nedbal na sečnou ránu na stehně a vrhl se vpřed mezi oba muže. Máchl mocnými svalnatými pažemi a srazil Jakara na jednu stranu a bukka na druhou.

Jakar narazil týlem hlavy do kamenné zdi a v bezvědomí klesl k zemi. Hnědý Jenda přistál s vyraženým dechem na zádech na podlaze.

Kobra, která tělem kryla Červenku, zaječela na bestiálního muže, tyčícího se nad ní. „Ne, Gathe! Ne!“

Červenka vykukovala hadí ženě přes rameno a prosila: „To jsem já, Gathe! Já, Červenka! Ne… přestaň!“

Gathovo tělo jí nenaslouchalo. Mohutná paže se mihla vzduchem a hřbetem ruky Kobru odmrštila. Hadí žena odlétla stranou, narazila do černého kamenného pilíře a bezvládně se sesunula k patě sloupu. Pokusila se vstát, ale neuspěla a zůstala ležet na podlaze. Z ran se jí řinula krev.

Omámený bukko zamrkal, vstal a potácivě vykročil ke Gathovi. Daleko se však nedostal a po několika krocích upadl. Jakar ležel stále v bezvědomí.

Barbar se tyčil nad Červenkou jako temná věž. Dívka ztichla a stála nehybně, ztuhlá strachem. Plameny přilby jí ožehávaly kůži. Červenka se přikrčila a zasténala bolestí. Zdálo se, že její vzlyky barbara povzbudily. Ruce mu vystřelily vpřed, prudce dívku otočily a divoce z ní servaly zbytky tuniky. Červenka zaječela hrůzou. Sevřenou pěstí ji udeřil do zad a nahá dívka padla s nářkem vpřed, směrem k sloupci bílého světla. Jedinou její ochranu nyní představovaly pouze světelné paprsky, které stále zkoumaly dívčino tělo.

Gath se rozkročil, naklonil se nad Červenku a velikýma rukama jí sevřel křehkou šíji. Plameny přilby sežehávaly její holou kůži a vlasy i barbarovy vlastní prsty. Barbar zařval bolestí, ale dívku nepustil. Silné prsty drtily útlé hrdlo. Dívčino tělo se chvíli křečovitě svíjelo

jako ryba nabodnutá na kopí, pak marný boj vzdalo a ochable pokleslo.

Prsty dále zvyšovaly brutální stisk s úmyslem zabít. Náhleji barbar pustil a překvapeně ucouvl.

Na dívčiných zádech se sbíhaly útlé paprsky světla. Červenka se ztěžka nadechla a zhroutila se na podlahu. Paprsky ji následovaly a zběsile přebíhaly po ňadrech a břichu. Najednou se prudce zastavily a každý pulzoval, zvětšoval se a jasněl, soustředěný na jednom znamení či čísle mapy, kterou Kobra namalovala na Červenčino tělo.

Bílé světlo konečně nalezlo to, co hledalo.

Kapitola jedenačtyřicátá

KAPITULACE

Gath nepoznával dívku, která mu ležela zhroucená u nohou. Celou zamlženou mysl měl v jednom ohni, který mu zevnitř bušil do lebky. Pak se mu mysl začala projasňovat a pomalu ovládat obrovité tělo. Začal rozeznávat tvary a rozměry a uvědomovat si vzdouvající se bílé světlo a známé tváře, které jej napjatě pozorovaly. Nakonec poznal i malou nahou dívku. Přestože kolem ní bílé světlo vířilo, hýčkalo ji a zářilo v ní, jednalo se bezpochyby o Červenku Jezerní vlas.

Gatha zasáhl pocit studu jako úder kladivem. Vzápětí uslyšel křik Vílí královny: „Zab ji, ty opice!“ a s divokým zavrčením se prudce otočil.

Tivvy zaječela a začala stoupat po schodišti. Tvář měla téměř k nepoznání zrůzněnou děsem.

Gath vyrazil za ní a místnost se otřásla, takže zakolísal a na okamžik se zastavil. Hnědý Jenda s Jakarem, který již nabyl vědomí, nejisté vstali a zvedli Kobru. Hadí žena těžce oddechovala a oběma

rukama svírala konec ocelové šipky, která jí čněla nad levým ňadrem. Náhle zavyl vítr, zavířil jeskyní a odnášel z ní bílé světlo zpět do kobky k obrovskému drahokamu.

Gath poklekl vedle Červenky, před svištícím větrem a světlem ji zaštítil mohutnými zády a něžně zvedl dívku do náručí. Červenka zářila od hlavy k patám, oči měla pevně zavřené a přerývaně dýchala pootevřenými ústy, jejichž rtům se již vrátila barva. Gath se jich něžně dotkl a dívčino tělo ztuhlo. Pak Červenka otevřela oči. Její zděšení vystřídal váhavý úsměv a dívčino tělo se v barbarově náručí pomalu uvolnilo. Vzápětí jí z očí vytryskly slzy radosti.

„Gathe," vydechla zajíkavě.

Barbarovo tělo se zachvělo a ztuhlo. Toto jediné slovo vyjadřovalo celou báji a ta báje pojednávala o Gathu Baalovi.

Gath pomohl Července na nohy. Jakar dívku zakryl svým pláštěm a podal jí kus její roztrhané tuniky, aby si jej přepásala. Pak se Gath otočil k Hnědému Jendovi a Kobře. Hadí žena, která byla bledá a těžce oddechovala, se opírala o bukka a radostně se usmívala.

Kobka se znovu otřásla a všichni se otočili ke sloupci světla.

Vítr ustal. Drahokam přestal vsávat z okolí světlo. To bylo nyní soustředěno v jeho středu a stávalo se stále hutnějším, až byl nakonec sloupec mamě bílý. Jeho záře vyplňovala kobku. Pak pomalu zprůhledněl a uvnitř něj se zjevilo dokonale zachovalé tělo jakési starověké kněžky s vlídnou tváří.

Její svalnaté, olivově snědé tělo zaujímalo královský postoj. Nestříhané černé vlasy měla rozcuchané jako divoška. Jediným jejím oděvem byly opasek, čelenka a náhrdelník z jiskřivých diamantů.

„Drahokamy!" vydechli Hnědý Jenda i Kobra zároveň.

Gath, Hnědý Jenda, Kobra i Jakar na kněžku zmateně zírali. Malé, mohutné tělo s hrubými kostmi se nepodobalo nikomu, koho by znali. Nicméně rysy obličeje jim byly podivně povědomé. Jako jeden muž pohlédli na Červenku a pak zpět na kněžku a okamžitě si uvědomili, že se ta divošská kněžka podobá Července. Vlastně vypadaly jako jednovaječná dvojčata.

Červenka si tento fakt uvědomila také a ohromeně ucouvla do Jakarova náručí.

Jeskyní se rozlehlo naříkavé zaječení. Všichni se otočili a spatřili

Tivvy, jak vykřikuje: „Ne! Ne!“ a napřahuje ruce, aby k nim vyslala temné světlo a zničila je. Ale v očích se jí zračil strach a Vílí královna klopýtla a začala couvat. Paže jí bezmocně klesly, jako by čelila nepříteli, který byl nad její síly.

„Bílá Veshta!“ zašeptal Hnědý Jenda a všichni znovu pohlédli na Červenku. „Ano,“ přikývla Kobra ochable. „Vtělení Bílé Veshty.“

Průhledný sloupec se náhle s prasknutím rozevřel a ze zachovalého těla bohyně stoupal dým. Tělo se začínalo rozkládat. Kůže popraskala, kosti se rozpadaly a údy se měnily v kouř, který stoupal vzhůru. Nakonec zbyly jen drahokamy a sloupec světla se změnil v mlhu. Šperky spadly na podstavec do hromádky bílého prachu a skutálely se Července k nohám.

„Zvedni je,“ vydechla Kobra. Červenka na ni zmateně pohlédla a hadí žena malátně ukázala na ležící drahokamy. „Dělej! Rychle je zvedni!“

Červenka zaváhala, pak vzala diamanty do náručí a přitiskla si je k hrudi. Pod jejím dotekem drahokamy okamžitě ožily a začaly se hýbat, zářit a vysílat jiskřivé paprsky bílého světla. Kde se paprsky dotkly dívčiny kůže, začínaly se s ní mísit a vsakovat do ní. Červenka se chvěla údivem a bázní.

Když v ní paprsky zmizely, žár v očních průzorech rohaté přilby pohasl a objevily se chmurné oči Gatha Baala, které zíraly na Červenku. V oříškově snědé tváři s růžovými tvářemi se jí znovu zračily něžné představy a rudé rty jako by představovaly bránu snů. Ale tentokrát pramenily tyto sny v jeho nitru, živily se jeho krví, kostmi a svaly a poskytovaly mu sílu, jakou nikdy dřív nepoznal.

Rukama sevřel okraje rohaté přilbice a lehce ji nadzvedl. Přilba jako by před jeho dotekem uhýbala, kroutila se a oční průzory opět zažhnuly pekelným ohněm. Gathovo tělo se zkroutilo bolestí a přilba děsivě zavyla. Ale barbar ji nepustil, napřímil se a otřásl. Pak záře v očních průzorech opět odumřela a přilbice konečně kapitulovala.

Gath ji sundal z hlavy a otočil se k přátelům.

Husté černé vlasy měl sežehnuté a kouřilo se z nich a lícní kosti, čelo a čelist byly spálené do živého masa. Proto pro něj nebylo snadné usmát se.

Červenka Gathovi vběhla do náručí, objala jej a zavzlykala:

„Gathe! Ach, Gathe! Tak je to pravda.“ Pohlédla mu do sežehnuté tváře. „Konečnější volný.“

Místnost se opět otřásla. Ozval se praskavý zvuk a ze stropu začal padat prach. Všichni pohlédli vzhůru a spatřili, že kamenný strop začíná od středu praskat a pomalu klesat a hrozí, že je pohřbí.

Kapitola dvaačtyřicátá

ANABABIS

Když Gath s rohatou přilbou v ruce vedl ostatní ke dveřím, spatřil, jak k nim míří šipky z kuší. Ihned se zastavil, jednu šipku odrazil přilbicí a své druhy odstrčil ke zdi vedle dveří z dosahu šipek.

Tivvy se v polovině schodiště ukrývala za zády červích vojáků, kteří spěšně nabíjeli samostříly, a křičela na ně: „Dělejte! Postřílejte je!“

Jeden červí bojovník povstal, aby vystřelil, a Gath mrštil přilbici. Zasáhla vojáka do ramene a rozdrtila mu houbovité maso bez kostí. Když se odrazila od stěny, jiskry a plameny, které z ní vyšlehly, oslepily dalšího bojovníka a třetímu se rohy zabodly do hrdla.

Tivvy o tři schody ucouvla a s hrůzou zírala, jak jí zkrvavená přilbice spadla k nohám a skutálela se ze schodů. Vílí královna se zhluboka nadechla a znovu zaječela na ohromené vojáky: „Tak střílejte, hlupáci!“

Červí bojovníci vystřelili salvu a šipky zabzučely vzduchem. Neškodně bušily do obsidiánové zdi a zabodávaly se do dřevěného rámu dveří.

Zklamaná Vílí královna vykřikla: „Do útoku!“

Půl tuctu červích vojáků vyrazilo s mlaskavým syčením k otevřeným dveřím. Ocelovými čepelemi, které jim čněly ze zápěstí, mávali zběsile před sebou.

Gath vystoupil ze dveří kobky a v ruce třímal meč Hnědého Jendy. Zpoza jeho ramene vystřelil Jakar z kuše.

Prvního červího bojovníka zasáhla šipka do tváře a prodrala se skrze houbovitou hlavu. Voják však pokračoval v bezmyšlenkovitém útoku a slepě před sebou máchal ocelí vyzbrojenými pažemi.

Gath mu mečem uťal paži v lokti, ale i když useknutá ruka padla na podlahu, voják se dral kolem barbara. Stále žil jako žížala přetržená v půli.

Gath mu dál nevěnoval pozornost, vkročil do temné jeskyně a máchal mečem naplocho, namísto aby jím sekal a bodal. Zabíjel nepřátele tak, že plochou čepele zběsile drtil houbovitá těla na kaši.

Z kobky se ozval praskavý zvuk. Gath se krátce ohlédl přes rameno a spatřil, jak se jeho přátele houfují za ním. V očích se jim zračil děs z nového nebezpečí.

Část černého kamenného stropu kobky se propadla dovnitř. Vzniklý otvor zaplavil proud hlíny a kamení. Od stropu, po kterém se šířily nepravidelné praskliny, se ozývaly hlasité trhavé zvuky.

„Zasype nás to!“ zařval Hnědý Jenda. „Poběžíme tam tou chodbou! Vede k jezírku!“

Ukázal na zamřížované dveře na opačné straně jeskyně. Schraak za dveřmi prostrčil mřížemi ruce a pokoušel se dosáhnout na rohatou přilbu, která se povalovala na podlaze opodál. Po stranách dveří se v děrách svíjeli obrovští masožraví červi.

Gath pozvedl meč a mrštil jím jako oštěpem.

Čepel zasáhla jednoho obřího červa do hlavy. Obludná žížala se začala svíjet a mrskat sebou, jak se pokoušela zbavit nečekané bolesti.

Gath vzhlédl k Tivvy. Vílí královna stála pod vrcholkem schodiště a obklopovali ji červí vojáci. Barbarovy oči se nebezpečně zaleskly a Gath popadl do každé ruky veliký kámen. Dřepl si, aby se vyhnul letící šipce, a pak prudce mrštil kamenem, který rozdrtil hlavu jednoho obřího červa.

Gath použil dalších pět kamenů, aby zabil nebo uvěznil v děrách další červy. Pak mrštil hrst menších kamenů po střelcích na schodišti. Rychlost kamenů byla taková, že provrtávaly houbovitá těla skrz naskrz. Červí vojáci v panice proběhli kolem Tivvy a zmizeli v

klenutých dveřích na vrcholku schodiště.

Gath zvedl přilbu, přešel do středu jeskyně a nasadil si přilbici na hlavu. Ještě se ani nedotkla krku a už z oční průzorů vyšlehly plameny a vytryskl černý dým.

Tivvy se otočila, aby utekla, ale jeskyně se otřásla a Vílí královna upadla. Překulila se přes okraj schodiště a dopadla na podlahu jeskyně.

Gath vyrazil k ní, ale když se jeskyně znovu otřásla, zaváhal.

Z kobky se ozval praskot kamene a Hnědý Jenda, Kobra, Červenka a Jakar vyběhli spěšně ven ve vířících oblacích prachu. Kobku za nimi vyplnila hlína a padající kamení.

Tivvy se vyškrábala na nohy a hbitě vyběhla do poloviny schodiště. Náhle se po boční stěně začaly šířit praskliny. Klenutý vchod na vrcholku schodiště se zřítil a hlína se sutí se valila dolů po schodišti směrem k Vílí královně. Ta seskočila zpět na podlahu a zaváhala.

Gath vycítil, že je od něj vzdálená pouze deset stop, ale stál k ní zády a zaháněl právě plameny přilby poslední obří červy do děr.

Víla se rozběhla k mřížovým dveřím, které přehrazovaly vchod do chodby vedoucí k jezírku, a zakřičela: „Otevři! Rychle otevři!“

Rozechvělý Schraak, který stál za dveřmi, vrtěl hlavou.

„Otevři!“ zaječela Vílí královna.

Mužík o krok ucouvl a nepřestával vrtět hlavou. Pak se otočil a zmizel v temné chodbě. Tivvy si vložila do úst dva prsty a dvakrát ostře hvízdla.

Z tunelu se ozval příšerný výkřik a Schraak se opět blížil zpět k mřížím. Následovala jej jakási obrovská temnota, která vyplňovala celou chodbu. Skrček nepřestával ječet. Když se objevil v mihotavém světle, ukázalo se, že visí z vlhké, houbovité tlamy obrovského červa, který byl pětkrát větší než ostatní. Tělo měl tak tlusté, že ze stěn chodby odíral hlínu a kamení. Legendární Anababis, pravěký masožravý červ z dávného podsvětí a strážce pyramského podzemí. Nejoblíbenější mazlíček Černé Veshty.

Tivvy uskočila stranou od mřížovaných dveří. Schraak narazil do mříží, zaječel a ztratil vědomí. Pak jej obří červ protlačil skrze mříže a do jeskyně dopadlo Schraakovo tělo v sedmi kusech.

Červenka vykřikla a skryla si tvář na Jakarově hrudi. Mladý šlechtic dívku objal, ale sám byl bledý jako stěna.

Obří červ znovu narazil do mřížových dveří, ty povolily a s řinčením padly na podlahu jeskyně. Pak se netvor zastavil. Otočil mohutnou červí hlavu ke své paní a Tivvy jej láskyplně pohladila. V odpověď červ roztáhl obrovskou vrásčitou tlamu, až se dásně dotkly podlahy a stropu chodby.

Tivvy hbitě přeskočila zuby ve spodní dásni a bosá přistála v kaluži slizu. Mezi provazci slin, které visely z patra tlamy netvora, pohlédla na Červenku.

„Ještě se uvidíme," prohlásila věcně a rozběhla se našedlým hrdlem netvora do nitra jeho těla. Vzápětí zmizela ve tmě, následovaná ozvěnou pleskotu svých běžících nohou.

Kapitola třiačtyřicátá

ŠPATNÉ TRÁVENÍ

Obrovský červ zavřel tlamu, vyloučil tolik slin, že by naplnil prací káď, a ucpal tunel.

Gath se rozhlédl po jeskyni.

Z kobky a prasklin ve stěně podél schodiště se valila suť a jeskyni zahaloval závoj vířícího prachu. Červenka, Jakar a Hnědý Jenda se rozkašlali. Prach se jim usazoval ve vlasech, na tvářích a ramenou a dusil je. Kobra v bezvědomí bezvládně visela v náručí starého Grillarda a silně krvácela z rány na hrudi.

Hnědý Jenda odpověděl na otázku, která se zračila v Gathových očích dříve, než se barbar stačil zeptat. „Tohle je jediný východ," prohlásil bukko klidně a kývl hlavou k obrovskému červu. „Musíš nás dostat přes tu potvoru."

Gath přikývl, krátce pohlédl Července do očí plných naděje, kterými jej pozorovala, a rozběhl se do prachu, vířícího ven z kobky.

Téměř poslepu nalezl dřevěné dveře a rozkopal je. Vyrval z nich kus dřeva, opatřený velkým, zrezivělým dveřním závěsem. Uchopil jej oběma rukama a z oblaku zvířeného prachu vykročil přímo ke gigantickému červovi. Z očních průzorů přilbice stoupal černý kouř a znovu se v nich objevil rudý žár.

Červ sebou trhl a pootevřel vrásčitou tlamu. Mezi silnými, tupými zuby se táhly pavučiny slizu.

Gath sklonil hlavu a z očních průzorů vyšlehly plameny, které sežehly červí tlamu. Houbovitá, nasedla kůže se zvrásnila jako slupka fíku a vlhký sliz syčel a kouřilo se z něj. Netvor instinktivně ucukl, stáhl beztvarou hlavu do chodby a rozevřel doširoka tlamu. Mezi zuby visely silné provazce slin.

Gath mávl těžkým prknem a kovový dveřní závěs zlomil červovi tři zuby. Před barbarem se tím otevřel otvor široký jako dveře. Barbar máchl kusem dřeva ještě jednou a červ vyplivl chuchvalec slin tak veliký, že by se v něm člověk mohl vykoupat. Sliny Gathovi obalily nohy, barbar uklouzl a s rozpaženýma rukama padl přímo do červí tlamy, která se za ním s vlhkým klapnutím zavřela.

Gath se uvnitř červa překulil vpřed, sklouzl k trávicímu traktu a sotva dokázal rozeznat Červenčin zoufalý křik, který přicházel zvenčí. Barbar se značným úsilím zapřel prkno, které stále svíral v rukou, o stěny červího hrtanu. Náhle se zarazil, získal rovnováhu a zjistil, že stojí po kolena ve slizu a sotva dokáže pohnout nohama. Z přilbice vyšlehly plameny a netvor sebou trhl. Instinktivně otevřel tlamu a pokusil se barbara vyplivnout. Gath pevně sevřel vzpříčené prkno, trhnutím je uvolnil, otočil a tentokrát je zaklínil svisle mezi houbovité dásně. Pak začal do spodní části dřeva usilovně kopat. Když bylo prkno pevně zapříčené v široce rozevřené červí tlamě, vyhlédl ven a mávl na Hnědého Jendu.

„Honem! Pospěšte si!“ tato tři slova splynula v jediný chroptivý výkřik.

Starý principál a jeho druhové zaváhali, neboť se děsili průchodu, který se jim nabízel. Pak bukko vykřikl: „Jdeme,“ a vyrazil vpřed s Kobrou v náručí mezerou mezi červími zuby. Červenka s Jakarem jej hbitě následovali.

Gath se rozběhl do trávicího traktu červa, plameny sežehával

houbovitou trubici kolem sebe, která se pod dotykem ohně roztahovala. Tělo červa sebou křečovitě trhalo. Ostatní v běhu uhýbali stékajícím trávicím šťávám a z jejich hnilobného zápachu se jim zvedal žaludek.

Pokaždé, když se trávicí trubice stáhla kolem Červenky, se jí na kůži objevil blýskavý diamant, vysílající paprsky bílého světla, které spalovaly a odpuzovaly červí maso.

Zhruba uprostřed červa se trávicí trakt zužoval a Gath si musel dřepnout a prodírat se vpřed, přičemž plameny opaloval klky a výrůstky trubice. Náhle přilba vycítila hrozící nebezpečí. Gath prudce vyrazil vpřed a rameny rozrážel červí vnitřnosti. Téměř na konci trávicího traktu klečela divošská vílí bohyně a nožem se prořezávala ven z červa. Vyřezaným otvorem probleskovalo mihotavé světlo pochodně a ozařovalo jí hladké tělo.

Gath lokty a koleny roztahoval zužující se trávicí trubici a rohy přilby vyrývaly v jejích stěnách hluboké brázdy.

Tivvy se krátce ohlédla přes rameno a veliké šikmé oči jí zářily bezohlednou odvahou. Začala se po hlavě soukat vyřezaným otvorem. Náhle uvízla a začala sebou zběsile vrtět, aby se uvolnila, a začala klouzat skrz.

Gath se vrhl po kopajících komicích, ale ty vzápětí zmizely ve vyříznuté ráně. Barbar vztekle zavrčel, zády se opřel o horní stěnu trávicí trubice a oběma rukama rozevřel malý otvor, který vyřezala Tivvy. Nasměroval oční průzory k otvoru a spaloval jej, dokud se dostatečně nerozšířil. Pak ránu roztáhl, aby posloužila jako východ, a držel ji roztaženou.

Když k němu dorazili ostatní, Jakar zaujal jeho místo a barbar se jako první vnořil do otvoru. Díra ústila na strmé schodiště a Gath se po něm rozběhl s ostatními v patách.

Když sestupovali, hrozivý rachot v okolních kamenných zdech narůstal, schodiště se jim pod nohama zachvívalo a ze stropu padala oblaka prachu. Dorazili na konec schodiště, Gath proběhl úzkým průchodem, který se napojoval na hlavní příčnou chodbu, již stále osvětloval svit pochodní. V dáli byl slyšet pleskot běžících bosých nohou.

„Vpravo," zařval Hnědý Jenda.

Tohle Gathovi nemusel říkat. Barbarovi tento fakt napověděla přilba a on již mířil tím směrem. Vyrazil z chodby na kamennou římsu vedle jezírka a spatřil Tivvy dřepět na břehu. Kromě dýky v pochvě, připevněné na předloktí, byla nahá a tělo se jí lesklo potem a krví. Vílí královna se jako letící šíp vymrštila do vzduchu, nad středem vířící tůně se prohnula a vnořila se do zpěněné mořské vody.

Gath skočil za ní, dotkl se dna a skrze zelenou vodu spatřil Tivvy plavat do temné zlověstné díry v bílém dně. Barbar zamířil k otvoru, ze kterého vyšlehlo černé světlo. Rychle se šířilo jezírkem a měnilo vodu v inkoustovou temnotu. Gath před sebou slepě máchal rukama, dokud nenarazil na okraj otvoru. Neviděl vůbec nic. Černé světlo si podmanilo síly přilby: přestala žhnout a nedokázala nic vnímat. Zklamání zasáhlo jeho mysl jako rána kladivem, ale zklamaný byl Gath Baal, a ne přilbice. Skrčil nohy pod sebe a odrazil se k hladině.

Prudce se vynořil uprostřed tůně a lapal po dechu. Vzápětí spatřil Jakara stát po kolena ve vodě u tunelu vedoucího k moři. Mladý šlechtic mával a křičel na Gatha, aby šel k němu, ale vířící voda a řev příboje, který zněl ozvěnou v tunelu, přehlušovaly jeho slova. Barbar začal plavat k tunelu a Jakar zmizel uvnitř.

Když Gath doplaval ke vchodu do tunelu a vkročil do něj, vlna mořské vody se jej pokusila srazit zpět. Barbar se přikrčil a široce rozkročil, aby udržel rovnováhu. Voda mu bušila do stehen a hrudi. Pak příbojová vlna opadla a Gath vyrazil vpřed.

O dvacet stop dále na něj ostatní čekali na dřevěném molu. Tunel se zde rozšiřoval do široké rozlehlé jeskyně v úpatí hory, která se po sto stopách rozevírala do Vnitřního moře. Nad bílými čepičkami tmavomodrých vln se válela temná mlha. Do jeskyně pronikal ostrý křik vyděšených racků a hřmot tříštících se vln. Z okraje ústí odpadávaly kusy skal a nořily se do zpěněných vln. Celá jeskyně hřměla a otřásala se a ze stropu padal zvířený prach, který znesnadňoval vidění. Skrze clonu prachu si Gath povšiml, že dřevěná lávka běží podél jeskyně k jejímu ústí, kde se napojuje na další molo, které vede dalších tři sta stop do temného moře. V ústí se houpala krvavě rudá bárka. Tucet netopýřích bojovníků ji spěšně nakládalo, zatímco ostatní ji odvazovali od mola. Asi dvacet stop od bárky leželi další netopýří vojáci pohřbení pod hromadou kamení, které se

spolu s prachem a hlínou vyvalilo ze vchodu jedné chodby. Nyní se z otvoru začala valit další suť.

Gath se otočil k bukkovi a zaváhal. Starý principál stále v náručí nesl Kobru, která sotva dýchala. Její křídově bledá tvář ostře kontrastovala se zkrvavenou tunikou. Gath pohlédl do starcových očí. Nyní v nich nenalezl žádné bezstarostné veselí a ztřeštěné plány, jen bolest a zděšení.

„Ta víla uprchla," oznámil Gath, protože nevěděl, co jiného říct. Pak se otočil a vyrazil po lávce směrem k bárce. Po dvou krocích rohatá přilba zařvala a vyplivla plameny.

Když jej netopýří vojáci spatřili přibíhat, nepochybovali, že tento planoucí démon a nejnovější Bůh zkázy jejich svaté královny, chce uchvátit bárku pro sebe. Zděšeně naskákali do vody a plavali do moře. Ti, kteří si nebyli jistí, zda barbar chce pouze bárku, tak učinili velmi hbitě.

Když Hnědý Jenda a ostatní nastoupili na bárku, Gath popadl veslo na pravoboku i levoboku a Jakar se chopil kormidla. Loďka pomalu vyplouvala od mola. Bukko dřepěl vedle schoulené Kobry na vyvýšeném kapitánském můstku uprostřed lodi a Červenka spěšně prohledávala koše se zásobami a hromady zbroje a zbraní, které naložili netopýří bojovníci, a snažila se najít nůž a kotlík, aby mohla Kobře vyjmout šipky z ran a ošetřit jí zranění.

Když proplouvali ústím jeskyně, sneslo se na palubu pár úlomků skal a kusů hlíny a pak dřevěné plavidlo vyplulo na moře a mohutná, nakloněná skála, která podepírala Pyram, při jejich odjezdu zklamaně zahřměla.

Gath ani nezvedl hlavu a prudce vesloval. Lesklé svaly se mu dmuly a napínaly.

Bárka se prodírala příbojem a překonávala vlnu za vlnou. Nakonec se osvobodila ze sevření přílivu a pod závojem mlhy zamířila na volné moře.

Kapitola čtyřiačtyřicátá

TLACHY

Krvavě rudá bárka urazila polovinu cesty přes Vnitřní moře, když se mlha začala rozplývat a v dálce byla opět vidět veliká šedá skála, která podpírala Pyram. Chvěla se a rozpadala a otřesy čeřily mořskou hladinu, takže se nemotorná bárka divoce houpala. Pak se černý hrad na vrcholku útesu otřásl a tři největší věže se začaly nejisté kymácet.

Na kapitánském můstku bárky houpal Hnědý Jenda v náručí Kobru, která byla v bezvědomí, a pohlížel zpět na nadcházející představení. Červenka vyňala šipky z ran a s pomocí ohně zastavila krvácení z ran na boku a stehně. Krev z rány na hrudi nebylo možné ohněm zastavit, a zranění nepřestávalo krvácet.

Vyděšená Červenka, zklamaná svým neúspěchem, dřepěla vedle bukka a také upírala zrak k rozpadajícímu se hradu. Paže měla až po lokty umazané krví a popelem.

Gath stál nehybně vedle sklopených vesel na zádi a Jakar pevně třímal kormidlo. 1 oni sledovali poslední okamžiky Pyramu.

Černé věže se prudce zakymácely a zhroutily se v oblacích prachu. Hradby se otřásly, zřítily se a zmizely v šedivých prašných mračnech, která se zvedala k zatažené obloze.

A to byl konec Pyramu.

Hnědý Jenda s ponurým úsměvem přikývl. Za méně než měsíc byl Pán temnot zahnán do podsvětí a umlčen, nyní byl zničen zdroj jeho démonických zplozenců a posvátné drahokamy Bílé Veshty, které poskytovaly magickou moc k vytváření démonů, byly temné čarodějce odňaty. Ale bukko žádnou radost necítil.

Kobřin stav se nelepšil, navzdory jeho i Červenčinu úsilí a starý principál cítil, jak mu její tělo v náručí chladne.

Starý Grillard Kobru pevně svíral a zahříval teplem vlastního těla, dokud bárka nenajela na mělčinu jižního pobřeží Vnitřního moře. Tam ji odnesl na okraj lesa se stromy vyššími, než jaké kdy spatřil, a

uložil ji do chladivého stínu. Stromy měly měkkou, rudou kůru a na zemi ležel hustý koberec jehličí.

Zatímco Gath s Jakarem vykládali zbraně, brnění, oblečení a zásoby, starý principál s Červenkou zhotovili z jehličí lůžko, Kobru na něj uložili a zakryli pokrývkami. Červenka odběhla do lesa a Jakar vyrazil za ní, aby ji hlídal. Vzápětí se oba vrátili s náručí bylin a Jakarovi visel přes rameno plný měch s vodou. Posadili se vedle Kobry a Červenka jí pomalu nalévala do úst vodu a vkládala kousky bylin, které napřed lehce rozžvýkala, aby změkly a zvlhly.

Hnědý Jenda dívku dlouze pozoroval a v očích se mu nezračil ani náznak bývalé vitality a optimismu. Všiml si, že se Kobra pohnula, a na tváři se mu rozhostil úsměv. Červenka si s bukkem vyměnila pohledy plné naděje a vsunula Kobře do úst další bylinky. Hadí žena se znovu pohnula a otevřela oči. Zmateně zamrkala a vzápětí se jí v očích objevil strach.

„Už je to v pořádku," uklidňovali ji Hnědý Jenda. „Jsme v bezpečí. Pyram je zničen… a Červenka má ty drahokamy."

Kobra pohlédla na Červenku. Dívka odhrnula límec oděvu a zlehka se dotkla šíje. Z oříškově hnědé kůže se zvedla záře a kolem štíhlého hrdla na okamžik zajiskřily diamanty, které vzápětí vsákly zpět do dívčina těla.

Na Kobřině tváři zahrál lehký úsměv a hadí žena zašeptala: „Vůbec… jsem to netušila. Jen jsem si myslela, že bys byla schopná drahokamy uchopit." Náhle jí tvář zrůznil nával paniky a Kobra se otočila k Hnědému Jendovi a vyděšeně vyhrkla: „Gath? Kde je Gath?"

„Támhle," mávl Hnědý Jenda ledabyle rukou. „Už je v pořádku. Je zase sám sebou a dokáže ovládat tu přilbu."

Ulehčené se usmála, vydechla úlevou a do očí jí vstoupily slzy. „Ukaž," zaprosila. „Zvedni mě."

Hnědý Jenda ji lehce nadzvedl a Kobře stekly slzy po propadlých tvářích.

Gath postával o dvacet kroků dál mezi zásobami, vyloženými z bárky. Našel potrhanou koženou tuniku, kterou si ihned oblékl, opásal se mečem a k opasku si přivázal váček a dýku. U boku se mu houpala rohatá přilba. Barbar, který se probíral hromadou kopí,

vycítil, že se na něj dívají, a vzhlédl. Když spatřil Kobru, napřímil se a ožehnutý obličej se mu roztáhl v úsměvu. Vybral jedno kopí, ostatní odhodil stranou a vykročil ke svým druhům.

Když k nim došel, zastavil se a pohlédl na Kobru. „Už jsi… volný? Skutečně volný?“

Gath přikývl a ona klesla zpět k Hnědému Jendovi. Cosi zamumlala, ale byla příliš slabá, než aby bylo slovům rozumět. Nicméně tón hlasují překypoval štěstím.

„Co by sis dala k jídlu?“ zeptal se Gath. „Srnce? Králíka? Nebo krocana?“

Usmála se na něj a do hlasu se jí vloudil laskavý tón. „Co zabiješ, Temný, to sním.“

Barbar přikývl na srozuměnou a vykročil do lesa. Vzápětí se zastavil a ohlédl se. Břidlicově šedé oči měl zamžené, jak mu myslí proplouvaly zmatené city. Vzpomínky na podezření, tělesnou rozkoš, lest, násilí a nenávist. Pak se mu v nich objevila důvěra a vděk, jaké Hnědý Jenda v barbarově pohledu ještě nespatřil. A také lítost a vina. Gath chvíli mlčel, a když promluvil, slova z něj nevycházela lehce.

„Odpusť mi,“ zabručel. „Jsi čestná a odvážná žena. Dlužím ti svůj život.“ Pak se odvrátil a rázně vkročil do lesa.

Kobra pozorovala stinný podrost, ve kterém zmizel, dokud jí nepřestaly téct slzy radosti. Pak zaklonila hlavu, přitiskla si tvář k dlani starého principála a zavřela oči. Po chvíli promluvila: „Jendo,“ zeptala se plaše, „a ty mi můžeš… odpustit? Všechny ty lži?“

„Samozřejmě,“ ujistil ji bukko. „Byla to má chyba. Věděl jsem, že ho miluješ. Víš, byl jsem hlupák, když jsem si myslel, že bys třeba mohla změnit názor. Jsem už dost starý, abych tohle věděl.“

Kobra otevřela oči a prohodila: „Jsem ráda, žes nevěděl.“ Otřásla se chladem a znovu se k němu přitiskla. Opět zavřela oči a zašeptala: „Drž mě, Jendo. Pevně mě drž.“

„Neboj,“ odvětil a přivinul ji k sobě. Dlouhou chvíli jí hladil sežehlé vlasy a líce a pak pokračoval: „Věděla jsi to od samého začátku, že? To o Července.“

Kobra přikývla. „Když byla v zajetí Kitzaaků, poznala jsem, jak silné má kaa.“

Hnědý Jenda, Červenka a Jakar si vyměnili zamyšlené pohledy.

Pak se starý principál zeptal: „Všechno jsi naplánovala, že? Celou cestu jsi věděla přesně, co děláš. Znala jsi cestu do Pyramu, ale tu mapu jsi potřebovala, abys mohla obkreslit znaky na Červenku.“

„Ne,“ zašeptala vzrušeně a pohlédla mu do očí. „Znala jsem cestu a věděla jsem, že legenda praví, že ty znaky jsou nějakým způsobem důležité, ale nevěděla jsem jakým. Jen jsem… doufala, že to nějak bude fungovat. Byla to ode mne pitomost. Hloupost a lehkomyslnost. Už bych toho nechala dávno, ale ty bys mi to nedovolil.“ Vřele se na něj usmála. „Nebyla jsem to já, Jendo, ale ty. Tys byl můj bukko. Ty jsi vybral jeviště a vymyslel zápletku, ne já. Těmi svými lichotkami a okouzlujícími tlachy jsi nás všechny přinutil hrát tu svou hru, jak se sluší a patří.“ Hlas jí klesl v šepot. „Ne, Jendo… byl jsi to ty.“

Zvedla ruku, aby jej pohladila po tváři, ale ochablá paže jí klesla podél těla.

Červenka se rozplakala, skryla tvář na Jakarově hrudi a mladý šlechtic vzlykající dívku pevně objal.

Bukko Kobře zatlačil oči a pak ji něžně a dlouze políbil na rty.

Když se Gath vrátil s mrtvým srncem přes ramena, Hnědý Jenda ji stále houpal v náručí. Již se stmívalo. Červenka s Jakarem si již vybrali oděv a zbraně a na mýtince vedle stromu rozdělali oheň. Nyní tiše postávali vedle ohniště a pozorovali Gatha. Barbar, který si v záři ohně povšiml, že má Červenka tvář umazanou od slz, shodil u ohniště srnce na zem a přistoupil ke starému principálovi. Gath nepromluvil, dokud bukko nezvedl hlavu.

„Vykopu jí hrob,“ pronesl barbar tiše. „Řekni mi kde.“

Bukko tiše přikývl.

Pohřbili Kobru na místě, kde zemřela. Pod vysokým stromem s rudou kůrou. Hrob byl hluboký a Kobra ležela na hustém koberci jehličí, aby měla odchod na onen svět co nejpohodlnější. Zasypali jej hlínou, na kterou navršili mohylu kamení, aby její kosti nevyhrabala divá zvěř a neodnesla její kaa.

Když byli s prací hotovi, Hnědý Jenda zůstal stát u hrobu až do noci. Pak k němu přistoupila Červenka, vzala mu ruku do dlaní a stáli tam tiše spolu. Po dlouhé chvíli bukko dívku objal, lehce ji otočil a mírně postrčil směrem k ohni. Červenka se zastavila.

„Jendo,“ v uctivém tónu jí zazněl náznak zvědavosti, „jedné věci

nerozumím. Když to věděla, proč nám to neřekla?“

„Protože věděla, co ví ta divošská víla. Jedině žena se silným a ctnostným kaa, která nechce drahokamy jen pro sebe, ale aby pomohla ostatním, se jich může dotknout. A bála se to říct, aby tě vědomí, že máš tu moc, nezkazilo a všechno nezničilo.“

„Aha,“ přikývla Červenka. „Ale mohla to říct tobě!“

„Ne,“ odvětil Hnědý Jenda. „Byla Hadí královnou příliš dlouho… nedokázala věřit nikomu.“

Červenka nejisté pokývla hlavou.

„Vím,“ pokračoval starý principál zamyšleně, „že zní divně, že žena tak ďábelsky mazaná mohla uvěřit v takovou legendu. Ale uvěřila, protože se zoufale snažila zachránit Gatha a neměla nic, čemu by mohla věřit, kromě toho, čemu věřila v dětství.“

„Ona se nenarodila jako had?“ vykulila oči Červenka.

„Kdepak. Až do čtrnácti byla děckem stejně jako ty, ale nedostala šanci dospět. Vlastně posledních pár týdnů hluboko ve svém srdci… se stala znova dítětem. Bláznivě a beznadějně zamilovaným.“

„Nechápu,“ zavrtěla hlavou Červenka.

„Ani nemusíš,“ odvětil bukko laskavě, ale pevně. „Možná ti to jednou vysvětlím. Ale ne dnes.“

Červenka se usmála. „Neměla bych tě nutit na to myslet, že? Aleje tu ještě jedna věc a pak už budu zticha. Co mám dělat s těmi drahokamy? Chci říct, že jsou nádherné a moc se mi líbí. Ale já nejsem žádná bohyně! To přece víš. Jsem tanečnice.“

„Já vím,“ zabručel Hnědý Jenda. „To je tak trochu problém, ale my ho vyřešíme.“

„Pomůžeš mi?“ zeptala se dívka, vzrušená touto vyhlídkou. „Jistě,“ přikývl starý principál. „Vždyť jsem tvůj bukko! Takže přesně tohle udělám.“

Usmála se svým výjimečným úsměvem, zvedla se na špičkách a políbila starého Grillarda na tvář. Pak vděčně pronesla: „S těmi tlachy měla pravdu, Jendo. Když bylo nejhůř, všechny jsi nás ukecal, dokonce i Gatha. Nikdy bychom to nedokázali ani bychom se o to nepokusili, kdybys nám všem nepomáhal. A neodporuj mi, tak to prostě je.“

Starý principál se zachechtal a do očí s mu vrátil klukovský lesk.

„Můžeš mít pravdu,“ prohlásil pevně, „že takový jsem. A připouštím, že jsem na to pyšný.“ Pak se mu hlas zlomil a zdálo se, že se ptá spíše sám sebe než Červenky: „Ale mohou ti, kteří pomáhají ostatním, pomoci i sami sobě? To mi teda řekni.“

Kapitola pětačtyřicátá

ODCHOD

Takar je vedl na jih lesem červených stromů. Již touto zemí kdysi putoval a nyní J hledal obchodní stezku, o které si pamatoval, že vede na východ. Doufali, že pokud po ní půjdou, dorazí do veliké pouště, která leží jižně od Velké lesní kotliny.

Po celodenním pochodu prošli vesnicí, postavenou mezi větvemi stromů. Byla jednou z mnoha vísek, které obývali divoši, podle Jakara zvaní Ikariáni. Zde vyměnili maso uloveného srnce za dvoukolák a mulu, získali mlhavou představu o směru své cesty a pokračovali dál.

Druhého dne dorazili do rozlehlé savany a nalezli stezku, o které mluvil Jakar, nazývanou Cesta všech mincí. Tato obchodní trasa se táhla od Nekonečného moře na západě až ke Kitzaacké říši na východě.

Zamířili po silnici na jihovýchod, za jediný den překročili savanu, dorazili na severní okraj velké pouště a stočili se na východ. Po pěti dnech cesty došli až k mohutným vyschlým kataraktům, které vyznačovaly hranici mezi pouští a pralesem. Po větší část dne pochodovali podél kataraktů a až za soumraku došli do Wowellského průsmyku, první stezce mířící na sever do lesní kotliny. Dlouhé paprsky zapadajícího slunce, které pronikaly těžkými mraky, plujícími nad vrcholky hluboké skalnaté propasti, zaplavovaly plochou poušť na jihovýchodě i skalisté výšiny a zbarvovaly je do oranžova. Dírami v oblacích mohli spatřit obrovské skalní římsy,

které klesaly ke kotlině jako ohromné schodiště bohů.

Dlouho upřeně zírali mezi mračna a na unavených špinavých tvářích se jim rozhostil výraz úlevy. Všichni věděli, že od ústí Wowellského průsmyku leží pouhé dva dny cesty Údolí zázraků a Tábor otrhanec. Domov.

V úkrytu skal si na noc rozbili tábořiště a Červenka se pustila do příprav hostiny na oslavu návratu. Cestou nasbírala byliny a uchránila měch pouštního vína a lahvičku olivového oleje. Gath ulovil několik tučných pouštních slípek. Červenka prohlásila, že když si muži svůj díl již odpracovali lovem, ona připraví hostinu sama.

Když na západě klesala oranžová koule slunce za obzor, Červenka dokončovala přípravu večeře a Hnědý Jenda, Jakar a Gath seděli na zemi dobrých dvacet stop od ohniště a poslušně čekali, až bude hotová. Gath se vedle rohaté přilby opíral o skálu. Proti němu seděl Jakar, který si už z vyléčené ruky sundal obvazy, a masíroval si unavené svaly. Hnědý Jenda posedával se skrčenýma nohama vedle Jakara.

Všichni byli unavení a špinaví, ale spokojení. Tiše obdivovali Červenku, jak hopsá kolem ohně, polévá pečeni a rozmisťuje jídlo na široké suché listy, které používala místo talířů.

„Odsud nevypadá zrovna jako bohyně, že?“ prohodil bukko ke svým druhům tiše, aby jej dívka neslyšela. „Poskakuje kolem ohně a potí se jako nějaká holka z taverny.“

Jakar s Gathem se usmáli a mladík prohodil: „Pěkně sis to vymyslel, starce. Teď bude potřebovat jen to nejlepší. Drahé róby. Akolyty. Rituály. Zlatý chrám. Kněží! Nemluvě o celém zatraceném bohosloví.“

„A kdo říká, že je to moje práce?“ odsekl Hnědý Jenda a mírně se zamračil.

„Ona,“ odvětil Jakar. „Už se rozhodla, že budeš jejím velekněžem.“

„Fuj!“ odfrkl bukko, který již tuhle roli přijal, ale vůbec se mu nelíbila. „Vždycky jsem kněze nesnášel. Je to jen banda oplzlých stařík, kteří si libují v pohledných malých pannách. Všichni jsou to jen nafoukaná, zpupná a ničemná hovada. Ještě jsem nepotkal

jediného, který by nebyl nadutým snobem.“ Znechuceně si odplivl. „No, s námi to bude jiné.“

„S námi?“ zvedl Jakar podezřívavě obočí.

„Ano,“ trval na svém Hnědý Jenda. „Jsi v tom až po uši, mládenečku. Jestli já budu kněz, tak ty budeš taky! A protože jsi tak vzdělaný a ve všech oblastech zkušený, dohlédneš na to, abychom se sami sebou nenechali unést… a nestali se příliš domýšliví.“

„Už žádné svaté výpravy?“ zeptal se Jakar sarkasticky.

„Ne,“ odsekl Hnědý Jenda důrazně. „Mám grandiózních plánů dost až do konce života. Teď to budeme dělat jednoduše, aby ji mohli ocenit prostí lidé.“

Jakar se zachechtal. „Vidím, že jsme zpátky u cetek, korálků, tamburin a bubínků.“

„Přesně tak!“ přitakal starý Grillard a mladíkova sarkasmu si nevšímal. „Žádné oplzlosti. Těch už nebude potřeba. Ale bude muset trochu přibrat! A ty na to dohlédneš. V dnešní době nemůžeme mít bohyni kost a kůže.“

„Tohle je tvůj osobní, nebo bohoslovecký názor?“ dotazoval se Jakar.

„Tenhle je praktický. Je zatraceně krásná. Jen by lidi vyděsila.“

„Chceš říct… že musí vypadat přístupněji.“

„Správně!“ přikývl důrazně Hnědý Jenda. „Aby kluci třeštili oči a malé holky snily o tom, že jednou budou vypadat jako ona.“

Jakar se upřímně rozesmál, nevěřícně zavrtěl hlavou a vstal. „Mám dojem, že tenhle plán jsem už jednou slyšel. A teď, jestli mě omluvíš, půjdu se podívat, zda mi dovolí, abych jí pomohl.“

Jakar se připojil k Července. Dívka se na něj usmála, rezignovaně si povzdechla a podala mu nůž, aby nakrájel maso. Pak jej krátce políbila.

Hnědý Jenda se zasmál a otočil se ke Gathovi: „Je to dobrej chlap. Nikdy nezaváhal. Ani jednou neztratil dobrou náladu. Vlastně odvedl kus dobré práce.“

Gath přikývl. „A má pravdu. Budeš mít co dělat, starce. Náboženství je tvrdá práce.“

Hnědý Jenda se nad jeho slovy zamyslel a povzdechl si: „Jsem si jist, že budu, a díky bohům za to. Nechci mít čas na přemýšlení… a

vzpomínky.“ Zůstal tiše sedět a hleděl do země. Po chvíli se podíval Gathovi do očí a pousmál se. „Ale byly to divoké časy, že?“

Gath se zasmál.

Hnědý Jenda jej chvilku pozoroval a pak ztišil hlas: „Gathe, teď jsi skutečně volný. Nikomu nejsi ničím povinován a cesta odsud do Tábora otrhanec je bezpečná. Jestli nechceš… dál s námi jít, nemusíš.“

Gath přikývl, ale mlčel.

„Jak já to vidím,“ pokračoval Hnědý Jenda, „s touhle přilbou teď můžeš jít, kam se ti zachce. A být tím, čím jsi vždycky chtěl být. Můžeš se stát pánem kterékoli země, na jakou si vzpomeneš.“

Gath opět neodpověděl, ale pohlížel starému principálovi přímo do očí a mezi oběmi muži proběhla vlna porozumění. Věděli, že je spojuje přátelství větší, než by si dokázali představit. Pouto silnější než to, které poutá mysl a tělo. Ale pro oba nadešel čas jít si svou cestou. Gath i Hnědý Jenda utržili rány, které se musely vyléčit, a mladší muž si musel najít svou cestu bez učitele, který by jej vedl.

„Nechápej mě špatně, příteli,“ pronesl Hnědý Jenda. „Nesnažím se tě k něčemu přemluvit, ale musel jsem to říct, protože jsem si nikdy nebyl jist, co bylo mezi tebou a Červenkou. A já nenaznačuji, že by nemohlo být. Ale jestli znovu odejdeš, je možné, že Červenka nebude čekat na tvůj návrat. Může být bohyní, ale v prvé řadě je to žena a je připravená zrodit život.“

Gath pohlédl na Červenku a Jakara, chvíli pozoroval, jak se smějí a dotýkají se jeden druhého, a pak zabručel: „Já vím.“

Otočil se k bukkovi a jeho oči vypověděly, že už učinil rozhodnutí.

„Tak dobrá,“ prohlásil Hnědý Jenda, „já jsem ten poslední, kdo by se ti pokoušel bránit v odchodu. Aleje tu jedna věc, o které bys měl vědět. Vím, že vy dva jste jakýmsi způsobem, který přesahuje mé chápání, spojeni a nezáleží na tom, k čemu dojde mezi ní a Jakarem, dokonce i kdyby spolu měli tucet dětí. Možná, že vás budou spojovat jen báje, vyprávěné u táborových ohňů, ale je to fakt. Cítím to. Vnímám to od prvního okamžiku, kdy jsem vás dva spatřil spolu. A nebylo to jen mocí, kterou měla nad tou přilbou. Je to mnohem hlubší.“

Gath zaváhal a pak znovu tiše pronesl: „Já vím.“

Hnědý Jenda se odevzdaně pousmál: „Ale ani tohle vědomí nic nezmění, že? Alespoň ne teď. Nechceš se s nikým svazovat… ani se mnou?“ Barbar zavrtěl hlavou.

„Chápu,“ prohodil tiše Hnědý Jenda. „Ale dovol, abych ti dal poslední radu.“ Krátce pohlédl na Červenku, a když viděl, že neposlouchá, šeptem pokračoval: „Žádné loučení. Prostě se seber a odejdi. Bude to pro ni snazší… protože ona je v nitru rozervaná mezi tebe a Jakara, i když se tak třeba nechová.“

Gath souhlasně přikývl a neobtěžoval se říct, že ke stejnému závěru dospěl už před několika dny.

Když příštího rána první sluneční paprsky nesměle zkoumaly obzor, Gath vstal dříve než ostatní. Prostou tuniku z hrubého sukna si přepásal běžným mečem a k boku si pověsil rohatou přilbu. Tiše přešel tábořištěm ke skále, která je chránila, a jednou se naposled ohlédl.

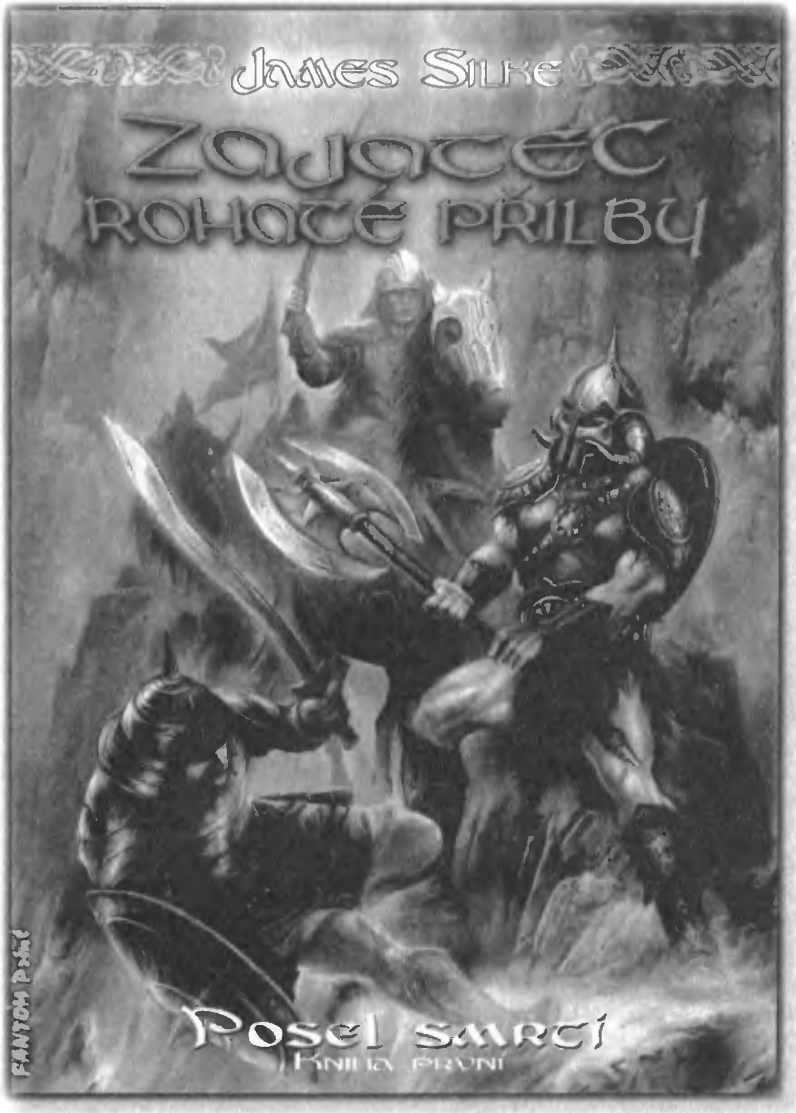
Hnědý Jenda neklidně spal vedle ohně. Trhaně oddechoval a kvůli těžkému snu se mračil. Opodál spala v Jakarově náručí Červenka, která byla pro tuto chvíli smířená se sebou i celým světem.

Gath ucouvl za skálu, otočil se a rázně vykročil.

Když se slunce vynořilo nad obzor, byl už hluboko v poušti a rázoval po Jantarové stezce směrem na jih k ruinám Bahaary, bývalému hlavnímu městu Kitzaacké hordy. Jeho krok nebyl pyšný ani triumfální a tvář mu ztvrdla odhodláním.

Na cestě před ním na něj čekaly nové světy a kdesi v nich leží to divoké místo, které kdysi bývalo jeho domovem. Možná nalezne krásnou zemi, ve které se narodil, svůj kmen a rodinu. A radost ze života. A možná ta radost leží v úsměvu pod kšticí rudozlatých vlasů, tak jak mu napovídalo jeho srdce. Ale jeho cesta byla daná. Byla vepsána v píscích času a napsal ji on sám. Nyní putoval po nekonečné stezce náhody a dobrodružství a kráčel po ní tak, jak mu jeho hrdost dovolovala.

Osamoceně.

Knihou Zajatec rohaté přilby začíná příběh Posla smrti — barbara Gatha Baala.
Můžete objednat na
www.fantomprint.cz nebo www.fantasya.cz

James Silke
Posel smrti - Bohové zkázy

I. vydání
Anglický originál Frank Frazetta's Death Dealer - Lords of Destruction
Překlad Zdeněk Milata
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazykový redaktor Romana Vlková
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 88. publikaci
Ostrava 2007
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 189 Kč

www.fantomprint.cz

tetralogie

Posel smrti

Barbar Gath Baal se stal zajatcem rohaté přilby. Démoni přilby ovládli jeho mysl. Pokud nechce propadnout úplnému šílenství, musí získat drahokamy Bohyně světla. Ty jediné mají moc jej z tohoto prokletí vysvobodit. Poklad se nachází v podzemí hradu Pyram, obývaného krutou Vílí královnou Tivvy.

Baal však netuší, že on sám se má stát hlavní postavou jejího plánu pomsty. Tivvy z něj chce stvořit Boha zkázy, mocného a bezcitného válečníka, který má zahubit Červenku Jezerní vlas...

www.fantomprint.cz
ISBN 978-80-86354-88-0
9 788086 354880